MICHAEL CONNELLY

KAN BAĞI

Tarama: belirtilmemiş
Düzelti: belirtilmemiş
E-Tasarım: efrasiyab
E-Yayın: Ayraç Sanal Yayın, 2008
http://ayrac.org
ayrac.org@gmail.com

MANİFESTO

Ayraç, 2005'in Ağustos ayında mevcut yayınevlerinin, kitap fiyatlarını ısrarla çok yüksek tutması temelinde, teknolojinin de nimetlerinden yararlanarak, meraklı okuyucuyu bazı kitaplarla kolay buluşturabilme düşüncesinden hareketle, kitaplık.madpage.com alan adında, "Kitaplık" adıyla yayına başladı. Kısa bir süre, kitaplik.wordpress.com alan adında yine WordPress temelli olarak yayın hayatına devam etti. Buradaki ömrümüz de kısa olmadı ama oldukça iyi bir kitleyle buluştuk WordPress'te... Mart 2007'de de kendimize ait bir alan adında ve Ayraç olarak yolculuğa devam ediyoruz.
Ayraç'ı oluşturan ekip, yayınevi deneyimi olan kitapseverlerdir.
Öncelikle bazı konulara açıklık getirelim:
1. Türkiye'de Orhan Pamuk dışında hiçbir yazar, kitap satışlarından %20'den daha yüksek bir telif hakkı alamazlar. Hatta çoğu yazar, kitabı için yayımcıdan telif ücreti almaz, alamaz... Aldığınız bir kitabın gelirinin büyük bölümü yayınevilerine, kitabevlerine ve aracı dağıtımcılara gitmektedir.
2. Kafka, Joyce, Poe gibi telif hakkı olmayan yazarların kitaplarının satışından elde edilen gelir tamamen yayıncıya ve yukarıda saydığımız gruba (çevirmene çeviri bitince bir kerelik cüz'i bir ücret verilir) kalır.
3. Kitapların basımında dolaylı da olsa ağaçlar kullanılır.
4. Türkiye'de yayıncılık sektörü, bir kitap için istediği ücreti karşılamayacak kalitede kötü baskı yapmaktadır. Penguin Books'un ucuz seri üretimi kitapları bile, bizim yayınevilerinden çok daha kaliteliler. Bir kitabevine gidip karşılaştırın...
5. Ayraç'ın amacı yazara zarar vermek değildir. Buradan kitabını okuyup beğendiğiniz bir yazara gereken şekilde destek olacak kadar duyarlı insanlar olduklarını biliyoruz kitapseverlerin...
6. Ayraç'ta kitabı yayınlanan ve bundan rahatsız olan yazarlar bize istedikleri zaman ayrac.org@gmail.com adresinden ulaşabilirler.
7. Ayraç'ta yayınlanan e-kitaplar, okunabilir düzeydirler. Düzelti ve ön okuması yapılmıştır. Buna rağmen buradan linkini aldığınız ve okumas sırasında hatalar gördüğünüz kitapları bize yukarıdaki e-posta adresinden bildirebilir ya da ilgili başlığın altına yazabilirsiniz. Düzelttiğiniz ya da paylaşmak istediğiniz e-kitapları da bize e-posta ile ulaştırabilirsiniz.
Saygılarımızla...

Ayraç Ekibi

Bazı yararlı okumalar:
"Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu"
"Korsan Kitap - Korsan Yayınevi"
"Kültür Hizmetiymiş..."
"Korsan Yayına Güzelleme"
"ekitap?"

BİR..... 7
İKİ..... 10
ÜÇ..... 15
DÖRT..... 19
BEŞ..... 24
ALTI..... 27
YEDİ..... 31
SEKİZ..... 35
DOKUZ..... 38
ON..... 43
ON BİR..... 49
ON İKİ..... 54
ON ÜÇ..... 59
ON DÖRT..... 64
ON BEŞ..... 67
ON ALTI..... 72
ON YEDİ..... 77
ON SEKİZ..... 82
ON DOKUZ..... 88
YİRMİ..... 93
YİRMİ BİR..... 98
YİRMİ İKİ..... 102
YİRMİ ÜÇ..... 109
YİRMİ DÖRT..... 114
YİRMİ BEŞ..... 117
YİRMİ ALTI..... 124
YİRMİ YEDİ..... 128
YİRMİ SEKİZ..... 132
YİRMİ DOKUZ..... 135
OTUZ..... 140
OTUZ BİR..... 144
OTUZ İKİ..... 147
OTUZ ÜÇ..... 149
OTUZ DÖRT..... 154
OTUZ BEŞ..... 157
OTUZ ALTI..... 162
OTUZ YEDİ..... 166
OTUZ SEKİZ..... 169
OTUZ DOKUZ..... 173
KIRK..... 177
KIRK BİR..... 180
KIRK İKİ..... 185
KIRK ÜÇ..... 187
KIRK DÖRT..... 192
KIRK BEŞ..... 197
KIRK ALTI..... 199
KIRK YEDİ..... 201

Son düşüncesi Raymond oldu. Onu az sonra görecekti. Raymond uyanacak ve her zamanki gibi sıcacık, kucaklayacaktı.

Tezgâhın ardındaki Bay Kang'la birbirlerine gülümsediler. Kang ona her gece gülümserdi, ama kadının aslında Raymond'ı düşündüğünü ve ona gülümsediğini bilmezdi.

Kapıdaki çanın sesi kafasındakileri dağıtamadı. Elinde Bay Kang'a uzattığı iki dolar vardı. Ama Kang onları alamadı. Çünkü gözlerini aniden kapıya çevirmişti. Adamın yüzündeki gülümseme kaybolmuştu, aralanan dudaklarından hiçbir ses çıkmıyordu.

Arkasından biri uzanıp omzunu tuttu. Şakağına dayanan soğuk demiri hissetti. Bir ışık seli gördü, kör edici bir ışık. O anda gözlerinin önüne Raymond'ın tatlı yüzü geldi, sonra her şey karardı.

BİR

Kadın onu fark etmeden McCaleb onu gördü. The Following Sea'nin güvertesindeki kadını gördüğünde, zenginlerin teknelerinin önünden geçmiş, ana iskelede ilerliyordu. Cumartesi sabahıydı, saat on buçuktu ve baharın da etkisiyle birçok insan San Pedro limanındaydı. McCaleb her sabah yaptığı gibi, Cabrillo Marinası'nın etrafındaki sabah yürüyüşünü bitirmek üzereydi.

Genelde yürüyüşün bu kısmında hızlanırdı ama teknesine yaklaştıkça yavaşladı. Huzursuz oldu, teknesinde davetsiz bir misafir vardı. Yaklaştıkça, huysuzluğunu unuttu, davetsiz gelen bu kadının kim olduğu ve ne istediği merakı ağır bastı.

Kadın denize açılmak için giyinmemişti. Üstünde oldukça kısa, rahat, yazlık bir elbise vardı. Rüzgâr eteklerini uçurmasın diye bir eli hep eteğindeydi. McCaleb kadının ayaklarını göremiyordu fakat güneş yanığı bacaklarının kaslarından ayağında bot olmadığını tahmin etti. Topuklu ayakkabı giymişti. McCaleb ilk bakışta kadının sırf birilerini etkilemek için giyindiğini düşündü.

McCaleb ise kimseyi umursamadan giyinmişti. Üzerinde oldukça eski kotu ve birkaç yaz önceki Catalina Gold Cup Turnuvası'ndan kalma tişörtü vardı. Giysileri balık kanı, kendi kanı, poliüretan ve yağ lekeleriyle doluydu. Bunlar, iş ve balık giysileriydi. Hafta sonunu teknede çalışmaya ayırdığı için giysileri de ona göreydi.

Tekneye yaklaşıp kadını yakından görünce, kendi görüntüsünden rahatsız oldu. Kulaklığını çıkarttı, Howlin' Wolf (Uluyan Kurt) adlı grubun söylediği "I Ain't Superstitious" (Ben Batıl İnançlı Değilim) şarkısını dinlemeyi sonraya bıraktı.

Tekneye çıkmadan önce "Buyrun, ne istemiştiniz?" diye seslendi.

Sesi, teknenin salonunun sürgülü kapısı önünde bekleyen kadını ürküttü. McCaleb, kadının önceden kapıyı çaldığını ve kapının açılmasını beklediğini anladı.

"Terrell McCaleb'i arıyorum."

Otuzlarında, McCaleb'ten neredeyse on yaş küçük, oldukça çekici bir kadındı. Yüzü bir yerden aşinaydı fakat McCaleb çıkartamadı. "Bunu daha önce görmüştüm" duygusu. Tanıdığını zannetti ama bulamadı, yanıldığını anladı, tanımıyordu. Yüzleri unutmazdı. Bu yüz de, unutulamayacak kadar güzeldi.

Kadın adını yanlış telaffuz etmişti, üstelik sadece gazetelerde geçen resmi adını söylemişti. O anda anlamaya başladı. Kadını buraya getiren şeyi biliyordu. Yanlış yere gelmiş kayıp bir ruhtu bu da!

"McCaleb" diye düzeltti. "Terry McCaleb"

"Özür dilerim. Şey, ben içerde olduğunuzu sanmıştım. Tekneye çıkıp kapıyı çalmam doğru muydu, bilemiyorum."

"Boş verin, yaptınız bile."

Kadın bu azarlamayı duymazdan geldi ve devam etti. Sanki nasıl davranacağının, ne söyleyeceğinin provasını daha önceden yapmıştı.

"Sizinle konuşmam gerekiyor."

"Bakın, şu anda biraz meşgulüm."

Teknenin altındaki açık kapağı ve güvertede sağa sola dağılmış tamir aletlerini gösterdi.

"Neredeyse bir saattir bu tekneyi arıyorum. Bakın, fazla vaktinizi almayacağım. Adım Graciela Rivers ve bir şey öğrenmek..." McCaleb, kadının sözünü keserek "Bakın, Bayan Rivers, " dedi, "Ben gerçekten... Gazetede benimle ilgili bir haber okudunuz değil mi?"

Kadın başıyla onayladı.

"Hikâyenize başlamadan önce, buraya ilk gelen olmadığınızı söylemeliyim. Size de aynı

şeyleri anlatacağım. İş aramıyorum. Eğer beni kiralamak istiyorsanız, üzgünüm ama hayır."

Kadın hiçbir şey söylemedi ve McCaleb o anda, ona da, tıpkı diğerlerine duyduğu gibi, bir yakınlık hissetti.

"Bakın, önerebileceğim birkaç özel dedektif var. İyi çalışan ve sizi soymayacak olan dedektifler."

Küpeşteye ilerledi, yürüyüşe çıkarken almayı unuttuğu güneş gözlüklerini eline aldı ve konuşmayı bitirdiğini belirten bir hareketle taktı. Kadın anlamış görünmüyordu.

"Haberde oldukça iyi olduğunuz yazıyordu, bir de kaçak oynayanlardan nefret ettiğiniz."

Elleri cebinde, omuzlarını silkti.

"Şunu unutmayın. Asla tek başıma değildim. Ortaklarım vardı, koca bir ekip arkamdaydı. Tek başıma sağa sola koşturmak çok, çok farklı. Sanırım, istesem de size yardım edemem."

Kadın başını sallayınca, "Nihayet anladı" diye düşündü. Artık bütün hafta sonunu teknenin motorundaki sorunla uğraşarak geçirebilirdi.

Ama yanılıyordu.

"Bana yardım edebileceğinizi düşünmüştüm. Belki kendinize de."

"Paraya ihtiyacım yok. İdare ediyorum."

"Paradan söz eden kim?"

Cevap vermeden önce, bir an kadına baktı.

"Nasıl yani? Ama yine de yardım edemem. Çalışma belgem yok. O olmadan özel dedektiflik yapamam, yasal değil. Gazetedeki haberi okuduysanız başıma gelenleri biliyorsunuz. Ehliyetim bile yok artık."

Otoparkı işaret etti.

"Oradaki Noel hediyesi gibi duran paketlenmiş şeyi görüyor musunuz? O benim arabam. Sağlık raporum onaylanana kadar araba bile kullanamam. Nasıl özel dedektif olurum ki? Otobüse binen türden mi?"

Kadın bunu duymazdan geldi, kararlı bir bakışla adama bakmaya devam etti. Adam onu tekneden nasıl atacağını bilemiyordu.

"Gidip sizin için şu isimleri bulayım."

Kadının yanından geçip kapıyı açtı. İçeri girdi, gözlerden uzak olmak için kapıyı kapattı. Telefon defterini aramak için çekmeceyi açtı. O kadar uzun zamandır ihtiyacı olmamıştı ki, defterin nerede olduğunu bilemiyordu. Defteri ararken koyulaştırılmış camların ardından küpeşteye dayanmış kadını izlemeye başladı. Nereden tanıdığını hatırlamaya çalıştı. Çok çarpıcı bir kadındı. Hüzünlü ve gizemli badem gözleri vardı. Böyle bir kadını asla unutmazdı. Çıkartamadı. İçgüdüsel olarak ellerinde bir yüzük var mı, diye baktı, göremedi. Evet, ayakkabıları doğru tahmin etmişti, ayaklarında topuklu yazlık ayakkabılar vardı. Acaba hep böyle güzel ve bakımlı mıydı, yoksa sadece bu iş için mi böyle özenle hazırlanmıştı?

Telefon defterini buldu, Jack Lavelle ve Tom Kimball'un isimlerini ve telefon numaralarını not etti. Beklemekte olan kadına götürdü.

"Burada iki isim var. Lavelle, Los Angeles Polis Teşkilatı'ndan emekli, Kimball, FBI'dan (Federal Araştırma Bürosu). Birini seç ve ara. Benim gönderdiğimi söyle. İkisini de tanırım, yardımcı olurlar"

Kadın isimleri almadı. Cüzdanından bir fotoğraf çıkarıp adama uzattı. McCaleb fotoğrafı aldıktan sonra hata yaptığını anladı. Bir doğum gününde çekilmiş, mutlu bir kadınla bir çocuğun fotoğrafıydı. Pastada yedi mum vardı. Önce Graciela Rivers'ın eski bir fotoğrafı olduğunu düşündü, fakat resimdeki kadın daha yuvarlak yüzlü ve daha ince dudaklıydı. Onun kadar da güzel değildi. İki kadının da birbirine benzeyen kahverengi gözleri vardı fakat resimdeki kadının bakışları karşısındaki kadın kadar etkileyici değildi.

"Kız kardeşiniz galiba?"

"Evet. Bu da oğlu."

"Hangisi?"

"Hangisi ne?"

"Hangisi öldü?"

Bu soru onun ikinci hatasıydı. Çenesini tutmalı, kadını öteki dedektiflere göndermeli, bu

işten böylece sıyrılmalıydı.

"Kız kardeşim, Gloria Torres. Biz ona Gloria derdik. Bu da oğlu, Raymond"

McCaleb başını salladı, fotoğrafı uzattı ama kadın almadı. Kadının olayın devamını sorması için can attığını biliyordu, ama kendini frenledi.

"Bakın, bu işe yaramayacak, aklınızdan geçeni biliyorum ama boşuna."

"Hiç duygulanmadınız mı?"

McCaleb ne diyeceğini bilemedi. Boğazına bir şeyler takıldı.

"Evet duygulandım. Gazetedeki haberi okudunuz, başıma geleni biliyorsunuz. Zaten bundan önce de, başımı derde sokan hep duygulanmam oldu."

Öfkesini bastırdı. Kadının zaten yıkılmış olduğunu biliyordu. Sevdiği insanlar bir anda ortadan kaybolmuştu. Tutuklama yok, mahkûmiyet yok, hapse atma yok. Hayatları bir anda alt üst olmuştu. Graciela Rivers da kaybedenlerdendi. Yoksa yolları kesişmezdi. Kadına, kendi sıkıntılarını da yansıtmaya hakkı yoktu.

"Bakın, üzgünüm. Bunu yapamam."

Kadını uğurlamak amacıyla elini omzuna koydu. Teni sıcaktı. Fotoğrafı geri vermek istedi ama kadın almadı.

"Lütfen, tekrar bakın. Son bir kez, sonra sizi rahat bırakacağım. Hiçbir şey hissetmiyor musunuz?"

Başını salladı ve umursamaz bir hareket yaptı.

"FBI ajanıydım, psikolog değil."

Ama gözü fotoğrafa takılmıştı. Kadın ve oğlu mutlu görünüyorlardı. Bu bir kutlamaydı, ortada yedi mum vardı. McCaleb çocukluğunu, yedinci doğum gününü ve ailesiyle birlikte olduğu mutlu günleri hatırladı. Uzun sürmedi. Gözleri çocuğa takılmıştı. Annesiz ne yapacağını merak ediyordu.

"Üzgünüm, Bayan Rivers. Gerçekten. Ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Bunu istiyor musunuz?"

"Bende iki tane var. Belki birini saklamak istersiniz diye düşünmüştüm"

İlk defa, kendisini de içine çekmek üzere olan duygusal girdabı hissetti. Ortada fark edemediği bir şeyler dönüyordu. Graciela Rivers'a iyice baktı ve o soruyu sorarsa girdabın tam merkezine düşeceğini fark etti.

Kendini tutamadı.

"Size yardım edemeyeceksem niye fotoğrafı saklamak isteyeyim ki?"

Kadın hüzünle gülümsedi.

"Çünkü o sizi hayata döndüren kadın. Arada bir, onun kim olduğunu, neye benzediğini hatırlamak isteyebilirsiniz"

McCaleb'in gözleri Graciela Rivers'a kilitlendi, aslında ona bakmıyordu. Kadının ne demek istediğini kavramaya çalışıyor, hafızasını tarıyordu.

"Neden söz ediyorsunuz siz?"

Tek sorabildiği bu oldu. Konuşmanın tüm kontrolünü kaybetmiş, ipleri kadının eline vermişti. Artık girdabın tam ortasındaydı.

Kadın elini uzattı, ama fotoğrafı almak için değil. Avucunu gömleğinin üstünden adamın göğsündeki yara üzerinde boylu boyunca gezdirdi. McCaleb buna izin verdi, donup kalmıştı.

"Kalbiniz" dedi, "Benim kız kardeşimin kalbi. Sizin hayatınızı kurtaran oydu."

İKİ

Gözünün ucuyla sadece ekranı görebiliyordu. Ekran gümüş ve siyah renkteydi, görüntü karlıydı, kalbi titreşen bir hayalet gibi görünüyordu.

"Neredeyse ulaştık," dedi bir ses.

Bonnie Fox sağ kulağının dibindeydi. Her zamanki gibi sakin, rahatlatıcı ve profesyonel. Hemen sonra, x-ışını sayesinde, ekranda, atar damarının etrafından kalbin içine giden, yılan gibi kıvrılan aygıtı gördü. Gözlerini kapattı. Hissetmeyeceği söylenen ve hep hissettiği çekilmelerden nefret ediyordu.

"Tamam, bunu hissetmemelisin."

"Tamam."

"Konuşma."

İşte yine olmuştu. Balık tutarken, oltanın ucundan yem çalmaya çalışan balığın oltayı hafifçe çekmesi gibi. Gözlerini açtı, incecik bir misina gibi dursa da, hâlâ kalbinin içinde olan aygıtı gördü.

"Tamam, hallettik," dedi kadın. "Şimdi çıkıyor. Geçmiş olsun, Terry."

Doktorun omzuna dokunduğunu hissetti ama başını çeviremedi.

Aygıt çıkarıldı. Doktor, aygıtı çıkardığı noktadaki yaraya pansuman yaptı. Kafasını sabit tutan kelepçe gevşetildiğinde, tutulmuş kaslarını oynatmaya çalıştı. O anda, Dr. Bonnie Fox'un gülümseyen yüzünü gördü.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Bittiğine göre şikâyet edemem."

"Seni birazdan göreceğim. Önce kan tahlillerin sonucunu ve gönderdiğimiz doku örneklerini incelemem gerekiyor."

"Seninle konuşmak istiyorum."

"Tamam, ama birazdan."

Birkaç dakika sonra iki hemşire geldi, McCaleb'i sedyeye yatırıp asansöre götürdüler. Kendisine yatalakmış gibi davranılmasından nefret ediyordu. Yürüyebilirdi ama bu kurallara aykırıydı. Kalp biyopsisinden sonra hasta yatar durumda tutulmalıydı. Hastanelerde hep kurallar vardır ya, sanki Cedar-Sinai en sıkı olanlarıydı.

Altıncı kattaki kardiyoloji bölümüne götürüldü. Sedyeyle oraya taşınırken yeni kalplerine kavuşmuş olan şanslılar ve hâlâ beklemekte olanların bulunduğu odaların önünden geçti. Bir odanın önünden geçerken, içerde solunum cihazına bağlı küçük bir oğlan gördü. Yatağın yanında, çocuğa bakan ama onu görmeyen takım elbiseli bir adam oturuyordu. McCaleb bu hikâyenin sonunu biliyordu. Çocuk, hızla kaçınılmaz sona yaklaşıyordu. Solunum cihazı onu fazla götürmezdi. Babası olduğunu sandığı adam, oğlunun tabutuna da böyle bakacaktı.

Nihayet odasına ulaşmışlardı. Sedyeden yatağına taşındı ve yalnız bırakıldı. Beklemeye hazırdı. Önceki deneyimlerinden biliyordu, Dr. Fox'un gelmesi, tahlillerin yapılması, sonuçların alınmasıyla birlikte altı saati bulabilirdi.

Hazırlıklı gelmişti. Bir zamanlar, iş gereği bilgisayar ve bir sürü dosya taşıdığı eski deri çantası artık biyopsi günleri için sakladığı dergilerle doluydu.

İki buçuk saat sonra Bonnie Fox kapıda göründü. McCaleb okumakta olduğu Tekne Restorasyonu adlı dergiyi elinden bıraktı.

"Hey, çok çabuk oldu."

"Aslında yavaştı. Nasılsın?"

"Birkaç saattir boynuma birileri basıyormuş gibiyim. Laboratuara gittin mi?"

"Evet."

“Sonuçlar nasıl?”

“Fena görünmüyor. Vücutta reddetme yok, her şey normal görünüyor. Hoşuma gitti. Bir hafta içinde prednisonu azaltabiliriz.”

Raporları masaya yayıp bir daha kontrol etti. McCaleb’in her sabah ve akşam aldığı, dozları özenle ayarlanan ilaçları inceliyordu. En son saydığında, sabah on sekiz, akşam on altı ilaç alıyordu. Teknedeki ilaç dolabı bütün ilaçlarına yetmiyordu, tabii ki. Teknesinin ön tarafında, başka bir dolabı da bu amaçla kullanmak zorunda kalmıştı.

“İyi,” dedi, “Günde üç defa tıraş olmaktan bıktım.”

Fox raporları kaldırdı, yatağın önündeki dosyayı aldı. Her seferinde cevaplanması gereken sorulara ve cevaplarına göz attı.

“Ateş yok mu?”

“Hayır.”

“Ya ishal?”

“O da yok.”

Ateş ve ishalin sürekli sorulmasından, bunların organ reddinin iki temel işareti olduğunu biliyordu. Günde iki defa ateşini ölçüyor, tansiyonunu ve nabız atışlarını kontrol ediyordu.

“En önemli göstergeler normal görünüyor. Öne doğru eğilir misin?”

Doktor dosyayı bıraktı. Steteskopu nefesiyle ısıttı, McCaleb’in kalbini ve vücudundaki üç ayrı noktayı dinledi. İki parmağını şah damarına dayayıp saatine bakarak, kendi yöntemiyle nabzını ölçtü. Bunu yaparken, çok yaklaşmıştı. McCaleb’in yaşlı kadınlara yakıştırdığı portakal çiçeği kokan bir parfümü vardı. Bonnie Fox yaşlı değildi aslında. Doktor saatine bakarken McCaleb de ona baktı.

“Bunu niye yapmak zorunda olduğumuzu hiç merak etmiyor musun?”

“Konuşma.”

Sessizce, adamın nabzını ve tansiyonunu ölçtü.

Bitirince “İyi,” dedi.

“İyi,” dedi McCaleb.

“Neyi yapmak zorunda olmamız demiştin?”

Yarım kalmış veya unutulmuş bir sohbeti devam ettirmek tam onun tarzıydı. McCaleb’in söylediği şeyleri nadiren unuturdu. Bonnie Fox, McCaleb’in yaşlarında, ufak tefek, saçları vaktinden önce ağarmış bir kadındı. Laboratuar önlüğü üstüne tam oturmuyordu çünkü ondan daha uzun birisi için dikilmişti. Göğüs cebinin üzerinde cerrah olduğunu gösteren bir işleme vardı. Buluşmalarında hep ciddiydi. McCaleb’in son dönemde tanışmak zorunda kaldığı pek çok doktorda bulamadığı bir güven ve özen vardı onda. Bu yüzden, onu doktoru olarak seçmişti. Ondan hoşlanıyor ve ona güveniyordu. En derinde bir yerlerde, hayatını bu kadının ellerine teslim edeceği için az da olsa bir tereddüt geçirmişti. Ama bu tereddüt, kadını gördüğünde yerini suçluluğa bırakıyordu. Organ nakli yapılacağı gün, anesteziden önce gördüğü en son şey onun gülümseyen yüzü olmuştu. Artık en ufak bir şüphesi bile yoktu. Ve dünyaya yeni bir kalple merhaba dediğinde de, onu bu güler yüz karşılamıştı.

McCaleb nakilden beri geçen sekiz haftada, tedavisinde ters giden hiçbir şey olmadığını fark etti, kendine daha da inandı. Muayenehaneye ilk gelişinden beri, tam üç yıl geçmişti ve zaman içinde aralarında profesyonellikten öte bir bağ oluşmuştu. Artık iki iyi arkadaştılar, ya da McCaleb’in inanmak istediği buydu. Beş altı defa yemeğe çıkmışlar, genetik klonlamadan O. J. Simpson davasına kadar bir sürü konuda sohbet etmişlerdi. Hatta ilk karar çıktığında kadının hukuk sistemine sarsılmaz inancının yaşanan ırkçılığı görmesini engellediğini fark eden McCaleb, yüz dolar bile kazanmıştı. Kadın ikinci defa iddiaya yanaşmadı.

Konu ne olursa olsun, konuşmanın ortasında, McCaleb kendisini kadının fikrinin tersini savunurken buluyordu, onunla uğraşmaktan zevk alıyordu. Bir sonraki hamleye hazırlanan Fox, sorusuna yanıt bekliyordu.

“Bunu niye yapmak zorunda olduğumuz” dedi, tüm hastaneyi göstererek. “Organları çıkartmak, yenilerini takmak. Bazen içimde başkalarına ait organlarla, kendimi yeni bir Frankenstein sanıyorum.”

“Bir başka insan, bir başka organ… O kadar abartma”

“Ama temeli o değil mi? Biliyorsun, ben FBI’da çalışırken her yıl terfi etmek için sınavlar uygulanırdı. Hedeflere atış filan. En iyi puan kalbi vurana verilir. Beyinden bile yüksek puanı vardır. On çember denir, onu vuran en yüksek sayıyı yapar.”

“Bak, eğer bu ‘Biz Tanrı mıyız?’ tartışmalarından biriyse, bunu çoktan aştığımızı sanıyordum.”

Başını sallayarak gülümsedi ve birkaç saniye adama baktı. Olay böylece kapandı.

“Gerçek sorun ne?”

“Bilmiyorum. Sanırım suçluluk duyuyorum.”

“Niye, yaşadığın için mi?”

“Bilmiyorum.”

“Saçmalama. Bunu da aşmıştık hani? Kurtulanların çektiği vicdan azabıyla da uğraşacak vaktim yok. İki seçenek vardır, yaşam ya da ölüm. Sen büyük kararı verdin, seçimini yaptın, yaşamayı seçtin. Bunda suçluluk duyacak ne var?”

Yenilgiyi kabul etti. Kadın hep böyle açık ve ikna ediciydi.

“Neredeyse iki yıldır uygun bir kalp arıyordun, tam bulamayacağımız hissine kapılmışken bir tane bulduk ve şimdi ‘Acaba bu doğru muydu?’ diye düşünüyorsun. Esas sorun ne, Terry? Seninle çene yarıştıracak zamanım gerçekten yok.”

Kadına baktı, gerçekten aklından geçenleri okuyabiliyordu. Bu yetenek sadece en iyi ajanlarda ve polislerde olur sanıyordu. Önce tereddüt etti ama aklından geçenleri söylemeye karar verdi.

“Bana kalbini naklettiğin kadının cinayete kurban gittiğini niye söylemediğini öğrenmek istiyorum.”

Fox şaşırmıştı, şaşkınlığı yüzüne yansıdı.

“Cinayet mi? Neden söz ediyorsun sen?”

“Kadın cinayete kurban gitmiş.”

“Nasıl?”

“Tam olarak bilmiyorum. Vadide bir dükkânda, soygunda öldürülmüş. Kafasından vurulmuş. O ölünce kalbi bana takıldı.”

“Vericin hakkında bunları bilmene gerek yok. Nereden öğrendin bunları?”

“Geçen Cumartesi kız kardeşi bana geldi. Her şeyi anlattı. Biliyorsun işte, hayatlarında birçok değişiklik olmuş.”

Fox yatağa oturdu, bakışları sertleşmişti.

“Öncelikle, kalbinin nereden geldiğini bilmiyorum. Asla sormam. Bize Organ Bankası’ndan geldi. Bize söylenen, bu kalbin listemizin ilk sırasındaki hastaya uygun olduğuydu. Bu hasta da sendin. Organ Bankası nasıl işler bilirsin. Az bilgimiz var, çünkü böyle olması en iyisidir. Sana bildiğimiz her şeyi söyledim. Kadın, yirmi altı yaşında, sağlıklı, uygun dokulu, mükemmel bir verici. Hepsi bu.”

“Özür dilerim, bildiğini ve benden sakladığını düşünmüştüm.”

“Bilmiyordum, bilmiyorduk. Peki, biz onun kim olduğunu ve nereden geldiğini bilmiyorsak, kız kardeşi organın kime ve nereye gittiğini nereden öğrendi? Seni nasıl buldu? Kadının çevirdiği bir dolap olmasın?”

“Hayır. O olduğunu biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

“Geçen pazarki Times Metro gazetesindeki ‘...’nın Başına Gelenler’ köşesinden. Orada, dokuz şubatta, kan tipim çok nadir olduğu için uzun zamandır beklediğim kalbin, bulunduğunu yazıyordu. Kız kardeşi haberi okudu ve parçaları birleştirdi. Kardeşinin ne zaman öldüğünü, kalbin bağışlanmış olduğunu ve nadir bulunan kan tipinde olduğunu biliyordu. Ayrıca Holy Cross’ta acil serviste hemşire olarak çalışıyor. Böylece beni buldu.”

“Peki, kardeşinin kalbini taşıdığını nereden...”

“Benim yazdığım bir mektubu da getirdi.”

“Ne mektubu?”

“Herkesin sonradan yazdığı mektup işte. Bağış yapan aileye yazılmış klasik bir teşekkür mektubu. Hastanenin postaladıklarından. Benimki ondaydı. Baktım, gerçekten de benimkiydi.

Yazdıklarımı bile hatırladım.”

“Bunun olmaması gerekiyordu, Terry. Ne istiyor? Para mı?”

“Hayır, para değil. Anlamıyor musun? Bunu kimin yaptığını bulmamı istiyor. Katili bulmamı. Polis iki aydır tek delil bile bulamamış. Kadın işin ucunu bıraktıklarını düşünmüş. Gazetedeki haberi görmüş. Kardeşinin kalbinin bende olduğunu öğrenmiş ve polislerin beceremediğini benim yapacağımı düşünüp beni aramış. Geçen cumartesi, San Pedro limanında teknemi arayıp durmuş. Tek bildiği de teknemin adı. Ama sonuçta geldi, beni buldu. ”

“Bu saçmalık. Kadının adını ver ve onu…”

“Hayır. Senin bu işe karışmanı istemiyorum. Düşünsene, ya onun yerinde sen olsaydın ve senin kız kardeşin öldürülmüş olsaydı? Sen de onun yaptığını yapardın.”

Fox kızgınlıkla yataktan kalktı.

“Bunu yapmayı düşünmüyorsun, değil mi?”

Sesinde bir doktorun emreden tonu vardı. McCaleb sessiz kaldı, cevap buydu. Fox’un yüzündeki öfkeyi açıkça görebiliyordu.

“Beni dinle. Vücudun bunu kaldırmaz. Kalp naklinden beri sadece altmış gün geçti ve sen etrafta dedektifçilik oynamayı mı düşünüyorsun?”

“Sadece ‘düşünüyorum’ dedim, tamam mı? Kadına ‘düşünürüm’ dedim. Risklerini biliyorum. Artık FBI ajanı olmadığımın da farkındayım. Tamamen farklı olacak, biliyorum.”

“Bunu aklının ucundan bile geçirme. Doktorun olarak bunu yasaklıyorum. Bu bir emirdir. Sana verilmiş bu armağana saygı duy, Terry. Bu senin ikinci şansın.”

“Saygı iki taraflı olmalı. O kadının kalbi olmasaydı şimdi yaşamıyordum. Ona da saygı göstermeliyim.”

“Onun ailesine gönderdiğin teşekkür mektubu dışında hiçbir borcun yok. Hepsi bu. Sen veya başka biri, kalbini kim almışsa almış, hiç fark etmez. O öldü. Bu konuda hatalı düşünüyorsun.”

Doktoru anlamıştı, ama ikna olmadı. Sırf mantıklı açıklaması var diye, korkup kaçması gerekmediğini biliyordu. Doktor, aklından geçenleri yine okudu.

“Ama ne?”

“Bilmiyorum. Sadece ne olduğunu öğrenseydim, kaza der geçerdim. Kendimi bu düşünceye hazırlamıştım. İlk geldiğimde bana söylediğiniz de buydu zaten. Her yüz olayın doksan dokuzunda ölüm, kaza sonucu kafaya alınan darbelerle oluyor. Araba veya motor kazası ya da merdivenden tepe üstü düşen birileri. Ama bu farklı.”

“Bunu söyleyip duruyorsun. Nesi farklı? Kalp sadece bir organdır. Biyolojik bir pompa. İlk sahibinin, nasıl öldüğü bizi ilgilendirmez.”

“Kaza fikrini kaldırabilirdim. Bunca zaman birisinin benim yaşamam için ölmesi gerektiğini biliyordum. Ve hep bunun bir kaza olmasını umdum. Kaza kader işidir. Ama cinayet… İşe şeytan karışır. Kendiliğinden ortaya çıkmaz. Bu benim de şeytanın işinden yararlandığımı gösterir. Sevgili doktor, işte fark burada.”

Fox elleri cebinde, susmak zorunda kaldı. Şimdi anlamaya başlıyordu.

“Benim hayatım buydu. Şeytanları bulmak. İşim buydu. Ama benim posamı çıkarttı. Kalbimi aldı. Şimdi burada olmam, yeni bir kalbimin olması, şu söz ettiğin ikinci şans olayı beni huzursuz ediyor. Çünkü benim burada olmamın tek nedeni, birinin yaptığı bu lanet olası, şeytani iş.”

Devam etmeden derin bir nefes aldı.

“O dükkâna sadece oğluna biraz şeker almak için girmişti, hayatı bitti. Bak, farklı işte.”

“Seni anlamıyorum.”

“Anlatmak istediklerimi sözlere dökemiyorum. Sadece hissettiklerimi biliyorum. Ama ben anladım.”

Fox ikna olmamıştı.

“Bak, ne yapmak istediğini biliyorum. O kadına yardım etmek istiyorsun. Ama fiziksel olarak hazır değilsin. Dahası duygusal olarak da, basit bir kaza soruşturması bile yapamazsın. Sana fiziksel ve duygusal dengelerden söz etmiştim, hatırlıyor musun? Biri diğerini besler.

Korkarım kafana takılacak her şey fiziksel iyileşmeni de etkileyecek.”

“Anlıyorum”

“Hayır anlamıyorsun. Hayatınla kumar oynuyorsun. Eğer virüs alırsan ya da vücudunda red belirtileri ortaya çıkarsa seni kurtaranlayız Terry. Bu kalp için yirmi iki ay bekledik. Bunu bozdun diye bir sonraki kan uyumunu bu kadar çabuk bulabileceğimizi mi sanıyorsun? Hiç şansın yok. Aşağıda makineye bağlı bir hastam var. Gelmeyen bir kalp için bekleyip duruyor. Onun yerinde sen olabilirdin, Terry. Sahip olduğun tek şans bu, Terry Bunu harcama.”

Yatağa yaklaştı. Ellerini Terry’nin göğsüne koydu. Tıpkı Graciela Rivers gibi. Sıcaklık aynıydı.

“O kadına hayır de. Kendini kurtar ve o kadına hayır de.”

ÜÇ

Ay sanki gökyüzünde asılı kalmıştı. Aşağıda, bir sürü tekne, ya düşerse diye, onu tutabilmek için hazır bekliyordu. McCaleb siyah gökyüzünde, Catalina civarındaki bulutların arkasında gözden kaybolana kadar ayı izledi. Elinde boş kahve fincanına bakarak, her yer kadar iyi bir saklanma yeri diye düşündü. Gün sonunda bir elinde buz gibi birası, diğerinde sigara teknede oturabildiği günleri özledi. Ama hastalığı nedeniyle sigarayı bırakmak zorunda kalmıştı. Az da olsa alkol alması için daha birkaç aya ihtiyacı vardı. Şimdilik tek bira bile onun için ölümcül olabilirdi.

McCaleb kalktı, salona geçti. Masada oturmaya çalıştı, hemen kalktı. Televizyonu açtı, ne seyrettiğine dikkat etmeden kanallar arasında dolaşmaya başladı. Televizyonu kapattı, masadaki şeyleri karıştırdı, aradığını bulamadı. Kafasını dağıtmaya çalıştı, kamaraya indi. İşe yaramadı.

Merdivenden aşağıya indi. İlâç dolabından termometreyi aldı, salladı, dilinin altına yerleştirdi. Eski bir termometreydi. Hastanede verilen dijital yeni termometre hâlâ kutusunda duruyordu. Nedense o yeni alete güvenmiyordu.

Aynada kendisine baktı, gömleğinin yakasını açıp sabahki biyopsinin açtığı yarayı kontrol etti. Asla iyileşmeye fırsatı olmamış bir yaraydı bu. Sayısız biyopside hep aynı yer açılmış ve yara hiçbir zaman tam olarak iyileşememişti. Göğsündeki yara gibi bu da kalıcı bir iz olacaktı. Kendisini izlerken aklına babası geldi. Babasının boynundaki kalıcı izleri, dövmeleri hatırladı.

Ateşi normaldi. Termometreyi yıkadı, yerine koydu. Ateşini kaydettiği dosyayı aldı, gün ve saati de yazarak kaydetti. Anormal bir gelişme yoktu.

Dosyayı bıraktı, aynaya yaklaştı. Gözlerine baktı. Gri yeşil gözleri kızarmıştı. Geri çekildi, gömleğini çıkarttı. Ayna küçüktü ama beyazımsı pembe, kalın ve çirkin yarayı görebiliyordu. Bunu sık sık yapıyordu. Çünkü vücudunun kendisine ihanet ettiğini ve yeni görüntüsünün bu olduğunu bir türlü kabul edemiyordu.

Kardiyomiyopati. Fox bunun nedeninin kalp çeperlerinde yıllarca bekleyebilen ve stresle ortaya çıkabilen bir virüs olduğundan söz etmişti. Bu açıklama ona pek fazla bir şey ifade etmedi. Bu eski halinin geri gelmesini sağlayacak bir açıklama değildi. Bazen kendine bakarken başkasına, dayak yemiş ve bir tarafa fırlatılmış birisine baktığı hissine kapılıyordu.

Gömleğini giydikten sonra içeri geçti. Burası teknenin şekline uygun üçgen bir odaydı. Liman tarafında iki ranza, diğer tarafta dolaplar vardı. Alttaki yatağı masaya dönüştürmüş, işle ilgili evraklarını buralara yerleştirmişti. Yandaki kutularda, yaptığı soruşturmaların kod adları vardı. ŞAİR, KOD, ZODYAK, DOLUNAY ve BREMMER yazıyordu, iki kutuda da ÇEŞİTLİ BELGELER yazısı vardı. Dosyaları FBI'a vermeden önce mutlaka kopyalarını alırdı. Bu kurallara aykırıydı ama kimse bir şey diyemezdi. Kutulardaki dosyalar çözülmüş, çözülememiş pek çok olaya aitti. Bazıları kutunun tamamını kaplarken, farklı olaylara ait bazı ince dosyalar aynı kutudaydı. Niye her şeyin kopyasını aldığından emin olamadı. Emekli olduğundan beri bu dosyaları açmamıştı. Zaman zaman kitap yazabileceğini veya serbest çalışırken bu dosyalardan yararlanabileceğini düşünmüştü. Aslında, bu dosyalar onun için hayatının bir döneminde yaptığı şeylerin elle tutulur kanıtlarıydı.

Masaya oturdu, ışığı açtı. On altı yıl taşıdığı FBI rozetine gözü takıldı. Şimdi çerçevelenmiş, duvara asılmıştı. Yan tarafta kameraya gülümseyen bir genç kızın resmi asılıydı. Seneler önce bir yıllıktan alınma bir fotoğraftı. Kafasında canlanan anılar kaşlarını çatmasına neden oldu. Gözlerini kaçırdı ve masadaki karmaşaya gömüldü.

Masanın üstünde dağılmış bir sürü fatura ve reçete vardı. Hastane kayıtlarının olduğu bir dosya, bazı başka dosyalar ve Cabrillo Limanı Kuralları kitapçığı vardı. Boş çek defteri

ortadaydı ama o anda faturalarla uğraşmak istemedi. Huzursuzdu ama bu kafasını toplayamamasından kaynaklanmıyordu. Graciela Rivers'ın beklenmedik ziyaretini ve yarattığı büyük değişiklikleri düşünmekten kendini alamıyordu.

Kadının getirdiği gazete kupürünü bulana kadar kâğıtları karıştırdı. Yayınlandığı gün haberi okumuş, kesip saklamış ve sonra unutmayı denemişti. Ama imkânsızdı. Hikâye bir alay kurbanı kendi teknesinde toplamıştı. Redondo plajında parçalanmış cesedi bulunan kızın annesi, West Hollywood'daki evinde kendisini asan genç adamın anne babası. Bir gece Sunset Strip'te eğlenmeye çıkan ve bir daha eve dönmeyen kadının kocası. Hepsi de yaşayan ölülere dönmüş, Tanrı'nın gazabına uğramış, inançlarını kaybetmiş insanlardı. McCaleb onları rahatlatamıyordu, yardımcı olamıyordu. Hepsini de kendi yoluna göndermişti.

Gazeteyle görüşmeyi kabul etmişti çünkü gazeteciye borcu vardı. FBI'da çalışırken Keisha Russell'la arası hep iyi olmuştu. Kadın her verdiği habere karşılık bir şey talep eden bir gazeteci değildi ama borcunu ödemesi için bir ay kadar önce aramıştı. Times gazetesinin "…'nın Başına Gelenler" köşesini hazırlamakla görevlendirilmişti. Bir yıl kadar önce kalp bekleyen McCaleb'le ilgili bir haber yapmıştı, şimdi kalp nakli yapıldığına göre, olayı yeniden ele almak istiyordu. McCaleb huzurunun bozulmaması için görüşme talebini reddetmeye çalıştı fakat Russell ona Büro'dayken yaptığı yardımları hatırlattı. McCaleb kaçamayacağını anladı. Her zaman borçlarına sadık kalmıştı.

Hikâye yayınlandığı gün McCaleb olayın kapanacağını düşünmüştü. Genelde bu köşe oy kaybetmiş beceriksiz politikacılara ve bir zamanlar on beş dakikalığına ünlü olmuş insanlara ayrılmıştı. Her fırsatta emlakçılık yapan ya da içinde gizli kalmış bir yeteneği keşfederek resim yapmaya başlayan eski bir televizyon yıldızı bu köşede yer alabilirdi.

Kupürü açtı ve tekrar okudu.

Eski FBI Ajanına Yeni Kalp, Yeni Başlangıç

Keisha Russell

TIMES

Terrell McCaleb'in yüzü Los Angeles akşam haberleri için tanıdık bir yüz ve sesti. Bu kadar sık haber bültenlerinde yer almak ne kendisi ne şehir için iyi değildi. McCaleb FBI ajanı olarak son on yılda Los Angeles ve civarındaki seri cinayet işleyen katillerle ilgili yürütülen soruşturmada büronun kilit elemanıydı. Araştırma Destek Birimi'nin üyesi olarak McCaleb yerel polise de oldukça yardımcı oldu. Basınla arasının iyi olması ve sözlerinin basında sık sık yer alması zaman zaman üstlerini bile kızdırmıştı.

Fakat gözden kaybolalı neredeyse iki yıl oldu. Bu günlerde McCaleb silahını ve rozetini bir yana bıraktı. Hatta artık FBI'ın resmi mavi takımlarını bile giymediğini söylüyor. Artık eski kotlar ve yırtık tişörtler giyiyor ve vaktini on iki metrelik teknesi The Following Sea'yi tamir ederek geçiriyor. Los Angeles'ta doğup Catalina Adası yakınlarında Avalon'da büyüyen McCaleb, şimdi San Pedro limanında bir teknede yaşıyor ve Avalon Limanı'na demir atma hayalleri kuruyor.

Kalp nakli geçiren McCaleb katiller veya tecavüzcüleri kovalamanın şu aralar aklından geçen en son şey olduğunu söylüyor.

Kırk altı yaşındaki McCaleb kalbini FBI'a verdiğini -doktorlar kalbinde onu neredeyse ölüme götüren zayıflığın, strese bağlı virüs nedeniyle oluştuğu teşhisini koydular- ama orayı hiç de özlemediğini söylüyor. "Böyle şeyler yaşadığınız zaman değişiklikler sadece fiziksel değildir" dedi, geçen hafta bir röportajda. "Olaylara bakış açınız değişir. FBI günlerim sanki çok uzakta. Artık hayata yeniden başladım. Bundan sonra ne yapacağımı pek bilmiyorum, ama o kadar da kafama takmıyorum. Yapacak bir şeyler bulurum elbette."

McCaleb nerdeyse bu yeni başlangıcı yapamayacaktı. Çünkü kanı ve doku türü çok nadir bulunan türdendi. Bu kalp için nerdeyse iki yıl bekledi.

"Hayata çok sıkı sarıldı" diyor, kalp naklini gerçekleştiren Dr. Bonnie Fox. "Eğer daha fazla bekleseydik ya onu kaybedecektik ya da ameliyat için bünyesi çok zayıflayacaktı."

McCaleb hastaneden çıkalı sekiz hafta oldu ve şu anda gayet sağlıklı. Bu aralar vücuduna adrenalin pompalayan, zor ve yorucu soruşturmalarla boğuştuğu günleri pek ender düşündüğünü söylüyor.

Eski ajanın çözdüğü olaylar insanı dehşete düşüren bir ünlüler geçidi. Üstünde çalıştığı olaylar arasında Nightstalker ve Şair soruşturmaları, Kod Katili, Sunset Strip Strangler ve Luther Hatch var, Hatch, öldürdüğü insanların mezarlarını ziyaret ettiği için "mezarcı" olarak biliniyor. McCaleb yıllarca, çalıştığı birimin Quantico üssünde, suçların profillerini çıkarttı. West Coast vakalarında uzmanlaştı ve yerel polise yardım için sık sık Los Angeles'a gönderildi. Sonunda birimin yöneticileri burada bir uydu birim kurmaya karar verdi ve McCaleb, Westwood'daki FBI bürosunda çalışmak üzere Los Angeles'a döndü. Buraya gelişi, FBI'ın yardımı istenen pek çok soruşturmaya yakın olmasını sağladı.

Bu soruşturmaların hepsi tabii ki başarılı değildi, sonuçta stres ortaya çıktı. Bir gece yerel ofiste çalışırken, kalp krizi McCaleb'i yakaladı. Büronun kapıcısı onu kurtardı. Doktorlar McCaleb'in kalp kaslarının zayıfladığına karar verdiler ve kalp nakli için listeye aldılar. Bu bekleyiş sırasında FBI tarafından da malulen emekli edildi. FBI'dan hastaneye taşındı ve 9 Şubat'ta uygun bir verici bulundu. Cedars-Sinai Tıp Merkezi'nde altı saatlik bir ameliyattan sonra artık vericinin kalbi McCaleb'te atıyordu. McCaleb bu yeni hayatında, balık tutmak dışında ne yapacağını pek bilmiyor. Eski ajanlardan ve polis dedektiflerinden, özel dedektiflik veya güvenlik danışmanlığı için teklifler aldı. Ama son zamanlarda kafasında sadece ona babasından miras kalan yirmi iki yıllık bir tekne olan The Following Sea'yi onarmak var. Artık tüm zamanını son altı yıldır çürümeye terk ettiği teknesine ayırıyor.

"Bu aralar olayları biraz akışına bıraktım. Daha sonra olacaklarla kafamı pek fazla yormuyorum," dedi. Pişmanlıkları çok az, ama yine de bütün emekli müfettişler ve balıkçılar gibi, kaçırdıklarına yanıyor.

"Keşke tüm olayları çözebilseydim, kötülerin paçayı kurtarmasından nefret ederdim. Hâlâ da ederim."

McCaleb bir an gazetenin kullandığı fotoğrafa takıldı. Büro'da çalışırken çekilmiş vesikalık fotoğraflardan biriydi. Gözlerini cesurca kameraya dikmişti.

Keisha Russell ona röportaj için geldiğinde yanında bir de fotoğrafçı getirmişti. Ama McCaleb fotoğrafçıya izin vermemiş, eski fotoğraflardan birisini kullanmasını söylemişti. Kimsenin kendisini böyle görmesini istemiyordu.

Aslında gömleğini çıkarmadığı sürece kimse değişiklikleri fark edemezdi. Neredeyse on beş kilo vermişti, ama saklamak istediği bu değil, gözleriydi. Fotoğraftaki kurşun gibi delip geçen bakışları kaybetmişti. O bakışların yok olduğunu kimsenin görmesini istemiyordu.

Gazete kupürünü katladı, bir tarafa koydu. Masanın üstüne göz atarken Graciela Rivers'ın bir kâğıda karalayıp eline tutuşturduğu telefon numarasını gördü.

Ajan olarak çalışırken, yakaladığı adamlara karşı nedensiz bir öfke duyardı. Onların yaptıklarını ilk gören o olurdu ve bunun bedelini ödemeleri gerektiğini düşünürdü. Kanın kanla ödenmesi gerekirdi. Bu yüzden seri cinayet işleyen katilleri takip ettikleri zaman FBI'da yaptıkları işe "kanlı iş" derlerdi. Bunu açıklamanın başka yolu yoktu. Her seferinde hesap sorulamazdı, işten sıyrılanlar hep olurdu.

Gloria Torres'in başına gelenler onun içini acıtıyordu. Kadın şeytani bir şekilde öldürüldüğü için, kendisi şu an hayattaydı. Graciela ona hikâyeyi anlatmıştı. Gloria sadece yanlış yerde olduğu için öldürülmüştü. Ölmek için basit, aptalca ve korkunç bir nedendi. McCaleb bir şekilde borç altında kalmıştı. Kadına, oğluna ve Graciela'ya, hatta kendisine.

Telefonu aldı, telefon numarasını çevirdi. Geç olmuştu ama beklemek istememişti, kadın da onun beklemesini istemezdi. İlk çalışta kadın fısıltıyla cevap verdi.

"Bayan Rivers?"

"Evet."

"Ben Terry McCaleb. Tekneme..."

"Evet."

"Kötü bir zaman mı?"

"Hayır."

"Dinleyin, olanları düşünüyordum ve size, kararım ne olursa olsun arayıp haber vereceğimi söylemiştim."

"Evet."

Kadının sesinde bir umut sezmişti, yüreğine dokundu.

“Şey, kafamdan geçen şuydu. Ben bu işi çözmeye uygun değilim. Anlattıklarınızdan yola çıkarak normal bir soygun olduğunu söylemeliyim. Bu olay Büro’da üzerinde çalıştığım işlerden, yani seri cinayetlerden, oldukça farklı.”

“Anlıyorum.”

Umut kayboluyordu.

“Hayır, tamamen ilgilenmediğimi söylemiyorum. Yarın polise gidip bu konuyla ilgili görüşeceğim ve düşüneceğim. Ama…”

“Teşekkür ederim.”

“Ne kadar başarılı olurum bilemiyorum. Söylemeye çalıştığım bu. Sizi ümitlendirmek istemiyorum. Bu olaylar… Bilemiyorum.”

“Anlıyorum. Gönüllü olmanız bile yeterli. Hiç kimse…”

“Bir bakarım” dedi kadının sözünü keserek, teşekkür faslını önlemeye çalıştı. “Los Angeles Polisi ne kadar yardımcı olur bilmiyorum, elimden geleni yaparım. Kız kardeşine ise en azından bunu borçluyum, deneyeceğim.”

Kadından bu işle ilgili bildiği her şeyi anlatmasını ve olayı soruşturan dedektiflerin adlarını istedi. Yaklaşık on dakikalık konuşma sonunda tüm bilgileri defterine not ettiğinde, telefonda huzursuz bir sessizlik oldu.

“Peki” dedi adam, “Sanırım hepsi bu kadar. Aklıma başka bir şey takılırsa sizi ararım”

“Tekrar teşekkürler”

“içimden bir ses benim teşekkür etmem gerektiğini söylüyor. Bir şeyler yapabilirsem mutlu olacağım. Umarım işe yarar.”

“Yarayacak. Onun kalbini taşıyorsunuz. Size o yol gösterecek.”

“Evet” dedi tereddütle, kadının ne dediğini tam anlayamadan. “Sizi arayacağım.”

Telefonu kapattı, birkaç dakika kadar kadının ne demeye çalıştığını anlamaya çalıştı. Tekrar kupürü çıkarttı, bakışları üzerinde yoğunlaştı. En sonunda kupürü katladı, masadaki kâğıtların arasına sakladı. Fotoğraftaki genç kıza baktı. Işıkları kapattı.

DÖRT

McCaleb Büro'da çalışırken arkadaşları bu aşamaya "zor tango" derlerdi. Bu yerel polise karşı kurnazca davranma aşamasıydı. Bu insan egosuyla ve bölgeyle ilgili bir olaydı. Bir köpek ötekinin alanına işeyemezdi. İzinsiz olmazdı.

Egosu öne çıkmayan tek bir cinayet masası polisi olamazdı. İşi yapabilmek için iş arkadaşlarından daha iyi, daha mükemmel, daha akıllı, daha güçlü, daha yetenekli, daha uyanık olduğuna inanmazsan işi yapamazdın. Kazanacağına kendini inandırmak zorundaydın. Bundan şüphen varsa derhal bu işi bırakmalı ve adi soyguncuları kovalamaya veya devriye polisi olarak çalışmaya başlamalıydın.

Cinayet masasındakilerin egoları, bazen o kadar kontrolden çıkardı ki, bazı dedektifler, kendilerine yardımcı olmak isteyenleri bile -meslektaşlarını, özellikle FBI ajanlarını- hasım kabul ederlerdi. Hiçbir cinayet masası polisi, ardından başka birisinin, hele Quantico'dan bir federal polisin ona yardım edebileceğinin, hatta olayı daha iyi çözebileceğinin söylenmesini istemezdi. McCaleb kendi deneyimlerinden biliyordu ki, bir polis olayı çözemeyip dosyasını kapattığı zaman, olayın bir daha kurcalanmasından ve kendi hatalarının bulunmasından hiç hoşlanmazdı. Bir FBI ajanı olarak McCaleb, baş dedektif tarafından o olaya neredeyse hiç karıştırılmazdı. Onun davet edilmesi hep müfettişin fikriydi. Müfettiş, egoları ve incinen duyguları umursamazdı. Daha çok olayların aydınlanması ve istatistik raporların geliştirilmesiyle ilgilenirdi. Böylece Büro aranır, McCaleb gelir ve baş dedektifle "dans etmek" zorunda kalırdı. Bu dans bazen "uyumlu bir çiftin zarif dansı" olurken genelde "zor tango" yaşanırdı. Ayaklara basılır, egolar çatışırdı. Zaman zaman McCaleb olay üstünde çalışırken dedektifin kendisinden bazı bilgileri gizlediğinden ve sanki başarısız olmasını istediğinden şüphelenirdi. Bu adalet dağıtma olayının en lanet olası, en nefret ettiği tarafıydı. Bazen kurbanın veya ailesinin ifadelerine bile ulaşamazdı. Bu ifadeler yemek üstüne yenen tatlı gibiydi, ama bazen tatlı servis edilmezdi.

McCaleb, Los Angeles Polis Teşkilatı'yla da aynı "zor tango"yu yapacağına emindi. Gloria Torres olayını çözememiş olmaları ve yardıma ihtiyaç duymaları fark etmezdi. Bu olay onların bölgesinde olmuştu. Daha kötüsü, McCaleb artık FBI'dan da değildi. Rozeti olmadan karşılarına çıkıyordu. Salı sabahı yedi buçukta West Valley Karakolu'na geldiği zaman, elinde sadece deri çantası ve bir kutu çörek vardı. "Zor tango"yu müzik olmadan yapmak zorundaydı.

Geliş saatini özellikle seçmişti, dedektifler işlerini erken bitirebilmek için güne erken başlarlardı. Gloria Torres olayıyla uğraşan dedektifleri yakalamak için bu en iyi zamandı. Graciela, isimlerini vermişti. Arrango ve Walters. McCaleb onları tanımıyordu ama Kod Katili olayı üzerinde çalışırken şefleri Teğmen Dan Buskirk'le tanışmıştı. McCaleb, Buskirk'ün kendisi hakkındaki düşüncelerini bilmiyordu. Arrango ve Walters'ı bulmadan önce nezaketen Buskirk'e uğramanın doğru olacağını düşündü.

West Valley Karakolu, Resada'da Owensmouth Caddesi'nde, polis karakolu için tuhaf bir yerdeydi. Los Angeles Polisi'nin karakolları genelde polisin acil müdahale etmesi gereken sorunlu bölgelerde kurulurdu. Girişlerinde ani silahlı baskınları önlemek için kalın duvarlar örülürdü. Ama West Valley farklıydı. Engeller yoktu. Karakol, köy evini andıran vasat bir binaydı. Bir tarafında kütüphane, diğer tarafta bahçe, önünde de park yerleri vardı.

Taksiden indi, karakola girdi. Girişteki üniformalı polisleri başıyla hafifçe selamladı, duraksamadan soldaki koridora ilerledi. Dedektif bürosunun orada olduğunu biliyordu, çünkü diğer karakollarda da öyleydi.

Üniformalıların onu durdurmayışı McCaleb'i cesaretlendirdi. Belki elindeki çörek kutusu eski imajının -silah ve rozet taşıyan kendinden emin adam- hiç değilse bir kısmına hâlâ sahip

olduğunu düşünmeyi tercih ederdi. Artık ne silahı ne de rozeti vardı.

Dedektiflerin bürosuna girdikten sonra bir masaya yaklaştı. Sol tarafa yöneldi, teğmenin odasına baktı. Oda boştu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Başını kaldırdı, yaklaşan genç memuru gördü. Büyük bir olasılıkla masa başı görevi yapmak zorunda kalan bir çaylaktı. Genelde yaşlı polisler ya disiplin suçundan ya da sağlık sorunlarından dolayı bu işle görevlendirilirlerdi.

"Teğmen Buskirk'le görüşmek istiyordum. Burada mı?"

"Valley'de bir toplantıda. Ben yardımcı olabilir miyim?"

Demek ki, Buskirk Van Nuys'taki Valley genel idare ofisindeydi. McCaleb'in onunla başlama planı suya düşmüştü. Peki, şimdi ne yapmalıydı? Nereden başlamalıydı? Kütüphane mi? Yakınlarda oturup bir kahve içebileceği yer bile yoktu. Arrango ve Walters'ı aramaya karar verdi. İşe devam etmek istiyordu.

"Peki, cinayet masasından Arrango ve Walters?"

McCaleb duvardaki listelere göz attı. Arrango ve Walters adlarının yanında bir işaret yoktu.

Masadaki memur, "Bir de ben bakayım." dedi. "Adınız?"

"McCaleb, ama beni tanıyacaklarını sanmıyorum. Gloria Torres olayıyla ilgili görüşmek istediğimi söyleyin."

Memur telefonu aldı, bir numara tuşladı. Fısıltıyla konuştu. Memur McCaleb'in "imaj"ını yutmamıştı. Konuşma bittiğinde yerinden bile kalkmadan "Geri dönün, koridoru geçin, sağdaki ilk kapı," dedi.

McCaleb başını salladı, çörek kutusunu aldı, devam etti. Yaklaştığında kapıyı rahat açabilmek için deri çantasını koltuğunun altına aldı. Kapıya uzandığı anda kapı açıldı. İçerde beyaz gömlekli ve kravatlı bir adam duruyordu. Sol kolunun altındaki meşin tabancalıkta silahı asılıydı. Bu kötüye işaretti. Dedektifler, hele cinayet masası dedektifleri silahlarını pek ender kullanırlardı. McCaleb, adamın silahını, daha rahat olsun diye, belinde taşımak yerine sol omzuna astığını fark edince, büyük bir egoyla karşı karşıya olduğunu anladı.

"Bay McCaleb?"

"Evet benim."

"Ben Eddie Arrango. Sizin için ne yapabilirim? Yukarıdaki çaylak sizin Gloria Torres olayı için geldiğinizi söyledi."

McCaleb acemice çörek kutusunu uzattı, el sıkıştılar.

"Evet, doğru."

Enine boyuna bir adamdı. Gür saçlarının birazı ağarmış bir Latin erkeğiydi. Kırklarında, düzgün vücutlu, göbeği olmayan bir adamdı. Geniş omuzları vardı. Kapının önüne dikilmişti ve misafirini içeri davet bile etmemişti.

"Bu konuda konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Hangi konuda?"

"Bu cinayet üzerinde çalışacağım."

Kurnazlığı elime yüzüme bulaştırdım, diye düşündü McCaleb.

"Lanet olsun, yine başlıyoruz," dedi Arrango.

Huzursuzlukla kafasını salladı, sonra McCaleb'e baktı.

"Tamam, konuşalım. Seni buradan atmadan önce on dakikan var."

Kalabalık bir odaya girdiler. Bazıları başını kaldırıp davetsiz misafire, McCaleb'e baktı, çoğu ilgilenmedi bile. Arrango bir masadaki dedektife işaret etti. Adam telefondaydı ama işareti görmüştü. Başını salladı, "Bir dakika sonra geliyorum" işareti yaptı.

Arrango, içinde bir masa ve üç sandalye olan görüşme odasına girdi. Hücreden bile daha küçük bir odaydı. Kapıyı kapattı. "Otur. Ortağım az sonra gelecek."

McCaleb masanın öbür tarafındaki sandalyeye geçti. Böylece Arrango ya onun sağındaki sandalyede rahatça oturacak, ya da solda sıkışmak zorunda kalacaktı. McCaleb onu sağında istiyordu. Bu önemsiz bir şeydi, ajanlıktan kalma alışkanlık işte. Konuşacağın insanı hep sağına al. Böylece sana soldan bakacaklar ve beyinlerinin daha az sorgulayan, daha zayıf düşünen kısmı çalışacak. Bu ipucunu Quantino'da hipnoz ve sorgulama tekniklerini öğreten bir

psikolog vermişti. McCaleb bunun işe yaradığından pek emin değildi ama deneyecekti, belki Arrango'da işe yarardı. Arrango sağdaki sandalyeye oturduğu sırada McCaleb "Çörek ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, çöreklerini istemiyorum. Benim yolumdan çekilmeni istiyorum. Kız kardeşi değil mi? O lanet olası kız kardeşi için çalışıyorsun. Belgeni görmeliyim. Hâlâ parasını buna harcadığına inanamıyorum."

"Çalışma iznini soruyorsanız, belgem yok." Arrango bunu düşünmüş gibi parmaklarını masaya vurdu. "Burası çok havasız. Burayı bu kadar kapalı tutmamalıyız." Arrango çok kötü bir aktördü. Bu sözü bir yerden okur gibi söylemişti. Ayağa kalktı, termostatla oynadı, yeniden oturdu. McCaleb onun orada gizli olan kayıt cihazlarını açtığını anlamıştı.

"Şimdi, sen Gloria Torres cinayetiyle ilgili bir soruşturma yapıyorsun, öyle mi?"

"Aslında daha başlamadım. Önce sizinle konuşmak istedim."

"Ama kurbanın kız kardeşi için çalışıyorsun, öyle mi?"

"Evet, Graciela Rivers bu işle ilgilenmemi istedi."

"Ve California eyaletinin onayladığı bir çalışma belgen yok, doğru mu?"

"Doğru." Kapı açıldı, Arrango'nun çağırdığı adam içeri girdi. Arrango kapıya bakmadan konuşmayı bölmemesini işaret etti. McCaleb'in Walters olduğunu düşündüğü adam duvara yaslandı, sessizce bekledi.

"Bu eyalette çalışma belgen olmadan özel dedektiflik yapmanın suç olduğunun farkında mısın? Seni şu an tutuklayabilirdim."

"Resmi çalışma belgem olmadan özel dedektiflik yaparak para kazanmam hem kanunlara hem ahlaka aykırı. Bunu biliyorum."

"Dur bir dakika, bunu para almadan mı yapıyorsun?"

"Evet, bir aile dostu olarak."

McCaleb bu lanet olası durumdan bir an önce kurtulmak ve oraya asıl geliş nedeni hakkında konuşmak istiyordu.

"Bakın, bu lanet olası olayı bitirsek, kayıt cihazlarını kapatsak ve birkaç dakika konuşsak, ne dersiniz? Ayrıca ortağınız mikrofona yaslanmış durumda. Hiçbir şey kaydedemiyorsunuz."

Arrango McCaleb'in doğru söyleyip söylemediğini kontrol etmek için döndüğü anda Walters termostatın yanından çekildi.

Walters, "Niye bana söylemedin?" dedi.

"Kapa çeneni."

"Çörek ister misiniz çocuklar?" dedi McCaleb. "Size yardım etmek için buradayım."

Arrango hâlâ biraz şaşkın, McCaleb'e döndü.

"Lanet olası kayıt cihazını nereden biliyorsun?"

"Çünkü şehirdeki tüm dedektif ofisleri aynıdır. Ve ben pek çoğunda bulundum. Büro'dandım. Bu yüzden biliyorum."

"Ne? FBI mı?"

"Emekli oldum. Graciela Rivers tanıdığım biri. Bu olayla ilgilenmemi istedi. Kabul ettim. Yardım etmek istiyorum."

"Adın ne?" diye sordu Walters.

Daha önce telefonla konuştuğu için olayın başını kaçırmıştı. McCaleb kendini tanıttı, el sıkıştılar. Denis Walters Arrango'dan daha gençti. Solgun beyaz tenli, yapılıydı. Giysileri dökümlü hatta boldu, bayağı kilo verdiği fakat giysilerini yenilemediği anlaşılıyordu. Görünürde tabanca kılıfı yoktu. Büyük bir olasılıkla işe çıkana kadar silahını çantasında taşıyordu. McCaleb'in tarzında bir polis. Walters bir adamı adam yapanın silah olmadığını biliyordu. Ortağıysa bundan habersizdi.

"Seni tanıyorum," dedi. "Sen o adamsın. Şu seri cinayet işleyen katilleri yakalayan," dedi Walters.

"Neden söz ediyorsun sen?" dedi Arrango.

"Biliyorsun işte. Profilciler. Hani ipuçlarından cinayet türünü belirleyenler. Hatırlamadın mı? Seri katil takımı. Bu da, bütün kaçıklar burada olduğu için sürekli buraya gönderilen adam. Sunset Canavarı olayını çözen adam. Başka hangileri vardı? Evet, Kod olayı, hani şu

mezarcı ve daha bir sürü vaka."

Tekrar McCaleb'e döndü.

"Doğru, değil mi?"

McCaleb başıyla onayladı. Walters parmaklarını şaklattı.

"Son zamanlarda seninle ilgili bir şey okumadım mı ben? Slimes'ta filan?"

McCaleb bir kez daha onayladı.

"…'nın Başına Gelenler" köşesi. İki hafta önce."

"Bu doğru. Haklısın. Sana kalp nakli yapıldı, değil mi?"

McCaleb başını salladı. Tanınmanın rahatlığını biliyordu. Birazdan iş konuşmaya başlayacaklardı. Walters hâlâ Arrango'nun arkasında ayakta duruyordu fakat McCaleb onun masadaki kutuya baktığını fark etmişti.

"Çörek ister misin, Dedektif? Çöpe atılmalarından nefret ederim. Kahvaltı etmedim ama siz almazsanız ben de almayacağım."

"Ben alırım," dedi Walters.

Kutuya uzanırken gözü kaygıyla ortağına takıldı. Arrango'nun rengi attı. Walters bir tane şekerli çörek aldı. McCaleb tarçınlıyı tercih etti. Nihayet, gönülsüz görünse de Arrango da pudra şekerli olanı aldı. Birkaç dakika sessizce çöreklerini yediler.

"Büro'nun emeklilik maaşı bu kadar az mı ki, sen bu özel dedektiflik işine bulaştın?" dedi Walters, ağzı çörekle doluyken.

"Ben özel dedektif değilim. Kız kardeşinin bir tanıdığıyım. Söyledim ya, bu işten bir kazancım yok"

"Tanıdık mı? Bunu ikinci defadır söylüyorsun" dedi Arrango. "Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Limanda bir teknede yaşıyorum. Onunla bir gün iskelede tanıştık. Tekneleri seviyor. Bir zamanlar Büro için çalıştığımı öğrenmiş, bu olayla ilgilenmemi rica etti. Bunda ne var?"

Niye tam olarak doğruları söylemediğini bilmiyordu. Sadece ilk baştan beri Arrango'dan hoşlanmamıştı. Gloria Torres ve Graciela Rivers'la olan gerçek bağını açıklamak istememişti.

"Bak," dedi Arrango. "Kadın sana neler anlattı bilmiyorum, ama bu adi bir soygun vakası, Sayın FBI ajanı. Bu ne Charlie Manson, ne Ted Bundy, ne de Jeffrey Dahmer. Sadece birkaç dolar çalmak için elinde silah, yüzünde maske ortalıkta dolaşan bir çete. Senin uğraşmaya alışık olduğun karmaşık olaylardan değil. Anlıyor musun?"

"Bunun farkındayım" dedi McCaleb. "Ama bununla ilgileneceğime söz verdim. Neredeyse iki ay oldu. Belki sizler artık üstünde fazla düşünmeye gerek duymadığınız bu vakaya yeni bir çift gözün bakmasına sevinirsiniz."

Walters oltaya geldi.

"O zamandan beri dört yeni vakayla uğraştık. Eddie de son iki haftasını Van Nuys'ta mahkemede geçirdi," dedi.

"Rivers vakası'nda…"

"Hâlâ gündemde," dedi Arrango, ortağının konuşmasına fırsat vermeden.

McCaleb Arrango'ya baktı.

"Elbette… Eminim."

"Ve hâlâ gündemde olan vakalara amatörlerin karışmasına izin vermeyiz."

"Amatörler mi?"

"Rozetin yok, çalışma belgen yok. Benim için sen bir amatörsün."

McCaleb bu aşağılanmaya aldırmadı. Arango'nun sınırlarını zorladığını düşündü. Devam etti.

"Bu normal durumlar için geçerli olmalı. Hepimiz size yardım edebileceğimi biliyoruz. Asla size hava atmak için burada değilim. Bulduğum her şeyi ilk siz öğreneceksiniz. Şüpheliler, ipuçları, hepsi elinizde olacak. Sadece birazcık işbirliği istiyorum, hepsi bu."

"Nasıl bir işbirliği olacak bu?" diye sordu Arrango. "Çenesi düşük ortağımın dediği gibi, biraz meşgulüz."

"Dosyanın bir kopyasını verin. Ve varsa kayıtlarınızı. Suç görüntülerinin incelenmesi uzmanlık alanlarımdan biriydi. Yardım edebilirim. Elinizdekilerin bir kopyasını alayım, sonra

çekip gideceğim.”

“Senin yapacağın her şeyi bizim atladığımızı düşünüyorsun. Sırf FBI’dansın diye, FBI’dakiler bizden daha zeki diye olayın çözümünün o dosyaların içinde seni beklediğini sanıyorsun.”

McCaleb güldü, kafasını salladı. Bu maço adamın omzunda asılı tabanca kılıfını gördüğü anda, buradan gitmesi gerektiğini tahmin etmeliydi. Bir kez daha denedi.

“Hayır, bundan söz etmiyorum. Sanırım her şeyi anlamadınız. Los Angeles Polisi’yle daha önce pek çok kez çalıştım. Sadece Graciela Rivers’a bu olaya bir göz atacağımı söyledim.”

“Kız kardeşi mi? Bıktım artık. Her hafta aynı şeyleri söylüyorum. Şüpheli yok, ipucu yok.”

“Bir şeylerin olmasını bekliyorsunuz, değil mi? Onu canlandırın.”

“Belki.”

“En azından kadını başınızdan atarsınız. Eğer elinizde ne olduğunu görürsem, gider ona da anlatırım. O da böylece sürekli gelip sizi rahatsız etmez. Bana inanır çünkü beni tanıyor.”

Ses çıkmadı.

“Kaybedeceğiniz bir şey yok,” diye üsteledi McCaleb.

“Her türlü işbirliğinden Teğmen’e de söz etmek zorundayız,” dedi Arrango. “Onun izni olmadan dosyaların kopyalarını dışarıya veremeyiz. Aslında bize gelmeden önce onu görmen gerekirdi. Oyunun kurallarını biliyordun. Kurallara uyman gerekliydi.”

“Anlıyorum. Önce onu sordum ama Valley Ofisi’nde olduğunu söylediler.”

“Evet, ama bekleyebilirdin,” dedi saatini göstererek. “Nasıl olsa dönecekti. Neyse, suç görüntülerini çözmekte başarılıyım demiştin, değil mi?”

“Evet. Elinizde bir kayıt varsa hemen bakabilirim.”

“Kayıtlardan daha iyi bir şeyimiz var. Suç elimizde.”

Sandalyeyi itti, ayağa kalktı.

“Hadi gel. Şu çörekleri de getir bari.”

BEŞ

Arrango ekip odasındaki sıkışık masalardan birinin çekmecesini açtı ve bir video kaseti çıkarttı. Daha sonra cinayet masasının ekip odasından çıkıp ana büronun önündeki masaya gitti. McCaleb hâlâ boş olan Buskirk'ün ofisine götürüldüğünü görebiliyordu. McCaleb çörekleri ön bankoya bıraktı ve onları takip etti.

Odanın bir köşesinde tekerlekli demir bir kabin vardı. Sınıflarda kullanılan cinstendi. Arrango içinde bir televizyon ve video bulunan dolabı açtı. Aleti çalıştırdı, kaseti taktı.

McCaleb'e bakmadan, "Hadi bakalım, bu kaseti seyret ve bize bilmediğimiz bir şey söyle," dedi. "Belki o zaman senin için Teğmen'le savaşırız."

McCaleb televizyonun tam önünde durdu. Arrango kaseti başlattı. McCaleb küçük bir dükkânı tepeden gören kameranın kaydettiklerini izlemeye başladı. Kamera girişi gösteriyordu. Tezgâhın üstü camdı ve sigaralar, kullanıp atılan kameralar, piller ve başka ufak tefek şeylerle doluydu. Ekranın alt köşesinde olayın tarihi ve saati kayıtlıydı.

Birkaç dakika boyunca ilginç bir şey olmadı, sonra sol köşede üstünde kasanın durduğu tezgâhın arkasında, saçları ağarmış tezgâhtarın başı göründü.

"Bu Chan Ho Kang, dükkânın sahibi, bu dünyadaki son dakikalarını yaşıyor," dedi Arrango. Çörek yağına bulanmış eliyle dokunduğu için ekrana yağ bulaşmıştı.

Kang kasayı açtı. Kasanın bir gözüne bir avuç çeyreklik döküp yerleştirdi. Kasayı kapatırken görüntüye bir kadın girdi. Bir müşteri. McCaleb kadını hemen tanıdı.

Gloria Torres kasaya gülümseyerek yaklaştı, elinde iki paket Hershey's şekerlemesi vardı. Cüzdanını çıkarttı, Kang kasayı açarken o da parayı uzattı.

Gloria elinde parayla beklerken aniden görüntüye biri daha girdi. Yüzünde siyah kar maskesi olan, siyah elbiseli bir adamdı bu. Gloria adamın yaklaştığını fark etmedi. Gülümsüyordu. McCaleb kayıtlı saate baktı, 22:41:39'u gösteriyordu. İzlemeye devam etti. Bu gerçeküstü siyah beyaz görüntüleri seyretmek McCaleb'e tuhaf gelmişti. Adam arkadan yaklaştı, elini kadının omzuna koydu, silahı beynine dayadı. Duraksamadan tetiğe asıldı.

"Dan... Dan..." dedi Arrango.

McCaleb, kadının kafasına sıkılan kurşunu ve durmadan akan kanı gördüğünde göğsünün sıkıştığını hissetti.

"Başına geleni asla anlayamadı," dedi Walters.

Gloria yavaş hareketlerle saldırganın üzerine düştü. Adam onu kalkan olarak kullandı ve silahını Kang'a doğrulttu. Ateş etti, Kang'ı yaraladı. Kang önce duvara yaslandı, sonra dengesini kaybetti, tezgâhın arkasına düştü. Kollarıyla bir dağcı gibi tezgâha tutunmaya çalıştı. Başaramadı.

Saldırgan Gloria'nın vücudunu yavaşça yere bıraktı, kadının vücudu görüntüden çıktı. Sadece elleri ve bacakları kadrajın içinde kaldı. Adam kasaya yaklaştı, Kang'a göz attı. Kang çaresizce tezgâhın altındaki kahverengi çantalara uzanmıştı. Adam Kang elindeki siyah saplı silahı ona doğrultana kadar tepkisizce Kang'ı izledi. Sonra Kang'a fırsat vermeden yüzüne silahı doğrulttu, ateşledi. Tezgâhın arkasına eğildi, yere Kang'ın kolunun yanına düşen mermi kovanlarından birini aldı. Ayağa kalktı, kasaya uzandı, içindekileri boşalttı. Kameraya baktı, göz kırptı, bir şeyler söyledi ve görüntüden kayboldu.

"Öteki iki kovanı da alıyor," dedi Walters.

"Ses kaydı yok, değil mi?" diye sordu McCaleb.

"Evet, her ne dediyse sadece kendisi biliyor."

"Dükkânda tek kamera mı vardı ?"

"Evet, Kang para harcamayı pek sevmezmiş. Bize öyle dediler."

İzlemeye devam ederlerken saldırgan bir kez daha kameranın önünden geçti.

McCaleb dehşet içinde görüntülere takılıp kalmıştı. Bir kasadaki üç beş kuruş iki cana mal olmuştu.

"Bunu Amerika'nın En İyi Video Kasetleri arasında görmeyeceksin," dedi Arrango.

McCaleb yıllarca Arrango gibi polislerle muhatap olmak zorunda kalmıştı. Hiçbir şeyden etkilenmezmiş gibi davranırlardı. En iğrenç sahnelere bakıp onlarla dalga geçebilirlerdi. Bu hayatta kalabilme içgüdüsünün bir parçasıydı. Sanki bunlar sana hiçbir şey ifade etmezmiş ve bir kalkanın varmış gibi davran. Zarar görmezsin.

"Bir kez daha seyredebilir miyim? Bu sefer yavaş gösterimde, lütfen."

Walters, "Bekle bir dakika. Daha bitmedi," dedi.

"Başka ne var?"

"Şimdi "İyi Samuel" sahneye çıkıyor."

Bunu İspanyol aksanıyla söylemişti. Samwell.

"İyi Samuel de kim?"

"İyilik Meleği Meksikalı adam dükkâna gelir, onları bulur yardım etmeye çalışır. Kadını yaşatmaya çalışır ama Kang için yapabileceği hiçbir şey yoktur. Dışarı çıkar, polisi arar. İşte orada."

McCaleb ekrana baktı. Ekrandaki saat o anda 22:42:55'i gösteriyordu. Görüntüde siyah saçlı, koyu tenli, üzerinde kot ve tişört olan bir adam vardı. Önce ekranın sağ tarafına, Gloria'nın olduğu tarafa tereddütle baktı, gitti, kontrol etti. Kang'ın vücudu bir kan gölünün ortasında cansız yatıyordu. Göğsünde ve yüzünde kocaman, iğrenç kurşun yaraları vardı. Donuk gözleri kocaman açılmıştı, kesinlikle ölmüştü. İyilik Meleği, Gloria'ya döndü. Diz çöktü, ekranda görünmeyen göğsündeki yaralara baktı, hemen ayağa kalktı, görüntüden kayboldu.

Arrango, "Etrafta sargı bezi aramaya başlamış," dedi. "Kadının kafasını yapışkan kâğıt bantla ve büyük boy bir kotexle iyice sarmış."

İyilik Meleği geri döndü ve Gloria'yla uğraşmaya başladı. Bunların hiçbiri görüntülerde yoktu.

"Kamera bu adamı hiç yakından kaydetmemiş," dedi Arrango. "O da 911'i aradıktan sonra ortadan kaybolmuş zaten."

"Daha sonra hiç gelmedi mi?"

"Hayır. Haber bülteninden bile ona çağrı yaptık. Bilirsin, soruşturmaya yardımcı olması, gelip gördüğü her şeyi anlatması için. Ama gelmedi. Adam sanki buhar olup uçtu."

"Tuhaf."

Adam yeniden görüntüye geldi, arkası dönüktü. Görüntüden çıkmadan sola döndü, böylece yüzünün açık bir profili ortaya çıktı. Koyu renk bıyığı vardı. Daha sonra görüntüden kayboldu.

"Şimdi polisi mi arıyor?"

"Evet, 911'i. Ambulans istiyor."

"Adam niye gelmedi?"

"Bizim bir teorimiz var," dedi Arrango.

"Paylaşmak ister misin?"

"911'in kayıtlarındaki ses aksanlıydı, Latin aksanı. Adamın kaçak olduğundan şüpheleniyoruz. Eğer ortaya çıkarsa onu derhal ülkesine postalayacağımızdan korkuyor olabilir."

McCaleb başını salladı. Los Angeles gibi yüz binlerce kaçağın yaşamaya çalıştığı bir şehir için mantıklı bir açıklamaydı.

"Meksikalıların mahallelerinde el ilanları dağıttık, Kanal 34'e çıktık. Bize gelip olayı anlatmasını, güvenliğini sağlayacağımızı beyan ettik. Ses çıkmadı. Bu adamların geldikleri yerler cehennem gibi, kötü adamlardan çok polisten korkuyor bu lanet olasılar," dedi Walters.

"Çok kötü," dedi McCaleb. "Oraya çok çabuk ulaşmış, belki de saldırganın arabasını görmüş plakasını almıştır."

"Belki," dedi Walters. "Ama aldıysa bile aradığı zaman bize vermeyi düşünmedi. Arabayı da yarım yamalak tarif etti. 'Siyah, tıpkı kamyonet gibi'. Tek söylediği bu oldu. Telefondaki kız, plakayı soramadan kapattı zaten."

“Yeniden seyredebilir miyiz?”

“Neden olmasın?” dedi Arrango.

Kaseti başa sardı ve yeniden seyrettiler. Bu sefer yavaş gösterimi Arrango kontrol ediyordu. McCaleb saldırganın olduğu her kareyi dikkatle seyrediyordu. Yüzündeki kar maskesi duygularını saklamaya çalışsa da gözleri açıktaydı. İki kişiyi gözünü kırpmadan öldürmüştü. Kayıt siyah beyaz olduğu için göz rengini anlayamıyorlardı.

McCaleb bittiğinde “Aman Tanrım!” dedi.

Arrango kaseti çıkarttı, seti kapattı. Döndü, McCaleb’e baktı.

“Hadi bakalım. Uzman sensin. Bize yeni bir şeyler söyle.”

Sesindeki açık meydan okumayı fark etmişti. Ya konuş, ya haddini bil ve sus. Bölge oyununa geri dönmüşlerdi.

“Üstünde biraz düşünmeliyim, belki kaseti birkaç defa daha seyretmeliyim.”

Arrango, “Sadece görüntüler,” dedi.

“Sana bir şey söyleyeceğim. Bu ilk olayı değil,” dedi McCaleb.

Kapalı televizyona döndü.

“Duraksama yok, panik yok. Çabuk giriş ve çıkış... Silahı tereddütsüz doğrultma, tetiğe asılma. Adam bunu ilk defa yapıyor olamaz. Sonuncu da olmayacak. Üstelik oraya daha önce gelmiş olmalı. Kamera olduğunu biliyordu. O yüzden maske takmıştı. Tamam, pek çok yerde kamera var biliyorum, ama adam buradakine bakıyor. Nerede olduğunu biliyordu. Bu onun buraya daha önce de geldiğini gösterir. Oralarda bir yerde oturuyor olabilir ya da daha önce gelip ön araştırma yapmış olmalı.”

Arrango yapmacık bir şekilde gülümsedi, Walters bakışlarını McCaleb’den ortağına çevirdi. Tam bir şeyler söyleyecekken, Arrango onu işaretle susturdu. McCaleb o zaman söylediklerinin doğru olduğunu ve onların da bunu zaten bildiklerini fark etti.

“Ne?” dedi. “Kaç tane var?”

Arrango ellerini kaldırıp “Bugünlük bu kadar yeter,” dedi. “Teğmen’le görüşüp seni ararız.”

McCaleb sonunda kontrolünü kaybetti ve “Bu da ne demek?” dedi. “O zaman bana niye kayıtları gösterdiniz ve burada kestiniz? Bari bir kopyasını verin. Size yardım edebilirim. Kaybedecek neyiniz var ki?”

“Yardım edeceğine eminim. Ama elimiz kolumuz bağlı. Önce Teğmen’le konuşalım. Seni arayacağız.”

McCaleb bir an direnip, kalmayı düşündü, sonra bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Arkasında Arrango ve Walters’la birlikte dışarı çıktı.

“Ne zaman ararsınız?”

“Senin için ne yapıp yapamayacağımızı öğrenir öğrenmez,” dedi Arrango, “Numaranı ver, seni arayacağız.”

ALTI

McCaleb çağırdığı taksinin gelmesini bekledi. Arrango'nun kendisiyle nasıl oynadığını düşündükçe sinirden köpürüyordu. Arrango gibi herifler insanlarla oynamayı iyi bilirdi. McCaleb onun gibileri iyi tanırdı.

Ama eli kolu bağlıydı. Oyun sırası şimdi Arrango'daydı. McCaleb onun tekrar aramasını beklemiyordu. Adamın peşinden koşması gerekecekti. Oyunun kuralı buydu. Ertesi sabaha kadar beklemeye karar verdi.

Taksi geldiğinde McCaleb bindi, şoförün arkasına oturdu. Morali bozulmuştu. Kontrol panelinde yazılı olan isme baktı. Rusça'ydı, okuyamadı. Cebinden bir not defteri çıkarttı, şoföre Conago Parkı'ndaki Sherman Market'e gitmek için adresi verdi. Winnetka Kavşağı'ndaki markete ulaşabilmek için önce Reseda Bulvarı'ndan kuzeye, sonra Sherman Yolu'nda güneye doğru yol aldılar.

Taksi küçük bir dükkânın önünde park etti. Burası basit, gösterişsiz, vitrinine parlak fiyat etiketlerinin yapıştırıldığı, şehirdeki binlerce marketten biriydi. Tek farkı, burada iki cana malolan bir soygun yapılmış olmasıydı. McCaleb taksiden inmeden önce etrafı inceledi, vitrindeki kâğıtları fark etti. İçerinin görünmesini engelliyorlardı. Belki de bu yüzden saldırgan burayı tercih etmişti. Önünden geçenler içerde neler olup bittiğini göremezdi.

Nihayet kapıyı açtı, taksiden indi. Şoföre beklemesini söyledi. Dükkândan içeri girdi, kapının üstündeki küçük çanı duydu. Videoda gördüğü tezgâh tam kapının karşısındaydı. Tezgâhın ardında yaşlı bir kadın vardı. Korkuyla McCaleb'e bakıyordu. Asya kökenliydi. McCaleb kim olduğunu anladı.

Etrafa boş boş bakınmayı bırakıp şeker satın almaya gelmiş gibi yaptı, bir tane Hershey's şekerlemesi aldı. Tezgâhın üstüne koydu, kasanın cam kısmının hâlâ kırık olduğunu fark etti. O anda tıpkı Gloria Torres'in durduğu, Bay Kang'a gülümsediği ve hemen ardından vurulduğu noktada duruyordu. Yüzünden acı okunan yaşlı kadına baktı, selam verdi.

"Başka bir şey?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Parayı ödedi. Kadının endişeli olduğunu gördü. Kadın onun buralarda oturmadığını ya da düzenli müşteri olmadığını anlamıştı. Rahat değildi, bundan sonra da asla olamayacaktı.

Paranın üstünü verirken McCaleb kadının büyük, siyah deri kayışlı bir kol saati taktığını fark etti. İnce bileğinde kocaman duran bir erkek saatiydi. Saat, görüntülerde Chan Ho Kang'ın bileğindeydi. Kang yaralandığında tezgâha tutunmaya çalışırken kamera saati de detaylarıyla kaydetmişti.

"Bayan Kang siz misiniz?"

Kadın işini bıraktı, kafasını kaldırdı.

"Evet. Sizi tanıyor muyum?"

"Hayır. Ama kocanızın başına gelenleri duydum. Üzgünüm."

Başını salladı.

"Teşekkür ederim." Acısını nasıl bastırdığını açıklama ihtiyacı duydu. "Kötülüğü dışarıda tutmanın yolu kilidi kapalı tutmaktır. Bunu yapamayız. Çalışmak zorundayız."

Bu, büyük bir olasılıkla vahşi bir şehirde yaşayıp iş yapmak zorunda olan kocasının öğrettiği bir şeydi.

McCaleb kadına teşekkür etti. Çıkarken küçük çanın yine çaldığını duydu. Taksiye bindi, tekrar marketi inceledi. Niye burası? Görüntüleri düşündü. Saldırganın parayı avuçlaması. Çok fazla para almış olamazdı. McCaleb olayla ilgili daha fazla şey bilebilmeyi isterdi.

Hemen sağ taraftaki ankesörlü telefonu fark etti. Bu bulunamayan İyilik Meleği'nin

kullandığı telefon olmalıydı. Acaba adamın ortaya çıkmayacağı anlaşıldığında parmak izi araştırması yapılmış mıydı? Büyük bir olasılıkla hayır. Zaten artık çok geçti.

"Nereye?" diye sordu şoför. Aksanı hemen anlaşılıyordu. Adama adresi uzatacakken vazgeçti. Aklına bir şey gelmişti. "Taksimetre çalışsın. Birkaç telefon konuşması yapmalıyım."

Tekrar arabadan indi, telefona gitti, defterinden bir numara çevirdi.

"Times, Russell."

"Times mı dedin, Slimes mı?"

"Çok komik, kiminle görüşüyorum?"

"Keisha, ben Terry McCaleb."

"Hey, nasılsın dostum?

"İyiyim. Sana yazı için teşekkür etmek istedim. Daha önce aramalıydım. Gerçekten iyiydi."

"Çok şekersin. Beni kimse yazılarıma teşekkür etmek için aramaz."

"Bak, aslında şeker değilim. Açıkçası sırf teşekkür etmek için de aramadım. Yardımın lazım. Kayıtta mısın?"

"Bazı şeyleri suistimal etmeyi çok iyi biliyorsun. Tamam hazırım. Neler oluyor?"

"Bir şey arıyorum ama nasıl bulurum bilemiyorum. Benim için biraz araştırma yapabilir misin? Soygunlarda adam vuran saldırganlar hakkında bilgi lazım."

Kadın güldü.

"Hepsi bu mu?" diye sordu. "Sen bu şehirdeki soygunlarda ne kadar sık adam öldürüldüğünü biliyor musun? Burası Los Angeles."

"Tamam, aptalca bir soruydu. Peki, kar maskesini eklesek? Ve sadece son on sekiz ayda olanları. Yeterince daralttık mı?"

Gazetenin arşivine ulaşmak için Keisha'nın klavyeyle bazı sözcükler yazdığını duydu. Soygun, kar maskesi, vurulma gibi anahtar sözcüklerle olaylara ulaşabildi.

"Neler oluyor, Terry? Emekli olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim."

"Öyle gibi görünmüyorsun. Tıpkı eski günlerdeki gibisin. Bir çeşit özel araştırma mı yapıyorsun?"

"Sayılır. Bir arkadaşıma yardım etmeye çalışıyorum. Ve Los Angeles Polis Teşkilatı eskisi gibi. Hele rozetin yoksa daha da kötü."

"Ne hakkında bu araştırma?"

"Henüz haber değeri yok, Keisha. Ama olursa ilk sen duyarsın."

Kadın öfkeyle soludu.

"Sizler böyle yaptığınızda uyuz oluyorum. Ben bir şeyin haber olup olmayacağına karar veremeyeceksem niye size yardım ediyorum ki? Gazeteci olan sen değilsin, benim!"

"Tamam, tamam. Sadece ne olduğunu anlayana kadar bana kalsın diyorum. Her şey ortaya çıkınca sana anlatırım. Haber patlamasa da anlatacağım, söz. Bir şeyler bulabildin mi?"

Kadın, "Evet," dedi gönülsüzce. "Son on sekiz ayda altı vurulma."

"Altı mı? Hangileri?"

"Altı haber. Sana başlıkları okuyacağım, metinleri istersen bulurum."

"Tamam."

"Tamam dinle o zaman. "Soygun Teşebbüsünde İki Yaralı", sonraki haber "Adam Vuruldu, ATM Soygunu". Bir sonraki, "Polis ATM Soygunuyla İlgili Yardım İstiyor." "İkinci Kurban da öldü. Buna Times mı Neden Oldu?" Lanet olsun, bunu duymamıştım, bu haberi ben de okumalıyım. Sonuncusu da, "Polis İyilik Meleği'ni Arıyor". Haber başlıkları bunlar."

McCaleb bir an durdu. Altı haber, üç farklı olay.

"Eğer uzun değilse, ilk üçünü okuyabilir misin?"

"Neden olmasın."

McCaleb klavyenin tuşlarına basıldığını duydu. Gözleri Sherman Yolu'nda onu bekleyen taksiyi aradı. Burası gece de çok işlek bir caddeydi. Arrango ve Walters İyilik Meleği dışında başka bir tanık bulabilmiş miydi acaba?

McCaleb yolun karşısında, park yerinde arabada oturan bir adam gördü. Fark edildiğini anlayan adam gazetesinin içine gömüldü. McCaleb arabayı dikkatle izledi. Eski, ithal bir araba

olduğunu görünce Arrango'nun peşine taktığı bir adam olmadığını anladı. Keisha haberi okumaya başladı.

"Tamam, ilk olay geçen yıl 8 Ekim'de olmuş. Çok kısa. Inglewood Polisi, Perşembe günü bir çiftin kendilerini soymak isteyen ve olay sonrası yakalanan bir hırsız tarafından vurulduğunu bildirdi. Çift, saat 22'de Manchester Bulvarı'nda yürürken kar maskeli bir adam yaklaştı ve..."

"Adam yakalanmış mı?"

"Burada öyle diyor."

"Tamam, bunu geç. Ben çözülmemiş bir olay arıyorum."

"Peki, bir sonraki hikâye 24 Ocak Cuma günü olmuş. Başlık 'Adam ATM'de Saldırıya Uğradı'. Bu da kısa. "Çarşamba gecesi bir ATM'den para çekmekte olan Lancester'lı bir adam, polisin "anlamsız ölüm" dediği bir şekilde vuruldu. Otuz yaşındaki James Cordell, saldırıya uğradı. Saldırgan daha sonra adamın ATM'den çektiği 300 doları aldı. Saldırı saat 22.00'de, Lancester Caddesi 1800'üncü Bloktaki Regional State Bankası'nda meydana geldi. Dedektif Jaye Winston, saldırganın bazı görüntülerinin kaydedildiğini, ama adamın yakalanması için yeterli olmadığını söyledi. Bu görüntülerde adamın siyah, örgü bir kar maskesi taktığı görülüyordu. Winston, görüntülere dayanarak Cordell'in parayı verirken direnmediğini ve itiraz etmediğini söyledi. 'Tamamen soğukkanlıydı' dedi Winston. 'Adam girdi, kurbanı vurdu, parayı aldı. Tam anlamıyla soğukkanlı ve katıydı. Tek istediği paraydı.'

Cordell ATM'nin önüne düştü, bir sonraki müşteri yaklaşık 15 dakika sonra onu buldu. Uzmanlar olay anında öldüğünü söylediler.' Hepsi bu. Bir sonrakine hazır mısın?"

"Evet."

McCaleb hikâyeyle ilgili bazı ayrıntıları defterine not ediyordu. Winston isminin altını üç kere çizdi. Jaye Winston'ı tanıyordu. Arrango ve Walters'tan çok onun yardım edebileceğini düşündü. Jaye Winston'la "zor tango" yapmaya gerek yoktu. McCaleb rahat bir nefes aldı.

Keisha Russell haberi okumaya başladı.

"İşte yine aynısı. Bu da kısa, iki gün sonra yayınlanmış. 'Polis, ATM'den para çekerken öldürülen Lancaster'lı adama saldırı olayında hiçbir şüphelinin bulunamadığını söyledi. Jaye Winston polisin o gün o saatte bölgeden tesadüfen geçen insanlarla konuşmak istediğini söyledi. Otuz yaşındaki kurban kar maskeli bir saldırgan tarafından kafasından vurulmuş ve soygun anında ölmüştü. Soygunda 300 dolar çalındı. Saldırganın bazı görüntüleri Regional State Bankası'nın gizli kamerası tarafından kaydedildi. Ama adam kar maskesi nedeniyle tanınamadı. 'Bir yerde maskeyi çıkartmış olmalı,' dedi Winston. 'Bütün yolu maskeyle gelmiş olamaz. İnsanlar bu adamı görmüş olmalı. Tanıklarla konuşmak istiyoruz.' Evet, hepsi bu."

McCaleb ikinci haberle ilgili not almamıştı. Ama Keisha'nın okudukları hakkında düşünüyordu.

"Terry, orda mısın?"

"Evet, affedersin."

"Yararı oldu mu?"

"Sanırım. Belki."

"Ve bana hâlâ neyin peşinde olduğunu söylemeyecek misin?"

"Henüz değil, Keisha. Ama yardımın için sağ ol. İlk öğrenen sen olacaksın."

Telefonu kapattı, Arrango'nun verdiği kartviziti çıkarttı. Ertesi günü beklememeye karar verdi. Los Angeles Polis Teşkilatı işbirliği yapsın, yapmasın yolunu bulmuştu. Telefonun açılmasını beklerken caddenin karşısına baktı. Arabasında gazetesini okuyan adam gitmişti.

Altıncı çalıştan sonra telefon açıldı, Arrango'ya bağlandı. McCaleb, Buskirk'ün dönüp dönmediğini sordu.

"Kötü haber, amigo," dedi Arrango. "Teğmen çoktan döndü ama seninle ilgili defteri kapatmamızı istiyor."

"Ama niye?" diye sordu McCaleb, huzursuzluğunu gizlemeye çalışarak.

"Aslında sormadım, ama sanırım önce ona gitmemene bozuldu. Sana söylemiştim. Sırayı takip etmeliydin."

"Adam o sabah orada yokken bu biraz zordu. Ve söyledim ya, önce onu sordum. Bunu ona söyledin mi?"

“Evet söyledim. Sanırım Valley bürosunda kafası bozuldu. Benim kıçıma bir tekme attığına göre muhtemelen kendi de yedi. Düzen böyle. Bak, şanslısın. En azından sana görüntüleri izlettik. Bir başlangıç noktan var. Bunu bile yapmamalıydık.”

“Bir çeşit başlangıç. Biliyor musun, bunca bürokrasiye karşın olayların çözülebilmesi mucizevî bir şey. FBI’ın bu konuda benzersiz olduğunu düşünürdüm. Ama sanırım sistem her yerde aynı.”

“Bak, sizin pisliğinize ihtiyacımız yok. Burada yeterince sorun var. Patronum seni benim davet ettiğimi sanıyor, canıma okudu. Buna gerek yoktu. Eğer sen uğraşmak istiyorsan, bu senin sorunun. Sadece çek git.”

“Gittim bile, Arrango. Katili bulana kadar da ortaya çıkmayacağım. Onu size getireceğim.”

McCaleb bunu söylediği anda fazla ileri gittiğini anladı. Ama 9 Şubat’tan beri aptallara karşı en ufak bir hoşgörüsü kalmadığını fark etti.

Arrango dalga geçerek güldü.

“Yaa, tabii ki. Seni bekliyor olacağım.”

Telefonu kapattı.

YEDİ

McCaleb taksiye işaret etti ve birini daha aradı. Önce Jaye Winston'ı aramayı düşündü, sonra beklemeye karar verdi. Onun yerine Holy Cross Tıp Merkezi'nde hemşirelik yapan Graciela Rivers'ın ona verdiği numarayı çevirdi. Çok yol almamış olduğunu söylediği halde, kadın buluşmak istedi. Saat 11.30'da acil servis bekleme odasında buluşmaya karar verdiler.

Hastane Valley Mission Hills'teydi. Oraya giderken McCaleb etrafı seyretti. Alışveriş merkezlerini ve benzin istasyonlarını gördü.

McCaleb, Valley'i polise yansıyan olaylardan tanıyordu. Buralarda, onun önünden raporları, fotoğrafları ve video kayıtları geçen pek çok olay meydana gelmişti. Ortadan kaybolmadan önce Kod Katili bu bölgede dört defa suç işlemişti.

"Kimsin sen, polis mi?"

McCaleb aynadan ona bakmakta olan şoföre döndü.

"Ne?"

"Polis gibi bir şey misin?"

McCaleb kafasını salladı.

"Hayır, değilim."

Araba rampadan çıkarken tekrar dışarı baktı. Dilenen bir kadının yanından geçtiler. Kurban edilmek üzere bekleyen bir kurban daha.

Bekleme odasında yaralı bir kadınla kocasının karşısına oturdu. Kadının ağrısı vardı ve kolları karnının üzerindeydi. Ağrıyı azaltmak için iki büklüm duruyordu. Kocası endişeliydi, karısına sürekli nasıl hissettiğini soruyordu. Arada bir içeri gidip karısının ne zaman muayene edileceğini öğrenmeye çalışıyordu. Ama McCaleb adamın iki defa karısına "Onlara ne söyleyeceksin?" dediğini duydu.

Ve her seferinde kadın başını çevirdi.

On ikiye çeyrek kala Graciela Rivers Acil Servis kapısında göründü. Sadece bir saati vardı, hastanenin kafeteryasına gitmeyi teklif etti. McCaleb kabul etti, zaten kalp naklinden beri ağzının tadı yoktu. Hastanede yemekle Melrose'daki Jozu'da yemenin bir farkı yoktu. Çoğu zaman ne yediğine dikkat etmiyor, hatta açlıktan baş ağrısı tutana kadar, yemek yemesi gerektiğini bile hatırlamıyordu.

Kafeterya neredeyse boştu. Ellerinde tepsilerle, geniş yeşil bahçeye bakan pencerenin önüne oturdular.

"Bu, gün ışığını görmek için tek şansım," dedi Graciela. "Acil Serviste pencere yoktur. O yüzden hep pencere önüne oturmaya çalışırım."

McCaleb anlamıştı. "Quantico'da çalışırken ofislerimiz bodrum katındaydı," dedi. "Penceresiz, hep nemli, kışın kaloriferler yanarken bile buz gibi olurdu. Güneşi hiç görmezdim. İnsan bir süre sonra alışıyor."

"O yüzden mi bölüm değiştirdin?"

"Hayır. Başka nedenler de vardı. Ama pencereli bir odam olacağını da düşünmüştüm. Yanılmışım. Beni B.O.'da bir deliğe tıktılar. On yedinci katta ama penceresiz. Sanırım bu yüzden şimdi bir teknede yaşıyorum. Gökyüzünü yakından görmeyi severim."

"B.O. nedir?"

"Kusura bakma. Bölge Ofisi. Westwood'daydı. Emekli askerlerin mezarlığının yanındaki büyük binada."

Başını salladı.

"Gazetede yazdığı gibi gerçekten Catalina'da mı büyüdün?"

McCaleb, "On altı yaşıma kadar," dedi. "Sonra annemle Chicago'da yaşadım. Çok komik

ama büyürken hep adadan kurtulmak istemiştim. Şimdiyse oraya tekrar dönmeye çalışıyorum. ”

“Orada ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum. Orada babamdan miras kalan bir iskele var. Belki hiçbir şey yapmam. Belki sadece elimde birayla güneşlenirim.”

Karşılıklı gülümsediler.

“Eğer orada bir iskelen varsa niye hemen gitmiyorsun?”

“Teknem de hazır değil, ben de.”

Kadın başını salladı.

“Babanın teknesi miydi?”

Yine gazeteden bir ayrıntı. Keisha Russell’a çok fazla şey anlatmıştı. İnsanların kendisi hakkında bu kadar özel şeyleri kolayca öğrenmesi hoşuna gitmezdi.

“Teknede yaşardı. O öldüğü zaman tekne bana miras kaldı. Dört sene bekledim. Şimdi yapılacak bir sürü iş var.”

“O ismi baban mı verdi, sen mi?”

“Onun seçimiydi.”

Kadın acımış gibi kaşları çatık, gözlerini kıstı.

“Niye adını Following Sea yerine The Following Sea koydu? Başındaki The bir anlam ifade etmiyor.”

“Hayır, anlamlı. Denizi takip etmek anlamına gelmiyor. ‘İzleyen deniz’ diye bir şey var.”

“Nedir o?”

“Deniz dalgalıdır. Bilirsin, sörfçüler için verilen uyarılarda ‘deniz bir iki metre yükseldi,’ denir.”

“Evet.”

“İşte izleyen deniz senin dikkatli olman gereken denizdir. Teknenin ardından gelir. Geldiğini göremezsin. Arkadan vurur, seni batırır. Eğer bu denizde yol almak istersen ondan daha hızlı olmalısın. Onun önünde kalmalısın. Tekneye bu adı verdi, çünkü bunu hep hatırlamak zorundaydı. Bilirsin, arkanı hep kollamalısın. Ben büyürken babam bana hep bunu öğütlerdi. Evden ayrıldığımda bile.”

“Ayrılmak mı?”

“Evet, adayı terk ettiğimde. Her zaman, karada olsam bile, izleyen denizden sakınmamı öğütlerdi.”

Kadın gülümsedi.

“Hikâyeyi öğrendim, şimdi isim hoşuma gitti. Onu özlüyor musun?”

McCaleb başını salladı ama bir şey söylemedi. Sohbet kesildi, sandviçlerini yemeye başladılar. McCaleb babası hakkında konuşmayı planlamamıştı. Birkaç lokmadan sonra, sabah öğrendiklerini, daha doğrusu öğrenemediklerini, kadına anlatmaya başladı. Kardeşinin öldürüldüğü gecenin kayıtlarını izlediğini söylemedi, ama Torres-Kang olayının en azından başka bir olayla bağlantılı olduğunu anlattı. Keisha Russell’ın okuduğu haberlerden biri olan ATM soygunu ve vurulmanın da bu olayla ilgili olduğunu düşündüğünü söyledi.

“Bundan sonra ne yapacaksın?” diye sordu kadın.

“Gidip biraz kestireceğim.”

Kadın merakla ona baktı.

“Çok yoruldum. Uzun zamandır bu kadar koşturup düşünmemiştim. Tekneme gidip dinleneceğim. Yarın yeniden başlarım.”

“Özür dilerim.”

McCaleb, “Özür dileme,” dedi gülümseyerek. “Bu işle ilgilenmek için iyi bir nedeni olan birini arıyordun. Benim iyi bir nedenim var, işe giriştim, ama bunu yavaş yapmalıyım. Sen hemşiresin, beni anlarsın.”

“Anlıyorum. Kendine zarar vermeni istemem. Bu, Gloria’nın ölümünü daha da...”

“Anladım.”

Yine birkaç dakika sessiz kaldılar, sonra McCaleb devam etti

“Los Angeles Polis Teşkilatı’na ısrarla gitmekte haklısın. Sanırım bir şeylerin olmasını

bekliyorlar, muhtemelen saldırganın harekete geçmesini. Şu an üstünde çalışmıyorlar. Dosya unutulmuş durumda, canlanması için bir hareketlenme olması lazım."

Kadın kafasını salladı.

"Üstünde çalışmıyorlar, senin denemeni de istemiyorlar. Bu çok mantıklı."

"Bu bölgesel bir şey. Oyunun kuralı bu."

"Bu oyun değil."

"Biliyorum."

Keşke daha iyi bir kelime seçseydim diye düşündü.

"Peki, sen ne yapabilirsin?"

"Yarın sabah, biraz dinlendikten sonra, ilgili olduğunu düşündüğüm öbür olaya bir bakacağım. O işle ilgilenen dedektifi tanırım. Jaye Winston. Uzun zaman önce onunla birlikte çalıştık. İyi iş çıkarmıştık, umarım bu bana kapıyı açar. En azından bu görüşme Los Angeles polisiyle yaptığımdan daha iyi olacak."

Kadın başını salladı, hayal kırıklığını saklayamamıştı.

McCaleb, "Graciela," dedi "Bu olayın hemen çözülmesini beklemiyordun umarım. O, filmlerde olur. Bu gerçek hayat. FBI'da çalışırken, gözden kaçan ayrıntıların olayı çözebildiğini gördüm. Önce fark edilmez ama sonradan düğümü o çözer. Bazen o ayrıntıları bulmak uzun zaman alır."

"Biliyorum, biliyorum. Ama daha erken çözülememesi beni hayal kırıklığına uğratıyor."

"Evet, kan..."

Vazgeçti, kan damardayken diyecekti.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece bazı olaylarda zaman geçtikçe iş daha da zorlaşır."

Olayın gerçekliğinden söz ederek kadına yardım edemeyeceğini biliyordu. Ama kadının başarısızlığa da hazır olmasını istiyordu. Zamanında iyiydi, ama o kadar da değil. Olayı araştırmayı kabul etmekle Graciela Rivers'ı umutsuzluğa sürüklediğini şimdi anlıyordu. Bencilce düşlediği kurtarıcılık rüyası, kadın için yeni bir gerçeklik şoku olacaktı.

"O adamların umurunda değil," dedi kadın.

Kadının hüzünlü gözlerine baktı, Arrango ve Walters'tan söz ettiğini biliyordu.

"Benim umurumda."

Sessizce yemeklerini bitirdiler. McCaleb tabağını yana ittikten sonra pencereden dışarı bakmakta olan kadını seyretti. Polyester hemşire önlüğü ve topuz yapılmış saçlarıyla bile oldukça etkileyiciydi, ama aynı derecede hüzünlü bir havası vardı. Acaba kardeşi öldürülmeden önce de böyle miydi? Çoğu insanda öyledir. McCaleb aynı hüznü bebeklerde bile görmüştü. Başlarına gelenler belki de içlerinde zaten var olan hüznün kanıtlarıydı.

"Burada mı öldü?" diye sordu McCaleb.

Kadın onayladı ve ona döndü.

"Önce Northridge'e götürüldü, orada yattı, sonra buraya getirildi. Ölmek üzereyken buradaydım, onunlaydım."

"Çok zor olmalı."

"Her gün Acil Servis'te birçok insan ölür. Stresten kaçmak için aramızda şakalar yaparız. 'Artık dans bitti' deriz. Ama dans eden bizden biriyse... Artık bu konuda şaka yapamıyorum."

Kadın derhal konudan uzaklaşmak için vitese taktı, son hızla hareket etti. Bazı insanların kaçmak için beşinci vitesleri vardır.

"Bana ondan söz etsene," dedi McCaleb.

"Ne demek istiyorsun?"

"Aslında buraya sırf bu yüzden geldim. Bana ondan söz et. Çok yardımcı olacak. Onu daha iyi tanırsam daha iyi başa çıkabilirim."

Genç kadın birkaç dakika sessiz kaldı, yüzünü buruşturdu. Kardeşini üç beş kelimeyle nasıl anlatabilirdi, bilmiyordu.

"Teknende bir mutfak var mı?" diye sordu kadın.

Bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı.

"Ne?"

“Mutfak. Teknende. Gerçekten yemek pişirmek için yeterince büyük mü?”

“Evet. Ama niye teknemle ilgili sorular sorup duruyorsun?”

“Kız kardeşimi tanımak istemiyor musun?”

“Evet.”

“O zaman onunla yakında tanışacaksın. Raymond onun küçük bir kopyası. Annesinin tüm iyi yanlarına sahip. Öğrenmek istediğin her şey onda var.”

McCaleb anlamıştı.

“Bu akşam Raymond’ı teknene getirsem ve birlikte yemek yapsak, ne dersin? Senden ve teknenden ona söz ettim bile. Seninle tanışmak istiyor.”

“Yarına kadar beklesek? O zaman polisle olan görüşmemi de sana anlatırım. Belki anlatacak daha iyi bir şeyim olur o zaman.”

“Yarın çok iyi olur.”

“Yemeği de kafana takma. O benim işim.”

“Olayı çarpıtıyorsun. Ben sadece…”

“Biliyorum, biliyorum, ama bunu senin evindeki bir geceye saklayalım. Yarın benim evime geliyorsun ve yemekten ben sorumluyum, tamam mı?”

Kadın, “Peki,” dedi, sonra gülümsedi. “Orada olacağız.”

Trafik yoğundu ve San Pedro limanına ulaştığında saat ikiyi geçmişti. Takside havalandırma yoktu. Egzoz ve şoförün kendi kokusundan dolayı hafif bir baş ağrısı başlamıştı.

Tekneye geldikten sonra telesekreter mesajlarını kontrol etti, tek mesaj vardı. Yorulduğunu hissetti, uzun zamandır böyle koşturmamıştı. Bacakları ve sırtı ağrıyordu. Ateşini ölçtü, ateşi yoktu. Tansiyon ve nabız da normaldi. Hepsini dosyasına işledi, üstünü çıkartıp dağınık yatağa uzandı.

Fiziksel yorgunluk dışında uykusuzluk da çekiyordu, uyuyamadı. Kafasında bir sürü düşünce ve videodaki görüntüler vardı.

Bir saat kadar sonra kalktı, salona geçti. Cebindeki defteri çıkarttı, aldığı notları okudu. Aklına yeni bir şey gelmedi ama en azından çalışmaya başlamıştı.

Boş bir sayfaya Jaye Winston’a sorulacak birkaç soru karaladı. Dedektiflerin olaylar arasında bağlantı kurduğunu varsayarak James Cordell olayında çalınan 300 doların adamdan mı yoksa makineden mi alındığını öğrenmek istiyordu.

Defteri bıraktı, karnı acıkmıştı. Yumurta ve tost hazırladı. Yemekten sonra mutfağı temizledi. Nihayet uykusunun geldiğini hissetti. Artık uyuyabilirdi. Duşunu aldı, tekrar ateşini ölçtü, akşam ilaçlarını aldı. Daha sabah tıraş olmuştu ama sanki iki günlük sakalı var gibi duruyordu. Aldığı ilaçların yan etkisiydi bu. Prednison organ reddini engelliyordu ama vücutta tüy oluşumunu hızlandırıyordu. Aynada kendine gülümsedi. Bir önceki gün, Bonnie Fox’a Frankenstein’a değil, kurt adama benzediğini söylemeliydi. Canavarlarını karıştırmıştı. Uyumaya gitti.

Rüyası siyah beyazdı. Ameliyattan sonra hep öyleydi zaten. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Bundan Dr. Fox’a söz etmişti ama kadın sadece omuz silkmişti.

Rüyasında marketteydi. Arrango ve Walters’ın izlettiği kasette bir oyuncuydu. Kasadaki Chan Ho Kang’a gülümsüyordu. Dükkân sahibi soğuk bir şekilde gülümsedi ve bir şey söyledi.

“Ne?” diye sordu McCaleb.

“Bunu hak etmiyorsun” dedi Bay Kang.

McCaleb satın aldığı şeye baktı, şakağına dayanan soğuk demiri hissetti. Döndüğü anda yüzü maskeli, silahlı bir adam gördü. McCaleb deneyimi ve mantığıyla adamın maskenin ardından güldüğünü düşündü. Soyguncu silahını aşağıya indirip McCaleb’in göğsüne boşalttı, tam kalbine. Kurşunlar McCaleb’i kâğıttan hedefmiş gibi deldi geçti. Vurulmanın etkisiyle yere yığıldı. Acı değil, sadece bir ferahlama hissetti. Düşerken katile baktı, adamı gözlerinden tanımıştı. Kendi gözleriydi. Sonra gözleri kapandı.

Ve düşmeye devam etti, düştü, düştü.

SEKİZ

Los Angeles Limanı'nda bir gemiden indirilen boş konteynırlardan birinin çıkarttığı, patlamaya benzer ses McCaleb'i şafaktan önce uyandırdı. Yatakta gözleri kapalı ama tamamen uyanıkken olayı kafasında canlandırdı. Bir kuş gibi süzülen konteynırın yere indirilişi, karadaki görevlinin "indir" işaretini erken vermesi ve koca metal kutunun son bir metreden düşüp etrafta inleyen, ses bombasına benzer çıkardığı gürültü. McCaleb her seferinde görevlinin kahkahalarla güldüğünü hayal ediyordu.

"Lanet herifler," dedi McCaleb, sonunda uyumaktan vazgeçerek. Aynı şey bu ay üçüncü defa oluyordu.

Saate baktı, on saatten fazla uyumuştu. Banyoya gitti, duş aldı. Kurulandıktan sonra sabah ölçümlerini yaptı, ilaçlarını aldı. Her şeyi dosyasına kaydetti, sonra tıraş bıçağını eline aldı. Tam tıraş kremini yüzüne sürmek üzereyken aynaya baktı ve "Lanet olsun," dedi.

Derli toplu görünmek için boynunu tıraş etti ama orada bıraktı, çünkü prednison kullanmak zorundayken her gün iki üç defa tıraş olmanın bir çözüm olmadığına karar vermişti. Daha önce hiç sakal bırakmamıştı. Büro kurallarına aykırıydı.

Giyindikten sonra elinde bir büyük bardak portakal suyu, telefon defteri ve telefonla güverteye çıktı, balık tutarken oturduğu koltuğa yerleşti. Meyve suyunu içerken Jaye Winston'ı aramak için saatin en uygun zaman olduğunu düşündüğü 7.15'e gelmesini bekledi.

Polis Teşkilatı'nın cinayet masası bölümü şehrin öte yakasında, Whitter bölgesindeydi. Oradan Los Angeles ve yakın şehirlerdeki tüm cinayetlere müdahale edilirdi. Bu şehirlerden biri de James Cordell'in öldürüldüğü Palmdale şehriydi.

Cinayet masası polisleri çok mesafeli olduğu için, McCaleb, Winston'ın gelip, gelmediğini öğrenmeden bir saatlik yolu tepmenin aptalca olduğunu düşünmüştü. Elinde bir kutu çörekle sürpriz bir ziyarettense, 7.15'de telefon etmenin daha akıllıca olduğuna karar vermişti.

"Bok herifler," cümlesini duyan McCaleb etrafına bakındı ve Double Down adlı 14 metrelik Hunter türü teknede komşusu Buddy Lockridge'i gördü. The Following Sea'den üç tekne ötedeydi. Adamın elinde dumanı tüten bir kahve vardı. Bornozunu giymişti ve saçları karmakarışıktı. McCaleb Buddy'nin niye lanet okuduğunu sormadı bile.

"Evet," dedi, "Güne başlamak için berbat bir yol."

"Sorun şu, bu adamlara bu işi gece yapmaları için izin verilmemeli," dedi Buddy. "Baş belası herifler. Sanırım bu gürültü buradan Long Beach'e kadar her yerden duyuluyordur."

McCaleb sadece başını salladı.

"Liman müdürlüğüne de söyledim. Liman Yönetimine şikâyet etmelerini söyledim, ama kimsenin umurunda değil. Bir dilekçe hazırlamayı düşünüyorum. Sen de imzalar mısın?"

"Elbette imzalarım."

McCaleb saatine baktı.

"Biliyorum, bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyorsun."

"Hayır, sadece işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Liman yirmi dört saat çalışan bir yer. Sırf marinadan üç beş kişi bir dilekçe verdi diye gece yüklemelerini durdurmazlar herhalde."

"Evet, biliyorum. Lanet olsun. Keşke o kutulardan biri, bir gün onlardan birinin kafasına düşse. O zaman anlarlardı."

Lockridge bir iskele faresiydi. Yaşı geçmiş bir sörfçü ve bir kumsal aylağı olarak teknesinde yaşıyor ve sağda solda tekne bekçiliği gibi tuhaf işler yaparak geçimini sağlıyordu. İkisinin tanışıklığı oldukça eskiye dayanıyordu. McCaleb, bir gece yarısı ağız mızıkası konseriyle uyanmıştı. Ne olduğunu anlamak için dışarı çıktığında Double-Down'ın kaptan köşkünde

konser verenin körkütük sarhoş, Lockridge olduğunu görmüştü. McCaleb o gece söylenmişti, ama ikisi zamanla iyi arkadaş olmuştu. Bu, marinada onlar dışında düzenli yaşayan başka insanların olmamasından da kaynaklanıyordu. McCaleb hastanedeyken The Following Sea'yle Buddy ilgilenmişti. Terry araba kullanamadığı için onun alışverişlerini de Buddy yapıyordu. Karşılığında neredeyse her hafta, McCaleb onu yemeğe davet ediyordu. Genelde ortak ilgi alanları olan blues, yelkenli ve motorlu tekne karşılaştırmaları üzerinde sohbet eder, bazen de McCaleb'in eski dosyalarını açar teorik olay çözümlemeleri yaparlardı. Lockridge, McCaleb'in Büro ve soruşturmaları hakkındaki hikâyeleri büyülenmiş bir şekilde dinlerdi.

"Şimdi birini aramalıyım, Bud" diye seslendi McCaleb. "Seninle sonra konuşuruz."

"Tamam. Konuşmanı yap. İşinle ilgilen."

El salladı ve teknesine girdi. McCaleb omuzlarını silkti, Jaye Winston'ın numarasını çevirdi.

"Jaye, ben Terry. Hatırladın mı?"

Kadın bir an duraksadı, sonra "Tabii ki hatırladım. Nasıl gidiyor, Terry? Yeni kalbinin takıldığını duydum."

"Evet, idare ediyorum işte. Sen nasılsın?"

"Hep aynı, her zamanki gibi işte."

"Bugün sana uğrasam, biraz vaktin var mı? Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

"Özel mi çalışmaya başladın, Terry?"

"Hayır, sadece bir arkadaşıma iyilik yapıyorum."

"Hangi olayla ilgileniyorsun?"

"James Cordell. 22 Ocak'taki ATM vakası."

Winston 'hımmm' sesi çıkardı, bir şey söylemedi.

"Ne?" diye sordu McCaleb.

"Şey, bu çok komik. Bu olay benim için kapanıp gitmişti ama bu aralar onu kurcalayan ikinci kişi sensin."

Allah kahretsin diye düşündü McCaleb. Arayanı biliyordu.

"Times'tan Keisha Russell mı?"

"Evet."

"Benim yüzümden. Ondan, Cordell olayıyla ilgili haber kupürlerini istedim. Ama nedenini söyleyemezdim. Bu yüzden seni aradı. Yemlemek için."

McCaleb Gloria Torres olayını nasıl aldığını ve bu olayın onu nasıl Cordell olayına getirdiğini kısaca anlattı. Los Angeles Polis Teşkilatı'ndan hiç yardım alamadığını ve Winston'ın tek umudu olduğunu söyledi. Sadece yeni kalbinin bir zamanlar Gloria Torres'e ait olduğunu söylemedi.

"Doğru tahmin ettim mi?" diye sonunda sordu. "Bu olaylar bağlantılı mı?"

Winston önce tereddüt etse de, sonra onu onayladı. Dosyanın şu anda beklemeye alındığını, yeni bir gelişmenin olabileceğini de ekledi.

"Dinle Jaye, az sonra seninle buluşalım. Yapmak istediğim şey sadece elindekilere bakmak. Eğer istediğim şeyleri bulursam Graciela Rivers'a gidip yapılması gereken her şeyin yapıldığını veya yapılmakta olduğunu anlatmak. Ne kahraman olmaya ne de sağa sola hava atmaya çalışıyorum."

Winston hiçbir şey söylemedi.

"Ne zaman gelebilirim?" diye sordu McCaleb. "Bugün zamanın var mı?"

"Çok fazla zamanım yok. Biraz bekleyebilir misin?"

"Elbette."

McCaleb beklemeye alındı, ayağa kalktı, tekneden denize bakmaya başladı.

"Terry?"

"Evet?"

"Bugün saat on birde şehirde bir mahkemede olacağım. Bu saat onda buradan çıkmam demek. Ondan önce gelebilir misin?"

"Seve seve. Dokuz veya dokuz on beş nasıl?"

"Gayet iyi."

"Tamam, çok teşekkürler."

“Bak Terry, sana borçluyum, o yüzden bunu yapıyorum. Ama bu olayda çok bir şey yok. Sadece bir silah, üç vuruş ve bolca pislik. Hepsi bu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Öbür hattan arıyorlar. Gelince konuşuruz.”

McCaleb çıkmadan önce Double-Down’a doğru ilerledi. Bu, marinadaki en bakımsız tekneydi. İçinde teknenin yapımında kullanılan malzemeden daha çok şey vardı. Üç sörf tahtası, iki bisiklet, şişme bot güverteyi yüzen bir dükkân haline getirmişti.

Kapak açıktı ama içerde bir hareket yoktu. McCaleb seslendi ve bekledi. Tekneye izinsiz girmek hoş karşılanmazdı.

Nihayet Buddy Lockridge göründü. Saçlarını taramış, giyinmişti.

“Buddy, bugün ne yapıyorsun?”

“Ne demek istiyorsun? Her zaman yaptığım şeyler işte. Sen ne düşünmüştün, Kinko’ya gidip iş başvurumu mu yenilemeliyim?”

“Bak, önümüzdeki birkaç gün bir şoföre ihtiyacım var. İstersen iş senindir. Saat başına on dolar ve yemekler dahil. Oldukça uzun bir süre oturup bekleyeceksin, yanına bir kitap alsan iyi olur.”

Buddy hemen dışarı fırladı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Whittier’a doğru. On beş dakika içinde yola çıkmam gerekli. Sonrasını bilmiyorum.”

McCaleb Buddy’nin gözlerindeki heyecanı görebiliyordu. Sürekli cinayet romanları okur ve onları McCaleb’e anlatırdı. Bu seferki gerçek bir olaydı.

“Evet, bir adama ihtiyacım var, Buddy. Ama unutma, bir ortak değil sadece bir şoför lazım. ”

“Tamam, kabul ediyorum. Kimin arabasını alıyoruz?”

“Eğer seninkini alırsak, benzin masrafını öderim. Ama istersen benim Cherokee’yi alalım, ben arkada otururum. Onda yolcu hava yastığı var. Sen karar ver. Benim için ikisi de uygun.”

Dokuzuncu ayı dolana kadar Bonnie Fox, McCaleb’e araç kullanmayı yasaklamıştı. Göğsü hâlâ iyileşme aşamasındaydı. Deri iyileşmişti ama içeride hâlâ yara vardı. Hafif bir çarpmada bile alabileceği darbe onun için ölümcül olabilirdi.

“Cherokee’yi severim ama benimkini alalım” dedi Buddy. “Sen arkadayken kendimi tamamen şoför gibi hissedecektim.”

DOKUZ

1993 yazında Los Angeles'ın kuzeyinde Antelope Valley bölgesindeki Vasquez Kayalıklarında bir kadın cesedi bulunmuştu. Günlerdir orada olan ceset çürümüş olduğu için kadının tecavüze uğrayıp uğramadığı anlaşılamamış, fakat öyle olduğu kabul edilmişti. Giysileri üzerindeydi ama pantolonu ters yüz edilmiş, gömlek düğmeleri yanlış iliklenmişti. Kadının tek başına giyinmediği ya da yoğun baskı altında böyle giyindiği açıktı. Ölüm nedeni pek çok seks cinayetinde olduğu gibi elle boğulmaydı.

Dedektif Jaye Winston bu olayda başmüfettiş olarak yer almıştı. Olayda hemen bir tutuklama yapılamamış, Jaye Winston oldukça uzun süren bir olayı üzerine almıştı. Hırslı ama egosunu kontrol edebilen bir dedektif olarak FBI'dan yardım istemişti. İsteği seri cinayetlerle ilgilenen birime iletilmiş ve birimin Azılı Suçluları Yakalama Programı için bir vaka taraması yapılmasıydı.

McCaleb'le Winston bu tarama aşamasında tanışmışlardı. Kadının Quantico'ya gönderdiği dosya Los Angeles Bölge Ofisinde McCaleb'e verilmişti. Tipik bir bürokrasi örneği olarak dosya nerdeyse tüm ülkeyi dolaşıp olay bölgesindeki büroya gelmişti.

McCaleb, Azılı Suçluları Yakalama Programının bilgi bankasında olayı seksen soruluk karşılaştırmalı bir taramaya tabi tutma, olay yerini ve otopsi fotoğraflarını inceleme aşamalarından sonra, olayın bir yıl önce Sepulveda Pass bölgesinde meydana gelmiş olan başka bir olayla benzerliğini bulmuştu. Öldürme yöntemi, cesedin araziye atılması, diğer küçük ayrıntılar ve farklar, hepsi de benzerdi. McCaleb, Los Angeles bölgesinde yine seri cinayetler işleyen bir katille karşı karşıya olduklarına inanmıştı. Her iki olayda da öldürülen kadın olaydan iki, üç gün önce kaybolmuştu. Bu, katilin onu öldürmeden önce bir yerlerde kapalı tutup belki de tuhaf fantezileri için kullandığının göstergesiydi.

Olaylar arasında bağlantı kurmak sadece ilk adımdı. Katili teşhis etme ve yakalama sonraki adımlar olacaktı. Ama ellerinde devam etmelerine yardımcı olacak hiçbir şey yoktu. McCaleb, iki olay arasında niye bu kadar uzun bir ara olduğunu merak ediyordu. FBI kayıtlarındaki adıyla Bulunamayan Sanık ikinci olaydan önce, tam on bir ay beklemişti. McCaleb'e göre bu ilk olay adamı o kadar etkilemişti ki ikinci bir fantezi yaşamaya ancak on bir ay sonra ihtiyaç duymuştu. Büronun katillerle ilgili genel bilgileri, bu aralığın giderek kısalacağını ve katilin çok yakın bir zamanda yeni bir av peşine düşeceğini göstermekteydi.

McCaleb, Winston için bir profil çıkartmaya çalışmış ama bu pek fazla işe yaramamıştı ve bunu ikisi de anlamıştı. Beyaz, erkek, yirmi-otuz yaş arası, garsonluk yapan bir adam olan Bulunamayan Sanık cinsel suçlar veya sapıklıktan da sabıkalıydı. Eğer bu sabıkalar uzun süreli tutuklamaları içeriyorsa bu adamın yaş aralığını değiştirebilirdi.

Hep o eski hikâyeydi. Azılı Suçluları Yakalama Programı profilleri genelde kusursuzdu ama nadiren bir suçlunun yakalanmasında işe yarardı. Winston'a verilen bu genel özellikler, Los Angeles'ta yüzlerce hatta binlerce adama uyabilirdi. Tüm soruşturmalardan sonra beklemekten başka yapılabilecek hiçbir şey yoktu. McCaleb bu olayı takvimine not etmiş ve diğer olaylar üzerinde çalışmaya başlamıştı.

Son saldırıdan sekiz ay sonra, takip eden yılın Mart ayında, McCaleb aldığı notla karşılaşmış, dosyaya yeniden göz atıp Winston'ı aramıştı. Pek fazla değişiklik yoktu. Hâlâ bir ipucu veya sanık bulunamamıştı. McCaleb dedektifi kurbanların mezarlarını gözaltına alma konusunda uyarmış ve katilin çemberinin daraldığını söylemişti. Fantezilerini yenileme zamanı yaklaşmıştı. Başka bir insan üstünde gücünü kanıtlama dürtüsü kontrol edilemez bir şekilde yoğunlaşıyor olmalıydı. Adamın her iki cinayet sonrasında da kurbanları giydirmiş olması kendi içinde bir savaş olduğunun açık göstergesiydi. Bir tarafı yaptıklarından

utanmaktaydı, kurbanları giydirerek yaptığını bilinçsizce kapatmaya çalışmıştı. Bu, adamın son sekiz ayda nasıl korkunç bir duygusal fırtınaya yakalandığını gösteriyordu. Fantezilerini yeniden yaşama dürtüsü ve yapacağından duyacağı utanç bu savaşta iki tarafı oluşturuyordu. Öldürme dürtüsünü geçici olarak gidermenin bir yolu kurbanların mezarlarını ziyaret etmek olabilirdi. McCaleb katilin gelip kurbanlardan birini ziyaret edeceğini sezmişti. Bu ziyaret katili kurbanlara yakınlaştıracak ve öldürme ihtiyacını bir süre olsun engelleyecekti.

Winston, bir FBI ajanının önsezisine güvenip çok boyutlu bir gözaltı konusunda isteksizdi. Ama McCaleb çoktan gözaltı için kendisine ve iki ajana daha onay almıştı. Ayrıca Winston'ın profesyonelliğine de laf atmış, eğer orayı gözaltına almazsa ve özellikle adam yeniden saldırırsa, gözaltının başarılı olup olmayacağını hep merak edeceğini söylemişti. Bu çeşit bir tehditle karşılaşan Winston, teğmenine ve Los Angeles Polis Teşkilatı'ndaki ortaklarına da danışmış ve her üç kurumun elemanlarından oluşan bir gözaltı ekibi kurulmuştu. Gözaltı planlarını yaparken Winston, her iki kurbanın da Glendale mezarlığında birbirine çok yakın gömüldüklerini öğrenmişti. Bunu duyan McCaleb eğer adam ortaya çıkarsa kesinlikle oraya geleceğini düşünmüştü.

Haklıydı. Gözaltının beşinci gecesinde McCaleb, Winston ve diğer iki dedektif, iki mezarı gören bir noktada saklanmış beklerken bir adamın kamyonetle mezarlığa gelip kilitli kapının üstünden atladığını görmüşlerdi. Kolunun altında bir şey taşıyan adam önce ilk kurbanın mezarı başında on dakika kadar hareketsiz kalmıştı. Sonra ikinci kurbanın mezarına yönelmişti. Hareketlerinden mezarları daha önceden bildiği anlaşılıyordu. İkinci mezarın başında uyku tulumunu açmış, oturmuş, sırtını mezar taşına dayamıştı. Dedektifler adamı rahatsız etmemişti. Bu ziyaret gece kayıt yapabilen kameralarla kaydediliyordu. Fazla sürmemiş, adam fermuarını açıp mastürbasyon yapmaya başlamıştı.

Adam kamyonetine dönmeden önce, plakadan aracın otuz sekiz yaşında bir bahçıvan olan Luther Hatch'e ait olduğu anlaşılmıştı. Adam North Hollywood'dandı ve tecavüz suçundan aldığı dokuz yıllık cezasının beş yılını çektikten sonra Folsom Hapishanesi'nden salıverilmişti.

Sanık artık tanınıyordu. Hapishanedeki yılları yaşından düşüldüğünde suçlunun profiline tamamen uyuyordu. Adam, Grendale Mezarlığı'na yaptığı iki ziyaret de dâhil olmak üzere tam üç hafta boyunca takip edilmişti. Nihayet bir gece Sherman Oaks Gallery'de bir kadını zorla kamyonetine almayı deneyince yakalanmıştı. Arama izni çıkartıldıktan sonra adamın kamyoneti ve evi didik didik aranmıştı. Daha sonra yapılan DNA testlerinden adamın evinde bulunan saç telleri ve kan örneklerinin öldürülen iki kurbana ait olduğu anlaşılmıştı. Basın tarafından hemen "Mezarcı" olarak adlandırılan adam halkı etkileyen binlerce katilin arasındaki yerini almıştı.

McCaleb'in uzman görüşleri ve önsezileri Winston'ın olayı çözmesine yardımcı olmuştu. Bu olayın başarısı hâlâ Los Angeles ve Quantico'da konuşulmaktaydı. Hatch'i yakaladıkları gece gözaltı ekibi olayı kutlamaya çıkmıştı. Yemekte Jaye Winston McCaleb'e dönmüş, "Sana borcum var, hepimiz borçluyuz" demişti.

Buddy Lockridge tıpkı Sunset Strip'te bir gece kulübüne gider gibi giyinmişti. Baştan aşağı simsiyahtı. Ayrıca elinde siyah deri bir çanta vardı. Double Down'ın yanında onu gören McCaleb konuşmadan bir süre adamı süzdü.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey, hadi gidelim."

"Kıyafetim nasıl?"

"Çok güzel ama bütün gün arabada oturmak için bu kadar şık giyineceğini düşünmemiştim. Öyle rahat edebilecek misin?"

"Elbette."

"Peki, gidelim o zaman."

Lockridge'in arabası yedi yaşında ama iyi bakılmış bir Ford Taurus'tu. Whittier'a giderken üç defa McCaleb'in neyin peşinde olduğunu öğrenmeye çalıştı, başarılı olamadı. Sonunda McCaleb yelkenli ve motorlu tekneler üzerine konuşmalarını sağlayarak bitmek tükenmek bilmeyen sorulardan kurtulmayı başardı. Bir saat kadar sonra, Star Center'daki Yerel Polis Merkezi'ne ulaştılar. Lockridge arabayı ziyaretçi otoparkına park etti ve kontağı kapattı.

“Ne kadar süreceğini bilmiyorum,” dedi McCaleb. “Umarım yanında okumak için bir şeyler ya da ağız mızıkan vardır.”

“Seninle gelmemi istemediğinden emin misin?”

“Dinle Bud, senden yardım isteyerek hata mı yaptım? Ben bir ortak aramıyorum. Tek istediğim şoförlüğümü yapacak birisi. Dün taksilere yüz dolardan fazla para verdim. Onlar yerine bu para senin cebine gitsin istedim, ama sürekli soru soracaksan ve…”

“Tamam, tamam,” dedi Lockridge konuşmayı keserek. Ellerini çaresizlikle kaldırdı. “Ben de burada oturur kitabımı okurum. Başka soru yok.”

“Güzel. Görüşürüz.”

McCaleb cinayet masasına geldiğinde Winston onu bekliyordu. McCaleb’den birkaç yaş daha büyük, çekici bir kadındı. Orta uzunlukta düz sarı saçları vardı. İnce yapılıydı, üzerine mavi bir takım ve beyaz bir gömlek giymişti. McCaleb Luther Hatch’in yakalanışını kutladıkları geceden beri kadını görmemişti, neredeyse beş yıl oluyordu. El sıkıştılar, Winston onu konferans odasına aldı. Oda boştu. Masada kalın bir dosya ve dört video kaset duruyordu.

“Kahve ister misin?” diye sordu Winston.

“Hayır, sağ ol.”

“O zaman başlayalım. Yirmi dakikam var.”

Karşılıklı oturdular, Winston dosya ve kasetleri işaret etti.

“Bunlar senin. Bu sabahki konuşmamızdan sonra senin için hepsinden birer kopya aldım. “

“Hey, şaka mı yapıyorsun? Çok teşekkürler.”

Poker masasından kazandığı paraları önüne çeken biri gibi, McCaleb de dosyayı önüne çekti.

“Los Angeles Polis Teşkilatı’ndan Arrango’yu aradım” dedi Winston. “Bana seninle çalışmamamı söyledi. Ben de senin çalıştığım en iyi ajan olduğunu ve sana borcum olduğunu söyledim. Çok bozuldu, ama atlatacaktır.”

“Bu da mı Los Angeles Polis Teşkilatı’nın malzemesi?”

“Evet, elimizdeki her şeyi kopyaladık. Arrango’dan son zamanlarda hiçbir şey alamadım, ama bu muhtemelen ellerinde hiçbir şey olmadığındandır. Her şey zamana bağlı. Sorun şu ki, bir sürü kâğıt ve kayıt var ama bunlarla şu anda hiçbir yere varamıyoruz.”

McCaleb raporları incelemeye başladı, işin yarısından fazlasını yerel polisin yaptığı, gerisini de Los Angeles Polis Teşkilatı’nın üstüne aldığı raporlardan anlaşılıyordu. Video kasetleri işaret etti.

“Bunlar nedir?”

“İki olayın suç kayıtları ve vurulma anları. Arrango market soygunuyla ilgili olanı sana çoktan seyrettirdiğini söyledi.”

“Evet.”

“Bizimkinde daha da az malzeme var. Saldırgan görüntüye sadece birkaç saniye giriyor. Sadece maskeli olduğunu görebildik. Ama yine de istersen tüm kayıtlar burada.”

“Sizinkinde adam parayı ATM’den mi, yoksa kurbandan mı almış?”

“ATM’den almış, niye?”

“Bunu Büro’dan yardım istemek için kullanabilirim. Teknik olarak bu paranın kurbandan değil, bankadan alındığını gösteriyor. Bu bir federal suçtur.”

Winston anladığını belirtti.

“Bu balistik raporları arasında nasıl bağlantı kurdun?” diye sordu. Kadının zamanının kısıtlı olduğunu biliyor ve mümkün olan en fazla bilgiyi almaya çalışıyordu.

Kadın başını salladı.

“Kendi olayımla uğraşıyordum birkaç hafta sonra gazetede öteki olayı gördüm. Birbirlerine çok benziyorlardı. Los Angeles Polis Teşkilatı’nı aradım, birlikte çalışmaya başladık. Kayıtları seyrettiğinde göreceksin, Terry. Kuşkum yok. Aynı yöntem, aynı silah, aynı adam. Balistik raporları bildiğimiz şeyi kesinleştirdi.”

“Ne kullanıyormuş?”

“Dokuz milimetrelik kurşunlar. Kovanları toplamak işe yarar. Benim olayımda kurşunu duvara saplanmıştı, koca duvarı delmek zorunda kaldık. Adam bu kovanın balistik inceleme

için işe yaramayacağını düşünüyordu hatta böyle olmasını umuyordu. Ve iyi bir katil gibi uygun kurşunu tercih etti."

McCaleb başını salladı, kadının avını ne kadar hor gördüğünü sesinden hissetmişti.

"Her neyse, bu sorun değil," dedi kadın. "Söylediğim gibi, kasetleri seyret. Burada elimizde tek adam var. Bunu fark etmek için balistik raporlara ihtiyacın yok."

"Siz veya Los Angeles Polis Teşkilatı daha fazla bir şey öğrenebildiniz mi?"

"Silahlar ve balistik raporlarıyla ilgili mi?"

"Evet. Kanıtlar kimde?"

"Bizde. Los Angeles Polis Teşkilatı'nın kasaları buradan daha dolu. Olay öncelikle bizim olduğu için, tüm kanıtları burada tutmaya karar verdik. Bilirsin benzerlikler kurmak için ama işe yaramadı. Şimdilik ikisi de aynı duruyor."

McCaleb kadına Büro'nun DRUG-FIRE adlı bilgisayarından söz etmeyi düşündü, ama henüz zamanı olmadığına karar verdi.

Kadına öğütler vermeye başlamadan önce elindeki malzemeyi dikkatle incelemeliydi. Bekleyecekti.

Winston'ın saatine baktığını fark etti.

"Bu olayda yalnız mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Şu an için evet. Olayı bana verdiler ve Dan Sistrunk da ortağım oldu. Onu tanıyor musun?"

"O gece mezarlıktakilerden biriydi, değil mi?"

"Evet, Hatch'in gözaltına alınmasında oradaydı. Her neyse, bu olayda birlikte çalıştık, sonra başka şeyler oldu. Başka olaylar. Şimdi olay tamamen benim. Ne kadar şanslıyım."

McCaleb gülümsedi. Nasıl olduğunu anlamıştı. Eğer olay ekip tarafından hemen çözülemezse, ekipten birinin başına kalırdı.

"Bana bu malzemeyi vermen sorun çıkaracak mı?"

"Hayır. Teğmen, Lisa Mondrian olayında bizim için yaptıklarını biliyor."

Lisa Mondrain, Vasquez Rocks'ta bulunan kadının adıydı. McCaleb Winston'ın kadının adını hatırlamasına şaşırdı. Bu tuhaftı çünkü çoğu polis kurbanlarla kişisel yakınlığı önlemeye çalışırdı. Bu hayatı onlar için daha kolaylaştırırdı.

"Teğmen sana borçlu olduğumuzu biliyor. Onunla konuştuk, malzemeyi sana vermemize izin verdi. Keşke borcumuzu bundan daha iyi bir şeyle ödeyebilseydik. Bununla ne yapabileceğini bilmiyorum, Terry. Bizim elimizden gelen sadece beklemek."

Katilin tekrar harekete geçmesini beklediklerini ima etmişti. Ne yazık ki genelde unutulmuş olayların çözülebilmesi için yeniden kan dökülmesi gerekliydi.

"Ne yapabileceğimi hep birlikte göreceğiz. En azından elimde malzeme var. Şu telefonda söz ettiğin, "üç-vuruş" olayı neydi?"

Winston kaşlarını çattı.

"Bunlarla daha da sık karşılaşmaya başladık. Sacramento'da bu kanunu çıkarttıklarından beri. Bunları takip edebildin mi bilmiyorum. Ama kanuna göre üç cinayet mahkûmiyeti ve sonra bitersin. Şartlı tahliyesiz, müebbet hapis."

"Tamam, bunu biliyorum."

"Bu lanet heriflerden bazıları artık çok daha dikkatli. Soygun yapmadan önce tanıkları ortadan kaldırıyorlar. 'Üç vuruş' sözde caydırıcı olacaktı. Bana sorarsan James Cordell ve markettekiler o kanun yüzünden öldürüldü."

"Adamın yaptığının bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bana öyle geliyor. Kasetlerden birini gördün. Tereddüt yok. Adam ATM'ye ya da markete girmeden ne yapacağını biliyordu. Ardında tanık istemiyordu. Benim önsezilerim bunu söylüyor. Boş zamanlarımda gaspçıların dosyalarını incelerdim. Sanırım kar maskeli adamımız onlardan biriydi. Eskiden bir soyguncuydu, şimdi hem soyguncu, hem katil. Doğal evrim."

"Ve şu anda şansı yok mu?"

"Bu dosyalarla, hayır. Ama ya o beni bulacak, ya ben onu. Birkaç yüz dolar için adam vurduğundan yoluna çıkarsak, adam kodese geri dönmemeye kararlı. Bu kesin. Bir daha suç işleyecek. Hatta şimdiye kadar işlemediğine şaşırdım, en son olaydan bu yana iki ay geçti. Suç işlediği anda ufak bir açık verecek ve biz onu yakalayacağız. Eninde sonunda onu

yakalayacağız. Benim kurbanımın bir karısı ve iki küçük kızı vardı. O pislikten bunun hesabını soracağım."

McCaleb başını eğdi. Kadının meydan okuyan tavrını sevmişti. Bu Arrango'dan oldukça farklı bir tarzdı. Malzemeleri ve kasetleri toparladı. Tüm malzemeyi gözden geçirdikten sonra Winston'ı birkaç gün içinde arayacağını söyledi.

"Kendini yorma," dedi kadın. "Ne zaman hazırlarsan o zaman kullanırız."

McCaleb arabaya geri döndüğünde Buddy Lockridge'i arabaya yayılmış otururken buldu. Adam bir yandan kitap okuyup öte yandan ağız mızıkasıyla bir blues şarkısı çalmaya çalışıyordu. McCaleb kapıyı açtı, ayaklarını aşağı indirmesini bekledi. Arabaya bindiğinde Buddy'nin Müfettiş Imanishi Soruşturuyor adlı kitabı okuduğunu fark etti.

"Çabuk döndün," dedi Buddy.

"Evet, konuşacak çok fazla şey yoktu."

Dosyayı ve kasetleri ayaklarının arasına bıraktı.

"Bu nedir?"

"Üstünden geçmem gereken bazı dosyalar."

Lockridge yere eğildi, ilk sayfaya baktı. Bu bir olay raporuydu.

"James Cordell," diye yüksek sesle okudu. "Kim bu adam?"

"Buddy, ben düşündüm de..."

"Biliyorum biliyorum."

Adam anladı, doğruldu, arabayı çalıştırdı. Dosyalar hakkında başka soru sormadı.

"Şimdi nereye?"

"Geri dönüyoruz. San Pedro'ya"

"Bana birkaç gün ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Soru sormayı bırakacağım, söz veriyorum."

Sesinde hafif bir protesto vardı.

"Yanlış anlama. Sana hâlâ ihtiyacım var. Ama şu anda geri dönüp bunları incelemek istiyorum."

Buddy kitabını arkaya fırlattı, mızıkasını cebine soktu, arabayı vitese taktı, yola çıktılar.

ON

Salonda aşağıdakinden daha iyi bir ışık vardı. McCaleb orada çalışmaya karar verdi. Televizyon ve video da oradaydı. Mutfak masasını sildi. Kuruladıktan sonra tüm raporları masanın üstüne yaydı. Bir bloknot ve kurşun kalemi de masaya koydu.

En iyi yolun malzemeyi tarih sırasına göre incelemek olduğuna karar verdi. Bu önce Cordell olayını inceleyeceği anlamına geliyordu. Dosyalardan Gloria Torres olayıyla ilgili kısımları çıkartıp ayırdı. Kalan kâğıtları aldı, ilgili olanları sıraya koydu, kanıtları, sorgulama metinlerini, ipuçlarıyla ilgili bilgileri, muhtelif raporları ve haftalık özetleri toparladı.

Büroda çalışırken masasını toparlamak ve dosyaları sermek her zaman yaptığı işlerdi. Bu dosyalar Batı'daki tüm bürolardan ona ulaşırdı. Bazıları ince, bazıları kalın olurdu. Her zaman video kayıtlarını da isterdi. Küçük veya büyük, paketlerde hep aynı şeyler olurdu. Hem büyülenir hem reddederdi. Odasında yalnızken raporları okudukça kızar, intikam almak isterdi. Her şeyi kontrol edebileceğini düşünür, önündeki olayda çaresiz kalırdı. Masa başında elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırdı. Bölge ajanı olarak en iyilerden biriydi. Masa başında ondan iyisi yoktu. Her yeni dosyada yeni bir belayla karşılaşacağı için kendini biraz huzursuz, ama heyecanlı hissederdi. Aynı heyecanı yeniden hissediyordu.

James Cordell'in pek çok şeyi vardı. Bir aile, güzel bir ev ve araba, sağlıklı bir hayat, karısını çalışmak zorunda bırakmayacak kadar iyi bir iş ve maaş. South California bölgesine dağlardan su getirmek için devletle anlaşması olan bir şirkette mühendis olarak çalışıyordu. Lancaster'da yaşıyordu. 22 Ocak gecesi uzun bir iş gününden sonra eve dönüyordu. O gün maaş günüydü ve adam para çekmek için evine birkaç mil uzaklıktaki Regional State Bankası'na girmişti. Maaş çeki bankadaydı ve nakit paraya ihtiyacı vardı. Ama ATM'den parasını alamadan öldürülmüştü. Parayı katil almıştı.

McCaleb raporları okurken olayın basına ne kadar kısıtlı yansıdığını fark etti. Times'ta yayınlanan ve Keisha'nın okuduğu kupürde ayrıntılar yoktu. Haberde Cordell'in saldırıdan on beş dakika sonra bulunduğu yazıyordu. Rapora göre Cordell saldırıdan hemen sonra muhtemelen aracını katilin çıktığı yere park eden bir başka müşteri tarafından bulunmuştu. James Noone adındaki tanık araç telefonuyla hemen polisi aramıştı.

Telefon mobil bir telefon olduğu için adres hemen bulunamamıştı. Noone görevliye yeri tarif etmek zorunda kalmıştı. Noone adresi tam alamayan ambulansın geçip gittiğini gördüğünü söylemişti. Görevliyi yeniden arayıp adresi bir kez daha vermek zorunda kalmıştı. Fakat ambulans geldiğinde Cordell çoktan ölmüştü.

McCaleb raporları okudukça ambulansın gecikmesinin önemli olup olmadığına karar vermesi zorlaşıyordu. Cordell başından çok ağır bir yara almıştı. Ambulans on dakika önce gelse bile onun için fazla bir fark olmayacaktı. Ölümünün engellenmesi neredeyse imkânsızdı.

Yine de 911'deki bu aksaklık basının üzerine gitmekten hoşlanabileceği bir noktaydı. Kasaba polisinden birisi, büyük bir olasılıkla Jaye Winston'ın şefi, bu noktayı gizli tutmayı tercih etmiş olmalıydı.

Bu karışıklık McCaleb için çok da önemli değildi. Onu ilgilendiren araçla ilgili bir tanımlama olup olmadığıydı. Noone'un ifadesine göre, o bankanın parkına girerken önünden siyah bir şey fırlamıştı. Araç, yeni model bir Jeep Cherokee'ydi. Şoförü sadece bir an için görebilmişti, adam beyazdı, ya saçları beyazlamıştı ya da gri bir şapka takmıştı.

İlk raporlarda adı geçen başka tanık yoktu. Otopsi raporuna ve diğer raporlara geçmeden, önce McCaleb kayıtları seyretmeye karar verdi. Televizyonu ve videoyu ayarladı, ATM'nin kamerasıyla çekilen görüntüleri izlemeye başladı.

Sherman Market'teki kayıtlarda olduğu gibi, çerçevenin alt kısmında zaman ve tarih

kayıtlıydı. Görüntüler balıkgözü kamerayla çekildiği için net değildi. McCaleb'in James Cordell olduğunu düşündüğü adam görüntüye girdi, kartı makineye soktu. Yüzü ekranı tamamen kaplıyordu. Bu bir görüntü hatasıydı, galiba bu kameranın asıl amacı soyguncuları değil, çalıntı veya sahte kart kullanan film yıldızlarını yakalamaktı.

Cordell arkadan sıraya giren arabanın gürültüsünü duydu, tereddüt etti ama sonra şifresini girdi. İşlemine devam etti, endişeliydi. En güvenli bölgelerde bile, hiç kimse, gecenin bir yarısı ATM'lerden para çekmekten hoşlanmaz. McCaleb'in kullandığı makine yirmi dört saat açık her zaman güvenli ve kalabalık olan bir süpermarketteydi. Cordell arkasına endişeyle baktı, görüntüye girmeyen birine işaret etti ve işlemini bitirdi. Sakindi, saldırgan maskesini henüz takmamıştı. Sakin görüntüsünün ardında, içinden büyük bir olasılıkla makineye çabuk, çabuk diye söylenip duruyordu.

Aniden görüntüde bir silah belirdi, tetik çekilmeden önce Cordell'in şakağına dayandı. Kameranın objektifi kanlandı, adam sendeledi, ATM'ye dayanmaya çalıştı, sonunda yere düştü.

Hemen sonra saldırgan görüntüye girdi, makineden çekilen parayı aldı. O anda McCaleb görüntüyü dondurdu. Maskeli saldırgan karşısındaydı. Gloria Torres kayıtlarındaki gibi baştan aşağıya siyah giysili ve maskeliydi. Winston'ın daha önce de söylediği gibi, balistik raporları gereksizdi. Raporlar hem Winston'ın hem McCaleb'in bildiği şeylerin bilimsel destekleriydi sadece. Adam aynı adamdı. Aynı giysiler, aynı öldürme yöntemi, maskenin ardında gizlenmiş aynı ölümcül bakışlar.

Görüntüler akmaya devam etti. Saldırgan parayı makineden aldı. Bunu yaparken sanki bir şey söylüyordu ama Sherman Market kayıtlarının aksine, yüzü kameraya dönük değildi. Bu sefer, sanki kameraya değil de kendi kendine konuşuyordu.

Saldırgan ekranın soluna doğru geçti ve yerden bir şey aldı, büyük bir olasılıkla kovanı almıştı. Sonra sağa geçti, görüntüden çıktı. McCaleb birkaç dakika daha seyretti. Şimdi görüntüde sadece yerde yatan Cordell vardı. Kafasının etrafında bir kan gölü oluşmuştu. Kanı yavaş yavaş kaldırıma doğru akmaya başlamıştı.

Bir dakika sonra görüntüye başka bir adam girdi. James Noone. Saçları dökülmeye başlamış, ince çerçeveli gözlükleri olan bir adamdı. Yaralının boynuna dokundu, güvenlikte olup olmadığını kontrol etmek için etrafı kontrol etti. Sonra muhtemelen polisi aramak için dışarı çıktı. Otuz saniye kadar sonra geri dönüp yardım beklemeye başladı. Zaman geçtikçe Noone da endişeyle sağını solunu gözetlemeye başladı, saldırgan hâlâ yakınlarda olabilirdi. Nihayet bakışları yola çevrildi. Ambulans önünden hızla geçip giderken adamın bağırdığı ve el kol hareketleriyle ambulansı durdurmaya çalıştığı görüldü. Adam dışarı çıkmak için harekete geçti.

Görüntülerde bir atlama oldu. McCaleb saati kontrol etti ve yedi dakika geçtiğini gördü. Cordell'in yanında iki doktor vardı. Nabız ve diğer yaşamsal belirtileri kontrol ettiler. Göğsünü açtılar, doktorlardan biri steteskopla Cordell'in göğsünü dinledi. Öteki bir sedye getirdi. İlk doktor Cordell'e baktı, adam çoktan ölmüştü.

Birkaç dakika sonra görüntü karardı.

Daha sonra McCaleb bir sonraki kaseti videoya yerleştirdi. Bu görüntüler bir el kamerasıyla kaydedilmişti. İlk görüntülerde banka civarı ve cadde görülüyordu. Bankanın önünde iki araba duruyordu, birisi tozlu bir Chevy Suburban, öteki daha küçük bir araçtı. McCaleb Suburban'ın Cordell'e ait olduğunu düşündü, büyük, tozlu, araziye çıkmış, bir mühendise yakışan bir araba. Öteki de muhtemelen tanık James Noone'a aitti.

Görüntüye daha sonra ATM ve kanlanmış yer geldi. Cordell doktorların onu bulduğu ve sonradan bıraktığı yerde yatmaktaydı Gömleği açıktı, göğsü meydandaydı.

Sonraki birkaç dakikada kayıt atlayarak devam etti. Önce bir suç uzmanı çeşitli ölçümler yaptı, fotoğraflar çekti. Sonra görevli memur cesedi inceledi ve ceset torbasına yerleştirdi. Nihayet uzmanlar kanıt ve parmak izi araması yaptılar. Suç uzmanı ATM'nin duvarına saplanan kurşunu çıkarmaya uğraştı.

Kasetin sonunda McCaleb'i şaşırtan ve sevindiren bir sürpriz vardı. Kameraman James Noone'un olayı ilk anlattığı kısmı da kaydetmişti. Tanık, bankanın yan tarafına alınmış, üniformalı bir polise ifade vermekteydi. Noone otuz beş yaşlarında bir adamdı. Memura oranla

kısa boylu ve tıknazdı. Kafasında bir beysbol şapkası vardı. Telaşlıydı, hâlâ gördüklerinin etkisindeydi. Adres karışıklığı sonucu ambulansın geç gelmesinden dolayı da hayal kırıklığına uğramıştı. Kamera konuşmanın tam ortasında onları görüntülemeye başlamıştı.

"Tüm söylediğim, yaşamak için bir şansı vardı."

"Evet, efendim. Anlıyorum. Eminim bu noktayı da göz önünde bulunduracaklardır."

"Bunu birileri kesinlikle araştırmalı, yani hastaneden sadece yarım mil ötedeyken bu nasıl olabilir?"

"Bunun farkındayız, Bay Noone," dedi memur sabırla. "Şimdi devam edebilir miyiz? Cesedi bulmadan önce hiçbir şey gördünüz mü? Dikkatinizi çeken herhangi bir şey?"

"Evet, adamı gördüm. En azından öyle sanıyorum."

"Hangi adam?"

"Saldırgan. Kaçarken arabasını gördüm."

"Tarif edebilir misiniz?"

"Tabii ki, siyah bir Cherokee. Yeni model. Öyle ayakkabı kutusuna benzeyen eskilerden değil."

Memur tam olarak anlamadı, ama McCaleb Noone'un Grand Cherokee modelini tarif ettiğini anlamıştı. Kendisinde de bir tane vardı.

"Ben girerken o hızla çıktı, hatta neredeyse bana çarpacaktı" dedi Noone. "Adam tam bir belaydı. Korna çaldım, sonra içeri girdim ve adamı burada yatarken buldum. Cep telefonumdan polisi aradım, sonrası bombok oldu."

"Evet efendim. Bunu bir kez daha düzgün bir şekilde söyler misiniz? İfadeniz bir gün mahkemede kullanılabilir."

"Hay Allah. Özür dilerim."

"Arabaya dönelim. Plakasını alabildiniz mi?"

"Bakmıyordum bile."

"Arabada kaç kişi vardı?"

"Sanırım bir kişi, şoför."

"Kadın mı, erkek mi?"

"Erkek."

"Tarif edebilir misiniz?"

"Gerçekten dikkat etmedim. Olaydan uzakta kalmaya çalışıyordum, hepsi bu."

"Beyaz? Siyah? Asya kökenli?"

"Beyazdı. Bundan kesinlikle eminim. Ama tarif etmem mümkün değil."

"Saçı ne renkti?"

"Kırlaşmıştı"

"Kırlaşmış mı?"

Memur bunu şaşkınlıkla söylemişti. Yaşlı bir soyguncu. Tuhaftı.

"Sanırım. O kadar çabuk oldu ki, emin olamıyorum."

"Şapka takmış olabilir mi?"

"Evet, şapka da olabilir."

"Gri şapka mı?"

"Evet, gri şapka, kırlaşmış saçlar. Emin değilim."

"Peki, başka bir şey? Gözlüğü var mıydı?"

"Şey, hatırlamıyorum ya da görmedim. Biliyorsunuz, adama dikkatle bakmıyordum. Ayrıca arabanın camları koyu renkti. Adamı sadece bir an ön camdan gördüm, tam benim üzerime gelmek üzereyken."

"Peki, Bay Noone. Bu kadarı yeterli. Resmi ifade vermeniz gerekecek, ayrıca dedektifler de sizinle konuşmak isteyebilir. Sizin için sorun olur mu?"

"Evet, ama ne yapacaksınız? Yardım etmek istiyorum. Bence sakıncası yok."

"Teşekkürler efendim. Sizi Palmdale Karakolu'na götürmesi için bir memur göndereceğim. Dedektifler ifadenizi orada alacaklar. Sizinle en kısa sürede buluşacaklar, sizin beklediğinizi onlara haber vereceğim."

"Tamam. Benim arabam ne olacak?"

“İşleri bittiğinde birisi sizin evinize bırakır.”

Kaset burada bitiyordu. McCaleb kaseti çıkarttı, seyrettiklerini, duyduklarını ve okuduklarını gözden geçirdi. Yerel polisin basına siyah Cherokee’den söz etmemesi tuhaftı. Bunu Jaye Winston’a sormalıydı. Sorularını not ettiği bloknota bunu da ekledi ve Cordell olayıyla ilgili diğer raporları incelemeye devam etti.

Kanıt envanteri neredeyse boş tek bir sayfadan oluşuyordu. Tüm kanıtlar duvardan çıkartılan kurşundan, ATM’den alınan birkaç parmak izinden ve muhtemelen saldırganın aracının bıraktığı tekerlek izlerinin fotoğraflarından oluşmaktaydı. ATM kamerasının kaydettiği görüntüler de listeye eklenmişti.

Rapora, ayak izlerinin fotoğraflarının ve adamın silahının resminin fotokopileri de eklenmişti. Suç laboratuarından bir teknisyene göre lastik izleri uzun zamandır asfaltta durmaktaydı ve işe yaramazdı.

Balistik raporuna göre kurşun dokuz milimetrelik federal FMJ’ydi. Kafatasına yapılan otopsi raporunun bir fotokopisi de rapora eklenmişti. Kurşunun Cordell’in beyninde takip ettiği yol bir şemayla gösterilmişti. Sol şakağın önünden girmiş, ön tarafta düz bir yol izleyip sağ şakaktan çıkmıştı. McCaleb raporu okumaya devam ettikçe, iyi ki ambulans geç kalmış diye düşündü, Cordell kurtarılsa bile büyük bir olasılıkla hayatının kalan kısmında bitkisel hayatta kalacaktı.

Balistik raporlarda silahın da bir resmi vardı. Adam silahı sıkıca kavramıştı ama uzmanlar silahın modelini Heckler&Koch P7 olarak belirlemişti. Dokuz milimetrelik, on santim uzunluğunda namlusu olan nikel uçlu bir silahtı.

Silah tarifi McCaleb’in kafasını karıştırdı. HK P7, fiyatı yaklaşık bin dolar olan oldukça pahalı bir modeldi. Üstelik genelde adi suçlarda kullanılmazdı. McCaleb, Jaye Winston’ın, saldırganın, silahı daha önceki bir olayda ele geçirdiğini düşündüğünden emindi. McCaleb raporları incelerken çalıntı bir HK P7 ile ilgili bir raporla da karşılaştı. Galiba kadın buradan ileriye gitmemişti. Pek çok çalıntı silah olayı polise bildirilmezdi, çünkü zaten o silahların o insanlarda olmaması gerekliydi. Winston’ın da önceden yaptığı gibi McCaleb son iki yıldaki polise bildirilen çalıntı silah ihbarlarını inceledi, sadece beş tane olmuştu. Bu incelemedeki amacı herhangi bir isim ya da adres benzerliği olup olmadığını anlamaktı. Hiçbir benzerlik yoktu. Beş olay da şüphelisi bile olmayan olaylardı. Çıkmaz sokaktı.

Çalıntı silah listesinin hemen altında, son bir yıldaki çalıntı siyah Grand Cherokee’lerle ilgili rapor vardı. Tıpkı silah gibi araba da, Winston’a göre böyle bir suç için uygun değildi. Lüks bir araba çok ucuz bir suça alet ediliyordu. McCaleb arabanın da çalıntı olduğunu kabul etmenin iyi bir aşama olduğunu düşündü. Listede yirmi dört çalıntı araba ihbarı vardı ama olaylar takip edilmemişti. Belki de Winston olayın Torres olayıyla bağlantısını kurunca fikrini değiştirmişti. Gizli Kahraman marketten kaçan aracın bir Cherokee olabileceğini söylemişti. Ona dayanarak saldırgan araçtan kurtulmadığına göre aracın çalıntı olmadığı da söylenebilirdi.

McCaleb’in dosyalar arasından çektiği bir sonraki rapor otopsi raporuydu. Daha önceki deneyimlerinden otopsi raporlarının yüzde doksan dokuzunda otopsinin aşamaları, kurbanın iç organlarının durumu ve ölüm anındaki sağlık durumu belirtilirdi. Çoğu zaman, McCaleb için önemli kısım olayın özeti olurdu. Ama Cordell olayında bu bile gereksizdi, her şey ortadaydı. Yine de özeti buldu, göz attı, düşündükleriyle aynı şeylerin yazılı olduğunu gördü. Beyindeki büyük hasar vurulmanın hemen ardından adamın ölümüne neden olmuştu.

Otopsi raporunu bir yana bıraktı. Bir sonraki grup, Winston’ın “üç vuruş” teorisiyle ilgiliydi. Saldırganın başka bir suçtan şartlı tahliye olmamış eski bir tutuklu olduğuna inanan Winston, Van Nuys ve Lancester’daki şartlı tahliye bürolarına gitmiş ve şartlı tahliye edilen, Kafkasyalı olan ve daha önce iki cinayet işlemiş silahlı saldırganlarla ilgili bilgi almıştı. Bu adamlar yeni yasaya göre bir daha yakalanırlarsa “üçüncü vuruş”tan ceza alacaklardı. İki soygun olayını da içine alan bölgede bu durumda kayıtlı yetmiş bir kişi vardı.

Winston ve ekibi listedeki her adamı sırayla ziyaret etmişlerdi. Yetmiş bir adamdan sadece yedisi bulunamamıştı. Bu, onların şartlı tahliye kurallarına uymayıp bölge dışına çıktıklarını ya da bölge içinde saklandıklarını hatta belki de yeni bir suç işlemiş olabileceklerini gösteriyordu. Bu adamlar için ülke çapında arama emri çıkartılmıştı. Bulunanların yüzde doksanı

bulundukları yeri tanıklarla kanıtlayınca suçsuz oldukları anlaşılmıştı. Kalan sekizi fiziksel özellikleri nedeniyle liste dışına çıkarılmıştı.

Kayıp yedi adam dışında soruşturmanın bu tarafı da hareketsizdi. Winston kayıp olan bu adamlardan birinin harekete geçeceğini ve bu olayla ilgisinin ortaya çıkacağını ümit ediyordu.

McCaleb elindeki raporlara da baktı. Star Center'da James Noone'la yapılan iki konuşma vardı. Her iki konuşmada da ifadesi aynıydı ve şoförün tanımı aynı yetersizlikteydi.

Dosyalarda olayın geçtiği yerle ilgili bir şema ve siyah Cherokee kullanan bazı kişilerle yapılan konuşmalar vardı. Bu adamlar ATM saldırısında siyah Cherokee kullanıldığını fark eden polisin verdiği alarm sonucu, olayı takip eden bir saat içinde Lancester ve Palmdale bölgesinde siyah Cherokee kullandıkları için durdurulmuşlardı. Her şoför dikkatle incelenmiş, tanımlara uymadıkları anlaşılınca salıverilmişlerdi. Raporlar da Winston'a gönderilmişti.

McCaleb'in en son okuduğu şey Winston'ın olayla ilgili son tuttuğu rapordu. Kısa ve olayın özünü anlatan bir rapordu.

"Şu ana kadar yeni bir ipucu ya da şüpheli bulunamamıştır.

Olayı soruşturan kişi şu anda bir şüphelinin kimliğini ortaya çıkarabilecek ek bir bilgi beklemektedir."

Ama Winston tetikteydi. Yeniden kan dökülmesini bekliyordu.

McCaleb okuduklarını düşündü. Winston'ın yaptıklarını beğenmişti, ama kadının atladığı bir şeyler olup olmadığını ve başka neler yapılabileceğini bulmaya çalışıyordu."Üç vuruş" teorisini beğenmişti ve yetmiş bir şüpheliden hiçbirinin tanımlara uymamış olmasına o da üzülüyordu. Bu şüphelilerin çoğunun başka yerlerde bulunduklarını bu kadar çabuk kanıtlamaları McCaleb'in kafasına takıldı. Nasıl olur da bu kadar pisliğe batmış adamlar iki farklı gece için bu kadar kesin ve açık konuşabilirdi? Kendisi çalışırken bu açıklamalara hep şüpheyle yaklaşmıştı. Eğer bir adam iyi bir yalancıysa çok kolay yalancı tanıklık yapabilirdi.

McCaleb'in aklına başka bir şey geldi. Tüm Cordell dosyalarını masaya dizdi. Tekrar hepsini inceleme gereği duymadı, eksik olanı biliyordu. Winston teorilerini coğrafi açıdan hiç desteklememişti.

Kalktı, tekneden dışarı çıktı. Buddy Lockridge'in teknesine gitti. Buddy güvertede oturmuş bir dalış elbisesindeki sökükleri tamir ediyordu.

"Hey, meşgul müsün?"

"Milyoner tekne sahiplerinden biri şu Bertram'ın dibindeki kabukları kazımamı istedi. Altmış numarada olan adam. Ama bir yere gitmek istiyorsan bunu sonra, istediğim zaman da yapabilirim. O ayda sadece bir kez buraya gelenlerden."

"Hayır. Sadece Thomas Brothers'ın var mı ve ödünç alabilir miyim diye soracaktım. Benimki arabada ve sırf onu almak için o kadar yolu yürümek istemiyorum."

"Elbette."

Lockridge elini cebine attı, arabasının anahtarlarını çıkartıp McCaleb'e fırlattı. McCaleb Taurus'a giderken zengin teknelerine gözü takıldı. Bu iskele oldukça geniş, büyük yatların da yanaşmasına uygun bir iskeleydi. Bertram 60'ı gördü. Güzel bir tekneydi. Onu neredeyse ayda bir kullanan sahibine rahatlıkla bir buçuk milyon dolara mal olduğunu tahmin ediyordu.

Lockridge'in arabasından haritayı aldıktan sonra aracı kilitledi. Teknesine döndü, yeniden Cordell olayı üzerinde çalışmaya başladı. Önce çalıntı Cherokee'ler ve HK P7 silahlarıyla ilgili raporlara baktı. Tüm hırsızlık olaylarını numaralandırdı, adreslerini haritadaki uygun noktalara yerleştirdi. Daha sonra aynı numaralandırma sistemini kullanarak üç vuruş şüphelilerinin haritadaki konumlarını da belirledi. En sonunda saldırıların yerlerini de haritada işaretledi.

Bunu yapması bir saat kadar sürdü. Bitirdiğinde heyecanlandığını hissetti. Şüphelilerden birinin konumu Sherman Market olayına ve bir HK P7 ihbarına uygundu.

Adamın adı Mikail Bolotov'du. Bir Rus göçmeni olan otuz yedi yaşındaki adam daha şimdiden iki defa silahlı soygundan suçlu bulunmuştu. Bolotov Canoga Parkı'nda yaşıyor ve çalışıyordu. Evi Gloria Torres ve Chan Ho Kang'ın vurulduğu marketin bulunduğu Sherman Way'e çok yakındı. Yine markete birkaç blok ötedeki Winnetka bölgesinde bir saat yapım fabrikasında çalışıyordu. McCaleb'i asıl heyecanlandıran noktaysa, adamın aralık ayında bir

soygunda çalındığı ihbar edilen bir HK P7 silahının çalındığı yerden de dört blok ötede yaşıyor olmasıydı. Hırsızlık raporunu okuyan McCaleb hırsızın silahı diğer pek çok hediyeyle birlikte bir Noel ağacının altından aldığını gördü. Los Angeles'ta yaşayan birisi için ne kadar uygun bir Noel hediyesi diye düşündü. Soyguncu ardında hiçbir parmak izi ya da kanıt bırakmamıştı.

McCaleb adamın tüm şartlı tahliye dosyalarını ve müfettiş raporlarını okudu. Bolotov üç yıl önce hapishaneden çıkmış, sonrasında hiçbir suç işlememişti. Ama daha öncesinde kabarık bir suç dosyası vardı. Şartlı tahliye kurallarına sonuna kadar uymuş ve sakin bir hayat yaşamaya karar vermiş gibi görünüyordu.

Cordell olayında işyerine gelen Ritenbaugh ve Aguliar adlı iki polis müfettişi Bolotov'u sorgulamıştı. Bu sorgulama Cordell olayından iki hafta sonra, Sherman Market olayından yaklaşık üç hafta önce olmuştu. Bolotov'un sorgulanması, Winston'ın çalıntı HK P7 ihbarlarını incelemesinden önceydi. Bu yüzden adamın coğrafi konumunun önemi anlaşılamamıştı.

Sorgulama sırasında Bolotov'un cevaplan tatmin edici bulunmuştu. Patronu Bolotov'un olay günü 14.00- 22.00 vardiyasında çalıştığını söylemiş, dedektiflere maaş ve haftalık çalışma saatlerinin olduğu çizelgeleri göstermişti. Bunlar Ritenbaugh ve Aguliar için yeterli olmuştu. Cordell 22.10'da öldürülmüştü. Bolotov'un helikopter kullansa bile Canoga Parkı'ndan Lancaster'a on dakika içinde ulaşması imkânsızdı. Ritenbaugh ve Aguliar "üç vuruş" listesindeki öteki adama geçmişlerdi.

"Lanet olsun" diye bağırdı McCaleb.

Heyecanlanmıştı. Patronu veya kayıtlar ne derse desin, Bolotov üzerine gidilmesi gereken bir noktaydı. Adam silahlı soyguncuydu, saat imalatçısı değil. Olayların meydana geldiği ana noktalara olan coğrafi uygunluğu onun bir kez daha incelenmesi için yeterli bir nedendi. McCaleb'in elinde artık Winston'a gidip anlatabilecek bir şey vardı.

Bloknotuna birkaç not daha aldı, sonra elinden bıraktı. Yorulmuştu ve giderek artan bir baş ağrısı vardı. Saatine baktı, zaman çabuk geçmişti. Neredeyse iki olmuştu. Yemek yemesi gerektiğini biliyordu ama canı istemedi. Biraz kestirmeye karar verdi ve kamaraya indi.

ON BİR

Yaklaşık bir saat kestirdikten sonra, McCaleb uyandı, sandviçini hazırladı. Bir kutu kola açtı ve Gloria Torres olayı üzerinde çalışmak için mutfak masasına yöneldi.

Sherman Market'teki güvenlik kamerasının görüntüleriyle başladı. Bunları Arrango ve Walters'la daha önce iki defa seyretmişti ama bir kez daha seyretmek istedi. Kaseti yerleştirdi, seyretti, bitiremediği sandviçini lavaboya bıraktı. Daha fazla yiyemedi. Midesi sanki küçülmüştü.

Kaseti bir sefer de ağır gösterimde seyretti. Gloria'nın hareketleri yavaş ve rahattı. McCaleb, kadının gülümsemesine karşılık vermeye hazır olduğunu fark etti. Kadın acaba gerçekten Bay Kant'a mı gülümsüyordu? McCaleb bundan şüpheliydi. Bu, gizli bir gülümsemeydi. Kadın, içerdeki bir şeye gülümsüyordu. McCaleb, onun oğlunu düşünerek gülümsediğini, hayatta olduğu son dakikada mutlu olduğunu düşündü.

Görüntüleri izledikten sonra saldırgana duyduğu öfkenin tazelenmesi dışında aklına başka bir şey gelmedi. Polisin çektiği görüntüleri, yapılan ölçümleri ve katliamın boyutlarını seyretti. İyilik Meleği sayesinde Gloria'nın cesedi orada kalmamıştı. Ama market sahibinin cesedi oradaydı ve kanı her yere yayılmıştı. McCaleb önceki gün dükkânda gördüğü yaşlı kadını düşündü. Kocasının öldürüldüğü yerde duruyordu. Kadın, McCaleb'in hiç olamadığı kadar cesurdu.

Kaset bittikten sonra McCaleb dosyaları incelemeye başladı. Arrango ve Walters, Winston kadar çok rapor tutmamışlardı. Buna özel bir anlam yüklemek istemezdi ama kendini tutamadı. Ona göre, tutulan raporların çokluğu, hem soruşturmanın derinliğini hem de olay üzerinde çalışan dedektiflerin kararlılığını gösterirdi. McCaleb, kurbanla müfettiş arasında özel bir bağ olduğunu düşünürdü. Bütün cinayet masası polisleri bunu anlardı. Bazıları gönlünü koyar, bazıları sırf kendi psikolojik dengelerini koruyabilmek için, kurbanla kendileri arasındaki bağı gevşek tutardı. Ama hepsinde, sıkı ya da gevşek, böyle bir bağ kurulurdu. Dindar olmanız, öldürülen kişinin sizi yukardan bir yerden izliyor olması, çok da önemli değildi. Her şeyin verilen son nefesle bittiğine inansanız bile, ölen kişi adına konuşabilirdiniz. Son nefeste sizin adınız fısıldanırdı. Ve, bunu sadece siz duyardınız. Sadece siz bilirdiniz. Diğer suçlar için, böyle bir anlaşma söz konusu değildi.

McCaleb, Torres ve Kang'ın otopsi raporlarını en son okumak üzere bir yana ayırdı. Cordell dosyasında olduğu gibi, otopsi raporlarının, açık olan noktaların ötesinde, sadece göze çarpan bir kaç ayrıntıyı vurgulayacağını biliyordu. İlk suç raporlarına çabucak göz attı. İnce bir dosyadan oluşan tanık ifadelerini okudu. Tanıkların her biri bütünün bir parçasıydı, benzin istasyonunda çalışan bir adam, yoldan geçen bir sürücü, Gloria'yla çalışan, Times basım odasından bir adam. Dosyalarda ayrıca soruşturma özetleri, ek raporlar, suç yer şemaları, balistik raporları, dedektiflerin olayla ilgili gittikleri yerler ve yaptıkları telefon görüşmelerinin dökümleri de vardı. Dosyanın son kısmında, bir türlü bulunamayan İyilik Meleği'nin olaydan hemen sonra 911'le yaptığı konuşmanın metni vardı. İngilizcesi bozuktu ama olayı bildirmekte acele ediyordu. Görevli, onu İspanyolca bilen başka bir memura bağlamak isteyince bunu reddetmişti.

Arayan: Şimdi gitmek zorundayım. Kadın kötü yaralanmış. Adam, koşuyor. Arabaya bindi. Siyah araba, minibüs gibi.

Memur: Efendim? Lütfen hatta kalın... Alo? Alo?

Hepsi bu kadardı. Adam gitmişti. Araçtan söz etmiş, şüpheliyi tarif etmemişti.

Bu ifadenin ardından, balistik raporu geliyordu. Markette ve Kang'ın vücudunda bulunan kurşunlar dokuz milimetrelik federal FMJ'lerdi. Görüntülerden de silahın HK P7 olduğu

anlaşılmıştı.

Raporların ilk okumasını bitirdiği anda, McCaleb dosyalarda eksik olan şeyi buldu, olayların zaman akış çizelgesi yoktu. Tek tanıklı Cordell olayının aksine, bu olayda pek çok tanık ve zaman vardı. Açıkçası dedektifler bunlarla uğraşmamış, olayları zaman sıralamasına göre düzenlememişlerdi. Olayı bir bütün haline getirecek bir zaman akış çizelgesi yapılmamıştı.

McCaleb bir süre bunu düşündü. Niye orada yoktu? Böyle bir zaman akış çizelgesi işe yarar mıydı? İlk etapta muhtemelen işe yaramazdı. Katilin teşhis edilmesinde çok az yardımı olurdu, öncelikle katilin kim olduğunun anlaşılması zorunluydu. Ama en azından, her şey yatıştıktan sonra olayların zaman akış çizelgesinin yapılması gerekirdi. McCaleb Büro'da çalışırken kendisinden yardım isteyen dedektiflere bunu tavsiye ederdi. Bu, insanların olay sırasında nerede bulundukları konusunda yalan söylemelerini engeller, ifadelerdeki boşlukların önüne geçer ve soruşturmayı yürütenlerin olaya daha hâkim olmasını sağlardı.

McCaleb oyunu yönetenin kendisi olduğunun farkındaydı. Arrango ve Walters'ın olayın üstünden iki ay geçtikten sonra tekrar o olaya dönmek gibi bir lüksü olamazdı. Belki de, zaman akış çizelgesi unutulmuştu. Belki de, üzerinde düşünüp çözmeleri gereken başka olaylar vardı.

Kalktı, kendisine kahve yapmaya koyuldu. Uyanalı sadece bir buçuk saat olmasına karşın kendini bitkin hissediyordu. McCaleb kalp naklinden beri pek fazla kahve içmiyordu. Dr. Fox, kafein almasını yasaklamıştı. Çünkü çarpıntı yapıyordu. Ama uyanık kalmalı ve işini bitirmeliydi. Bu riski göze aldı.

Kahvesini hazırladı, bolca süt ve şeker ekledi. Yerine oturdu ve Arrango ve Walters'ı hoş görmeye çalıştığı için kendine kızdı. Bu olay üzerinde hakkıyla çalışmaları gerekirdi. McCaleb başka türlü düşündüğü için kendine kızıyordu.

Bloknotunu aldı, göze çarpan noktaları not ederek tanık raporlarını yeniden okumaya başladı. Diğer raporlardan çeşitli zamanları toparladı. Bunu yapması bir saatini aldı, bu arada farkına varmadan üç kahve daha içti. Bitirdiğinde, elinde iki sayfadan oluşan bir zaman çizelgesi vardı. Çalışırken zaman akış çizelgesinin kesin bilgilerden oluşmadığını, kurduğu bağlantıların imkânsız olmasa bile düpedüz tutarsız olduğunu fark etti.

22:01: B vardiyasının sona ermesi, Los Angeles Times basım odası, ayak üstü sohbet fırsatı. Gloria işten çıkışta haftalık kayıtlar için imza atar.

22:10: -yaklaşık- Gloria, iş arkadaşı Annette Stapleton'la çıkar. Otoparkta yaklaşık beş dakika konuşurlar. Gloria mavi Honda Civic arabasıyla yola çıkar.

22:29: Gloria Winnetka Roscoe'daki Chevron benzin istasyonuna gelir. 14:40 dolarlık benzin alır, kredi kartıyla ödeme yapar. Görevli Connor Davis, Gloria'nın düzenli gece müşterisi olduğunu söyler. Zaman kredi kartı kayıtlarında belirtilmiştir.

22:40 -22.43'e: -yaklaşık- Ellen Taaffe adlı bir bayan şoför, Sherman Market'in önünden geçerken bir patlama sesi duyar. Etrafa bakar. Otoparkta iki araba görür. Marketin camlarındaki afişler, içerde neler olduğunu görmesini engeller. Kadın ikinci defa patlama sesi duyar ama yine etrafta tuhaf bir şey göremez. Kadının söz ettiği seslerin zamanlaması, KFWB'nin 22.40'ta başlayan haber bültenine denk düşer.

22:41:03: İspanyol aksanıyla konuşan, teşhis edilemeyen bir adam 911'i arar, bir kadının Sherman Market'te vurulduğunu söyler, yardım ister. Polisin gelişini beklemez. Kaçak bir yabancı olabilir mi?

22:41:37: Marketin güvenlik kamerasındaki saate göre Gloria Torres vurulur.

22:42:55: İyilik Meleği gelir, Gloria'ya yardım eder. Saat, güvenlik kamerasındaki saatten alınmıştır.

22:43:21 : Ellen Taaffe araç telefonundan polisi arar, muhtemelen bir silah sesi duyduğunu ihbar eder. Kadına olayın polise bildirildiği söylenir. Kadının adı ve telefon numarası dedektiflere bildirilir.

22.47: Ambulans gelir, Gloria, Northridge Hastanesi'ne götürülür. Chan Ho Kang'ın ölü olduğu kayıtlara geçirilir.

22:49: Olay yerine ulaşan ilk polis görüntüye gelir.

Yazdıklarını yeniden okudu. Cinayetin de tutarsız bir olay olduğunu biliyordu, ama tutarsız

zaman akış çizelgesi içine sinmedi. İlk cinayet soruşturma raporuna göre, vurulma saat 22.40 ve 22.41 arasındaki altmış saniyede olmuştu. Böyle bir saptama yaparken, dedektifler şaşmaz olduğuna inandıkları, acil yardım merkezindeki kayıtları kullanmışlardı. Saldırıya ait ilk ihbar, saat 22:41:03'te, İyilik Meleği'nin 911'e yaptığı ihbardı. Onu ve Ellen Taaffe'nin verdiği bilgileri göz önünde bulunduran dedektifler, olayın 22.40'tan sonra ama İyilik Meleği'nin polisi aradığı 22:41:03'ten önce olduğuna karar vermişlerdi.

Bu zamanlama güvenlik kameralarından alınan video kayıtlarında vurulma saati olarak görünen 22:41:37 ile tamamen çelişiyordu.

McCaleb bu tutarsızlığı yaratanın kendi atladığı bir sayfa olduğunu umarak raporları yeniden karıştırdı. Hiçbir şey yoktu. Birkaç dakika düşündü. Saatine baktı, beşe geliyordu. Bu saatte müfettişlerden birini bulması neredeyse imkânsızdı.

Yeniden zaman akış çizelgesi üzerinde çalışmaya başladı, bu anormallik için bir açıklama bulmaya çalıştı. Gözü acil yardım merkezine yapılan ikinci ihbara takıldı. Ellen Taaffe, silah sesini duyan kadın sürücü, olayı ihbar etmek için saat 22:43:21'de aramış ve kadına, olayın polise bildirildiği söylenmişti.

Kadın patlama sesini saat 22.40'ta, haberler başladığı anda duymuştu. 911'i aradığı zaman polisin saldırıdan haberi vardı. Kadın telefon etmek için niye iki dakikadan fazla beklemişti? İyilik Meleği'ni görüp görmediği hiç kadına sorulmuş muydu?

McCaleb raporların içinden kadının ifadesini buldu. Bir sayfa uzunluğunda imzalı resmi ifadeydi. İfadede silah seslerini duyduğu an ve 911 acil yardım merkezini araması arasında ne kadar beklediğiyle ilgili bilgi yoktu. Park yerinde iki araba gördüğünü söylemiş ama arabaların modellerini ve içinde birilerinin olup olmadığını hatırlamadığını eklemişti.

Kadınla ilgili bilgilere baktı. Otuz beş yaşındaydı, evliydi. Northridge'de yaşıyordu, firmalara teknik eleman sağlayan bir şirkette idareci olarak çalışıyordu. Saldırıyı duyduğu zaman Topanga Plaza'daki sinemadan dönüyordu. Dosyada, kadının ev ve iş telefonları kayıtlıydı. McCaleb kadını aramaya karar verdi. Telefona bir sekreter cevap verdi, McCaleb'in Taaffe telaffuzunu düzelterek kadını tam çıkmak üzereyken yakaladığını söyledi.

"Ben, Ellen Taaffe," dedi bir ses az sonra.

"Merhaba, Bayan Taaffe. Beni tanımıyorsunuz. Adım McCaleb. Birkaç ay önce Sherman Way'de meydana gelen saldırıyı araştırıyorum. Sizin de duyduğunuz ve polise ihbar ettiğiniz olay?"

McCaleb kadının nefes alışından, sorudan rahatsız olduğunu fark etti.

"Anlamıyorum. Polise ifade verdim zaten. Siz polis misiniz?"

"Hayır. Ben öldürülen kadının ailesi için çalışıyorum. Konuşmak için kötü bir zaman mı?"

"Evet. Çıkmak üzereydim. Trafiğe kalmak istemiyorum... Ve açıkçası size ne anlatabilirim bilmiyorum. Polise her şeyi anlattım."

"Sadece bir dakikanızı alacağım. Birkaç kısa sorum var. Bu kadının küçük bir oğlu vardı. Kadını oğlundan ayıran adamı yakalamaya çalışıyorum."

Kadının nefesini yeniden duydu.

"Tamam, size yardım etmeye çalışacağım. Ne sormak istiyorsunuz?"

"Silah sesini duymanız ve 911'i aramanız arasında ne kadar süre beklediniz?"

"Beklemedim. Ben silahlar arasında büyüdüm, silah sesini tanırım. Babam da polisti, arada bir onunla devriyeye çıkardım. Silah sesi duyduğuma emindim. Duyduğum anda aradım."

"Polis kayıtlarında sesleri saat 22.40'ta duyduğunuz ve onları 22.43'te aradığınız yazıyor."

"Size o raporlarda söylenmeyen, her aradığımda karşıma bir bant çıkmasıydı. Bütün 911 hatları meşguldü ve beklemeye alındım. Ne kadar beklediğimi hatırlamıyorum. Sinir bozucuydu. Nihayet bağlandığım zaman, olayın ihbar edildiğini söylediler."

"Ne kadar beklediniz?"

"Belki bir dakika. Belki daha az, belki daha çok. Bilmiyorum."

"Peki. Raporda silah sesini duyduğunuz ve markete baktığınız yazıyor. Sonra bir el silah sesi daha geliyor. Park yerinde iki araba görüyorsunuz. Peki, dışarıda birini gördünüz mü?"

"Hayır. Hiç kimse yoktu. Bunu polise söyledim."

"Eğer marketin ışıkları yanıyorsa, arabalarda insan olup olmadığını fark edebilirdiniz."

“Arabalarda biri varsa bile gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Arabalardan birisi bir Cherokee olabilir mi?”

“Bilmiyorum. Polis de bunu sordu. Ama ben markete bakıyordum. Arabalara dikkat etmedim.”

“Peki renkleri? Koyu veya açık renk miydi?”

“Gerçekten bilmiyorum. Bunu hem size hem polise söyledim. Her şey…”

“Üçüncü el silah sesi duydunuz mu?”

“Üçüncü mü? Hayır, sadece iki tane.”

“Ama üç el silah atılmıştı. Öyleyse ilk ikiyi mi yoksa son ikiyi mi duyduğunuzu bilmiyorsunuz.”

“Doğru.”

Bir an düşündü, kadının hangi iki el silah sesini duyduğuna karar vermesi imkânsızdı.

“Bayan Taaffe, hepsi bu kadar. Çok yardımcı oldunuz. Teşekkürler. Rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

Kısa görüşme, telefondaki gecikmeyi açıklığa kavuşturmuştu ama hâlâ İyilik Meleği”nin araması ve güvenlik kamerasındaki saat arasında tutarsızlık vardı. McCaleb yeniden saate baktı. Beşi geçiyordu. Bu saatte dedektifler muhtemelen çıkmışlardı. Yine de aramaya karar verdi.

West Valley karakolunu aradığı zaman şaşırdı. Hem Arrango hem Walters’ın orada olduğunu söylediler. Walters’la görüşmeyi tercih etti, önceki gün çok sempatik davranmıştı. Telefon üç defa çaldı, Walters cevap verdi.

“Ben Terry McCaleb… Gloria Torres olayıyla ilgili olan?”

“Tamam, tamam.”

“Sanırım yerel polisten Dedektif Winston’dan olayla ilgili dosyaları aldığımı duydunuz.”

“Evet, bundan hoşlanmadık. Ayrıca bizi Slimes’tan da biri aradı. Bir gazeteci. Bundan hiç hoşlanmadık. Olayla ilgili kimlerle konuştun bilmiyorum ama…”

“Dinle, senin ortağın beni buna zorladı. Times konusunda endişelenmeyin. Haber yapamayacaklar, çünkü ortada haber yok. En azından, şu anda yok.”

“Öyle kalsa iyi olur. Her neyse, şu anda biraz meşgulüm. Ne var?”

“Elinde bir olay mı var?”

“Evet, Big Valley’den olay eksik olmaz.”

“Tamam, seni oyalamayacağım. Tek sorum var, belki yardım edersin.”

Walters hiçbir şey söylemedi. Bir önceki günden farklı davranıyordu. McCaleb, Arrango’nun adamın tepesine dikilmiş, konuşmasını dinliyor olabileceğini düşündü ve istediği cevapları almak için ısrarcı olmaya karar yerdi.

“Sadece zamanla ilgili bir sorum var. Marketteki güvenlik kamerasından alınan kayıtlarda saldırı zamanı 22:41:37 olarak gösteriliyor. 911’deki kayıtlardaysa İyilik Meleği”nin 22.41:03 ‘te aradığı belirtiliyor. Adam nasıl oldu da, saldırıdan otuz dört saniye önce arayabildi ?”

“Basit, kayıtlardaki zaman hatalıydı. Önde gidiyordu.”

“Tamam,” dedi McCaleb sanki bunu düşünmemiş gibi. “Bunu kontrol ettiniz mi?”

“Ortağım etti.”

“Gerçekten mi? Bununla ilgili hiçbir rapor görmedim.”

“Dinle, ortağım güvenlik şirketine telefon etti, olayı öğrendi. Rapor tutulmadı, tamam mı? Bu işle ilgili teknisyen sistemi kuralı bir yıldan fazla olmuş. Kang ilk soyulduğu zaman yapılmış. Eddie adamla konuştu. Kameranın saatini kendi saatine göre ayarlamış, sonra da düzeltmemiş. Herhangi bir aksaklık olması durumunda Bay Kang’a saati nasıl ayarlaması gerektiğini de göstermiş.”

“Tamam,” dedi McCaleb, bu açıklamanın nereye varacağını tahmin etmeye çalışarak.

“Senin tahminin de benimki kadar iyi. Görünen saat adamın ayarladığı mı yoksa Kang’ınki mi? Aslında ikisi de olsa fark etmez. Herhangi birinin yaptığı saat ayarına güvenemeyiz. Belki saat hızlıydı, belki birkaç haftada birkaç saniye ileri gidiyordu. Kim bilir? Söyleyeceğim şu ki, güvenebileceğimiz tek saat 911’inki. Biz onu doğru kabul ediyoruz.”

McCaleb sessizdi, Walters adamın ikna olduğunu düşündü.

“Dinle, kameranın saati hiçbir anlamı olmayan bir ayrıntı” dedi. “Eğer olaya oturmayan her ayrıntıya bu kadar takılsaydık hâlâ ilk olayımızla uğraşıyor olurduk. İşim var, başka sorun var mı?”

“Sanırım hepsi bu. Kameranın kayıtlarındaki saati hiç kontrol etmediniz değil mi? Biliyorsun, kayıtlardaki ve 911’deki saatler?”

“Hayır. Birkaç gün sonra gittik ama bölgede elektrik kesintisi olmuştu. Saati kontrol etmemiz işe yaramazdı.”

“Çok kötü.”

“Evet, çok kötü. Şimdi gitmeliyim. Bizimle iyi geçinmek istiyorsan, bir şey öğrendiğinde Winston’dan önce bizi ara. Tamam mı?”

“Ararım.”

Walters kapattı. McCaleb bir sonraki hamleyi planlamaya çalışarak telefona baktı. Düşünemiyordu. Başlangıç noktası genelde suç görüntüleri olurdu. Ama bu sefer farklıydı. Şimdi gerçek suçla ilgilenmeliydi.

Sherman Market kasetini yerleştirdi. Ağır gösterimde seyretti. Masanın kenarlarını sımsıkı tuttuğunu ancak parmakları acımaya başlayınca fark etti. Ancak üçüncü seyredişinden sonra en baştan beri orada olan ve fark edemediği bir şey gördü.

Chan Ho Kong’un saati. Şimdi karısının taktığı saat. Adam çaresizce tezgâha tutunmaya çalışırken saati açıkça görünüyordu.

McCaleb bir süre kaseti ileri ve geri alarak, saati en ayrıntılı görebileceği anı bulmaya çalıştı. Saati görebiliyordu ama tepe kamerasından saatin kaç olduğunu anlamak mümkün değildi. Saatin üzerindeki rakamları seçemiyordu.

Ekrandaki donmuş görüntüye bakakaldı. Eğer saatin kaç olduğunu anlayabilseydi, belki de kameranın ve 911’in saatleriyle bir bağlantı kurabilir, yarım kalmış bir olayı çözebilirdi. Ama bunun anlamı var mıydı? Walters bir konuda haklıydı. Her zaman işe yaramayan ayrıntılar olabilirdi. Olaylar yarım kalabilirdi. Ve McCaleb bu ayrıntının üzerinde durmaya değip değmeyeceğinden emin değildi.

Kendiyle içinde yaptığı tartışmayı kesti. Teknede yaşadığı için, “evi”nin denizden gelen doğal ve bir insanın neden olabileceği yapay sallantılarını ayırt edebilecek konumdaydı. McCaleb başını kaldırdı. Kapıdan dışarı baktı. Graciela Rivers, yanında bir çocukla etrafına bakınıyordu. Raymond. Akşam yemeği. Bunu tamamen unutmuştu.

“Hay Allah,” dedi videoyu çabucak kapatarak, misafirlerini karşılamak için güverteye çıktı.

ON İKİ

“Unuttun, değil mi?”

Kadını yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı.

“Hayır... Şey, son beş saattir unuttum. Üzerinde çalıştığım dosyalar arasında kaybolmuşum. Alışverişe çıkmalıydım ve...”

“Tamam, sorun değil. Bir dahaki sefere...”

“Hayır, olmaz. Şaka mı yapıyorsun? Akşam yemeği yiyeceğiz. Bu Raymond mı?”

“Evet.”

Graciela arkasındaki çekingen küçük çocuğa döndü. Yaşından küçük gösteriyordu, koyu renk saçları ve gözleri vardı, esmerdi. Şort ve çizgili bir tişört giymişti. Elinde bir kazak vardı.

“Raymond, bu Bay McCaleb. Sana ondan söz etmiştim. Bu da onun teknesi. Burada yaşıyor. ”

McCaleb çocuğa elini uzattı. Çocuk bir elinde tuttuğu oyuncak polis arabasını öteki eline aldı. El sıkıştılar. McCaleb çocukla tanışınca garip bir şekilde hüzünlendi.

“Ben Terry,” dedi. “Tanıştığıma memnun oldum, Raymond. Hakkında çok şey duydum.”

“Bu tekneyle balığa çıkabilir misin?”

“Elbette. İstersen bir gün birlikte yaparız.”

“Çok iyi olur.”

McCaleb Graciela’ya gülümsedi. Kadın çok hoş görünüyordu Tekneye ilk geldiği günküne benzer yazlık bir elbise giymişti. Onda da bir kazak vardı. McCaleb’in üzerinde ise şort, üzerinde Cobicheaux Dock & Baitshop yazan bir tişört ve sandaletler vardı. Biraz utandı.

“Size bir teklifim var. Marinada çok güzel bir restoran var. İyi yemekleri ve çok güzel manzarası var. Niye oraya gitmiyoruz?”

“Kulağa çok hoş geliyor.”

“Yapmam gereken tek şey hemen üstümü değiştirmek. Raymond neden sen de bu arada balık tutmak için şansını denemiyorsun? Biz de belki Graciela’yla içeri gidip birkaç şeye göz atabiliriz.”

Çocuğun yüzü aydınlandı.

“Tamam.”

“Tamam, şimdi ayarlarız.”

McCaleb içeri girdi. En hafif oltayı seçerek uygun iğneyi taktı. Buzluktaki hazır yemden biraz kesti, oltanın ucuna taktı.

Güverteye geri döndü, oltayı Raymond’a verdi. Çocuğu önüne alarak oltayı nasıl fırlatması gerektiğini gösterdi. Sonra oltaya balığın nasıl vuracağını, çocuğun nasıl fark edeceğini anlattı.

Ders bittiğinde “Hazır mısın?” diye sordu.

“Evet. Teknelerin altında hiç balık var mı?”

“Tabii ki. Tam oltayı atacağın yerden bir sürü balık geçti.”

“Tamam.”

“Şimdi içeri gidip annene içecek bir şeyler getirsem?”

“O benim annem değil.”

“Hay Allah. Özür dilerim, Raymond. Graciela demek istemiştim. Sorun var mı?”

“Hayır.”

“Tamam, şimdi oltanı fırlat ve beklemeye başla.”

Nasıl yapacağını gösterdi. McCaleb’in babası da, o küçükken aynısını yapardı. Raymond oltanın düştüğü noktadan gözlerini ayırmadan kıkırdadı.

Graciela ve McCaleb içeri girdiler, çocuğun duymaması için kapıyı kapattılar. Çocuğa karşı

kırdığı pottan dolayı McCaleb'in yüzü kızarmıştı. Graciela anlamıştı.

"Sorun değil. Çok sık oluyor."

Başını salladı.

"Seninle mi kalacak?"

"Evet, bence sakıncası yok. O doğduğundan beri etrafındayım. Annesini kaybettikten sonra ben de ortalıktan yok olursam bunu kaldıramaz. Benimle kalmasını istiyorum."

"Babası nerede?"

"Kim bilir."

McCaleb bu konuyu fazla kurcalamamaya karar verdi.

"Onun için çok önemlisin," dedi. "Bir kadeh şarap ister misin?"

"Çok iyi olur."

"Kırmızı mı, beyaz mı?"

"Sen hangisinden içiyorsan."

"Şu anda alkol almam yasak. Birkaç ay sonra."

"O zaman sırf benim için bir şişe açma. Başka bir şey..."

"Lütfen. Kırmızıya ne dersin? Güzel bir şişe kırmızı şarabım var. Açarsam belki ben de en azından koklayabilirim."

Kadın gülümsedi.

"Gloria de hamileyken böyleydi. Canı şarap istediğinde yanıma oturur, ben içerken o koklardı.

Gülümsemesi hüzne dönüştü.

"İyi bir insanmış," dedi McCaleb. "Çocuğa bakarak bunu söyleyebilirim. O yüzden onu görmemi istedin."

Kadın onayladı. McCaleb mutfağa gitti, şarabı çıkarttı. Sanford'du, favorilerindendi. Şarabı açarken kadın yanına geldi. Parfümünü duyabiliyordu. Vanilya, diye düşündü. Ürperdi. Uzun nekâhat döneminde bu kadar hoş bir koku duymamıştı, içinde bir şey uyanıyordu.

"Çocuğun var mı?" diye sordu kadın.

"Benim mi? Hayır."

"Hiç evlendin mi?"

"Evet, bir kez."

Şarabı kadehe koydu, kadının tadışını izledi. Kadın gülümsedi.

"Çok güzel. Ne kadar önceydi?"

"Ne, ne zaman evlendiğim mi? Bir düşünelim, on yıl kadar önce evlendim. Üç yıl sürdü. O da bir ajandı ve Quantico'da birlikte çalışıyorduk. Sonra yürümedi ve boşandık, hâlâ aynı yerde çalışıyorduk ve... Bilmiyorum, fazlasıyla normal davranıyorduk ama bu aslında iyi değildi. Aynı zamanda babam da buradaydı, hastaydı. Üstlerime bu bölgeye birini atamalarını teklif ettim. Bu onlar için de iyi bir fırsattı. Ben zaten sürekli buraya gidip geliyordum. Kabul ettiler, ben atandım."

Graciela başını salladı. Raymond'ı kontrol etmek için kafasını kaldırdı. Çocuk balıkları görebilmek için denizden gözlerini ayırmıyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu McCaleb. "Hiç evlendin mi?"

"Bir kez."

"Çocuk?"

"Yok."

Hâlâ Raymond'a bakıyordu. Gülümsüyordu ama sorulardan huzursuz olmuştu. McCaleb merak ediyordu ama zorlamamaya karar verdi.

"Bu arada, Raymond'la çok iyi anlaştınız."

"Bu denge işi. Öğretirsin ve olayı keşfetmeleri için onları bırakırsın. O da bunu istedi."

McCaleb sadece şansını denemişti. Kadının kadehini aldı, kokladı, geri verdi. Kendisine bir fincan kahve aldı, kadeh tokuşturdular. Kadın şarabı sevmişti. Adamsa hiç hoşlanmamıştı.

"Üzgünüm," dedi kadın. "Senin önünde bunu içerken kendimi kötü hissediyorum."

"Hissetme. Beğendiğine sevindim."

Sustular. Kadın masadaki dosyaları ve video kasetlerini gördü.

“Bana göstermek istediğin neydi?”

“Özel bir şey değil. Sadece Raymond’ın önünde konuşmak istemedim.”

Dışarıda hayatından memnun olan çocuğa baktı. McCaleb onun birkaç balık yakalamasını umuyordu, ama bu zordu. Marinadaki tekneler denizi kirletiyordu, orada pek balık yaşamazdı.

Graciela’ya döndü.

“Bu sabah yerel polisten bir kadın dedektifle görüştüm. Los Angeles Polis Teşkilatı’ndakilerden çok daha iyiydi.”

“Kadın mı?”

“Jaye Winston. İyi kadındır. Daha önce de birlikte çalıştık. Bana her iki olayla ilgili tüm bilgileri verdi. Bütün gün bunlarla uğraştım.”

“Ve?”

Elinden geldiğince sansürleyerek öğrendiklerini anlattı. Kardeşinin ölüm anını gösteren kayıtların o anda teknede olduğunu söyleyemedi.

“Büroda biz buna alan çalışması derdik. Üstünde durulmadık hiçbir nokta bırakmamak, hiçbir şeyi şansa bırakmamak. Kız kardeşinin olayında bu yapılmamış, ama ben eksik bırakılmış bir nokta da bulamadım. Hatalar yapılmış olabilir ama hiçbiri çok vahim değildi. Soruşturma yeterince iyiydi.”

“Yeterince iyi,” diye tekrarladı kadın. McCaleb yine yanlış sözcükler seçmişti.

“Yani…”

“Yani, bu adam olaydan yakayı sıyıracak. Bunu söyleyeceğini tahmin etmeliydim.”

“Bunu söylemedim. En azından Winston bu olay üzerinde hâlâ çalışıyor. Ben de varım, Graciela.”

“Biliyorum. Seni üzmek istemedim. Sorun sen değilsin. Ben hayal kırıklığına uğradım.”

“Anlıyorum. Ama öyle olmanı istemiyorum. Şimdi gidip güzel bir yemek yiyelim, sonra konuşuruz.”

“Tamam.”

“Sen Raymond’ın yanına git. Ben üstümü değiştirip geliyorum.”

Üstünü değiştirdikten sonra onları restorana götürdü. Gitmeden Raymond’ın oltasını tekneye sabitlediler. Belki dönüşte oltaya bir şeyler takılırdı.

Manzara çok güzeldi. Yemeği ısmarladılar. Gece boyunca McCaleb Raymond’ı konuşturmaya çalıştıysa da pek başarılı olamadı. Teknede ve karada yaşamanın farklarından söz ettiler. McCaleb teknede yaşamanın ne kadar huzurlu olduğundan söz etti ve “Eğer açık denizdeysen çok daha iyidir” diye ekledi.

“Tekneni hazırlamak için ne kadar zaman gerekli?”

“Fazla değil. İkinci motoru topladığım anda her şey hazır olacak. Geriye sadece makyajı kalacak, onu da her zaman yapabilirim.”

Tekneye dönerken Raymond elinde dondurmasıyla neşeyle koşuyordu. Hava kararmak üzereydi. Graciela ile Raymond’ın dönüş saati gelmişti. McCaleb onları özleyeceğini fark etti. Çocuk yeterince uzaktayken Graciela konuyu yeniden açtı.

“Şimdi ne yapacaksın?”

“Olayla ilgili mi? Öncelikle polisin atladığı bir nokta var, onun üzerinde çalışacağım.”

“Nedir o?”

Coğrafi karşılaştırma olayını ve Bolotov’u nasıl bulduğunu anlattı. Kadının heyecanlandığını görünce onu yatıştırma ihtiyacı hissetti.

“Bu adam olay gecesi nerede olduğunu kanıtladı. Bir yol ama Çıkmaz sokak olabilir.”

Devam etti.

“Büro’ya gidip onların balistik raporlarına bakmak istiyorum.”

“Nasıl olacak?”

“Adam çok pahalı bir silah kullanıyor. Eğer silahı iki olay arasında başka bir yerde kullanmadıysa, hâlâ elinde olabilir, ya da silahı başka yerde kullanabilir. Elimizde balistik raporlar var. Bürodan bilgi alabilirim.”

Kadın yorum yapmadı, adam aklından geçenleri merak etti.

“Ayrıca gidip birkaç tanıkla görüşmek istiyorum. Özellikle saldırının bir kısmını gören

adamla. Biraz kurnazlık gerekecek. Winston'ı huzursuz etmek istemiyorum. Ama adamla kendim konuşacağım. O elimizdeki en iyi tanık. Önce onunla konuşurum, sonra da kız kardeşinin olayındaki birkaç tanıkla belki."

"Tanıklar olduğunu bilmiyordum. Markette başkaları da mı varmış?"

"Olayı görenler değil. Ama örneğin silah seslerini duyan bir kadın ve o gece onunla çalışanlar var. Bir kez de ben konuşmak istiyorum, belki akıllarına yeni bir şey gelmiştir."

"Arkadaşlarının çoğunu tanırım, sana görüşme ayarlayabilirim."

"Harika."

Birkaç dakika sessizce yürüdüler. Raymond hâlâ önlerinde koşuyordu.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu Graciela.

"Elbette."

"Gloria oturduğumuz semtte bir kadını sık sık ziyaret ederdi. Bayan Otero. Arada bir Raymond'ı ona bırakırdı. Sorunlarını anlatırdı. Acaba onunla konuşsan nasıl olur?"

"Şey... Anlamadım. Sence kadın... Bir şeyler... Yoksa sadece onu teselli etmek için mi?"

"Yardımcı olabilir."

"Nasıl yardımcı olacak ki?"

Sonradan anladı.

"Yoksa bu kadın medyum mu?"

"Bir ruhbilimci. Gloria, Bayan Otaro'ya güvenirdi. Onun meleklerle konuştuğuna inanırdı. Şimdi de kadın Gloria'nın benimle konuşmak istediğini söylüyor. Belki benimle gelirsin diye düşünmüştüm."

"Bilmiyorum. Ben böyle şeylere çok fazla inanmam. Kadına ne söyleyeceğim?"

Kadının onu onaylamayan bakışlarını fark etti.

"Graciela, böyle şeylere inanan ve çok canı yanan insan gördüm. Nasıl olur da buradaki insanlar yukarıdaki meleklerle konuşabilir?"

Kadın hâlâ sessizdi ama hükmünü vermişti.

"Biraz düşünür seni ararım, tamam mı?"

"Tamam"

"Üzülme"

"Bak, üzgünüm. Seni zorla böyle bir işe bulaştırdım. Senin de ilgileneceğini..."

"Bunu düşünme lütfen. Bunu senin için olduğu kadar kendim için de yapıyorum. Hâlâ yapabileceğim birkaç şey var. Bana biraz zaman ver. Eğer istediğimi bulamazsam seninle Bayan Otero'ya gelirim."

Kadın yine konuşmadı ama hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Öyle iyi bir çocuktu ki," dedi. "Ama Raymond doğduktan sonra her şey değişti. Bir anda büyüdü, önceliklerine karar verdi. Sabahları Cal State'de okula gidiyordu. Akıllıydı. Çalıştığı gazetede terfi edip muhabir olmaya çalışıyordu."

Kadını dinlemeye devam etti, belki de konuşmasını sağlayarak rahatlatabilirdi.

"Onu da başarabilirdi. İnsanlarla arası iyiydi. Depremden sonra Acil Servis'te gönüllü olarak çalışmıştı. Organlarını bağışlamıştı. Ne zaman ihtiyaç duyulsa kan verirdi. Bazen olayları önceden görebilseydim ve keşke o markete ben gitseydim diye düşünüyorum."

Kadına sıkıca sarıldı.

"Hadi," dedi. "Hastanede hayatını kurtardığın onca insanı düşün. Raymond'ı düşün. Şu anda onun için en önemli insan sensin. Kız kardeşinin başına gelen aslında hiç kimsenin başına gelmemeliydi."

"Keşke Raymond benim yerime kendi annesine sahip olsaydı."

Kadınla tartışmanın bir anlamı yoktu, ağlamak üzereydi. Teselli etmekten başka bir şey yapamazdı.

Neredeyse teknesine gelmişlerdi. Raymond çoktan oraya ulaşmış, onları beklemekteydi.

"Gitmeliyiz," dedi kadın Raymond'a sarılarak. "Geç oldu, yarın okula gideceksin."

"Peki ya balıklarım ne olacak?" diye sitem etti Raymond.

"Bay McCaleb bununla ilgilenir. Şimdi her şey için ona teşekkür et, lütfen."

Raymond ve McCaleb el sıkıştılar. Çocuğun elleri soğuk ve yapış yapıştı.

“Çok yakında seninle balığa çıkacağız, tamam mı? Tekneyi tamir eder etmez. Catalina yakınlarında çok iyi bir yer biliyorum, bir sürü balık yakalayabiliriz. Oraya gideriz tamam mı?”

Raymond buna inanmamış gibi baktı. McCaleb üzülmüştü. Graciela’ya baktı.

“Cumartesi’ye ne dersiniz? Tekne hazır olmaz ama buralardan balık tutarız. Bütün gün kalırsınız. Yerim uygun.”

“Yaşasın,” dedi çocuk.

“Bu haftamız nasıl geçecek görelim, öyle karar veririz” dedi Graciela.

McCaleb yaptığı hatayı fark etti. Graciela çocuğu arabaya bindirdi, McCaleb’in yanına geldi.

“Üzgünüm,” dedi McCaleb. “Onun yanında bundan söz etmemeliydim.”

“Sorun değil. Ben de gelmeyi çok isterim. Bekleyip görelim, ne dersin? Cevabımı şimdi almak zorunda değilsin, değil mi?”

“Sadece haber ver yeter. Ne zaman istersen.”

Kadın biraz daha yakınlaştı.

“Bu gece için çok teşekkür ederim,” dedi. “Raymond da çok hoşlandı.”

McCaleb elini sıkmayı beklerken kadın uzandı, yanağından öptü. Sonra elini ağzına götürdü.

“Sakal mı bırakıyorsun?” diye sordu.

“Düşünüyorum.”

Kadın nedense güldü. Arabaya bindi.

“Onlara inanmalısın, biliyorsun değil mi?”

“Meleklere mi?”

Kadın başını salladı. Arabayı çalıştırdı, gittiler.

McCaleb tekneye geri döndü. Raymond’ın oltası hâlâ orada duruyordu. Oltayı çektiğinde, ucundaki yemin gitmiş olduğunu gördü. Balığın teki yemi bitirmişti.

ON ÜÇ

McCaleb sabaha karşı limandaki yükleme gürültüleri başlamadan uyandı. Bir önceki gün içtiği kahveler onu uyutmamıştı. Soruşturmayla ilgili düşünceler, melekler, Graciela ve çocuk, bütün gece kafasında dönüp durmuştu. Nihayet uyumaktan vazgeçip güneşin doğuşunu beklemeye karar verdi.

Duşunu aldı, sabah ölçümlerini yaptı. Ocağa kahve koydu, bir kâse müsli yedi. Sonra yeniden soruşturma raporlarını eline aldı. Arada saatini kontrol etti. Acaba, Jaye Winston'a haber vermeden Vernon Carruthers'ı aramalı mıydı?

Bu saatte Winston büyük bir olasılıkla işe gelmemişti. Ama FBI ana merkezinin bulunduğu Washington D.C üç saat uzaktaydı ve McCaleb'in arkadaşı Vernon Carruthers şimdi iş başında olmalıydı. McCaleb Winston'dan onay almadan onunla konuşmaması gerektiğini biliyordu. Olay Winston'ındı. Ama Washington ve Los Angeles arasındaki üç saatlik zaman farkı da onu huzursuz ediyordu. McCaleb özünde huzursuz bir adamdı. Olayların akmaya devam etmesi, günü kaybetmemek onun için çok önemliydi.

Kahvaltısını bitirdikten sonra daha fazla beklememeye karar verdi. Telefon defterini çıkarttı, direkt numarasından Carruthers'ı aradı. Telefon ilk çalışta açıldı.

"Vernon, ben Terry."

"Terrell McCaleb! Burada mısın yoksa?"

"Hayır, hâlâ Los Angeles'tayım. Nasılsın dostum?"

"Asıl sen nasılsın? Senden uzun zamandır haber alamadım."

"Biliyorum. İdare ediyorum. Hastaneye gönderdiğin kartlar için teşekkürler. Marie'ye de teşekkürlerimi ilet lütfen. Anlamı büyüktü. Sizi aramam ya da size yazmam gerekirdi. Kusura bakmayın."

"Seni bulmaya çalıştık. Santralde telefonun kayıtlı değil. Bölge Ofisinden telefonunu bilen yoktu. Kate'e sorduk, o da bilmiyordu. Ondaki tek numara Westwood'daki dairenin telefonuydu. Bölge Ofisinden biri şimdi bir teknede yaşadığını söyledi. Gerçekten herkesten kaçıyorsun galiba."

"Bir süreliğine bunun en iyisi olduğunu düşündüm. Şimdilik her şey yolunda. Sen neler yapıyorsun?"

"Şikâyet edemem. Yakınlarda buralara gelecek misin? Biliyorsun yerin hazır. Hâlâ kiralamadım. Cesaret edemedim."

McCaleb güldü ve yakınlarda oraya gelmeyi düşünmediğini söyledi. Carruthers'i neredeyse on iki yıldır tanıyordu. McCaleb ve Carruthers farklı birimlerde çalışır ama genelde aynı olay üzerinde çalışıyormuş gibi görünürlerdi. Carruthers, Quantico'ya her gelişinde McCaleb ile eski karısı Kate'in evinde kalırdı. McCaleb de her Washington D.C'ye gittiğinde, Carruthers ile eşi Marie'nin konuğu olur, oğullarının odasında uyurdu. Oğulları on iki yaşındayken lösemiden ölmüştü. McCaleb'in Hilton Oteli'nde odası ayrılmış olmasına rağmen Carruthers her seferinde evinde kalması konusunda ısrar ederdi. McCaleb önceleri ölen çocuğun odasında kendini huzursuz hissetse de Vernon ile Marie onu rahatlatırlardı. Marie'nin yemekleri ve ailenin dostluğu her zaman Hilton'a tercih edilirdi.

"Ne zaman istersen," dedi Carruthers gülerek. "Sağ ol, dostum."

"Sanırım Los Angeles'ta henüz şafak sökmedi. Niye bu kadar erken aradın?"

"Bir iş için yardımına ihtiyacım var."

"Sen mi? İş mi? Ben de tam sana 'güzelim' emeklilik günlerini nasıl geçirdiğini sormaya hazırlanıyordum. Gerçekten o lanet teknede mi yaşıyorsun?"

"Evet, teknedeyim. Ama henüz 'tam emekli' olmadım."

“Peki, neler oluyor bakalım?”

McCaleb ona Gloria Torres’in kalbini taşıdığı kısım dahil olmak üzere her şeyi anlattı. Diğer insanların aksine, Carruthers’ın her şeyi bilmesini istiyordu. Ona güveniyordu ve kurbanla arasındaki bağı anlayacağını biliyordu. Carruthers özellikle genç kurbanlara daha da yakınlık duyardı. Oğlunun gözlerinin önünde ölüp gitmesi, onu işine daha da bağlı hale getirmişti.

“Benden istediğin olaya el koymam mı? Aslında oranın Yerel Polisi’nde oldukça iyi polisler var.”

“Bundan eminim. Benim istediğim sadece yeni bir bakış açısı. Belki yeni bir şey buluruz. Öyle hissediyorum.”

“Sen ve senin hislerin. Bunu hatırlıyorum. Peki dosyayı nereden alacağım?”

“Yerel polisin dosyayı göndermesini sağla. Kuralları çiğnemek istemiyorum. Elinden gelir de yardım edebilirsen memnun olurum. Adamın yeniden suç işlemesini hiçbirimiz istemeyiz.”

Carruthers biraz sessiz kaldı, McCaleb onun günlük planını gözden geçirdiğini düşündü.

“Bugün perşembe. Dosyalar pazartesi, en geç salı günü elimde olmalı. Çarşamba günü bir dava için Kansas’a gidiyorum. Hafta sonuna kadar orada kalacağım. Eğer olayı çabuklaştırmak istersen dosyayı hemen bana ulaştır. Elime geçsin, hemen ilgilenirim.”

“Sorun olmaz değil mi?”

“Olacak tabii ki. İki aydır kızağa çekildim, hep aynı şey. Boş ver, bana paketi gönder, gerisini düşünme.”

“Sana paketi bir şekilde, en geç pazartesi günü göndereceğim.”

“Tamam dostum.”

“Son bir şey, numaramı not et. Bu olayla resmen ilgilenemem. Kanunen yerel polisle bağlantıya geçmelisin. Ama bir şey bulursan bana önceden söylemen çok iyi olur.”

Arkadaşı, “Anladım” dedi “Numaranı ver, adresini de. Böylece Marie sana yeni yıl kartları yollayabilir.”

McCaleb numara ve adresi verdi.

Carruthers tereddütle “Kate’le görüşüyor musunuz?” diye sordu.

“Kalp naklinden birkaç gün sonra hastaneyi aradı. Ama çok fazla konuşamadık.”

“Bence onu arayıp iyi olduğunu söylemelisin.”

“Bilmiyorum. O nasıl?”

“İyidir herhalde. Aksi halde duyardım. Onu aramalısın.”

“Üstelemesem daha iyi olur. Hatırlarsan biz boşandık.”

“Nasıl istersen. Patron sensin. Sadece ona hayatta olduğunu belirten bir e-mail atacağım.”

Biraz daha sohbet ettikten sonra telefonu kapattılar. McCaleb bir kahve daha almak için içeri girdi. Tıraş olmayı düşündü, vazgeçti. Eğer her şey düşündüğü gibi giderse, nasıl olsa bütün gün koşturacaktı.

Winston’ı arama saati gelmişti. Dışarı çıktı, doğan güneşi seyretti. Buddy’nin teknesinde henüz bir hareket yoktu.

Saat 7.10’da bloknotunu önüne aldı ve Jaye’i aradı. Kadın gelmişti.

“Evet, şimdi geldim. Beni bu kadar çabuk aramanı beklemiyordum. Sana okuman için bir yığın şey vermiştim.”

“Bir kez başlayınca bırakamadım.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Oldukça iyi bir çalışma. Her aşamasını beğendim.”

“Ama?”

“Ama sana sormak istediğim birkaç şey var. İstersen birkaç öneri. Birkaç ipucu.”

Kadın içtenlikle güldü.

“Siz federallerin hep soruları, önerileri ve ipuçları vardır zaten.”

“Ben artık federal değilim.”

“Bu kanında var. Devam et.”

McCaleb notlarına baktı. Bolotov’la ilgili olanları önüne aldı,

“Ritenbaugh ve Aguliar. Onlarla aran nasıl?”

“Tanımam bile. Cinayet masasında değiller. Sadece bir hafta birlikte çalıştık. Biz “üç-vuruş”

listesindeki adamlarla uğraşırken. Niye sordun?"

"Listeden çıkardıkları bir adamı yeniden sıkıştırmalısın."

"Hangisi?"

"Mikail Bolotov."

Kadın dosyalarını karıştırdı. Ritenbaugh ve Aguliar'ın raporlarını buldu.

"Raporu buldum. Sorun nedir? Adam nerede olduğunu kanıtlamış görünüyor."

"Hiç 'coğrafi karşılaştırma' diye bir şey duydun mu?"

"Ne?"

McCaleb ne olduğunu ve nasıl uygulandığını açıkladı. Sonra Bolotov'un Sherman Market olayından önce sorgulandığını, evinin, iş yerinin ve silahın çalındığı yerin coğrafi ilişkilerinin ilk olayda göz ardı edilmesinin makul olduğunu söyledi. Bitirdiğinde Winston, Bolotov'un yeniden sorgulanması için ikna olmuştu ama McCaleb kadar heyecanlı değildi.

"Dinle, söylediğim gibi o iki adamı tanımıyorum ama o kadar çaylak olamazlar. Böyle bir görüşmede, o adamla başa çıkmışlardır, adam yalan söyleseydi anlarlardı, sanırım"

McCaleb sessiz kaldı.

"Bu hafta mahkemede olacağım. Adamla bu ara görüşemem."

"Ben görüşsem?"

Kadın sustu.

McCaleb, "Bir şey belli etmem sadece biraz oyun oynarım," dedi.

"Bilmiyorum Terry. Sen şu anda sivilsin. Fazla ileri gidiyor olabilirsin."

"Gene de düşün. Bu arada, sana anlatacağım başka şeyler var."

"Nedir?"

McCaleb, eğer kadın bir kez daha Bolotov'dan söz etmezse, onunla uğraşmasına izin vermiş olacağını biliyordu. Kadın sadece Terry'nin yaptığını ağzıyla onaylamak istemiyordu.

Terry yeniden notlarına baktı. Sorduklarına dikkat etmeliydi. Kafasındaki önemli soruyu sormalıydı, ama Winston'ın onun olayı yeniden keşfettiğini düşünmesini istemiyordu.

"Öncelikle Cordell olayında banka kartıyla ilgili hiçbir şey yoktu. Adamın parayı aldığını biliyorum. Ya kart?"

"Kart ATM'nin içinde kalmıştı. Cordell kartını zamanında almayınca makine otomatik olarak kartı içine almış. Bir çeşit güvenlik önlemi."

McCaleb cevabını aldığı bir sorunun daha üstünü çizdi.

"Tamam, ikinci sorum Cherokee hakkında. Nasıl oldu da basına arabadan söz etmediniz?"

"Söz ettik ama çok geçti. İlk gün olay üzerinde çalışırken, bunu basın bültenine koymadık. Adam bunu okuyup arabadan kurtulmayı deneyebilirdi. Birkaç gün sonra bir yere ulaşamayınca, ikinci basın bülteninde arabadan söz ettik ama olay gündemden düşmüştü. Haber sadece küçük bir gazetede yayınlandı. Sanırım hata yaptık, arabaya ilk bültende yer vermeliydik."

"Aslında olmayabilir." İkinci sorunun da üstünü çizdi. "Birkaç şey daha var. Her iki kasette de, saldırgan olaydan sonra ya kendi kendine ya kameraya bir şeyler söylüyor. Raporlarda bununla ilgili açıklama yok. Hiçbir çalışma yapılmadı mı?"

"Burada kardeşi sağır olan bir adam var. Dudak okunabilir mi diye kasetleri ona.incelettik. Cordell kasetinden emin değil ama adamın makinadan parayı alırken 'parayı unutma' dediğini düşünüyor. Ötekini sadece tahmin ediyor. '.... uğraşma' dediğini düşünüyor. İlk sözcük kesinlikle anlaşılmıyor. Bu yüzden rapor tutmadık. Hiçbir noktayı atlamış değilim."

"Peki ya saldırgan Rusça bir şey söylediyse? Kaseti inceleyen adam Rusça biliyor muydu?"

"Anladım galiba. Eğer saldırgan Bolotov'sa diyorsun. Adamın Rusça bildiğini sanmıyorum. "

McCaleb saldırganın o durumda neler söyleyebileceğini bir tarafa not etti. Son soruyu sorup sormamak konusunda tereddütlüydü.

"Silah" dedi, sormaya karar vererek.

"Biliyorum. Ben de hoşlanmadım. Genelde bu tür olaylarda P7 kullanılmaz. Çalıntı olmalı. Çalıntı silahlarla ilgili raporumu görmüş olmalısın. Ama bir işe yaramadı."

"Bence bir yere kadar iyi bir teori," dedi McCaleb. "Sadece olay sonrasında silahtan

kurtulmak istemeyişine takıldım. Çalıntı 16. olsaydı adam silahtan hemen kurtulabilir, bir sonraki saldırı için yeni bir tane çalabilirdi."

"Hayır bunu söyleyemezsin. Silahı saklamış olabilir, çünkü pahalı bir silah olduğunu biliyordu. Ayrıca Cordell olayında kurşun duvara saplanmıştı ve adam karşılaştırma yapamayacağımızı düşündü."

"Haklı olabilirsin. Birkaç şey daha sormalıyım. Örneğin kurşunlar."

"Ne olmuş onlara?"

"Her iki olayın balistik raporlarının elinde olduğunu söylemiştin."

"Evet. Hepsi var. Nereye varmak istiyorsun?"

"Büro'daki DRUGFIRE adlı bilgisayarı duydun mu?"

"Hayır"

"İşimize yarayabilir. Senin işine. Uzun zaman alabilir ama değecek."

"Biraz söz etsene."

McCaleb kadına anlattı. DRUGFIRE, FBI'ın kullandığı, parmak izi bilgileri arasında benzerlik kurmaya yarayan bir bilgisayar programının adıydı. Kokain savaşlarının başladığı dönem olan 1980'lerin başında, kurulan suç laboratuarının temeli, bu programla atılmıştı. Büro, çeşitli cinayetler ve katiller arasında ilişki kurabilmek için bu sistemi yaratmıştı. Kokain savaşlarında kullanılan kurşunların parmak izleri tek tek bu bilgi bankasına kaydedilmişti. Bu sistem ayrıca tüm ülkede parmak izi karşılaştırması yapmak isteyen polisler için açık tutulmuştu.

Bu sayede gün geçtikçe daha çok balistik veri bankaya eklenmişti. Program DRUGFIRE adını değiştirmedi ama FBI'ın bütün dosyalarını içine alarak daha da genişlemişti. Ne zaman ülkenin bir yerinde bir olay olsa bilgiler hemen bu sisteme kaydedilmiş, on yıl içinde binlerce dosya oluşmuştu.

"Adamımızı düşünüyordum," dedi McCaleb. "Silah hâlâ elinde. Nedeni her ne ise, adamın tek hatası bu. Belki bir karşılaştırma yapabiliriz."

"Ama sana söyledim. Bunu araştırdık. Benzerlik yok. Ulusal Suç Bankası'nı da taradık. İşe yaramadı."

"Anlıyorum ama adamın yöntemi farklı olabilir. Bence bunu bir kez daha araştırmalısın. Belki Büro'nun bilgisayarında bir şeyler bulabilirsin."

"Belki," dedi Winston.

Kadın sustu. McCaleb kafasından geçenleri tahmin edebiliyordu. DRUGFIRE çok zaman alacaktı ve kadın bunun farkındaydı. Üstelik bunu yaparsa McCaleb'in onu yönlendirdiği ortaya çıkacaktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu McCaleb. "Onlara kurşunu göndermen yeterli. İki olaydan elinde kalan dört kurşun var."

"Bilmiyorum. Onları Washington'a gönderme olayı pek hoşuma gitmedi. Los Angeles Polis Teşkilatı da bundan hoşlanmayacak."

"Los Angeles Polis Teşkilatı bunu öğrenmek zorunda değil. Kanıtlar sende. İstersen bir kurşun gönderebilirsin. Bir hafta içinde sonuçlar elinde olabilir. Arrango gönderildiğini fark etmez bile. Orada bununla ilgilenebilecek adamla konuştum bile. Yardıma hazır."

McCaleb gözlerini kapattı. Kadın bu noktada çok sinirlenebilirdi.

"Adama çoktan söyledin mi?" dedi kadın sıkıntıyla.

"Hayır, ona söylemedim. Tek söylediğim burada çok iyi ve tutkulu, hiçbir şeyin gizli kalmasına dayanamayacak bir dedektifle çalıştığımdı."

"Hey, bunu daha önce nerede duydum ben?" McCaleb gülümsedi.

"Bir şey daha var. Yapılacak inceleme bizim işimize yaramasa bile, bu olay da bilgi bankasına kaydedilmiş olacak. İlerde yararlı olabilir."

Kadın bunu düşündü. McCaleb doğru hedefe nişan almıştı. Tıpkı Luther Hatch için mezarlığı gözaltına almak fikri gibi. Kadın bunu yapmazsa da, sonucunu hep merak edecekti.

"Tamam, tamam," dedi kadın, "Bundan şefe söz edeceğim. Yapmak istediğimi söyleyeceğim. Eğer kabul ederse paketi gönderirim. Altı üstü bir kurşun."

McCaleb Carruthers'ın paketi en geç Salı'ya kadar beklediğini ve acele etmesini söyledi.

Kadın yine sustu.

“Buna değecek, Jaye,” dedi, biraz daha dayatarak.

“Biliyorum. Sadece... Her neyse, bana adamın adını ve adresini ver.”

McCaleb kazanmıştı. Ne kadar uzun süreceği de umurunda değildi. Şanslarını deneyeceklerdi.

Winston, Carruthers’ın direkt numarasını aldıktan sonra McCaleb’e başka bir şey olup olmadığını sordu.

“Büyük bir olasılıkla seni çıldırtacak ama son bir şey var.”

“Hayır. Kendimi mahkemede hissediyorum,” dedi kadın kızgınlıkla. “Hadi sor bakalım.”

“James Noone.”

“Tanık mı? Ne olmuş ona?”

“Saldırganı gördü. Arabayı da gördü.”

“Evet. Bize çok yardımcı oldu. Sadece California’da yüz binlerce Cherokee var. Ayrıca adamı tarifi o kadar yüzeyseldi ki şapka takıp takmadığını bile söyleyemedi. Bil ki tanık bile değil.”

“Ama saldırganı gördü. Baskı altındaydı. Ne kadar baskı, o kadar düşünememe. Şu anda mükemmel olurdu.”

“Ne için mükemmel?”

“Hipnotize edilmek için.”

ON DÖRT

Buddy Lockridge arabasını La Brea Caddesi'ndeki Video Grafik Danışmanlığı'nın önüne park etti. İkinci gününde ilk günkü Holywood tipi takım elbisesini çıkartmış şort ve Hawaii gömleği giymeyi tercih etmişti. McCaleb fazla gecikmeyeceğini söyleyerek arabadan indi.

Video Grafik Danışmanlığı daha çok eğlence endüstrisinin kullandığı bir iş koluydu. Video kayıt malzemeleri kiralar, ses ve görüntü konusunda teknik destek sağlardı. Video Grafik Danışmanlığı ayrıca Hollywood'daki en iyi video efektleri ve görüntü üretme laboratuarlarından biriydi.

McCaleb daha önce Büro'da çalışırken Quantico'dan Bölge Ofisi'ne tayin edildiği dönemde buraya bir kez gelmişti. Yine ağır giden bir seri cinayet olayıyla uğraşıyordu.

Bir önceki sefer geldiğinde, elinde Beverly Hills'teki Wells Fargo Bankası'nın tepe kamerasında çekilmiş görüntüler vardı. Maskeli ve silahlı bir grup adam bankadan tam 363.000 dolar çalmıştı. Adamların on iki gün içinde dördüncü soygunuydu. Saldırganlardan birinin bir an için dövmesi görünmüş, adam hemen fark edip kapatmıştı. Görüntü kötüydü ve kamera on metre uzaktaydı. Bölge Ofisi'ndeki laboratuarda bir sonuca ulaşılamadı.

McCaleb o olayda kaseti VGD'na getirmişti. Buradaki uzmanlar çeşitli işlemlerden sonra görüntülerdeki dövmeyi görünebilir hale getirmişlerdi.

Dövme olayı çözmüştü. Tanımlaması ve fotokopisi tüm ülkeye dağıtılmış, uzun araştırmalardan sonra nihayet dövmeli adam ve dolayısıyla çetenin kaldığı yer tespit edilmişti. Çete gözaltına alınmış, adamlar yakalandıklarında liderlerinin isteği üzerine Idaho'da daha çok toprak alabilmek ve için soygun yaptıklarını itiraf etmişlerdi.

Şimdi McCaleb geri dönmüştü. İçeri girdiğinde Büro'da çalışırken soygun olayındaki yardımlarından ötürü VGD'na gönderdiği teşekkür mektubunun çerçevelenmiş ve duvara asılmış olduğunu fark etti. Mektubu gönderdiği adamın adını okumaya çalıştı.

Resepsiyondaki görevli, "Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

McCaleb mektubu işaret ederek, "Tony Banks'le konuşmak istiyorum" dedi.

Görevli ismini sordu. Bir süre sonra Tony Banks, McCaleb'i karşıladı. McCaleb banka soygununu anlatana kadar, adam McCaleb'i hatırlayamadı.

"Tamam, şimdi hatırladım. Mektubu siz göndermiştiniz."

"Evet, o bendim."

"Sizin için ne yapabilirim? Yine bir banka soygunu mu yoksa?"

"Aslında başka bir olay. Bu görüntülere bir göz atabilir misiniz? Daha iyi görüntü almak istediğim birkaç kare var."

"Elbette, gidip bakalım. Size yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım."

İçeriye geçtiler. Yaptığı işi çok ciddiye alan bir işyeriydi. Bütün odalarda "dolu" uyarısı vardı. McCaleb arkalarından gelen bir çığlıkla irkildi.

"Merak etmeyin. Ses efektleri üzerinde çalışıyorlar" dedi adam.

Koridordaki son odaya girdiler. Banks kontrol masasına geçti, televizyonu açtı.

"Kasette vurulan birkaç kişinin görüntüsü var. Eğer rahatsız olursanız, istediğim kareleri ayarlayana kadar dışarıda bekleyin" dedi McCaleb.

Banks bu teklifi düşündü. Otuz yaşlarında ufak tefek bir adamdı, saçları oldukça açık sarıydı. Hollywood stilinde kesilmişti, üstleri uzun, yanlardan alınmış.

"Seyretmek istiyorum. Daha önce de buna benzer birkaç şey gördüm."

"Bunun gibisini gördüğünüzü sanmıyorum. Filmlerle gerçek hayat farklıdır."

"Seyredeceğim."

McCaleb kaseti yerleştirdi, görüntüler akmaya başladı. Genç adam görüntüleri seyrederken

dehşet içinde kalmıştı. Sanki insanoğlunun tüm vahşiliği bir anda yüzüne tokat gibi patlamıştı.

"İyi misin?" diye sordu McCaleb, kaset bittiğinde.

"Bu korkunç bir şey."

"Evet, öyle."

"Size nasıl yardım edebilirim?"

McCaleb istediği görüntüyü buldu, dondurdu. Cebinden bir kalem çıkarttı, Kang'ın bileğindeki kol saatini işaret etti.

"Saat mi?"

"Evet, bir şekilde saati okumanın bir yolu var mı? Saldırı sırasında saatin kaç olduğunu öğrenmeliyim."

"Peki bu aşağıdaki zaman göstergesi?"

"Ona güvenmiyorum. O yüzden bu saate ihtiyacım var."

Banks kontrol masasındaki düğmelerle oynamaya başladı. Görüntüyü yakınlaştırmayı denedi.

"Bu asıl bant değil." dedi.

"Değil, niye?"

"Görüntüyü yakınlaştıramıyorum. Asıl bandı bulabilir misiniz?"

"Sanmıyorum."

McCaleb görüntüye baktı. Banks görüntüyü yakınlaştırıp büyütmüştü. Kang'ın kolu ekranı kaplıyordu ama saatin görüntüsü hâlâ ayrıntılı değildi.

"Belki laboratuardaki çocuklar bir şeyler yapabilir. Görüntüyle biraz daha oynayıp daha net hale getirebilirler. Bu aletin kapasitesi bu kadar. Şimdilik daha iyisini yapamam."

"Sizce asıl bant olmadan uğraşmaya değer mi? Sonuç alabilir miyiz?"

"Bilmiyorum ama denemeye değer. Bu adamın peşindesiniz değil mi? Görüntüdeki adam?"

"Evet."

"O zaman kesinlikle denemeliyiz. Kaset burada kalabilir mi?"

"Evet ama bana da bir kopya çıkarmanız mümkün mü? Başka birine de izletmem gerekebilir."

"Elbette. Hemen hazırlarız."

Banks odadan çıktı. McCaleb kaseti tekrar yerleştirdi. Görüntüleri yeniden izledi. Gloria'nın yüzü görüntüye geldiği anda dondurdu. Henüz öldürülmüş bir kadınla burun burunaydı. Kadının soldan profilini görüyordu, bir gözü hâlâ açıktı.

Kadının kulağında üç küpe olduğunu fark etti. Biri hilal şeklinde küçük bir küpeydi. İkincisi gümüş bir halka, sonuncusu da bir haçtı. McCaleb kadınların kulağına çok küpe takmasının bir moda akımı olduğunu biliyordu.

Banks'ı beklemeye devam ederken kaseti Gloria'yı sağdan gösteren yere kadar geri sardı. Kadının sağ kulağına da taktığı hilal şeklindeki küpesi görünüyordu.

Banks elinde yeni bir kasetle geldi. McCaleb'in istediği kopya otuz saniye sonra hazırdı. Kaseti McCaleb'e verdi.

"Teşekkür ederim," dedi McCaleb. "Birinin kaseti incelemesi ne kadar zaman alır?"

"Bu aralar yoğunuz. Ama en kısa sürede birini bu işle görevlendireceğim. Belki yarın, belki Cumartesi. Sizin için uygun mu?"

"Evet. Tekrar teşekkürler Tony. Harikasın."

"Sağ olun. Kartınızı saklayıp saklamadığımdan emin değilim. Sizi aramamı ister misiniz?"

O an McCaleb rol yapmaya devam etti. Artık FBI ajanı olmadığını Banks'e söylemedi. İşin Büro için yapıldığını sanırsa adam biraz daha ciddiye almak zorunda kalırdı.

"Ben size özel numaramı versem? Ben olmazsam bile arayıp mesaj bırakmanız yeterli. En kısa sürede size ulaşırım."

"Çok iyi olur. Umarım yardım edebiliriz."

"Ben de. Tony, bana bir iyilik yap. Kaseti görmesi gerekmeyenlere lütfen gösterme."

"Göstermem," dedi adam biraz kızararak. McCaleb, adamı ya uyarmasına gerek bile olmayan bir şey söylediği için, ya da tam kaseti kime göstersem diye düşünürken yakaladığı için utandırdığını düşündü. Adamın kızarmasının nedeninin ikincisi olduğunu umdu.

McCaleb arabaya döndüğünde Buddy'nin elinde mızıkasıyla uygun parçanın çalmasını beklediğini gördü. Buddy'nin elinde Tenorun Ölümü adında bir kitap vardı. Neredeyse yarısı bitmişti.

"Müfettiş Fujiyama'ya ne oldu?"

"Ne?"

"Dün okuduğun kitap?"

"Müfettiş Imanishi Soruşturuyor. Onu bitirdim."

"Imanishi, evet. Çok hızlı okuyorsun."

"İyi kitaplar akar gider. Suç romanları okur musun?"

"Gerçeği varken ve ona dayanamazken, niye kurgu okuyayım ki?"

Buddy arabayı çalıştırdı.

"Çok farklı bir dünya. Her şey düzenli, iyi ve kötü açıkça belli, kötü adam her zaman cezalandırılıyor, iyiler hep kazanıyor, her şey apaçık ortada. Gerçek dünyanın tam aksine."

"Kulağa sıkıcı geliyor."

"Hayır, aslında güven verici. Şimdi nereye?"

ON BEŞ

Öğle yemeğini McCaleb'in bir zamanlar sıkça geldiği ama son iki yıldır nerdeyse hiç uğramadığı Musso ve Frank'in Yeri'nde yedikten sonra, Valley'e gitmek üzere yol çıktılar. Saat ikiye çeyrek kala Deltona Saatçilik'e geldiler. Burası, Mikail Bolotov'un, hâlâ 14.00-22.00 vardiyasında çalıştığı yerdi.

Deltona Saatçilik, küçük bir satış mağazasıymış gibi görünen büyük bir saat fabrikasıydı. Lockridge arabayı binanın önüne park etti. McCaleb, inmeden önce çantasını açtı, silahını çıkartıp beline taktı.

Lockridge silahı görür görmez, "Hey, burada ne bulmayı bekliyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Sadece tedbir alıyorum."

McCaleb, çantadan Bolotov ve patronu Arnold Toliver'la yapılan görüşmenin dosyasını aldı. Artık içeriye girmeye hazırdı. Lockridge'e döndü.

"Burada kal," dedi.

Arabadan indiğinde, bu sefer Buddy'nin onunla gelmek için ısrar etmediğini fark etti. "Silahı daha sık taşımalıyım," diye düşündü.

İçeride hiç müşteri yoktu. Vitrinde her çeşit ucuz saat vardı. Duvarda, dünyanın sekiz ayrı şehrindeki zamanı gösteren duvar saatleri asılıydı. Kasada genç bir kadın oturuyordu. McCaleb, bu kadar çok saatin arasında, müşteri de olmayınca, kadının nasıl zaman geçirdiğini merak etti.

"Bay Toliver'ı nerede bulurum?"

"Arnold mı, Randy mi?"

"Arnold"

"Arayıp haber vereyim. Kim görüşmek istiyor?" '

"Alışveriş için gelmedim. 3 Şubat'ta, yerel polisin yaptığı bir görüşme için buradayım."

Dosyanın resmi dosya olduğunu göstermek için, dosyayı tezgâha bıraktı. Silahını göstermek için, ellerini kalçasına dayadı. Kadın, silahı gördü ve hemen aradı.

"Arnie, ben Wendy. Yerel polisten biri, seni görmek istiyor."

McCaleb, kadının kendisini yerel polisten biri olarak düşünmesi yanılgısını düzeltme gereğini duymadı. Wendy yüzüne baktı.

"Ne soruşturması?" diye sordu.

McCaleb telefonu istedi, kadın bir an duraksadıysa da ahizeyi uzattı.

"Bay Toliver? Ben Terry McCaleb. Birkaç ay önce yerel polis dedektiflerinden Ritenbaugh ve Aguliar, işçilerinizden Mikail Bolotov hakkında sizinle görüşmüştü. Size, bu konuda birkaç soru daha sormak istiyorum. Gelebilir miyim?"

"Bakın, aslında çok işim var. Ben..."

"Uzun sürmez. Bu bir cinayet soruşturması. Umarım hâlâ yardımcı olmak istiyorsunuzdur."

"Şey...?"

"Bir sorun mu var?"

"Neyse, buyurun. Wendy size yolu gösterir."

Az sonra McCaleb, ofisin önündeydi. İçerden gelen konuşmaları duydu. Birkaç kelimesi Rusça olmalıydı.

McCaleb kapıyı açtığında, Toliver olduğunu düşündüğü adam, telefonu kapattı. Altmış yaşlarında, esmer, zayıf, saçları dökülmüş bir adamdı.

McCaleb hemen konuya girdi.

"İki ay kadar önce dedektif Ritenbaugh ve Aguliar'a, Mikail Bolotov'un 22 ocak gecesi burada çalıştığına tanıklık yaptınız."

“Doğru. Öyleydi”

“Emin misiniz, Bay Toliver?”

“Ne demek istiyorsunuz? Elbette eminim. Kayıtlarda da var zaten.”

“Bunu kayıtlara dayanarak mı, yoksa o gece Bolotov’u çalışırken gördüğünüz için mi söylüyorsunuz?”

“Buradaydı. Hatırlıyorum. Mikail hiç işini aksatmaz.”

“Saat 22.00’ ye kadar çalıştı mı?”

“Kayıtlar bunu gösteriyor.”

“Kayıtlardan söz etmiyorum. Sizin görüp görmemeniz önemli, benim için.”

Toliver cevap veremedi.

“Bay Toliver burada pek çok insan çalışıyor. Kaç tanesi 14.00-22.00 vardiyasında görevli?”

“Şu anda seksen sekiz.”

“Ya daha önceleri?”

“Neredeyse aynı sayıda. Ne demek istiyorsunuz?”

“Demek istediğim şu, siz, kayıtlara güvenip bu adamın çalıştığına tanıklık ettiniz. Bir arkadaşı iş bitiminde onun yerine çıkış almış olabilir mi?”

Toliver cevap vermedi.

“Bolotov’u bir yana bırakalım. Daha önce böyle bir sorun oldu mu? Başkasının yerine çıkış alan, sizi aldatmaya çalışan bir işçiniz gibi?”

“On altı senedir iş yaparız, elbette oldu.”

“Peki” dedi, McCaleb. “Aynı şeyi Bolotov da yapmış olabilir mi?”

“Mümkün, genelde geceleri oğlum kapatır. Ben evde olurum. Her şeyle o ilgilenir.”

McCaleb nefesini tuttu. Bu cevap mahkemede verilseydi.... Bolotov’la ilgili büyük yalan ortaya çıkardı.

“Oğlunuz, Randy mi?”

“Evet Randy.”

“Onunla konuşabilir miyim?”

“Şimdi Meksika’da. Mexicalli’de başka bir fabrikamız daha var. Her ay bir hafta orada kalır. Gelecek hafta dönecek.”

“Telefon etsek?”

“Şu anda muhtemelen üretim bantlarının başındadır. Ayrıca üç ay önceki bir geceyi nasıl hatırlasın? Biz saat üretiriz Dedektif. Her gece aynı saatleri yaparız. Her gün bir yerlere yollarız. Her gece bir öncekinin aynıdır.”

McCaleb ofis penceresinden fabrikaya baktı, işçiler vardiya değiştiriyordu. Gözü Bolotov olduğuna inandığı bir adama takıldı. Siyah tişörtlü, kolunda dövmeler olan, iri yarı bir adam.

“Bu Bolotov değil mi?”

“Hangisi?”

“Dövmeli olan.”

“Evet, o.”

McCaleb bir an sustu, aklına bir şey takılmıştı.

“Ritenbaugh ve Aguliar’a Bolotov lehine tanıklık yaparken bunu sadece kayıtlara dayanarak yaptığınızı söylediniz mi?”

“Evet, söyledim. Sakıncası olmadığını söylediler. Şimdi siz bir sürü yeni soruyla karşıma çıkıyorsunuz. Niye siz lanet polisler birlikte çalışmazsınız ki? Daha erken gelseydiniz, hatırlamak çok daha kolay olurdu.”

McCaleb’in aklı Ritenbaugh ve Aguliar’daydı, sessizdi. Adamlar büyük bir olasılıkla bir hafta içinde “üç vuruş” listesinden yirmi beş kişiyle görüşmek zorunda kalmıştı. Pis bir işti.

“Şimdi aşağıya inmeliyim. Ben dönene kadar beklemek ister misiniz, Dedektif?”

“Bu arada Bolotov’u buraya gönderseniz nasıl olur? Onunla konuşmalıyım.”

“Burada mı?”

“Sakıncası yoksa Bay Toliver. Eminim hâlâ bize yardımcı olmak istiyorsunuz, değil mi?”

“Tamam tamam. Tüm gün sürmesin ama.”

“Şey, Bay Toliver?”

Adam tam çıkmak üzereyken durdu.

“Ofise girerken Rusça konuştuğunuzu duydum. Rusları nereden buluyorsunuz?”

“Bakın Dedektif. Bu adamlar iyi çalışıyorlar ve şikâyet etmiyorlar. Paranın gününde ödenip ödenmemesi de umurlarında değil. Adama ihtiyacımız olduğunda yerel Rus gazetelerine ilan veririz.”

Adam çıktı. McCaleb sandalyeleri sorgulama düzeninde, karşılıklı yerleştirdi. Oturup beklemeye başladı. Bolotov’un üstüne gitmeye karar verdi. Adamı sıkıştırıp işine yarar bir tepki almaya çalışacaktı.

Odada birinin olduğunu hissetti. Bolotov gelmişti. Adam orta boylu, siyah saçlı, soluk beyaz tenliydi. McCaleb sandalyeyi gösterip “Oturun” dedi.

Bolotov tereddütle oturdu. Kollarındaki dövmeler oldukça dikkat çekiciydi.

“Neler oluyor?”

“Biliyorsun Bolotov. Adım McCaleb. 22 Ocak gecesi. Anlat bakalım.”

“Daha önce anlattım. O gece işteydim. Aradığın ben değilim.”

“Sen öyle diyorsun. Ama şimdi durum farklı. Elimizde yeni bilgiler var.”

“Neymiş onlar?”

“Örneğin buradan bir kaç blok ötede Mason’da bir evde yapılan hırsızlık. Hatırlarsın, Noel ağacının altından çalınan silah. Silahı oradan çaldın değil mi Bolotov?”

“Hayır, ben bu işe bulaşmadım.”

“Lanet olsun. Silahı sen çaldın. Kullanmaya karar verdin. Önce Lancaster’da sonra markette kullandın. Sen katilsin, Bolotov.”

Rus sakin görünüyordu ama McCaleb dövmelerin hareketlerinden adamın pazularının kasıldığını fark etti. Üstüne gitmeye devam etti.

“Peki ya 7 Şubat akşamı, o gece de nerede olduğunu kanıtlayabilir misin?”

“O geceyi hatırlamıyorum. Ben…”

“Sherman Market’e gittin ve iki kişiyi öldürdün.”

Bolotov aniden ayağa fırladı ve “Kimsin sen? Polis değilsin,” diye bağırdı.

“Ben, seni deliğe tıkacak olan adamım. Bu cinayetleri sen işledin. Bolotov ve ben bunu kanıtlayacağım.”

“Ne…”

Kapı aniden çalındı, McCaleb elinde olmadan kapıya döndü.

Bolotov’un beklediği fırsat ayağına gelmişti. McCaleb hızla üzerine gelen gölgeyi fark etti. Doğal olarak göğsünü korumak için kollarını kaldırdı. Geç kalmıştı. Bolotov koca gövdesiyle üzerine çullandı.

Kapı şiddetle yumruklanırken McCaleb’in üstüne oturan adam, hızla McCaleb’in ceplerini karıştırdı. Silahı buldu, odanın öteki köşesine fırlattı. Nihayet cüzdanına ulaştı, kimliğini çıkarttı.

“Gördün mü? Rozetin yok. Polis değilsin.”

Ehliyetinde yazılı olan adını okudu. Sonra adrese göz attı. McCaleb adres olarak sadece bir posta kutusu numarası verdiğine sevindi.

“Belki bir gün seni ziyaret ederim, ne dersin?”

McCaleb cevap vermedi. Adamı alt etmenin yolu yoktu. Bolotov nihayet üzerinden kalktı. Aniden bir sandalye aldı, McCaleb adamın yeniden üzerine saldıracağını düşünüp kendini korumaya çalıştı. Adam sandalyeyi ofisin penceresine fırlattı. Camı kırıp kendini dışarı attı, kaçtı.

McCaleb yavaşça ayağa kalktı. Derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Sonra hâlâ yumruklanan kapıyı açmaya gitti.

Kapıyı açarken başı dönmeye başladı. Ofise dalan Toliver’in kendisine seslendiğini duymadı bile. Yere oturdu, gözlerini kapattı, toparlanmaya çalıştı.

Ağzından çıkan tek söz “Lanet olsun,”du.

McCaleb’in geldiğini gören Buddy arabadan dışarı fırladı.

“Aman Tanrım, ne oldu sana?”

“Hiçbir şey. Sadece ufak bir hata yaptım.”

“Berbat görünüyorsun.”
“İyiyim. Hadi gidelim buradan.”
Kapıyı açtı, arabaya bindi.
“İyi olduğuna emin misin?”
“Evet. Gidelim.”
“Nereye?”
“Bir telefon bulmalıyız.”
“İşte, burada var.”
Yan taraftaki restoranı işaret etti. McCaleb arabadan indi, telefona gitti. Hareketleri yavaştı, yeni bir baş dönmesinden çekiniyordu.
Jaye Winston’ı aradı. Kadının cevap vermesini beklemiyordu.
“Ben Terry. Mahkemede olduğunu sanıyordum.”
“Öğle tatilindeyim. Saat ikide döneceğim. Ben de seni aramayı düşünüyordum.”
“Niye?”
“Çünkü yapacağız”
“Ne yapacaksınız?”
“Bay Noone’u hipnotize edeceğiz. Teğmen onayladı. Adamı aradık, kabul etti. Yarın Vegas’a dönecekmiş, bu gece yapılmasını istedi. Saat altıda burada olacak. Gelebilir misin?”
“Orada olacağım.”
“Anlaştık. Sen niye aradın?”
McCaleb duraksadı. Kadına söyleyecekleri akşamki planı bozabilirdi ama söylemek zorundaydı.
“Bolotov’un bir resmini bulabilir misin?”
“Zaten var. Bay Noone’a göstermek için mi?”
“Evet. Az önce Bolotov’u ziyaret ettim ve bu, adamın hiç hoşuna gitmedi.”
“Ne oldu?”
“Sorularımı sorarken bir anda bana saldırdı, sonra da kaçtı.”
“Dalga mı geçiyorsun?”
“Keşke öyle olsaydı.”
“Ya tanıkları?”
“Fazla etkili olacaklarını sanmıyorum.”
McCaleb, Toliver ve Bolotov’la olan görüşmesini özetledi. Winston’a Bolotov için arama ilanı çıkartıp çıkartmayacağını sordu.
“Neden? Sen veya Toliver zabıt tutturdunuz mu?”
“Ben değil ama Toliver kırılan cam için zabıt tutturacağını söyledi”
“Tamam, bir ilan hazırlatırım. Sen iyi misin? Sesin çok kötü geliyor.”
“Fena değilim. Bu arada, akşam hâlâ gelebilir miyim?”
“Sanırım, evet.”
“O zaman akşama görüşürüz.”
“Terry, Bolotov’a fazla umut bağlama, tamam mı?”
“Aslında doğru hedef olduğunu düşünüyorum.”
“Bilemiyorum. Eviyle Lancaster arası bayağı uzak. Adam eski mahkûm. Sana yaptığı şeyi, her an yapabilirdi. Bu işe karışmadıysa bile başka bir şey yapmıştır.”
“Belki. Ama her şeye karşın adamı tuttum.”
“Belki Noone adamı teşhis eder, günümüz aydınlanır.”
“İşte şimdi sen gibi konuştun.”
McCaleb telefonu kapattı, arabaya döndü. Yanında taşıdığı termometreyi çıkarttı, ağzına yerleştirdi. Buddy arabayı çalıştırdı. McCaleb uzandı, havalandırmayı açtı.
Üç dakika sonra termometreyi çıkarttı. Ateşinin otuz sekize yakın olduğunu görünce korktu.
“Eve gidelim.”
“Emin misin?”
“Evet, lütfen.”

Yola çıktılar. Yolda McCaleb ateşini yeniden ölçtü. İlkinden daha iyiydi ama hâlâ dinlenmesi gerekiyordu. Şimdiye kadar böyle bir sorunu olmamıştı, Bolotov'la boğuşurken vücudu aşırı ısınmış olmalıydı.

Tekneye gidip bir aspirin almaya ve biraz kestirmeye karar verdi. Ya da Bonnie Fox'u arayabilirdi. Eğer ararsa bundan sonraki birkaç günü Cedars'taki odasında müşahede altında geçirebilirdi. Böylece, soruşturmadaki elle tutulur tek şey olan Noone'u dinleme şansını da kaybederdi.

ON ALTI

Bilmeyenler için hipnoz, sondan bir önceki çare gibi görülen, bir çeşit kara büyü gibiydi. Sonuçlanmayan soruşturmaların sembolüydü. McCaleb bunun tersine inanırdı. Hipnozun aklın derinliklerine inmenin mantıklı bir yolu olduğunu düşünürdü. Hipnozun işe yaramadığı zaman, suç bilimde değil, hipnozu yapanda olurdu, çoğu zaman.

Winston Noone'u hipnotize etmeyi önerdiği zaman McCaleb oldukça şaşırmıştı. Kadın, Cordell olayı üzerinde çalışırken daha önce de hipnoz teklifinin yapıldığını söylemişti. Fakat bu teklif iki nedenden dolayı kabul edilmemişti. Birincisi, artık California mahkemelerinde hipnoz altında verilen ifadeler kabul edilmiyordu. Winston da elindeki tek tanıktan olmamak için bu işten bir süreliğine vazgeçmişti.

İkincisi de, mahkemelerin böyle ifade veren tanıkları kabul etmeme kararından sonra yerel poliste dedektiflerin hipnoz eğitimi durdurulmuştu. Sonuç olarak, ellerinde Noone'u hipnotize edecek uzman yoktu. Dışardan bir uzman gerekliydi. Bu, hem işleri karıştırabilir, hem de çok paraya malolabilirdi.

McCaleb'in Büro'dayken olayların çözümünde hipnozu nasıl kullandığını anlatmasından ve bu işi seve seve yapacağını söylemesinden sonra, kadın bu konuyu bir kez daha düşünmüş ve şefinden izin alarak uygulamaya karar vermişti.

McCaleb Star Center'daki cinayet masasına bir saat erken geldi. Lockridge'e bir süre orada kalacağını söyleyip yemeğe gitmesi için ısrar etti. Öğleden sonra biraz kestirdiği için dinlenmişti, ateşi de düşmüştü. James Noone'u dinleyeceği için heyecanlıydı. Adamın olayı çözmeye yardım edecek yeni bir şeyler söyleyeceğini umuyordu.

Jaye Winston onu girişte karşıladı. Şefin ofisine yöneldiler.

"Bolotov için bir arama emri çıkarttım. Arabası evinin önünde duruyor ama adam ortadan kayboldu. Açıkça damarına bastın."

"Sanırım ona katil dediğimde oldu."

"Hâlâ çok ikna olmuş değilim ama şu anda elimizdeki en iyi şey o. Tahmin ettiğim gibi, Arrango yaptığından hoşlanmadı. Bunu daha önceden konuştuğumuzu ona söylemedim. Senin kovboyculuk oynadığını düşünüyor."

"Boş ver, ne düşündüğü umurumda değil."

"Bolotov yüzünden endişeli misin? Adresini bulduğunu söylemiştin."

"Hayır. Marinada yaşadığımı öğrendi ama teknemi bilmiyor. Orası çok büyük bir yerdir."

Kadın şefin ofisinin kapısını açtı, içeri girdiler. İçeride dört kişi vardı. McCaleb Arrango ve Walters'ı tanıyordu. Winston, onu Şef Al Hitchens ve Donna de Groot'la tanıştırdı. Donna de Groot, eğer Noone Bolotov'u fotoğrafından teşhis edemezse, resmini çizmek üzere oraya davet edilmiş bir ressamdı.

"Erken geldiğinize sevindim," dedi Hitchens. "Bay Noone içerde. İşe başlayabiliriz."

McCaleb başıyla onayladı. Arrango'nun yüzünde ona inanmayan bir bakış ve yılışık bir gülümseme vardı.

"Burası çok kalabalık," dedi McCaleb. "Adam rahatsız olabilir."

"Biz içeri girmiyoruz. Siz ve Jaye içerde olacaksınız. Gerekirse Donna da gelir. Olayı kaydedeceğiz. Biz de buradan bir ekrandan sizi izleyeceğiz. Sizin için uygun mu?"

Köşedeki ekranı işaret etti. McCaleb görüntüde, Noone'un oturmuş onları beklediğini gördü. McCaleb adamı izlediği kasetten tanımıştı.

"Gayet uygun."

McCaleb Winston'a baktı.

"Bolotov göstermek üzere 'altılı karşılaştırma' hazırladınız mı?"

“Evet, masamda duruyor. Adama önce onları gösteririz. Eğer oradan kimliğini teşhis edebilirse hipnotize etmemize gerek kalmayacaktır. Onu mahkemeye saklayabiliriz.”

McCaleb başını salladı.

“Kuş uçmadan önce Noone fotoğrafları görse çok iyi olurdu,” dedi Arrango. Sonra McCaleb’e baktı. McCaleb sinirlenmişti ama sustu.

Tepki vermek yerine, “Özellikle sormamı istediğin bir şey var mı?” diye sormayı tercih etti.

Arrango ortağına bakıp göz kırptı.

“Evet, saldırganın arabasının plakasını öğrenmek harika olurdu,” diyerek, pis pis sırıttı. McCaleb karşılık verdi.

“Bu daha önce olmuştu. Hipnoz uygulanan tecavüze uğramış bir kurban, saldırganın dövmesini tüm ayrıntılarıyla tarif etmişti. Hipnoz uygulanmadan önce dövme olduğunu bile hatırlamıyordu.”

“Çok güzel, bir daha yap o zaman. Aracın plakasını mı bulursun, dövme mi bulursun, bilmem. Bir şeyler bul işte. Dostun Bolotov’da istediğin her şey fazlasıyla var.”

Sesinde açıkça meydan okuma vardı. Arrango her şeyi kişiselleştirmekte takıntılıydı. Bu gülünçtü, ama McCaleb’in ortaya çıkmasını bile kendisine meydan okunuyormuş gibi algılıyordu.

“Tamam beyler,” diye araya girdi Hitchens, ortalığı yatıştırmak için. “Sadece şansımızı deniyoruz. Belki bir şey çıkar, belki çıkmaz.”

“Ama bu arada adamın mahkemeye çıkma şansı kalmıyor” dedi Arrange

“Ne mahkemesi?” dedi McCaleb. “Elinizdekilerle zaten mahkemeye çıkamazsınız. Bu son şansın, Arrango. Ben son şansınım.”

“Bana bak, benim sonradan peydahlanan federallere ihtiyacım yok, tamam mı?”

“Tamam, kesin,” dedi Hitchens. “Bunu yapacağız, hemen şimdi. Jaye, neden Terry’yi içeri alıp görüşmeye başlamıyorsun? Biz hazırız.”

Winston, Terry’ye yolu gösterdi. Giderken McCaleb, yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmiş olan Arrango’ya bir bakış fırlattı. Hemen yanındaki Donna de Groot’un yüzünde de meraklı bir gülümseme fark etti. Kadın bu ‘sidik yarışı’ndan çok hoşlanmıştı.

Odaya giderlerken McCaleb özür dileme ihtiyacı hissetti.

“Üzgünüm, adamın beni bu kadar çıldırtmasına izin vermemeliydim.”

“Sorun değil. Bu herif tam bir baş belasıdır. Bu er geç olacaktı.”

Winston’ın masasından ‘altılı karşılaştırma’ fotoğraflarını aldıktan sonra odaya girmeye hazırlandılar. Girmeden, Winston McCaleb’e baktı.

“Özellikle uygulamak istediğin bir yöntem var mı?” diye sordu.

“Seans sırasında adamla sadece ben konuşursam iyi olur. O zaman kiminle konuştuğumu karıştırmaz. Bana bir şey sormak veya söylemek istersen, yazarak anlaşırız ya da dışarı çıkarız.”

“Anlaştık. Sen iyi misin? Berbat görünüyorsun.”

“İyiyim.”

Kadın kapıyı açtı. James Noone kafasını kaldırdı.

“Bay Noone, bu Terry McCaleb. Size sözünü ettiğim hipnoz uzmanı. FBI’dan emeklidir. Bize yardımcı olmaya çalışacak.”

McCaleb gülümsedi, adamla el sıkıştılar.

“Tanıştığımıza memnun oldum Bay Noone. Fazla uzun sürmeyecek, rahatlayacaksınız. James dememin sakıncası var mı?”

“Hayır”

McCaleb odaya göz gezdirdi. Sandalyeler rahatsız görünüyordu. Winston’a döndü.

“Jaye, sence James için daha rahat bir koltuk bulabilir miyiz? Şef Hitchens’ınkine benzer bir koltuk, örneğin?”

“Tabii, bir dakika.”

“Bir de makas lazım olacak.”

Winston adama merakla baktı, bir şey söylemedi. McCaleb odayı dikkatle inceledi. Tavandaki floresan dışında odada başka aydınlatma yoktu. Sol duvardaki aynalı cam sayesinde ışık odada dağılıyordu. McCaleb aynalı camın ardında kamera olduğunu biliyordu. Noone’un

hep o yöne bakması gerekliydi.

"Bir bakalım... Işığı ayarlamak için masaya çıkmalıyım," dedi McCaleb.

Bir sandalyeyi merdiven gibi kullanarak, ışığı ayarlamak için masaya çıktı. Yeniden başının dönmemesi için yavaş hareket ediyordu. Işığı ayarlarken, bir yandan da Noone'un rahatlamasını sağlamak için adamla sohbet ediyordu.

"Buradan Vegas'a gideceğini duydum. İş için mi, yoksa kumar oynamaya mı?"

"Çoğunlukla iş"

"Ne iş yaparsın?"

"Bilgisayar yazılımı. El Rio için yeni bir hesap ve güvenlik sistemi üzerinde çalışıyorum Birkaç hafta içinde denemelerini yapacağız."

"Las Vegas'ta bir hafta ha? Orada bir haftada bayağı para kaybedebilirdim."

"Ben kumar oynamam."

"Bak bu iyi."

McCaleb lambalardan birkaçını söküp odayı loşlaştırdı. Bu ışığın kayıt yapmak için yeterli olacağını umdu. Tam masadan inerken, Winston Hitchens'ınkine çok benzer bir koltukla içeri girdi.

"Onu Şeften mi aldın?"

"Buradaki en iyi koltuk budur."

"İyi."

McCaleb aynaya baktı, ardındaki kameraya göz kırptı. Aynadaki yansımasında gözlerinin altındaki morlukları fark etti, gözlerini kaçırdı.

Winston ceketinin cebinden makası çıkarttı. McCaleb makası alıp masaya koydu. Sonra Şefin koltuğunu alıp odada uygun bir yere yerleştirdi. Karşısına kamerayı engellemeyecek şekilde iki sandalye yerleştirdi. Yerlerine oturdular, McCaleb saatine baktı ve 17.50 diye not etti.

"Evet," dedi. "Bu işi mümkün olduğunca çabuk bitirmeye çalışacağız. James. Öncelikle yapmak istediğimiz şeyle ilgili bir sorun var mı?"

"Çok fazla bilgim yok. Bana ne olacak?"

"Hiçbir şey. Hipnoz bilincin farklı bir duruma geçmesidir. Senden, beyninde bir yerlerde gizlenmiş bir bilgiye ulaşana kadar yavaş yavaş rahatlamanı isteyeceğiz. Rodolex etrafında dönüp istediğin kartı çekmek gibi olacak."

Noone başka soru sormadı.

"İstersen bir deneyelim. Başını hafifçe arkaya dayayıp yukarı bakmanı istiyorum. Gözlerini mümkün olduğunca yuvarla. Belki gözlüklerini çıkarsan daha rahat olur."

Noone gözlüklerini çıkarttı, cebine koydu. McCaleb'in dediklerini yaptı. Hipnoz için algılaması iyiydi.

"Tamam, gayet iyi. Şimdi rahatlamanı, derin nefes almanı ve 22 Ocak gecesi hakkında hatırladığın her şeyi anlatmanı istiyorum."

Sonraki on dakikada, Noone olayla ilgili hatırladığı her şeyi anlattı. Söyledikleri daha öncekilerden farklı değildi. Yeni bir şey yoktu. Bu McCaleb için alışılmadık ve yüreklendirici bir durumdu. Pek çok tanığın hatırladıkları iki ay içinde yok olurdu, ayrıntıları unuturlardı. McCaleb, Noone'un her ayrıntıyı hatırlıyor olmasını onun bilgisayar programcısı olmasına bağladı. Adam anlatıyı bitirdiğinde Winston adama altılı karşılaştırma fotoğraflarını gösterdi.

"James, bu dosyayı açıp içindeki fotoğraflara bakmanı istiyorum. Kaçan arabada bu adamlardan herhangi birini gördün mü?"

Noone gözlüklerini taktı, dosyayı aldı ama, "Gerçekten bilmiyorum. Fark edemedim bile," dedi.

"Biliyorum," dedi Winston. "Yine de bakmanı istiyorum."

Noone dosyayı açtı. Sıraya dizilmiş altı adam vardı! Bolotov'un fotoğrafı üçüncü sıradaydı. Noone fotoğrafları dikkatle inceledi, başını salladı.

"Üzgünüm ama gerçekten adamı görmedim."

"Sorun değil," dedi McCaleb, Winston'a konuşma fırsatı vermeden. Kadının ağzından yanlış bir kelime çıkabilirdi. "Sanırım devam etmeye hazırız," dedi McCaleb.

Noone'un elinden dosyayı aldı, masaya bıraktı.

"Rahatlamak için neler yaparsın, James?"

Noone boş gözlerle McCaleb'e baktı.

"Bilirsin, en çok ne zaman mutlusun? En huzurlu, en rahat olduğun zaman? Örneğin ben en çok teknemde balık tutarken mutluyum. Bir şey yakalamam önemli değil, denizde olmak yeterli. Ya sen, James? Basket oynamak mı, golf mü? Hangisi?"

"Bilmiyorum. Sanırım bilgisayar başında."

"Ama bu zihinsel rahatlama değil James. Benim bahsettiğim, her şeyi boş verdiğin anlar. Düşünmekten yorulduğun, sadece bir süre olsun boşalmak istediğin anlar."

"Bilemiyorum. Sahile gitmeyi severim. Bildiğim bir yer var, oraya giderim."

"Nasıl bir yer?"

"Kumu çok beyaz, geniş bir kumsal. Sahilde at kiralayıp binebiliyorsunuz. Biraz kayalık, insanlar rahatça oturabiliyor."

"Çok güzel James. Şimdi gözlerini kapatmanı, rahatlamanı ve orada olduğunu hayal etmeni istiyorum. Rahatla ve sahilde yürüdüğünü farz et."

McCaleb bir süre konuşmadı, Noone'un yüzünü izledi. Yüz kasları rahatlamaya başlamıştı, adam yavaş yavaş sahilde olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Yaklaşık beş dakika sonra, McCaleb kas hareketlerine geçti. Adama önce gerinmesini, sonra rahatlamasını söyledi.

Sırayla bütün kaslarını çalıştırıp rahatlattı. Böylece beynin de rahatlamasını sağladı. Noone'un derin nefes aldığını görüyordu. Her şey yolundaydı. McCaleb saatine baktı, 18.30 olmuştu.

"Peki James, şimdi gözlerini aç, sol elini yüzünden yaklaşık otuz santim uzakta tut."

Noone söylediğini yaptı. McCaleb bir dakika boyunca, adamı sahilde olduğu konusunda sürekli uyardı. Ayrıca kolunu aynı durumda tutmasını sağladı.

"Şimdi, çok yavaşça elini yüzüne iyice yaklaştırmanı istiyorum. Çok yavaş."

Noone'un eli burnuna yaklaştı.

"Çok yavaş dedim," dedi McCaleb sesini daha da yumuşatarak. "Daha yavaş, James. Elinle burnuna dokunduğun anda iyice rahatlayacak ve tam olarak hipnozda olacaksın."

Sustu ve adamı beklemeye başladı. Eli burnuna değdiği anda adamın omuzları gevşedi, eli kucağına düştü. McCaleb Winston'a baktı. Kadın kaşlarını kaldırdı, başını salladı. Daha yolun yarısındaydılar ama işler iyi gidiyordu. McCaleb bir adım daha atmaya karar verdi.

"James, şu anda tamamen rahatlamış durumdasın. Kolların tüy gibi hafif."

Adamı izledi, hareket yoktu, bu iyiye işaretti.

"Şimdi sol eline helyum dolu bir balon bağlayacağım. Deniyorum. Evet, şimdi bağladım, serbest bırakıyorum."

Aniden Noone'un sol kolu yükselmeye başladı. McCaleb sadece seyretti. Otuz saniye sonra bile Noone'un kolunda yorulma belirtisi yoktu.

"Peki James, şimdi elimde bir makas var ve ipi keseceğim"

McCaleb masadaki makası aldı. Sesi duyulacak şekilde makası kullanarak hayali ipi kesti. Noone'un kolu kucağına düştü. McCaleb ve Winston bakıştılar.

"James, şu anda çok rahatsın, kafana takılan hiçbir şey yok. Sahilden yürüyüp bir bahçeye geldiğini düşün. Bahçe yemyeşil, sakin, kuşlar ötüyor, her tarafta çiçekler var. Çok güzel ve huzur dolu. Daha önce hiç böyle bir yere gelmemiştin. Şimdi bahçeden çık ve bir çok kapısı olan, büyük bir binanın önüne gel. Kapılar asansör kapıları, James. Ahşap kapılar, hepsi çok güzel.

"Kapı açık James, asansöre biniyorsun. Seni özel odaya götüreceğini biliyorsun James. Başka kimsenin giremeyeceği odaya. Sadece sana ait olan odaya."

McCaleb kalktı, adamın önüne geçti. Adam dış dünyadan gelebilecek uyarıların hiçbirine tepki veremeyecek durumdaydı.

"Asansör şimdi on numarada olduğunu gösteriyor. Sen bir numaraya gitmelisin. Düğmeye bas, James, asansör inmeye başlıyor. Her indiğin katta daha da rahatlıyorsun, James. Daha aşağı, daha aşağı. Dokuzuncu kattasın. Şimdi sekiz... Ve yedi... Daha da derine iniyorsun.

Altıncı katı da geçtin. Beş... Dört... Üç... İki... Bir... Kapılar yavaşça açılıyor ve sen özel odana giriyorsun, James. Sadece sana ait olan odana. Huzurlusun artık, James."

McCaleb James'e içeri girmesini ve rahat koltuğa oturmasını söyledi. Sadece oturmasını ve mümkün olduğunca yayılmasını istedi.

"Rahatla James. Koltuğa iyice yayıl."

Birkaç dakika daha adama izin verdi. Sonra önünde açık olan televizyondan söz etti.

"Elinde uzaktan kumanda var. Bu özel bir uzaktan kumandası olan, özel bir televizyon. Bu televizyonda canın ne isterse onu seyrediyorsun. Kareleri dondurabilirsin, istediğin gibi ileri geri alabilirsin. Yapmak istediğin her şeyi yapabilirsin. Aç o televizyonu, James. Şimdi 22 Ocak gecesi Lancaster'daki bankaya para çekmeye gittiğin gecenin görüntülerini izleyeceğiz, James."

Adamdan tepki bekledi. "Televizyonu aç, James. Şimdi açık mı?"

"Evet," dedi Noone, yarım saattir ilk defa ağzını açarak.

"Çok güzel. James, şimdi o geceye gidiyoruz. Bize neler gördüğünü anlat."

ON YEDİ

James Noone, sanki McCaleb ve Winston da onunla arabadaymış gibi olayı anlatmaya başladı.

“Sinyalimi açtım, dönüyorum. İşte geliyor. Frene basmalıyım! Neredeyse bana çarpıyordu, lanet olası herif. Ona...”

Noone sol kolunu kaldırdı, çarpmak üzere olan şoföre bir hareket çekti. Bunu yaptığı anda McCaleb adamın göz hareketlerine dikkatle baktı. Bu, kişi trans halindeyken hep dikkat ettiği bir tepkiydi.

“Adam gitti, ben de içeri giriyorum. Yerde yatan adamı görüyorum. ATM’nin yanında. Gidip yaşayıp yaşamadığını kontrol ediyorum. Yerde kan var! Birisi adamı vurmuş! Aman Tanrım! Hemen yardım çağırmalıyım. Arabama gidip polise telefon ediyorum. Orada, burada... Her yerde kan var”

“Sakin ol, James,” dedi McCaleb, ilk defa adamın sözünü keserek. “Şimdi özel uzaktan kumandanı alıp arabanın kaçtığı ana dönmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?”

“Evet.”

“Şimdi orada mısın?”

“Evet.”

“Yeniden seyretmeye başla, bu sefer ağır çekimde seyredeceksin. Her ayrıntıya dikkat edecek kadar ağır. İzliyor musun?”

“Evet.”

“Üstüne gelen arabayı en ayrıntılı gördüğün anda görüntüyü dondur.”

“Tamam.”

“Ne tür bir araba olduğunu söyleyebilir misin?”

“Evet. Siyah Cherokee. Oldukça tozlu.”

“Hangi model?”

“Şu yenilerden. Grand Cherokee.”

“Cherokee’nin yan tarafını görebiliyor musun?”

“Evet.”

“Kaç kapısı var?”

Bu, Noone’un duyduklarını değil, gördüklerini anlatıp anlatmadığını anlamak için uygulanan küçük bir sınamaydı. Noone’la olaydan hemen sonra görüşen memur, adama arabanın modelini söylemişti. McCaleb arabanın modelinden emin olmak için kapı sayısını sormuştu. Çünkü sadece Grand Cherokee’ler dört kapılı üretilmişti.

“Şey, yanda iki kapı var. Dört kapılı bir araba”

“Güzel. Şimdi aracın ön tarafına yaklaş. Arabada hasar var mı?”

“Yok”

“Çizik, çürüme?”

“Yok.”

“Tamponu görebiliyor musun?”

“Evet”

“Şimdi uzaktan kumandanı al, tampona iyice yaklaş. Aracın plakasını görebiliyor musun?”

“Hayır”

“Niye James?”

“Plaka kapatılmış.”

“Neyle kapatılmış?”

“Bir kumaş parçası var. Tampon sanki paketlenmiş, plaka görünmüyor. Tişörte benziyor.”

McCaleb, Winston'ın yüzündeki hayal kırıklığını fark etti. Üstelemeye karar verdi.
"Peki James. Kumandayı eline al ve arabaya yaklaş. Bunu yapabilir misin?"
"Evet"
"Arabada kaç kişi var?"
"Bir. Şoför."
"Adama yaklaş. Ne gördüğünü söyle."
"Bir şey göremiyorum."
"Niye? Sorun nedir?"
"Işık. Farları açık. Bir şey görünmüyor."
"Tamam James. Adamın en ayrıntılı görüntüsünü bulana kadar dene. Bulduğunda bana haber ver."
McCaleb yeniden Winston'a baktı. Az sonra bu kadar uğraşmaya değip değmediğini anlayacaklardı.
"Hazırım" dedi James.
"Şimdi şoförü görüyor musun?"
"Evet"
"Adamı tarif et. Teni ne renk?"
"Beyaz ama şapkası var ve siperlik yüzünü kapatıyor."
"Tüm yüzünü mü?"
"Hayır. Ağzını görüyorum."
"Sakal veya bıyığı var mı?"
"Hayır."
"Dişlerini görebiliyor musun?"
"Hayır, ağzı kapalı."
"Gözlerini görebiliyor musun?"
"Hayır, şapka engelliyor."
McCaleb ümitsizce, derin bir nefes aldı. Olanlara inanamıyordu. Noone mükemmel bir tanıktı. Her şeyi görmüştü, hatırlıyordu. Trans halindeydi fakat kendisinden istenen tek şey olan şoförün ayrıntılı tarifini veremiyordu.
"Şu anda adamı tüm ayrıntılarıyla gördüğüne emin misin?"
"Eminim."
"Saçını görebiliyor musun?"
"Evet"
"Ne renk?"
"Koyu, kahverengi veya siyah"
"Uzunluğu?"
"Kısa görünüyor."
"Ya şapkası? Tarif edebilir misin?"
"Beysbol şapkası. Gri renkte. Solmuş gri."
"Şapkada yazı veya işleme var mı?"
"Evet. Bir işleme var."
"Tarif eder misin?"
"Üst üste işlenmiş harfler. C'ye benzer bir harf var. Bir de İ veya I. Daire var, oval. Harflerin ikisini de içine almış."
"James, sana şekli çizmen için bir kâğıt versem, çizebilir misin?"
"Evet"
"Tamam, şimdi gözlerini açmanı istiyorum."
McCaleb ayağa kalktı. Winston kâğıt ve kalemi çoktan hazırlamıştı. Kâğıt ve kalemi adama uzattı.
Noone'un gözleri açıktı, kâğıda ve kaleme anlamsız bakıyordu. Ama şekli tam anlattığı gibi çizdi ve kâğıdı geri verdi. Winston, kameranın çizimi kaydedebilmesi ve içerdekilerin şekli görebilmesi için kâğıdı aynalı cama doğru tuttu.
"James, şimdi gözlerini kapat ve tekrara şoföre bak. Görüyor musun?"

“Evet.”
“Kulaklarını görüyor musun?”
“Sağdakini.”
“Dikkatini çeken bir şey var mı?”
“Hayır.”
“Küpe yok mu?”
“Yok.”
“Boynunu görebiliyor musun?”
“Evet.”
“Dikkatini çeken bir şey var mı? Dövme örneğin?”
“Yok.”
McCaleb bu sözlerden sonra Bolotov’u da listeden çıkarttı. Yenilmiş bir sesle “Peki eller?” dedi. “Ellerini görebiliyor musun?”
“Direksiyonda.”
“Dikkatini çeken herhangi bir ayrıntı var mı? Yüzük, saat?”
“Yüzük yok. Siyah kayışlı bir saat var. Sağ… Sağ kolunda”
“Giysilerini tarif edebilir misin?”
“Sadece gömleğini görebiliyorum. Koyu renkli, koyu mavi bir eşofman.”
McCaleb adama başka ne sorabileceğini düşündü. Bir noktaya yoğunlaşamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Sonradan sormayı unuttuğu bir şey fark etti.
“Ön cam, James. Camda bir çıkartma var mı?”
“Göremiyorum.”
“Dikiz aynasına bak, bir şey asılı mı?”
“Görünmüyor.”
McCaleb sandalyeye çöktü. Bu bir felaketti. Mahkemede rahatlıkla kullanılabilecek bir tanığı harcamışlardı. Ellerinde şüpheli kalmamıştı. Ve tek öğrenebildikleri, beysbol şapkasındaki işleme ve saldırganın hasarsız bir Cherokee kullandığı olmuştu. En son adım, Noone’u aracın kaçtığı ana götürmek olacaktı, bu da plaka kapatılmış olduğu için muhtemelen işe yaramayacaktı.
“Şimdi kaseti ileri al James. Adamın kaçtığı ana git.”
“Tamam.”
“Plakaya dikkatle bak, görebiliyor musun?”
“Kapatılmış.”
“Ne ile?”
“Havlu veya tişört, söyleyemem. Ön taraf gibi.”
“Arabanın arkasında tuhaf bir şey var mı?”
“Hayır.”
“Bir çıkartma, arabayı satan galerinin adı?”
“Yok.”
“Camda herhangi nesne?”
McCaleb’in yenilmişliği sesine yansımıştı.
“Hiçbir şey yok”
McCaleb Winston’a döndü.
“Başka bir şey?”
Winston başını salladı.
“Ressamın gelmesini istiyor musun?”
Kadın onayladı.
“Emin misin?”
Kadın bir kez daha onayladı. McCaleb bunun para konmamış bir bahis olduğunu düşündü.
“James, önümüzdeki birkaç gün 22 Ocak gecesini iyice düşünmeni, aklına bir şey gelirse Dedektif Winston’ı aramanı istiyorum. Tamam mı?”
“Tamam”
“Güzel. Şimdi beşten geriye sayacağım, bir dediğimde tamamen kendine gelmiş olacaksın.

Sanki iyi bir uyku çekmiş gibi, kendini enerjik hissedeceksin. Las Vegas'a kadar uyumana gerek kalmayacak. Ama akşam rahat uyuyacaksın. Hepsi anlaşıldı mı?"

"Evet"

McCaleb adamı transtan çıkarttı. Noone bekleyen gözlerle Winston'a baktı.

"Tekrar hoş geldin," dedi McCaleb. "Nasıl hissediyorsun?"

"Harika... Sanırım. Nasıl gitti?"

"Çok iyiydin. Neler konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

"Evet, sanırım."

"Güzel. Hatırlamalısın. Unutma, eğer aklına bir şey gelirse Dedektif Winston'ı aramalısın."

"Peki."

"Seni burada daha fazla tutmak istemiyoruz. Yolun uzun."

"Sorun değil. Saat yediden önce buradan çıkamam sanıyordum."

McCaleb önce saatine, sonra adamın yüzüne baktı.

"Saat neredeyse yedi buçuk oldu."

"Ne?"

Adam şaşkınlıkla saatine baktı.

"İnsan hipnoz altındayken zaman kavramını yitirir," dedi McCaleb.

"Sadece on dakika sürdüğünü düşünmüştüm."

"Bu doğal," dedi McCaleb. Sonra ayağa kalktı, adamla vedalaştı. Noone, Winston'la dışarı çıktı. McCaleb yeniden oturdu, başını ellerinin arasına aldı. Çok yorulmuştu.

Odanın kapısı açıldı. Şef Hitchens içeri girdi. Yüzü asıktı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Sizin düşündüğünüzü. Elimizde patladı. Artık elimizde arabanın daha ayrıntılı tarifi var, ama işe yaramaz. Şapkadaki işlemenin tarifiyse tamamen gereksiz bir bilgi."

"Cleaveland Indians mı?"

"Ne? CI mı? Belki, ama hatırladığım kadarıyla onların işlemesinde bir de küçük adam figürü var."

"Doğru... Peki ya Molotov?"

"Bolotov."

"Her neyse. Bence o da artık liste dışı kaldı."

"Öyle görünüyor."

Sustular. Birkaç dakika sonra Winston geldi.

"Arrango ve Walters neredeler?" diye sordu McCaleb.

"Gittiler," dedi kadın. "Onları etkileyemedin."

McCaleb, Hitchens'a dönerek, isterse ışığı eski hale getirebileceğini söyledi. Hitchens aldırmamasını söyledi. McCaleb onlar için yapılabilecek her şeyi yapmıştı.

"O zaman gidebilirim," dedi. "Yaptığınız kayıtların bir kopyasını alma şansım var mı? Birkaç defa da ben seyretsem? Belki işe yarar."

"Jaye sana bir kopya ayarlar. Aklına gelebilecek yeni fikirlere gelince, adam saldırganı ve aracı tarif edemedi. Söylenecek başka ne var?"

McCaleb cevap vermedi. Odadan çıktılar. Hitchens ofisini, Winston ve McCaleb kaseti kopyalamaya gittiler.

"Hâlâ denememizin iyi olduğunu düşünüyorum," dedi McCaleb

"Üzülme, öyleydi. Ben hayal kırıklığına uğradım, çünkü Bolotov'u da listeden çıkartmak zorunda kaldık. Şefin ne düşündüğünü bilmiyorum. Arrango ve Walters da umurumda değil."

McCaleb başını salladı. Kadının söyledikleriyle rahatlamıştı. Çünkü hipnoz fikri kendisinden çıkmıştı. Kadın istese tüm suçu ona yıkabilirdi.

"Eğer Hitchens seni üzecek bir şey söylerse aldırma. Benim suçlu olduğumu söyle."

Winston cevap vermedi. Sadece, "Seni geçireyim," dedi.

"Gerek yok, yolu biliyorum."

"Peki Terry. Beni ara."

"Ararım," dedi Terry. Sonra aklına bir şey geldi. "Şefe DRUGFIRE'dan söz ettin mi?"

"Evet. Şef kabul etti. Yarın paketi gönderiyoruz. Washington'da bana adını verdiğin adamla

konuştum”

“Harika. Bunu Arrango’ya söyledin mi?”

Winston kaşlarını çattı, başını salladı.

“Senden çıkan bir fikri Arrango’nun kabul etmesi imkânsız. Söylemedim.”

McCaleb başını salladı, kadınla vedalaştı. Dışarı çıkıp otopark Buddy Lockridge’in Taurus’una bakındı. Aniden önünde başka bir araba durdu. McCaleb içeri baktı, Arrango’yu gördü. Adamın sözlü saldırılarına, dalga geçmesine hazırlandı. Yürümeye devam etti, araba McCaleb’in yanında ilerlemeye başladı.

“Ne istiyorsun?” dedi McCaleb.

“Hiçbir şey,” dedi Arrango. “Berbat bir gösteri yaptın. Dört yıldızlık.”

“Çok komiksin Arrango.”

“Gösterin, mahkemeye çıkartabileceğimiz bir tanığı kaybetmemize ve hiç bu duruma düşmemesi gereken bir şüpheliyi elden kaçırmamıza neden oldu.”

“Şimdi öncekinden daha çok şey biliyorsunuz. Lanet olası saldırganın açık adresini öğreneceğimizi hiç iddia etmedim.”

“Evet, şapkadaki işlemeyi anladık. CI, Complete Idiots (Büyük Aptallar). Saldırgan da öyle olduğumuzu düşünüyor.”

“Eğer böyle düşünüyorsa, buna uzun süre önce karar vermiş olmalı.”

Arrango cevap veremedi.

“Diğer tanığı unutmamalısın. Ellen Taaffe,”

“Onu da mı hipnotize edelim?”

“Evet.”

Arrango Walters’a arabayı durdurmasını söyledi. Arabadan dışarı fırladı, McCaleb’in yakasına yapıştı. Bağırmaya başladı

“Beni dinle, ajan bozması. Lanet olası tanıklarımdan da olayımdan da uzak dur. Bu benim işim.”

Adamın ağzı leş gibi viski kokuyordu. McCaleb’in yakasını bırakmadı. McCaleb büyük bir sırrı varmış gibi gülümsedi.

“Gerçekten endişelisin, değil mi? Benim olayı çözebileceğimi düşünüyorsun. Olay umurunda değil. Sadece, senin yapamadığını benim yapmamı istemiyorsun.”

Arrango’dan bir tepki bekledi, Arrango sessizdi.

“Endişelen o zaman, Arrango.”

“Niye? Bu işi çözeceğin için mi?” dedi, dalga geçmekten çok, zehir saçar bir sahte gülüşle.

“Sana küçük bir sır vereceğim için,” dedi McCaleb. “Gloria Torres’i hatırlıyor musun, hiç umursamadığın kurbanı? Onun kalbini taşıyorum.”

McCaleb göğsünü gösterdi.

“Bana onun kalbini taktılar. O öldüğü için ben bugün hayattayım. Bu yüzden ona karşı sorumluyum. Ne düşündüğün umurumda değil, Arrango. O adamı eninde sonunda yakalayacağım.”

Bir süre birbirlerine baktılar. Arrango donup kalmıştı. McCaleb sakince adamı uzaklaştırdı.

“Gitmeliyim Arrango. Görüşürüz.”

ON SEKİZ

Düşünde her yer karanlıktı. Kapkaranlık, suyun içinde dağılan kan gibi hareketli, ne olduğunu anlayamadığı şekillerin kımıldadığı bir karanlık.

Dışardan gelen rüzgâr sesiyle uykusu sürekli bölünmüştü. Sersemlemişti. Bir ara, imkânsız olduğunu bildiği halde, Bolotov'un gelmiş olabileceğini düşünerek kalktı, etrafı kontrol etti. Her seferinde yatağına döndü ve anlamlandıramadığı düşleriyle boğuşmak zorunda kaldı.

Nihayet sabah saat dokuzda çalan telefonla uyandı. Arayan Jaye Winston'dı.

"Yeni mi uyandın?"

"Evet. Bugün biraz ağırdan alıyorum. Neler oluyor?"

"Arrango kafama takılan bir şey anlattı."

"Ne söyledi?"

"Kalbinin kimden nakledildiğini."

McCaleb eliyle yüzünü sıvazladı. Bunu Arrango'ya söylediğini unutmuştu.

"Niye kafana takıldı Jaye?"

"Çünkü bana daha önce söylemedin. Sırlardan hoşlanmam, Terry. O lanet herif benim daha da berbat hissetmemi sağladı, çünkü bunu en son ben öğrendim."

"Bilip bilmemen neyi değiştirecekti ki?"

"Bu bir çeşit ayrım, değil mi?"

"Ayrım değil. Bana sorarsan artırma bile diyebilirim. Bu adamın yakalanmasını herkesten çok ben istiyorum. Kafana takılan başka bir şey mi var, Jaye? Noone hakkında bir şey mi yoksa?"

"Hayır, o değil. Sana dün gece de söyledim. Yaptığın her şeyin arkasındayım. Şef canımı biraz sıktı ama hâlâ denemek zorunda olduğumuzu düşünüyorum."

"Güzel. Ben de."

McCaleb hâlâ kadının kafasına takılan başka bir şey olduğunu düşünüyordu. Bekledi.

"Dinle, ortalıkta kovboyculuk oynama, tamam mı?" dedi Winston.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece uyarıyorum. Aklından geçenlerden emin değilim. Ne yapacağını bilmiyorum. Yapacaklarınla ilgili endişelenmek de istemiyorum."

"Anladım, Jaye. Merak etme. Dediğim gibi, eğer bir şey bulursam ilk siz öğreneceksiniz. Söz verdiğim gibi."

"Anlaştık o zaman."

"Tamam"

Tam telefonu kapatırken, kadın, "Bu arada, kurşunu arkadaşına gönderdik," dedi.

"İyi"

"Eğer bir şey bulursa bana haber ver, tamam mı?"

"Önce sana haber verir. Paketi sen gönderdin."

"Beni kandırma, Terry. O senin adamın, önce seni arayacak. Umarım seni aradıktan hemen sonra beni de arar."

"Aramasını sağlayacağım."

"Bugün ne yapacaksın?"

Bunu daha düşünmemişti.

"Henüz bilmiyorum. Gloria Torres olayındaki tanıklarla yeniden görüşmek istiyordum, ama Arrango yanlarına bile yaklaşmamak konusunda beni tehdit etti."

"Bugün ara mı vereceksin?"

"Bilmiyorum. Belki gün boyu teknede kalır dosyaları ve kasetleri yeniden gözde geçiririm.

Belki bir şey çıkar. Dosyaları henüz tüm ayrıntılarıyla inceleyemedim."

"Sıkıcı bir gün olacakmış gibi. En az benimki kadar kötü."

"Yine mahkemede mi olacaksın?"

"Keşke olsaydım. Bugün mahkemeler kapalı. Bütün gün dosyalarla uğraşacağım. Artık başlasam çok iyi olur. Görüşürüz, Terry. Unutma, söz verdin. Bir haber alırsan ilk beni arayacaksın."

"Kesinlikle," dedi Terry.

Kadın nihayet kapattı. McCaleb birkaç dakika yataktan çıkmadı, gördüğü düşleri hatırlamaya, anlamlandırmaya çalıştı. Sonra telefonu alıp Holy Cross'taki acil servisi aradı.

Graciela Rivers birkaç dakika sonra telefona geldi. Kadının sesi endişeliydi. Kötü bir zamanda aradığını düşündü. Kapatmayı aklından geçirdi, ama kadın kimin aradığını tahmin edebilirdi.

"Alo?"

"Üzgünüm. Sanırım işinin tam ortasında aradım."

"Kimsiniz?"

"Ben Terry."

"Terry, merhaba. Hayır, kötü bir zaman değil. Raymond için aradıklarını düşünmüştüm. Genelde özel görüşmelerimi buradan yapmam."

"Telaşlandırdığım için özür dilerim."

"Önemli değil. Hasta mısın, Terry? Sesin kötü geliyor. Tanıyamadım bile."

Kadın ufak bir kahkaha attı. Büyük bir olasılıkla Terry'nin sesini tanıyamadığı için utanmıştı.

"Sırt üstü yatıyorum," dedi Terry. "Birisine hasta demen için bu yeterliyse, evet. Böyle yatmak, gerçekten hasta hissetmene neden oluyor"

Bu sefer gerçekten kahkahayla güldüler.

"Bunu hiç denemedim," dedi kadın. "Aklımda tutarım."

"Tabii ki, aklında tutmalısın. Kullanabilirsin."

"Her neyse, nasılsın? Neler oluyor?"

"Verebilecek iyi haberim yok. Dün bir şeyler yapmaya çalıştık ama bir sonuç alamadık. Bugün yeniden üzerinde düşüneceğim."

"Peki."

"Seni aradım, çünkü yarın için yaptığımız plan aklıma geldi. Biliyorsun, yarın Raymond'ı getirmeyi düşünüyordun. Kayalıklara gidecektik."

"Kayalıklar mı?"

"Evet. Balık tutmaya."

"Raymond o günden beri bundan söz ediyor aslında. Eğer senin için de uygunsa seve seve geliriz."

McCaleb bir an tereddüt etti, aklına Bolotov gelmişti. Ama Graciela ile çocuğu da görmek istiyordu. Onları görmeye ihtiyacı vardı.

"Belki de sonra gelsek daha iyi olur," dedi kadın.

"Hayır," dedi McCaleb, Bolotov'u kafasından atmaya çalışarak. "Gelmenizi istiyorum. Eğleneceğiz. Geçen akşam hazırlayamadığım akşam yemeğini de bu sefer yiyeceğiz."

"Görüşürüz o zaman."

"Ayrıca isterseniz teknede de kalabilirsiniz. Yeterince yerim var."

"Bakarız. Raymond'ın benim düzenime alışmasını sağlamaya çalışıyorum, örneğin benim evimdeki yatağına."

"Anlıyorum."

Ayrıntıları konuştular, ertesi sabah buluşmak üzere vedalaştılar. McCaleb kucağında telefonuyla hâlâ yatağındaydı. Graciela'yı düşünüyordu. Kadınla birlikte olmaktan hoşlanıyordu, tüm gününü kadınla geçirecek olması hoşuna gitmişti. Aniden aklına Bolotov geldi. McCaleb durumu yeniden gözden geçirince Bolotov'un bir tehlike olmadığına karar verdi. Sözlü tehditler asla gerçeğe dönüşmezdi. Dönüşse bile, Bolotov'un tekneyi bulması çok zordu. Hem, adam artık şüpheliler listesinde bile değildi.

Bu düşünceler aklına şu soruyu getirdi: Eğer şüpheli değilse adam niye kaçmıştı? McCaleb Winston'ın söylediklerini düşündü. Adam büyük bir olasılıkla başka bir suç işlemişti, o yüzden kaçmıştı.

Düşünmekten vazgeçti, ve sonunda yatağından kalktı.

Kahvesini içtikten sonra dosyaları ve kasetleri alarak salona geçti. Tekneyi havalandırmak için kapıyı araladı. Oturup elindeki malzemeyi yeniden incelemeye başladı.

Yirmi dakika sonra, Gloria Torres'in vurulduğu anları üçüncü kez seyrederken Buddy Lockridege'in sesini duydu. "Bu da ne?"

McCaleb arkasına döndü, Buddy'nin kapıda dikildiğini gördü. Adamın geldiğini duymamıştı. Uzaktan kumandayı aldı, televizyonu kapattı.

"Bir kaset. Senin burada ne işin var?"

"Göreve hazırım."

McCaleb anlamsız gözlerle adama baktı.

"Bu sabah bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

"Doğru. Ama sanırım bugün burada çalışacağım. Daha sonra ihtiyacım olursa buralarda mısın?"

"Büyük bir olasılıkla."

"Tamam, sağ ol."

McCaleb adamın gitmesini bekledi, ama adam öylece orada duruyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Üzerinde çalıştığın şey bu mu?" diye sordu adam, televizyonu göstererek.

"Evet Buddy. Ama sana bundan söz edemem. Özel bir iş."

"Anlıyorum."

"Başka soru?"

"Şey, paramı ne zaman alabilirim?"

"Para mı? Neden söz edi... Maaşın mı? Ne zaman istersen. Para mı lazım?"

"Evet. Bugün biraz paraya ihtiyacım var."

McCaleb içeri gitti. Adama sekiz saatlik ödeme yapmalıydı. Hesapladı, yeterli parayı aldı ve Buddy'ye verdi. Buddy bu miktarın fazla olduğunu söyledi.

"Birazı benzin için," dedi McCaleb. "Kalanı da senin, konuştuğumuz gibi."

"Sağ ol. Sonra görüşürüz, Bay Terör" dedi Buddy.

McCaleb gülümsedi. Tanıştıkları ilk geceden beri Buddy ona böyle sesleniyordu.

Adam sonunda gitti, McCaleb işine geri döndü. Kasetlerde gözüne çarpan bir şey olmamıştı, dosyalara bakmaya başladı. Her satırı, her kelimeyi dikkatle okudu.

Yeni bir şey bulamadı. Arrango'nun kişiliğinden, Walters'ın kendini beğenmişliğinden hiç hoşlanmıyordu, ama kabul etmek zorundaydı, adamlar iyi çalışmıştı.

Gloria Torres'in otopsi fotoğraflarına bakmaya karar verdi. Daha önce bunlara bakmamıştı, çünkü kurbanları hep bu fotoğraflarla hatırlardı. Gloria'yı böyle hatırlamak istememişti.

Ama şimdi bir şey bulmak umuduyla fotoğraflara bakıyordu. Fotoğrafta kadının çıplak vücudu görünüyordu. Kadının vücudu, organlarını bir başkasına takmak üzere alan cerrah tarafından boylu boyunca kesilmişti. McCaleb hüzün ve yakıcı bir suçluluk duygusuyla bir süre fotoğrafı inceledi.

Aniden telefon çaldı.

"Alo?"

"Terry? Ben Doktor Fox."

McCaleb elinde olmadan fotoğrafı ters çevirip masaya bıraktı.

"Orada mısın?"

"Evet, nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim, doktor."

"Neler yapıyorsun?"

"Ne mi? Oturuyorum."

"Terry. Ne demek istediğimi biliyorsun. Kadının isteğiyle ilgili neye karar verdin? Şu kız

kardeşin isteği demek istiyorum.”

“Şey... Şey.” Fotoğrafı çevirdi, baktı. “Olayla ilgilenmeye karar verdim.”

Kadın sustu, McCaleb kadının gözleri kapalı, başını salladığını gözünün önüne getirebiliyordu.

“Üzgünüm,” dedi.

“Ben de,” dedi kadın. “Terry, yaptığın işin ne kadar riskli olduğunun farkında değilsin.”

“Bence farkındayım, Doktor. Seçeneğim olmadığını düşünüyorum.”

“Ben de.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Senin doktorun olmaya devam edemem, Terry. Benim öğütlerimi dinlemiyorsun. Bu koşullar altında senin doktorun olamam.”

“Beni kovuyor musun, Doktor?”

Terry huzursuzca güldü.

“Şaka yapmıyorum. Belki de bunun bir çeşit oyun olduğunu, yenilmez olduğunu düşünüyorsundur.”

“Yenilmez olduğumu düşünmüyorum.”

“Söylediklerinle yaptıkların birbirini tutmuyor. Pazartesi günü asistanlarımdan biri senin dosyalarını toplar. İstersen sana birkaç kalp uzmanı önerebilirim.”

McCaleb gözlerini kapattı.

“Dinle, Doktor. Ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Uzun zamandır birlikteyiz. Bir yolunu bulamaz mıyız?”

“İki yol var. Eğer pazartesiye kadar beni aramazsan seçimini yapmışsın demektir. Dosyalarını hazırlarım.”

Kadın kapattı. McCaleb kulağına gelen sinyal sesiyle öylece kalakalmıştı.

Dışarı çıkıp kısa bir yürüyüş yaptı. Etrafa göz attı. Ortalıkta ne Buddy Lockridge ne başka biri görünüyordu. Hava durgundu, iskeleye yaklaştı. Denizin dibini göremedi. Düşündü, Fox’un meydan okumasına aldırmamaya karar verdi.

Geri döndüğünde fotoğraf bıraktığı yerdeydi. Eline aldı, yeniden incelemeye başladı. Kadının gözlerinin de alınmış olduğunu fark etti.

Sol kulağında üç, sağ kulağında bir delik olduğunu gördü.

Fotoğrafı bir yana bıraktı, aklına dosyalardaki, kurbana ait eşyalar listesi geldi.

Tüm ayrıntıları kontrol etmiş olmak için raporu aradı. Kadının üzerinden çıkanlar arasında takılar başlığını görene kadar rapora göz gezdirdi.

TAKILAR

1- Timex saat
2- Üç küpe (2 hilal şeklinde, bir gümüş halka)
3- İki yüzük (gümüş, burç taşı)

Kasette kadının dört küpe taktığını hatırladı. Rapordaki sayıyla tutmuyordu. Otopsi fotoğraflarında da dört delik görünüyordu.

Kaseti yeniden izlemek için televizyona yöneldi, sonra vazgeçti. Yanılmadığına emindi. Kadının taktığı haç şeklindeki küpe ortada yoktu.

Bununla uğraşmaya değip değmeyeceğini düşünmeye başladı. Haç şeklindeki küpeye ne olmuştu? Niye listede yoktu?

Saatine baktı, on ikiyi on geçiyordu. Graciela büyük bir olasılıkla yemekteydi. Hastaneyi aradı, kafeteryaya bağlandı. Bir kadın cevap verdi. McCaleb kadına Graciela’ya bir mesaj iletip iletemeyeceğini sordu. Kadın duraksadı, McCaleb Graciela’yı tarif etti, adını verdi. Kadın gönülsüz de olsa mesajını sordu.

“En kısa sürede Doktor McCaleb’i aramasını söyleyin.”

Beş dakika sonra Graciela aradı.

“Doktor McCaleb?”

“Üzgünüm, arkadaşının sana mesajı iletmesini garantilemek için başka çarem yoktu.”

“Neler oluyor?”

“Kız kardeşinin küpeleriyle ilgili aklıma bir şey takıldı. Kardeşinin sol kulağına taktığı haç

şeklindeki küpe raporda belirtilmemiş."

"Evet, çünkü onu o gece takmamıştı. Bunun çok garip olduğunu ben de düşündüm. O küpe uğuruydu, neredeyse her gün onu takardı."

"Simgesi gibi," dedi McCaleb. "O gece onu takmadı demekle ne söylemek istiyorsun?"

"Takmadı, çünkü polis üzerinden çıkan her şeyi bana teslim etti. Eşyalar arasında küpe yoktu."

"Emin misin? Görüntülerde kulağında küpesi var,"

"Hangi görüntüler?"

"Saldırının yapıldığı marketin güvenlik kamerasındaki görüntüler."

Kadın bir an sustu.

"Olamaz. Küpesini mücevher kutusunda buldum. Kardeşim gömülürken kulağına takmaları için küpeyi onlara sonradan verdim."

Bu sefer McCaleb konuşmadı, parçaları bir araya getiriyordu.

"İki küpesi olması gerekmez mi? Küpelerden pek anlamam ama çift satın alınmaz mı bunlar?"

"Evet, haklısın. Bunu düşünmemiştim."

"Senin bulduğun ikincisi olabilir mi?"

İçinde, uzun süredir hissetmediği kıpırtı başlamıştı.

"Sanırım..." dedi Graciela. "Eğer markette kulağında küpe vardıysa, küpeye ne oldu?"

"Benim de öğrenmek istediğim bu."

"Ama ne fark eder ki?"

Bir süre, kadına nasıl açıklaması gerektiğini düşündü. O anda aklından geçenlerin fazlasıyla varsayımlara dayandığına karar verdi.

"Henüz bilmiyorum. Bir sorum daha var. Bu küpe kulağa sıkıca tutturulanlardan mı, yoksa kolayca geçirilenlerden mi? Görüntülerden anlaşılmıyor."

"Kolay düşecek bir küpe olmadığını sanıyorum."

Kadın konuşurken, McCaleb doktor raporlarına göz atmaya devam etti. Gloria'ya ilk müdahaleyi yapan ve kadını hastaneye getiren iki doktorun adlarını buldu.

"Gitmeliyim, "dedi. "Yarın geliyor musunuz?"

"Tabii ki. Şey, Terry?"

"Evet?"

"Marketteki görüntülerin hepsini seyrettin mi? Yani Gloria'yı..."

"Evet, seyretmek zorundaydım."

"O... O korkmuş muydu?"

"Hayır Graciela. Her şey çok çabuk olmuş. Ne olduğunu anlamamış bile."

"Sanırım bu iyi."

"Bence de. Dinle, sen iyi misin?"

"Evet."

"Peki, yarın görüşürüz."

Gloria'yı hastaneye getiren doktorlar 76 no.lu yardım merkezinde çalışıyordu. McCaleb orayı aradı, adamların pazar gününe kadar izinli olduklarını öğrendi. Merkezin şefi, genel iş anlayışı olarak, kurbana ait her eşyayı polise teslim ettiklerini söyleme ihtiyacı hissetti. Ama haç şeklindeki küpe ortada yoktu. Kayıtlara geçirilmemişti.

McCaleb, içinde bir yabancının kalbiyle, kurtarılan kişinin kendisi olmaması gerektiğini düşünüyordu. Başka birisi kurtarılmalıydı. Gloria'nın kalbini almadan haftalar önce kendisini ölüme hazırlamıştı. Kendi sonunu, kendi hiçliğini bekliyordu. Hazırdı.

Yapması kolaydı. Büro'da çalışırken bir görevi vardı. Tüm kötülüklere karşı savaşıyordu, yorucu ve zor da olsa, hayatı anlamaydı.

Kalbi onu yarı yolda bıraktığı anda, her şey sona ermişti.

Şimdi yeni bir kalbi vardı, ama yeni bir hayatı olmadığını düşünüyordu. Öyle hissetmiyordu. Sanki denize hiç açılmamış bir denizci gibiydi. İkinci şanslar çok da umurunda değildi. Böyle yaşamak McCaleb'e yetmiyordu. Graciela Rivers teknesine adımını atıp hayatına girdiği anda, kendi içinde bunun mücadelesini veriyordu.

Kadının hayatına girmesi, içindeki mücadeleye ara vermesine neden olmuştu. Ama şimdi durum değişmekteydi. Kayıp haç küpe içinde bazı duyguları hareketlendirmişti. Uzun deneyimler sonucu kötülüğün ne zaman, nasıl yaklaştığını hissedebiliyordu. İşaretlerini bilirdi.

Bu da onlardan biriydi.

ON DOKUZ

McCaleb yerel polisteki cinayet masasına o hafta içinde o kadar sık gitmişti ki, kapıdaki memur, bu sefer, kimseye haber vermeden içeri girmesine izin vermişti. Jaye Winston masasında çalışıyordu. McCaleb'i görünce şaşırdı.

"Seni bugün görmeyi beklemiyordum. Niye buradasın?"

"Üzerinde durmaya değecek bir şey bulduğumu düşünüyorum."

"Bolotov'la mı ilgili?"

"Hayır, bu yeni."

"Gene boşuna beni ayaklandırmayacaksın, değil mi McCaleb?"

"Hayır"

"Söyle o zaman."

Etrafta Winston'ın pek çok meslektaşı vardı. İnsanların kendisini duymasını istemeyen McCaleb masaya iyice yaklaştı.

"Arrango ve Walters bir noktayı atlamışlar," dedi. "Ben de ilk incelemede atladım. Ama bu sabah dosyalara ve kasetlere yeniden bakınca onu fark ettim. Dikkatle incelenmesi gereken bir nokta işleri değiştirebilir."

"Lafı evirip çevirme. Neyi atlamışlar?"

"Göstersem daha iyi olur." Yerdeki çantasına uzandı, güvenlik kamerasından kaydedilen görüntülerin olduğu kaseti çıkarttı "Gidip bunu seyredebilir miyiz?"

Winston kalktı, birlikte video odasına gittiler. Kadın televizyonu ve videoyu ayarladı. Kaseti yerleştirirken onun, McCaleb'e kendisinin verdiği kopya olmadığını fark etti.

"Bu ne?"

"Marketteki güvenlik kamerasının görüntüleri."

"Sana verdiğim kaset bu değil."

"Bu bir kopya. Ötekini birisi inceliyor."

"Ne demek istiyorsun? Kim?"

"Büro'dayken tanıdığım bir teknisyen. Görüntüleri daha iyi hale getirtmeye çalışıyorum. Çok önemli değil."

"Bana göstermek istediğin nedir?"

Görüntüler akmaya başlamıştı.

"Görüntüleri hangi düğmeyle döndürebilirim?"

Kadın düğmeyi gösterdi, McCaleb uygun anın gelmesini bekledi. Gloria Torres tezgâha yaklaştı, Bay Kang'a gülümsedi. Sonra saldırgan geldi, kadını öldürdü. McCaleb görüntüyü dondurdu. Cebinden çıkarttığı kalemle Gloria'nın sol kulağını işaret etti.

"Görüntü çok bulanık. Ama kadının sol kulağında üç küpe olduğunu görüyorsun."

"Tamam, çok net değil, ama sana inanıyorum."

Görüntüler yeniden akmaya başladı. Kadının sağ kulağı görüntüye geldi. McCaleb dondurdu.

"Sağ kulakta tek küpe var. Soldaki hilal şeklindeki küpenin eşi."

"Evet, bunun anlamı ne?"

McCaleb soruyu duymamış gibi yaptı. Görüntüleri izlemeye devam ettiler. Gloria'yı kalkan olarak kullanan saldırgan Kang'a ateş etti. O sırada görüntüden çıktı, Gloria'yı yavaşça yere bıraktı.

"Sonra kurban görüntüden çıkar, katil kurbanı yavaşça yere bırakır."

"Sen bunun kasten mi yapıldığını söylüyorsun?"

"Kesinlikle."

“Ama niye?”

McCaleb yine çantasını açtı, kadının üzerinden çıkan eşyaların yazılı olduğu polis raporunu çıkartıp Winston’a verdi.

“Bu, polisin tuttuğu rapor. Hastanede tutulmuş. Hatırlarsan, kadın hâlâ hayattaydı. Üzerindekileri alıp, devriye polisine verdiler. Bu, devriye polisinin raporu. Ne eksik?”

Winston sayfaya hızla göz attı.

“Bilmiyorum. Bu kadının üzerinden çıkanların listesi. Bir dakika, haç şeklindeki küpe nerede?”

“Doğru. Listede yok. Adam aldı.”

“Devriye polisi mi?”

“Hayır. Saldırgan. Küpeyi katil aldı.”

Winston’ın yüzü allak bullak oldu. McCaleb’i takip edemiyordu. Onun kadar deneyimli değildi, McCaleb’in gördüklerini görmemişti. Anlayamıyordu.

“Dur bir dakika,” dedi. “Adamın aldığını nereden biliyorsun? Küpe yere düşmüş ve kaybolmuş olabilir.”

“Kurbanın kız kardeşiyle konuştum. Ayrıca hastaneyi ve kadına ilk müdahale eden, onu hastaneye götüren doktorları da aradım.”

Soruşturmayı bu boyuta taşıyarak olayı abarttığının farkındaydı ama Winston’ı mecbur bırakmalıydı. Kendi ulaştığı sonuçlardan başkasına ulaşmasını engellemek gerekliydi.

“Kız kardeşi, küpenin klipsinin sağlam olduğunu, kulağından kolay kolay çıkmayacağını söylüyor. Düştüyse bile, ambulanstaki doktorlar onu bulamadı. Hastanede de yok. Onu katil aldı Jaye.”

“Tamam, tamam. Aldıysa, ne oldu? Henüz ikna olmadım ama, sence bunun anlamı nedir?”

“Bunun anlamı, her şey değişir. Bu, olayın basit bir soygun olmadığını gösterir. O sadece yanlış yerde, yanlış zamanda olan biri değildi. O hedefti, avdı.”

“Hadi Terry. O kadın... Ne yapmaya çalışıyorsun? Bunu da bir seri cinayet olayına dönüştürmek istiyorsun?”

“Hiçbir şeye dönüştürmeye çalışmıyorum. Her şey ortada. Baştan beri de böyleydi. Sadece siz -pardon biz- öyle olduğunu göremedik.”

Winston arkasını döndü, başını sallayarak dışarı çıkmaya hazırlandı. Aniden durdu, geri döndü.

“Tamam, bana ne gördüğünü anlat. Çünkü ben hiçbir şey göremiyorum. Los Angeles Polis Teşkilatı’na gidip, o iki pisliğe yanıldıklarını söylemek isterdim, ama ben de senin gördüğünü görmüyorum.”

“Tamam, küpeden başlayalım. Söylediğim gibi, kız kardeşiyle konuştum. Gloria’nın bu küpeyi her gün taktığını söyledi. Her gün. Bildiğimiz dini anlamının dışında kadının uğuru gibiymiş. Tamam mı? Buraya kadar anlamadığın bir nokta var mı?”

“Henüz yok.”

“Tamam. Şimdi, varsayalım, küpeyi katil aldı. Dediğim gibi, hastanede ve ambulansta bulunamadı. O yüzden varsayalım, katil aldı.”

Winston gönülsüz de olsa bunu kabul etti.

“Şimdi olaya iki açıdan bakalım. Nasıl? Niye? İlki kolay. Görüntüleri hatırlıyor musun? Görüntüden çıkıp kadını yere bıraktığı anda, katil küpeyi almış olabilir.”

“Bir şeyi unutuyorsun.”

“Nedir?”

“İyilik Meleği. Kadının kafasını sarmıştı. Belki de o almıştır.”

“Bunu düşündüm. İmkânsız değil. Ama katilden daha düşük bir ihtimal. İyilik Meleği olaya şans eseri karıştı. Niye alsın ki?”

“Bilemiyorum. Niye katil alsın?”

“Dediğim gibi, bu da sorulabilir. Ama asıl önemli olan alınan şey. Dini bir simge, şans getirdiğine inanılan bir nesne. Kadının her gün taktığı bir şey. Neredeyse onun sembolü. Maddi değerinden çok, manevi değeri ağır basan bir küpe.”

Winston’ın tepkisini bekledi. Olayı anlatmıştı. Şimdi sıra son devredeydi. Winston iyi

direnmişti ama sonunda ikna olacaktı. MCaleb kadını ikna edeceğine emindi.

"Gloria'yı tanıyan biri küpenin önemini bilirdi. Ona yakın olan, onu bir süre takip eden birisi de bunu kısa sürede anlayabilirdi."

"Sessizce iz süren birinden mi bahsediyorsun?"

McCaleb başını salladı.

"Kadını takip eder. Alışkanlıklarını öğrenir, planını yapar. Ayrıca kadını hep hatırlatacak bir şey de arar. Üzerinde taşıyabileceği, onu hep hatırlatacak küçük bir şey."

"Küpe"

Tekrar başını salladı. Winston, McCaleb'e bakmadan, odanın içinde voltalar atmaya başladı.

"Bu konuda düşünmeliyim... Oturabileceğimiz bir yere gidelim."

Yanıt beklemedi. Kapıyı açıp dışarı çıktı. McCaleb hemen kaseti videodan çıkarttı, çantasını kaptı, kadını takip etti. İlk gün buluştukları odaya geçtiler. Oda boştu ama tıpkı McDonalds restoranı gibi kokuyordu. Winston yerdeki tepsiyi aldı, dışarı bıraktı.

"Burada yemek yenmesi yasak aslında," diyerek kapıyı kapattı.

Karşılıklı oturdular.

"Peki ya adam? James Cordell? Birincisi, o bir erkek. Ötekisi kadın. Üstelik cinsel ilişki yok. Kadına dokunulmamıştı bile."

"Bunlar önemli değil," dedi McCaleb. Bu soruya önceden hazırlıklıydı. Buddy Lockridge'le marinadan buraya gelirken, yolda kendisine gelebilecek olası soruları ve cevaplarını düşünmüştü. "Eğer ben haklıysam, bu olaya 'gücünü kanıtlama cinayeti' denebilir. Adam, bununla başa çıkabilen birisi olduğu için bu işi yapar. Toplumla ve polisle dalga geçebilmek, gücünü kanıtlamak için böyle suç işler. Diğer sorunlarını -işi olabilir, tüm kadınlar veya sadece annesi olabilir, ya da her neyse- polise yansıtır. Dedektifleri huzursuz ederek kendini tatmin eder. Kendini güçlü hisseder. Kurbanlarına tecavüz etmese bile, bundan cinsel bir zevk alabilir. Kod Katili hatırlıyor musun? Ya da Berkowitz'i, New York'taki Sam'in Oğlu'nun katilini?"

"Elbette."

"Her ikisinde de aynı şey geçerliydi. Olaylarda cinsel saldırı yoktu ama sorunun temelinde bu yatıyordu. Berkowitz'i düşün Adam, kadın erkek demeden insanları öldürüp kaçıyordu. Günler sonra, olay yerine gelip mastürbasyon yapıyordu. Biz Kod Katili'nin de aynısını yaptığını varsaymıştık. Eğer yaptıysa bile gözaltı ekiplerimiz onu yakalayamadı. Söylediğim şu ki Jaye, tüm ayrıntılar her zaman açıkça ortada olmak zorunda değil."

McCaleb Winston'a baktı. Kadın söylediklerini anlamış gibiydi.

"Sadece bu değil," diye devam etti McCaleb. Olayın başka bir yönü de var. Adam kameralara da konuşuyor."

"Bizim onu görmemizden de mi hoşlanıyor?"

McCaleb başını salladı.

"Sanırım kamerayı istiyor. Marifetlerinin kaydedilmesi hoşuna gidiyor. Görüntülenmesi, olayın tehlikesini ve adam açısından heyecanını arttırıyor. Böylece kendisini daha da güçlü hissediyor. Anladığım kadarıyla avını seçiyor, bir süre takip ediyor, ATM gibi, market gibi günlük alışkanlıklarını öğreniyor. Olay yerinde kamera olmasından hoşlanıyor. Kameraya dönerek konuşuyor. Göz kırpıyor. Kamera sensin, yani dedektifler. Adam seninle konuşuyor, seninle dalga geçiyor."

"O zaman belki de kurbanı seçmiyor. Belki kim olacağı umurunda değil. Tek düşündüğü kamera. Berkowitz gibi. O da, kimi vurduğunu umursamıyordu. Sadece gidip birilerini vuruyordu."

"Ama Berkowitz öldürdüklerinden hatıra olsun diye bir şey almazdı."

"Küpeden mi söz ediyorsun?"

McCaleb başını salladı.

"Bu, işi kişiselleştiriyor. Ben kurbanların seçilmiş olduğunu düşünüyorum. Öteki türlü olamaz."

"Bunların hepsini düşündün, değil mi?"

"Hepsini değil. Kurbanları nasıl veya niye seçtiğini hâlâ bilmiyorum. Evet, bunları

düşündüm. Buraya gelene kadar yolda bir buçuk saat harcadım. Trafik sıkışıktı."

"Kiminle geldin?"

"Şoförüm var: Henüz araba kullanamıyorum."

Kadın bir şey söylemedi. McCaleb keşke şoförden söz etmeseydim diye aklından geçirdi. Bu, zayıflığının bir göstergesiydi.

"Yeniden başlamalıyız," dedi McCaleb. "Çünkü daha önce, kurbanların rastgele seçildiğini düşünmüştük. Seçilenlerin kurbanlar değil, yerler olduğuna inanmıştık. Ama bence tam tersi. Asıl, kurbanlar seçilmişti. Onlar avdı. Seçilen, takip edilen, belirli kurbanlar. Onların geçmişlerini araştırmalıyız. Bir ortak noktaları olmalı. Bir insan, bir yer... Bir an -bu insanları ve katili birbirlerine bağlayan bir şey- bulabiliriz."

"Dur bir dakika."

McCaleb sesini giderek yükselttiğini fark etti, sustu.

"James Cordell'den ne alındı? ATM'den alınan parayı mı düşünüyorsun?"

"Ne alındığını bilmiyorum, ama para değildi. Bu, olaya soygun süsü vermek için yapılmıştı. Üstelik parayı makineden aldı, Cordell'den değil."

"O zaman, hatalı çıkış yapmıyor musun?"

"Hayır. Kesinlikle bir şey alındı, eminim."

"Görürdük. Her şey kayıtlarda var."

"Gloria Torres'tekini kimse fark etmedi, o da aslında kayıtlıydı."

"Bilemiyorum. Bak, üstüne alınma ama tıpkı Büro'da çalışırken yaptığın gibi, olaya fazla şüpheci yaklaşmıyor musun?"

"Abarttığımı mı düşünüyorsun? Daha önce yaptığım işe geri dönmek istediğimi mi?"

Winston omuzlarını silkti. Bunu söylemek istememişti. "Onu aramam gerekmiyordu, Jaye. O zaten oradaydı. Elbette küpenin başka bir anlamı olabilir. Hatta hiçbir şey ifade etmeyebilir. Ama bu dünyayı, bu adamları birazcık tanıyorsam altından böyle bir şey çıkacak. O adamların nasıl düşündüğünü, ne hissettiklerini bilirim Jaye. Belayı, kötülüğü bilirim. Şimdi, tam burada. "

Winston adama tuhaf tuhaf baktı. Belki de McCaleb bu kadar hararetli konuşmamalıydı.

"Cordell'in arabası, Chevy Suburban, kayıtlarda yoktu. Aracını incelediniz mi? Verdiğin dosyada araçla ilgili bilgi yoktu."

"Hayır, inceleme yapılmadı. Cüzdanını açıp ATM kartını almış, cüzdanı araçta bırakmış. Eğer katil araca gitseydi, cüzdanı alabilirdi. Cüzdanı araçta bulunca fazla üzerinde durmadık."

McCaleb başını salladı ve "Hâlâ olayın soygun olduğunu düşünüyorsun" dedi. "Eğer bu gerçek bir soygun olsaydı, aracı incelememek kabul edilebilirdi. Peki ya değilse? Katil araca gidip cüzdan gibi çok ortada olan bir eşyayı almazdı."

"Peki ne alırdı?"

"Bilmiyorum. Başka bir şey. Cordell aracını çok sık kullanıyordu. Bütün gün yollardaydı, aracı da tıpkı ikinci evi gibi olmalıydı. Araçta katilin alabileceği bir çok kişisel eşyası olabilir. Fotoğraflar, dikiz aynasına asılmış bir süs, günlük... Adını sen koy. Araç şimdi nerede? Bana hâlâ burada olduğunu söyle."

"Hayır, burada değil. Olaydan birkaç gün sonra aracı karısına teslim ettik."

"Şimdiye kadar çoktan temizlenmiş, hatta satılmış olabilir."

"Satılmamış. Cordell'in eşiyle en son birkaç hafta önce konuştuğumda, aracı ne yapacağını bilmediğini söyledi. Araç kadın için çok büyük, ayrıca kullanırken huzursuz oluyor. Ne demek istediğini anladın, sanırım."

McCaleb yeniden heyecanlandığını hissetti.

"O zaman gidip aracı inceleyebiliriz. Karısıyla konuşuruz, araçtan alınan bir şey olup olmadığını öğrenebiliriz."

"Eğer bir şey alınmışsa..."

Kadın kaşlarını çattı. McCaleb kadının neler düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Hipnoz ve Bolotov fiyaskolarından sonra, şefi kadının dışardan söylenenlerin çok kolay etkisi altında kaldığını düşünüyordu. Winston, alacağı sonuçtan emin olmadıkça, şefinin karşısına McCaleb'in yeni teorileriyle çıkmak istemiyordu. Ama sonuçlardan McCaleb de asla emin

olamazdı.

“Ne yapacaksın?” diye sordu. “Ben gitmeye hazırım. Bana eşlik edecek misin? Yoksa olduğun yerde saymayı mı tercih edersin?”

McCaleb iş, rol, ya da başka bir şey için kaygılanmıyordu. O gitmeye hazırdı. Winston gelse de gelmese de, o gidecekti. Kadın da bunun farkındaydı.

“Senin ne yapacağın önemli. Benim gibi buradaki lanet şeylerle uğraşmak zorunda değilsin. Hipnoz işinden sonra Hitchens…”

“Dinle, Jaye. Bunların hiçbiri umurumda değil. Tek istediğim o katili yakalamak. Bana birkaç gün ver. Elimde yeni bir şeyle geleceğim. O çöle gidip Cordell’in karısıyla konuşacağım ve araca bir göz atacağım. Eğer bir şey bulursam, gider şefine anlatırsın. Eğer bulamazsam, bu teoriyi yutarım. Bir daha da seni rahatsız etmem.”

“Bak, bunu…”

“Ne demek istediğini anladım. Başka işlerin var. Eski dosyaların kurcalanması en son isteyeceğin şey. Nasıl olduğunu bilirim. Belki buraya gelmeden, gidip kadını görmem daha akıllıca olurdu. Ama bu olayla sen ilgilendiğin için ve beni adam yerine koyduğun için, gelip onayını almak istedim. Şimdi gidiyorum. Bir şey bulursam sana haber vereceğim.”

Winston bir süre sessiz kaldı, sonra başını salladı.

“Tamam, bildiğin gibi yap.”

YİRMİ

Lockridge ve McCaleb, onları ülkenin kuzeydoğusuna ulaştıracak Antelope Valley parasız yoluna kadar birçok yerden geçtiler. Yolun çoğunda Lockridge aracı tek eliyle kullandı. Öteki eliyle mızıkasını tutuyordu. McCaleb bu şekilde kendisini pek güvende hissetmiyordu, ama adamı da uyarmadı.

Vasques Rocks'ı geçtiklerinde, McCaleb burada meydana gelen ve Jaye Winston'la tanışmasına neden olan olayı hatırladı. Manzara günbatımında oldukça etkileyiciydi. Güzel olduğu kadar tehlikeli bir görüntüsü vardı. Luther Hatch'i de buraya çekenin manzara olup olmadığını düşündü.

"Hiç buralara geldin mi, Vasques Rocks'a?" diye sordu Buddy.

"Evet."

"İlginç yerdir. Adını, yüz yıl kadar önce buralarda saklanan Meksikalı bir soyguncudan alır. Adam burada saklanmış, yakalanmamış. Sonra da efsane haline gelmiş."

McCleb başını salladı. Hikâyeyi sevmişti. Kendisinin böyle yerleri hatırlama yöntemi oldukça farklıydı. Kendi anılarında hep ceset ve kan vardı. Efsanelere ve kahramanlara yer yoktu.

Trafiğe yakalanmadan, saat beşi az geçe Lancaster'a vardılar. James Cordell'in evini ararken Desert Flower Estate denilen mahalleden geçtiler. Evler İspanyol mimarisine göre yapılmıştı, kırmızı çatıları, kıvrımlı pencereleri vardı. Los Angeles'ın karmaşasından ve pahalılığından kaçan aileler, buradaki evlerde yaşamayı tercih ediyordu.

Desert Flower Estates, alıcılara üç farklı planda ev sunuyordu, McCaleb ilerledikçe, her üç evden birinin aynı olduğunu fark etti. Bu evler, ona San Fernando Valley'deki, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra yapılan evleri hatırlattı.

Böyle bir evde yaşama fikri, McCaleb'e sıkıntı verdi. Bu sıkıntı gördüğü bir şeyden kaynaklanmamıştı. Evlerin okyanusa uzak olması yeterli bir nedendi. Böyle bir yerde asla yaşayamazdı.

"İşte burası," dedi Buddy.

Posta kutusunun üzerindeki numarayı gösterdi. McCaleb girişte, garajın önüne park edilmiş olan Chevy Suburban'ı gördü. Garajın içinde bir sürü kutu, eski bisikletler ve bir sörf tahtası vardı. McCaleb bir zamanlar James Cordell'in sörf yaptığını düşündü.

"Ne kadar süreceğinden emin değilim."

"Burası çok sıcak olacak. Ben de seninle gelebilir miyim? Söz veriyorum, ağzımı açmayacağım."

"Eğer çok sıcak olursa havalandırmayı açarsın, Buddy. İstersen biraz arabayla dolaş. Civarda meşrubat satan çocuklar olabilir."

Buddy'nin itiraz etmesine fırsat vermeden arabadan indi. Onun soruşturmaya burnunu sokmasına izin vermeyecekti. Eve ilerlerken durdu, Suburban'a baktı. Araba tıka basa doluydu. Belki de hâlâ şansı vardı. Arabaya dokunan olmamıştı.

James Cordell'in dul eşinin adı Amelia'ydı. McCaleb bunu raporlardan öğrenmişti. Amelia Cordell olduğunu tahmin ettiği bir kadın, McCaleb zili çalmadan kapıyı açtı. Jaye Winston, kadına onun geleceğini haber vermiş olmalıydı.

"Bayan Cordell?"

"Evet?"

"Ben Terry McCaleb. Dedektif Winston benim geleceğimi haber vermiş olmalı."

"Evet, verdi."

"Kötü bir zaman mı?"

“İyi zaman var mı ki?”

“Yine doğru sözcükleri seçemedim. Özür dilerim. Bana ayıracak birkaç dakikanız var mı? Sizinle konuşmak istiyorum”

Kısa boylu, kahverengi saçlı, ufak tefek bir kadındı. Burnu kızarmıştı, ya hastaydı ya da ağlamıştı. McCaleb ağlamasının nedeninin, Jaye Winston’ın araması olup olmadığını merak etti.

Kadın McCaleb’i içeri davet etti. Oturma odasına geçtiler. Sehpanın üzerinde bir kutu kâğıt mendil vardı. Yan odadan televizyon sesi geliyordu, galiba çocuklar çizgi film seyrediyordu.

“Arabada bekleyen ortağınız mı?” diye sordu kadın.

“Hayır, şoförüm.

“İçeri gelmek ister mi? Dışarısı çok sıcak.”

“Hayır, idare edebileceğinden eminim.”

“Özel dedektif misiniz?”

“Aslında değilim. Canoga Park’ta öldürülen kadının aile dostuyum. Dedektif Winston benim hakkımda size neler anlattı bilemiyorum ama, özetlemek gerekirse, FBI için çalışıyordum, bu konuda deneyimliyim. Bildiğiniz gibi, yerel polis ve Los Angeles Polis Teşkilatı soruşturmayı daha ileri taşıyamadı. Ben yardımcı olmaya çalışıyorum.”

Kadın başını salladı.

“Başlamadan önce, kocanızın başına gelenlere çok üzüldüğümü belirtmeliyim. Bir yabancının taziye dilekleri sizin için ne kadar önemli bilmiyorum. Ama polis raporlarından öğrendiğim kadarıyla James çok iyi bir adammış.”

Kadın gülümsedi ve “Teşekkür ederim,” dedi. “Ona James dendiğini duymak çok komik. Genelde insanlar onu Jim veya Jimmy diye çağırırlardı. Ve haklısınız, o çok iyi bir adamdı.”

McCaleb başını salladı.

“Bana ne sormak istiyorsunuz, Bay McCaleb? Ne olduğu hakkında en ufak bir bilgim bile yok. Jaye’in niye beni aradığını da anlamış değilim.”

“Öncelikle...” dedi McCaleb, yerdeki çantasına uzandı, içinden Gloria ve oğlunun doğum günü fotoğrafını çıkarttı. Amelia Cordell’e uzattı. “Bu kadını tanıyor musunuz? Kocanızın tanıdığı bir bayan olabilir mi?”

Kadın fotoğrafı dikkatle inceledi.

“Hiç sanmıyorum. Bu kadın...”

“Evet, diğer olaydaki kurban.”

“Bu da oğlu mu?”

“Evet.”

“Anlamıyorum. Benim kocam bu kadını nereden tanısın ki? Siz aralarında bir şey...”

“Hayır, hayır. Hiçbir şey söylemeye çalışmıyorum, Bayan Cordell. Sadece bazı karanlık noktaları aydınlatmaya çalışıyorum. Olabilecek şeyler. Gözümüze çarpmayan ama olması muhtemel şeyler.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Soygunun sadece bir güdü olabileceğini. Ve tek güdünün soygun olmadığını.”

Kadın boş gözlerle McCaleb’e baktı, anlamamıştı.

“Dinleyin Bayan Cordell. Kocanız ve bu kadının bir ilişkisi olduğunu söylemedim. Söylemeye çalıştığım, kocanız ve bu kadının bir şekilde saldırganla yollarının kesiştiği. Gördüğünüz üzere bir ilişki var ama bu, saldırganla kurbanlar arasında. Kocanız ve diğer kurbanlar saldırganla ayrı noktalarda olsa bile karşılaştılar. Bu yüzden size bu fotoğrafı gösterdim. Bu kadını daha önce hiç görmediğinize emin misiniz?”

“Eminim.”

“Kocanız saldırıdan önce Canoga Park civarında çalıştı mı?”

“Bilmiyorum.”

“Los Angeles Times’la bir ilgisi var mıydı? Gazetenin Chatsworth’teki matbaasına daha önce hiç gitmiş miydi?”

Cevap yine olumsuzdu.

“İşinde sorunları var mıydı? Muhabirlerle konuşma ihtiyacı duyduğu sorunlar?”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum.”

“Kadın muhabir miydi?”

“Hayır ama çalıştığı yerde birçok muhabir vardı. Belki de, saldırganla yolları orada kesişti.”

“Sanmıyorum. Eğer kafasına takılan bir sorun olsaydı, Jimmy mutlaka bana anlatırdı. Hep öyle yapmıştı.”

“Peki. Anlıyorum.”

McCaleb sonraki on beş dakikada, adamın her gün yaptığı şeylerle ilgili kadından bilgi aldı. Üç sayfa dolusu not aldı ama işe yaramayacağını düşünüyordu. James Cordell iyi çalışan, zamanının çoğunu ailesiyle geçiren bir adama benziyordu. Ölümünden önceki birkaç haftada, eyaletin orta bölümündeki inşaatlarda görevliydi. Karısı, adamın zamanını güneyde harcamış olacağına inanmıyordu. Chatsworth veya Canoga Park civarına gitmiş olamazdı.

McCaleb defterini kapattı.

“Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Bayan Cordell. Size sormak istediğim son bir soru var. Kocanızın eşyalarından kayıp olan var mı?”

“Eşyaları mı? Ne demek istiyorsunuz?”

Amelia Cordell, McCaleb’i Chevy Suburban’ın yanına götürdü. Adamın giysileri ve takıları eksik değildi. Kadın bundan emindi. Geriye, aranması gereken araba kalıyordu.

“Kimse kullanmadı, değil mi?” diye sordu McCaleb, kadın aracın kapısını açarken.

“Karakoldan buraya ben getirdim. Arabayı ilk ve son, o zaman kullandım zaten. Jim bu arabayı sadece iş için kullanırdı. Ben kullanmıyorum, çünkü benim için çok büyük ve yüksek.”

McCaleb arabaya kafasını uzattı. İçerde adamın iş malzemeleri vardı. McCaleb bunları geçti. Onun aradığı kişisel eşyalardı.

Arabanın ön bölümünü gözden geçirdi. Her taraf tozluydu.

Cordell büyük bir olasılıkla arabayı çölde camları açık olarak kullanmıştı. McCaleb kapıdaki bir gözü açtı, içinden benzin istasyonlarının ilanları ve Cordell’in tarihler, yollar ve sürelerle ilgili notlar aldığı bir defter çıktı. McCaleb defteri aldı, Chatsworth veya Canoga Park’a yapılan yolculuklarla ilgili notlar olup olmadığını inceledi. Yoktu. Galiba Amelia Cordell kocası hakkında yanılmıyordu.

Arabada iki de harita buldu. Alıp arabanın kaportası üzerine serdi. Haritalardan biri California’daki benzin istasyonlarını gösteriyordu. Öteki inşaatlarla ilgiliydi. McCaleb Cordell’in işaretlemiş olabileceği beklenmedik bir nokta aradı, yoktu. Haritaları katlayıp yerine koydu.

Şoför koltuğuna oturup etrafı inceledi. Dikiz aynasına baktı. Kadına, kocasının buraya herhangi bir süs ya da maskot asıp asmadığını sordu. Kadın hatırlamıyordu.

Ön paneli kontrol etti. İş malzemeleri vardı, dosyalar, kalemler, teknik kalemler, kasetler ve bir tomar okunmuş mektup. Cordell country müzik dinlemeyi seviyor olmalıydı. Gözüne batan bir şey yoktu. Aklına bir şey gelmiyordu.

“Özellikle sevdiği, kullandığı bir kalemi var mıydı? Hediye edilmiş bir dolma kalem gibi?”

“Sanmıyorum. Hatırlamıyorum.”

McCaleb mektuplara bakmaya başladı. İş mektuplarına benziyordu. Toplantılar, inşaat raporlarıyla ilgili mektuplardı. McCaleb mektupları yerine bıraktı. Kadın sessizce McCaleb’i seyrediyordu.

Koltukların arasında bir çağrı cihazı ve güneş gözlüğü vardı. Cordell ATM’ye uğradığında vakit gece yarısına yakındı. Gözlüğü niye takmadığı belliydi. Çağrı cihazını neden arabada bırakmıştı?

“Bayan Cordell, bu çağrı cihazı niye burada? Kocanız niye onu üzerinde taşımıyordu?”

Kadın bir süre düşündü ve “Uzun yolda kocam kemerini çıkartırdı,” dedi. “Rahatsız olduğunu söylerdi. Böbreklerine baskı yapıyormuş. Hatta çağrı cihazını birkaç defa da unutmuştu. Bilirsiniz, arabada unutmuş ve mesajlarını alamamıştı. O yüzden biliyorum.”

McCaleb başını salladı. Bir sonraki aşamada neyi kontrol etmesi gerektiğini düşünürken, aniden kapı açıldı, Buddy Lockridge içeri girdi.

“Nasıl gidiyor?”

Kapı aniden açıldığı ve Buddy'nin arkasından güneş vurduğu için McCaleb gözlerini kısmıştı.

"İşim bitmek üzere, Buddy. Niye beni arabada beklemiyorsun?"

Adam, "Bacaklarım uyuştu," dedi. O anda Amelia Cordell'i fark etti. "Nasılsınız, Bayan?"

McCaleb Buddy'nin gelmesinden ve ortağıymış gibi davranmasından rahatsız oldu.

"Evet, ne arıyoruz?"

"Biz mi? Ben burada olmayan bir şey arıyorum. Niye arabaya gitmiyorsun?"

"Buradan kaybolmuş bir şey mi? Anladım."

Ön tarafa göz attı. McCaleb orayı çoktan kontrol etmiş, hiçbir şey bulamamıştı.

"Ben baktım, Buddy. Sen niye..?"

"Orada ne vardı, fotoğraf filan mı?"

McCaleb adamın işaret ettiği yere baktı, bir şey göremedi.

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Baksana. Tozu görüyor musun? Fotoğraf ya da ona benzer bir şey. Belki de otoparka giriş kartıydı."

McCaleb yeniden baktı, hâlâ Buddy'nin neden söz ettiğini anlamamıştı. Buddy'nin yanına gitti. Oradan bakınca ne demek istediğini anladı. Şimdi görmüştü.

Göstergeler toz içindeydi. Hemen yanında hiç toz olmayan kare şeklinde bir bölge vardı. Yakın zamana kadar plastik kaplama içinde bir şey orada asılı olmalıydı. McCaleb çok şanslı olduğunu düşündü. Onu az önce durduğu yerden asla fark edemezdi.

"Bayan Cordell?" dedi. "Bu tarafa gelip buna bir göz atabilir misiniz?"

Kadının gelip bakmasını beklediler.

"Kocanız burada sizin veya çocuklarınızın fotoğrafını taşır mıydı?"

"Gerçekten hatırlamıyorum. Fotoğrafları vardı, ama nerede taşıdığını bilmiyorum. Olabilir ama emin değilim. Bu arabayı hiç kullanmadım. Jim ve ben dışarı çıktığımızda hep Caravan'ı alırdık. Dedim ya, Chevy benim için çok yüksek ve büyük."

McCaleb başını salladı.

"Onunla çalışan, bu arabaya binen, bize yardımcı olabilecek birini tanıyor musunuz?"

Şehre geri dönerken, ters yöne giden sonu gelmez araba kuyruklarıyla karşılaştılar. İnsanlar ya işten çıkmış evlerine dönüyordu ya da hafta sonu tatiline çıkıyorlardı. McCaleb onlara fazla aldırmıyordu, düşünmeye dalmıştı. Lockridge'in sesini duyurabilmesi için iki defa bağırması gerekti.

"Özür dilerim, bir şey mi söyledin?"

"Diyordum ki, o izi fark ederek galiba sana yardım ettim."

"Ettin, Buddy. Onu fark edemeyebilirdim. Ama hâlâ, keşke arabada kalsaydın diyorum. Sana sadece araba kullanman için para ödüyorum."

"Evet, ama ben arabada bekleseydim, sen hâlâ orada bir şey arıyor olacaktın."

"Bunu bilemeyiz."

"Peki, bana ne bulduğunu söylemeyecek misin?"

"Hiçbir şey, Buddy. Hiçbir şey bulamadım."

Yalan söylemişti. Amelia Cordell onu içeri almış, kocasının ofisine telefon etmesine izin vermişti. Buddy beklemek üzere arabaya gönderilmişti. İçerde, McCaleb, Cordell'in patronuyla konuşmuş, adamdan Cordell'in birlikte çalıştığı insanların adlarını ve telefon numaralarını almıştı. McCaleb daha sonra Lone Pine şantiyesini aramış ve orada görevli olan Maggie Mason'la görüşmüştü. Kadın, vurulmasından önce Cordell'le birkaç defa yemeğe çıktığını söylemişti. Her seferinde arabayı Cordell kullanmıştı.

McCaleb kadına arabanın ön panelinde dikkatini çeken bir şey olup olmadığını sormuştu. Kadın duraksamadan orada Cordell'in ailesinin fotoğrafı olduğunu söylemişti. Hatta o fotoğrafa yakından bile bakmış, Cordell'in karısının ve kucağında iki küçük kızının gülen yüzlerini görmüştü.

Eve dönerlerken, McCaleb yeniden heyecanlandığını hissetti. Bir yerde, birisi, Gloria Torres'in küpesi ve James Cordell'in aile fotoğrafıyla onu bekliyordu. İnsan şekline girmiş şeytan, bu insanları ne para için, ne korkudan, ne de intikam için öldürmüştü. Öldürme nedeni

bunların ötesindeydi. Katil onları zevk olsun diye, sırf beyninde yanan, onu kavuran fantezisini gerçeğe dönüştürebilmek için öldürmüştü.

Şeytan her yerdeydi. McCaleb bunu çok iyi biliyordu. Ayrıca onun soyut bir kavram olmadığını da biliyordu. Kanlı canlı olmalıydı, bir vücutta hayat bulmalıydı. Ancak o zaman peşine düşülebilir, yakalanabilir ve yok edilebilirdi. McCaleb onu biliyordu. Kalbi şiddetle ve tuhaf bir zevkle çarpıyordu.

YİRMİ BİR

Cumartesi sabahı uyandığında her taraf sisliydi. McCaleb yedide kalktı, tüm yatak örtülerini yıkatabilmek için, erkenden marinanın çamaşırhanesine gitti. Sonra dönüp teknesini misafirleri için temizledi. Bir yandan da, bu tür ufak işlere yoğunlaşamadığını fark etti.

Önceki gece, çölden döndükten sonra Jaye Winston'la konuşmuştu. Kadına arabadan kaybolan fotoğraftan söz ettiğinde, kadın gönülsüz de olsa, McCaleb'in doğru yolda olabileceği fikrine katılmıştı. Bir saat sonra kadın yeniden aramış, pazartesi sabahı sekizde Star Center'da buluşmak için sözleşmişlerdi. Kadının, şefi ve birkaç dedektif daha toplantıya gelecekti. Tabii ki, Arrango ve Walters da orada olacaktı. FBI'dan Maggie Griffin de toplantıya davetliydi. Maggie Griffin, McCaleb ayrıldıktan sonra FBI'da onun yerine atanan ajandı. McCaleb kadını ismen tanıyordu, duyduğu kadarıyla oldukça iyi işler çıkartmıştı.

Esas sorun da buydu. Pazartesi sabahı, McCaleb toplantının odak noktası olacaktı. Star Center'daki toplantıya geleceklerin çoğu, McCaleb'in anlatacaklarının tek kelimesine bile inanmayacaklardı. Onları ikna etmek çok zor olacaktı. Bu toplantıya hazırlanmaktansa, McCaleb bir kadın ve çocukla balığa çıkmayı tercih etmişti. Yaptığı ona ters geliyordu, misafirlerini ağırlamayı ertelemesinin doğru olacağını düşünüyordu. Ama sonunda vazgeçti. Graciela'yla konuşması gerekliydi, daha önemlisi sadece onunla birlikte olmak istediğinin farkına varmıştı. Onu huzursuz eden düşünceleri bir noktada kesişiyordu: Suçluluk. Soruşturmayı bir yana bırakmanın suçluluğu, kendisinden yardım isteyen bir kadını arzuladığı için duyduğu suçluluk.

Çamaşırhanede ve teknede işi bittiğinde, akşam yemeği için malzeme almaya alış verişe çıktı. Balık malzemeleri satan dükkândan canlı yem ve Raymond'a hediye etmek için küçük bir olta aldı. Tekneye geri döndü, aldıklarını yerleştirdi.

Saat onda hem kendisi, hem teknesi misafirler için hazırdılar. Henüz Graciela'nın arabası görünürde yoktu. McCaleb, Buddy'nin teknesine gidip pazartesi sabahı işi olup olmadığını öğrenmeye karar verdi. Gitmeden, iskelesinin kapısının açık olup olmadığını kontrol etti, Graciela ve Raymond geldiklerinde, kapıda kalmalarını istemezdi.

Marina geleneklerine saygı göestererek, Double-Down'a çıkmadı. Lockridge'e seslendi, iskelede bekledi. Teknenin kapısı açıktı, Buddy muhtemelen uyanmıştı, buralarda olmalıydı. Yarım dakika sonra karmakarışık saçları ve çökmüş suratıyla Buddy göründü. McCaleb, adamın akşamdan kalma olduğunu anlamıştı.

"Selam Terry."

"Selam. İyi misin?"

"Her zamanki gibi. Neler oluyor, bir yere mi gidiyoruz?"

"Bugün değil. Ama pazartesi sabahı sana ihtiyacım var. Beni Star Center'a götürebilir misin? Saat yedide buradan çıkmalıyız."

Buddy bu 'yoğun' programına uygun mu diye bir an düşündü ve onayladı.

"Tamamdır."

"Araba kullanabilecek misin?"

"Tabii ki. Star Center'da neler oluyor?"

"Sadece bir toplantı. Zamanında orada olmalıyım."

"Merak etme. Saat yedide buradan çıkmış olacağız. Saatimi kurarım."

"Tamam. Bir şey daha, buralara göz kulak ol."

"Saat fabrikasındaki adam yüzünden mi?"

"Evet. Geleceğini hiç sanmam, ama bilemeyiz. Her iki kolunda da dövmeler var. Gördüğün anda tanırsın zaten."

“Dikkat ederim. Galiba bugün birkaç misafirin var.”

McCaleb Lockridge’in arkasına baktığını gördü. Arkasını döndü, The Following Sea’ye baktı. Graciela ve Raymond gelmişti.

“Gitmeliyim, Buddy. Pazartesi görüşürüz.”

Graciela’nın üstünde rengi atmış bir kot pantolon, Dodgers eşofman ve ona uygun bir beysbol şapkası vardı. Omzuna bir spor çantası asmıştı, elinde de bir poşet taşıyordu. Raymond kot ve Kings hokey takımının süveterini giymişti. Onun da bir beysbol şapkası vardı. Çocuk elinde bir oyuncak itfaiye arabası ile eski, doldurulmuş bir hayvan tutuyordu, bir kuzuya benziyordu.

McCaleb çekindiği halde, Graciela’ya sarıldı, çocuğun da elini sıktı.

“Sizi gördüğüme sevindim çocuklar,” dedi. “Balık tutmaya hazır mısın Raymond?”

Çocuk cevap vermeye çekindi. Graciela çocuğu dürttü, çocuk sessizce başını salladı.

McCaleb çantaları aldı, misafirlerini tekneye davet etti, bir önceki ziyaretin aksine, bu sefer tekneyi tamamen gezdirdi. Tekneyi dolaşırken kadının elindeki poşeti mutfağa, spor çantayı misafirlerine vereceği kamaraya bıraktı. Graciela’ya burada kalacağını ve çarşafların temiz olduğunu söyledi. Sonra Raymond’a aslında çalışma odası olarak kullandığı kamarayı gezdirdi. Dosyaları ve kutuların çoğunu toplamıştı, odada çocuk için yeterince yer açılmıştı. Ranzada, çocuğun gece uyurken düşmesini engelleyecek bir korkuluk vardı. McCaleb buna ranza denir dediği zaman çocuk şaşırmıştı.

“Teknelerdeki yataklara ranza denir, Raymond,” dedi. “Banyoya da baş derler.”

“Niye?”

“Bilmem, hiç sormadım.”

McCaleb kadın ve çocuğu baş tarafa götürdü, su için ayak pedalını nasıl kullanmaları gerektiğini gösterdi. Graciela’nın duvarda asılı olan ateşini kaydettiği dosyaya baktığını gördü, kadına dosyanın gerekçesini anlattı. Kadın perşembe günkü kayıtları işaret etti.

“Ateşin mi vardı?”

“Hafif ateş. Fazla sürmedi, düştü.”

“Doktorun ne dedi?”

“Ona henüz söylemedim. Ateşim düştü, ben de iyiyim.”

Kadın endişe ve sıkıntıyla McCaleb’e baktı. Adam o anda kendisinin hayatta kalmasının kadın için ne kadar önemli olduğunu anladı. Kadın, kız kardeşinin son hediyesinin başına bir hiç uğruna bir şey gelmesini istemiyordu.

“Merak etme,” dedi McCaleb. “Ben iyiyim. Sadece o gün biraz fazla koşuşturdum. Sonra biraz kestirdim, ateşim düştü. O zamandan beri de iyiyim.”

Ateş çizelgesini gösterdi. O sırada Raymond pantolonunun paçasını çekiştirerek “Sen nerede uyuyorsun?” diye sordu.

McCaleb Graciela’ya baktı, yüzünün kızardığını fark ettirmemek için merdivene yöneldi.

“Hadi gel, sana göstereyim.”

Geri döndüklerinde, McCaleb Raymond’a mutfak masasını nasıl tek kişilik bir yatağa dönüştürebildiğini anlattı, çocuk inanmış gibiydi.

“Neler getirdiniz bakalım?” diye sordu.

Graciela’nın getirdiği poşeti boşaltmaya başladı. Anlaşmalarına göre, öğle yemeğini Graciela, akşam yemeğini McCaleb hazırlayacaktı. Kadın bir şarküteriye gitmiş, sandviç malzemesi ve baget ekmek almıştı. Öğle yemeğinde sandviç yiyeceklerdi.

“Bu ekmekleri çok sevdiğimi nereden bildin?”

“Bilmiyordum. Ama Raymond da bunlara bayılır.”

McCaleb uzandı, çocuğu yakalayıp gıdıklamaya başladı. Çocuk gülmeye başladı.

“Gel bakalım, neden Graciela sandviçlerimizi hazırlarken sen de bana yardım etmiyorsun? Balık tutmak için malzemelerimizi hazırlayalım. Bir sürü balık, yakalamamız için bizi bekliyor.”

“Tamam!”

McCaleb, çocukla güverteye çıkarken dönüp Graciela’ya göz kırptı. Güvertede Raymond’a aldığı oltayı hediye etti. Çocuk, oltanın kendisi için olduğunu anladığı anda, tıpkı denize düşen

birinin can kurtaran simidine sarılması gibi oltaya sımsıkı yapıştı. McCaleb çocuk için üzülmüştü. Acaba çocuk büyürken hayatında hiç bir erkek olmuş muydu?

McCaleb, Graciela'nın onları izlediğini fark etti. Kadın o hüzünlü gülümsemesiyle onlara bakıyordu. McCaleb bu kadar duygusal olmamaya karar verdi.

"Tamam," dedi. "Şimdi yem lazım. Bir kova yem alacağız. Orada bizi bekleyen, acıkmış bir sürü balık var."

Kovayla ağı da aldı, Raymond'a nasıl yem takması gerektiğini öğretti. Kovaya yem doldurup çocuğa verdi. Sonra içeri gidip Graciela ve kendisi için de oltalar aldı.

McCaleb içerdeyken, Graciela yanına gelerek ona sarıldı.

"Çok ince bir hareketti," dedi.

McCaleb cevap vermeden bir süre kaldı.

"Bu, en az onun kadar bana da iyi geldi."

"Çok heyecanlı," dedi kadın. "Bir şey yakalayabilmek için sabırsızlanıyor. Umarım yakalar."

Marinanın ana iskelesi boyunca yürüdüler, restoranları ve otoparkı geçtikten sonra ana kanala vardılar. Buradan, McCaleb'in söz ettiği balık tutacakları yere ulaşacaklardı. Dikkatlice kayaların üzerinden atladılar.

"Raymond, burası benim gizli yerim. Tam burada balık tutmalıyız."

İtiraz yoktu. McCaleb elindekileri bıraktı, balık tutmak için malzemeleri hazırlamaya başladı. Kayalar, dalgalar yüzünden hâlâ ıslaktı. Bunu tahmin eden McCaleb, yanında üzerine oturabilmek için havlular getirmişti. Havluları düz, rahat oturulabilecek kayalara yaydı, Raymond ve Graciela'ya oturmalarını söyledi. Çantasından bir tüp güneşe karşı koruyucu krem çıkarttı, kadına verdi. Oltalara yem takmaya başladı. En iyi yem olan kalamarı Raymond'ın oltasına taktı, ilk balığı çocuğun yakalamasını istiyordu.

On beş dakika sonra, denizde üç olta vardı. McCaleb çocuğa oltayı nasıl takip etmesi gerektiğini göstermişti.

"Ne yakalayacağım?" diye sordu çocuk.

"Bilmiyorum Raymond. Burada bir sürü balık var."

McCaleb doğrudan Graciela'nın gözlerine baktı. Çocuk oturup bekleyemeyecek kadar heyecanlıydı. Kayadan kayaya zıplıyor, heyecan ve merakla ortalıkta koşuşturuyordu.

"Fotoğraf makinemi getirmeliydim," dedi Graciela.

"Bir dahaki sefere," dedi McCaleb. "Orayı görüyor musun?"

Ufku işaret etti. Sisler ardında, zor da olsa görülen mavimsi bir adayı gösteriyordu.

"Catalina mı?"

"Evet. İşte o."

"Tuhaf. O adada yaşamış olduğun fikrine alışamıyorum."

"Ama yaşadım."

"Ailen oraya nasıl yerleşti?"

"Aslında Chicago Tular. Babam sporcuydu. Beysbolcu. 1958 baharında Cubs'la antrenmanlara çıktı. Bahar kampı için Catalina'ya gelirlerdi. Wrigleyler, Cubs'ın ve adanın çoğunun sahibiydi. Annem ve babam liseden beri sevgiliydiler. Evlendiler ve babam Cubs'a transfer olma şansını yakaladı. Her neyse, buraya geldi ama takıma giremedi. Ama orayı çok sevdi. Wrigleyler için çalışmaya başladı. Karısını da çağırdı."

McCaleb hikâyeyi burada kesmeyi düşünmüştü, ama kadın üsteledi.

"Sonra sen doğdun."

"Bir süre sonra."

"Ailen orada kalmadı mı?"

"Annem kalmadı. Adaya dayanamadı. On yıl orada kalmış ve bıkmıştı. Adada yaşamak bazı insanlar için klostrofobi yaratabilir. Her neyse, ayrıldılar. Babam orada kaldı, benim de kalmamı istedi. Ben de kaldım. Annem Chicago'ya geri döndü."

Kadın başını salladı.

"Baban Wrigleyler için ne iş yapardı?"

"Pek çok şey. Önce çiftlikte, sonra evde çalıştı. Limanda yirmi bir metrelik bir Chris Craft tekneleri vardı. Teknenin sorumluluğunu babama verdiler. Sonra da kendi teknesini aldı,

dolmuş seferleri yapmaya başladı. Ayrıca gönüllü itfaiyeciydi."

Karşılıklı gülümsediler.

"Ve teknesinin adı The Following Sea'ydi."

"Teknesi, evi, işi, her şeyi. Masraflarını Wrigleyler karşıladı. Babam neredeyse on iki yıl teknede yaşadı. Hastalanana kadar. O zaman hastaneye kaldırdık, aslında ben kaldırdım. Hastanede öldü. Long Beach'te."

"Üzüldüm."

"Üzerinden çok zaman geçti."

Kadına baktı.

"Herkesin başına gelecek, kaçınılmaz son bu. Başka şansı olmadığını biliyordu. Hep oraya geri dönmek istedi. Teknesine. Ve adaya. Bunu sağlayamadım. Her şeyi denedim, her lanet olası tıbbi ve bilimsel yolu. Ayrıca teknede olsaydı, benim sürekli oraya gidip gelmem çok zor olacaktı. Sürekli feribot kullanmam gerekecekti. Hastanede kalmasını sağladım. Odasında, tek başına öldü. Ben San Diago'da görevdeydim."

McCaleb denize baktı. Adaya giden bir feribot gördü.

"Keşke onu dinleyebilseydim."

Kadın elini McCaleb'in omzuna koydu.

"Sen elinden geleni yaptın."

McCaleb Raymond'a baktı. Çocuk durulmuştu. Oturmuş, oltasına bir balığın takılmasını beklemeye başlamıştı.

"Hey Raymond. Sanırım oltanın ucunda bir şeyler var."

McCaleb oltasını bıraktı, çocuğun yanına gitti. Oltasını çekmesini söyledi. Çocuk oltayı çekerken neredeyse düşürecekti. McCaleb, düşmeden yakaladı.

"Bir tane yakaladın!"

"Hey! Bir tane yakaladım! Yakaladım!"

"Sana ne söylemiştim, Raymond? Geri çek, oltayı sar. Geri çek, sar. Sana yardım edeceğim, evlat. Büyük bir balığa benziyor. İyi misin?"

"Evet!"

McCaleb oltayı toplamaya devam etti. Balığı sersemletip ağa almaya çalıştılar. Yaklaşık on dakika uğraştıktan sonra bunu başardılar. McCaleb, çocuğun işi tek başına bitirmesini istedi.

Bir çift eldiven alan McCaleb kayalardan aşağıya, deniz kıyısına indi. Yüzeyde oltanın ucuna takılmış gümüş renkte bir balık gördü. Yere eğildi, pantolonunun ve ayakkabısının ıslanmasına aldırmadan Raymond'ın oltasına uzandı. Balığı oltanın ucundan aldı, Raymond'ın yanına döndü.

Balık parlatılmış metal gibi ışıl ışıldı.

"Barracuda, Raymond," dedi balığı kaldırarak. "Şu dişlere baksana."

YİRMİ İKİ

Gün güzel geçmişti. Raymond iki barracuda ve bir levrek yakalamıştı. İlk balık en büyüğü ve en heyecanlısı olmuştu. İkincisi tam yemeklerini yerken, hiç beklemedikleri bir anda oltaya vurmuştu. Öğleden sonra tekneye geri döndüklerinde, Graciela, akşam yemeğinden önce Raymond'ın biraz dinlenmesinde ısrar etti ve onu kamarasına götürdü. McCaleb bu arada balık malzemelerini ortadan kaldırdı. Graciela geldiğinde güvertedeki rahat koltuklara yayıldılar. McCaleb'in canı o anda tadını çıkartabileceği buz gibi bir bira çekti.

"Bugün harikaydı," dedi kadın.

"Sevindim. Akşam yemeğine kalacaksınız, değil mi?"

"Elbette. Raymond gece de kalmak istiyor. Tekneleri çok sever. Sanırım, yarın da balığa gitmek isteyecek. Bir canavar yarattın!"

McCaleb başını salladı, geceyi düşünüyordu. Birkaç dakika sessizce etrafı seyrettiler. Cumartesileri marina hep kalabalık olurdu. McCaleb sürekli etrafı gözlüyordu. Misafirleri olduğu için, gelme ihtimali düşük de olsa, Bolotov yüzünden huzursuzdu. Aslında adam Toliver'in ofisinde istese ona zarar verebilirdi, fırsatı olmuştu. Ama yapmamıştı. Bolotov aklına gelince, Graciela'ya sorması gereken bir soru olduğunu hatırladı.

"Sana bir şey soracağım," dedi. "Bana geçen Cumartesi geldin. Ama haber ondan bir hafta önce yayınlanmıştı. Niye bir hafta bekledin?"

"Aslında beklemedim. Haberi görmemiştim. Gloria'nın gazeteden bir arkadaşı aradı ve gazetede böyle bir haber gördüğünü söyledi. Adam, kalbi alanın sen olup olmadığını merak etmiş Ertesi gün kütüphaneye gidip haberi buldum, okudum. Hemen ardından da buraya geldim."

Adam başını salladı. Kadın soru sorma sırasının kendisine geçtiğine karar verdi.

"Oradaki kutularda ne var?"

"Hangi kutular?"

"Ranzanın altına tıktığın kutular. Çözdüğün olayların dosyaları mı?"

"Eski dosyalar."

"Bazılarını üzerlerinde isimler yazılıydı. Haberde adları geçiyordu. Luther Hatch, onu hatırladım. Ve Kod Katili. Ona niye o ismi verdiler?"

"Çünkü o -eğer oyduysa- bize her seferinde altında aynı sayıların olduğu mesajlar gönderiyordu."

"Bunun anlamı neydi?"

"Asla öğrenemedik. En iyi ajanlar bile çözemedi. Şahsen ben, onların hiçbir anlamı olmadığını düşünmüştüm. Kod değildi. Sadece bizi huzursuz etmek için yapılmıştı. Dokuz-üç, dört-yedi-iki, beş-altı-sekiz."

"Kod bu muydu?"

"Numara buydu. Söylediğim gibi kod olduğunu sanmıyorum."

"Washington'dakiler de mi böyle düşündü?"

"Hayır. Onlar asla vazgeçmediler. Bu rakamların bir anlamı olduğuna emindiler. Adamın sosyal güvenlik numarası olduğunu düşündüler. Sırası bozulmuş bir şekilde. Bilgisayarda tüm kombinasyonları deneyip isimler çıkarttılar. Yüzlerce, binlerce. Hepsini bilgisayarla taradılar."

"Aradıkları neydi?"

"Suç raporları, genel özellikler... Her şey tamamen karışmıştı. Meçhul şüpheli, listede değildi."

"Meçhul şüpheli kimdi?"

"Kod Katili. Adamları yakalayana kadar onlara meçhul şüpheli deriz. Kod Katili asla

yakalayamadık.”

McCaleb, hafiften gelen mızıkanın sesini duydu. Double-Down’a kafasını çevirdi. Lockridge, Spoonfull’u çalıyordu.

“Tüm olaylar içinde, sadece bunda mı oldu?”

“Adamın yakalanamaması mı? Hayır. Ne yazık ki çoğu yakalanamadı. Sanırım Kod Katili olayı bana özeldi. Adam bana mektuplar gönderdi. Nedense bana kızdı.”

“İnsanlara ne yapıyordu?”

“Kod Katili alışılmadıktı. Kurbanlarını, kadın erkek, hatta çocuk diye ayırmadan, çeşitli yollarla öldürdü. Silahla, bıçakla, boğarak. Takip etmek zordu.”

“Peki, her seferinde suçu onun işlediğini nasıl anladınız?”

“O söyledi. Suç yerine mektuplar, kodlar bıraktı. Görüyorsun, kurbanların kim olduğu önemli değildi. Onlar sadece adamın güç gösterisinin kurbanlarıydılar. Adam tam bir uzman katildi. Ondan başka, bir de Şair adlı katil vardı.”

“Hatırlıyorum, Los Angeles’ta da suç işlemişti, değil mi?”

“Doğru. O da bir uzman katildi. Katillerin fantezilerini ve metotlarını anlayabilirsin. Bu insanlar genelde birbirine benzer. Şair bizim etrafta dört dönmemizi istemişti. Kod Katili de öyleydi. Bizimle uğraşmaktan zevk alıyordu.”

“Sonra, aniden durdu mu?”

“Ya öldü, ya da bir başka nedenden hapse tıkıldı. Ya da başka bir yere taşınıp orada sorun yaratmaya başladı. Bu tür adamların işi bırakması mümkün değildir.”

“Luther Hatch olayında ne yaptın?”

“Sadece işimi. Baksana, başka bir konudan söz etsek diyorum, ne dersin?”

“Özür dilerim.”

“Önemli değil. Ben sadece… Bilmiyorum, eski hikâyelerden pek hoşlanmam.”

Kadınla kız kardeşi ve son gelişmeler hakkında konuşmak istiyordu ama şimdi uygun zaman değildi. Fırsatı kaçırmıştı.

Akşam yemeği için, McCaleb mangalda hamburger ve baracudda filetosu pişirdi. Raymond kendi tuttuğu balığı yiyeceği için çok heveslenmişti ama balığın tadından pek hoşlanmadı. McCaleb ve Graciela hoşlanmışlardı.

Yemekten sonra geleneksel olarak yine dondurmacıya gittiler ve Cabrilllo’ya doğru yürüdüler. Tekneye döndüklerinde hava kararmıştı. Marina sessizliğe gömülmüştü. Graciela, Raymond’a kötü haberi verdi.

“Raymond, yatma vaktin geldi. Çok uzun bir gün oldu,” dedi. “Eğer iyi dinlenirsen, yarın ayrılmadan önce yeniden balık tutmaya gidebiliriz.”

Çocuk McCaleb’e baktı, ondan da onay bekledi.

“Haklı, Raymond,” dedi. “Sabah yine oraya gideriz. Biraz daha balık tutarız. Oldu mu?”

Çocuk biraz huysuzlandı ama sonunda kabul etti, Graciela onu yatmaya götürdü. Çocuk yatmaya giderken oltasını da yanına alıp alamayacağını sordu. İtiraz eden olmadı. McCaleb oltanın iğnelerini çıkartmıştı.

McCaleb teknedeki iki ısıtıcıyı da misafirleri için ayarlamıştı. İnsan kaç battaniye örterse örtsün geceleri tekne soğuk olurdu.

“Sen ne kullanacaksın?” diye sordu Graciela.

“Ben idare ederim. Uyku tulumum var. İkinizden de sıcak olacağım.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Onları aşağıda bıraktı, yukarı çıkıp Graciela’yı beklemeye başladı. Geçen hafta, onun için açtığı şarabı bir kadehe doldurdu.

Kadehi ve bir kutu kolayı alıp güverteye çıktı. Kadın on dakika sonra yanına geldi.

“Hava soğuyor,” dedi.

“Evet. Sence Raymond rahat edebilecek mi?”

“Evet, keyfi yerinde. Başını yastığa koyar koymaz uyudu.”

Kadına kadehini uzattı, kadehle kolayı tokuşturdular.

“Teşekkür ederim,” dedi kadın. “Raymond bugün harika zaman geçirdi.”

“Sevindim.”

Yeniden kadeh tokuşturdular. McCaleb kadınla soruşturma hakkında konuşmak istiyordu. Ama o anın büyüsünü de bozmak istemiyordu.

“Aşağıda, fotoğraftaki kız kim?”

“Hangi kız?”

“Yıllıktan alınmışa benzer bir fotoğraf. Raymond’ın odasında duvarda asılı.”

“Sadece... Sadece hep hatırlamak istediğim birisi. Ölmüş birisi.”

“Bir olayda mı, yoksa tanıdığın birisi mi?”

“Bir olay.”

“Kod Katili mı?”

“Hayır, ondan çok önce.”

“Adı neydi?”

“Aubrey-Lynn.”

“Ne oldu?”

“Kimsenin başına gelmemesi gereken bir şey. Şimdi bundan bahsetmesek?”

“Tabii özür dilerim.”

“Önemli değil. Raymond gelmeden önce, o fotoğrafı oradan kaldırmalıydım.”

McCaleb uyku tulumuna girmedi. Sadece üzerine örttü. Yorgun olması gerekliydi, ama öyle hissetmiyordu. Kafasında binlerce, birbiriyle ilgisi olmayan düşünce vardı. Çocuğun yatağındaki ısıtıcıyı düşündü. Güvenli olduğuna emindi, ama düşünmeden yapamadı. Gündüz konuştukları şeyler, ona hasta yatağındaki babasını hatırlatmıştı. Keşke onu ölmek için evine götürebilseydi. Descanso Beach’teki cenaze töreninden ve Catalina etrafında atılan turdan sonra tekneyle açılışını, babasının küllerini denize savuruşunu hatırladı.

Bu düşünceler, Graciela’yı düşünmediği anlarda aklına takılanlardı. Aubrey-Lynn olayından söz ettikleri için gece istediği şekilde sonlanmamıştı. Konu açılınca McCaleb huzursuz olmuş, konuşmaktan vazgeçmişti. Kadına aşık olmuştu. Onu istiyordu ve gecenin sonunu birlikte getirmeyi ummuştu. Ama eski hatıralar huzurunu kaçırmış, o anı bozmuştu.

Teknenin hafifçe inip kalktığını hissetti. Şeytanları korkutabilmek için derin nefes aldı. Yerine yerleşti. Yatağında rahat edememişti. Biraz portakal suyu almak için kalkmayı düşündü. Sabah Graciela ve Raymond için yeterli portakal suyu kalmayacağını fark etti, vazgeçti.

Sonunda kalkıp ateşini ve tansiyonunu ölçmeye karar verdi. Zaman öldürmek için sıkça başvurduğu bir yoldu. Yapacak bir şeyi olacaktı, hatta bu iş belki onu yoracak, uyumasını sağlayacaktı.

Gece Raymond’ın uyanma ihtimaline karşı küçük bir gece lambası yakmıştı. Büyük lambayı yakmak yerine onun ışığını kullandı. Termometreyi dilinin altına yerleştirdi, beklemeye başladı.

Dereceyi görebilmek için ışığa iyice yaklaştı. Hafif ateşi vardı. Ateşini kaydettiği dosyayı aldı, tarih ve saati yazdı. Dosyayı yerine bırakırken kapının açıldığını duydu.

Kapıyı hiç kapatmazdı. Karanlık koridora baktı, Graciela’nın yüzünü gördü. Kadın kapının arkasına saklanmıştı. Fısıldayarak konuştular.

“İyi misin?”

“Evet, iyiyim. Ya sen?”

“Ben de. Ne yapıyorsun?”

“Uyuyamadım. Sadece ateşimi ölçüyordum.”

“Ateşin mi var?”

“Yok.... İyiyim.”

Bunu söylerken başını salladı. O anda üzerinde sadece boxer şort olduğunu fark etti. Kollarını kaldırdı. Göğsündeki çirkin yara izini kapatmaya çalıştı.

Sessizce birbirlerine baktılar. McCaleb kollarını üzün süre orada tuttuğunu fark etti, indirdi. Kadının, göğsündeki yaraya baktığını gördü.

“Graciela....”

Bitiremedi. Kadın yavaşça kapıyı açtı, kadının pembe ipek pijaması vardı. Çok güzel görünüyordu. Bir an durup birbirlerine baktılar. Tekne sürekli hareket ettiği için Graciela

duvara tutunuyordu. Bir dakika sonra karşılıklı birer adım attılar. Sonra McCaleb uzanıp onu tuttu, ellerini okşayarak kadının vücudunda gezdirdi sonra onu kendisine doğru çekti. Öteki eliyle boynunu okşadı.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu kadın.

"Hiçbir şey engel olamaz," diye fısıldadı McCaleb.

Kadının odasına girdiler, kapıyı kapattılar. McCaleb şortunu çıkarttı, kadın üstünü çıkartırken yatağa süzüldü. Graciela'nın vanilya kokusu yatağa sinmişti bile. McCaleb kadının üstüne uzandı ve uzun uzun öpüştüler. Başını eğip Graciela'nın göğüslerini öptü. Bumu parfümün sürüldüğü noktayı buldu. Vanilya kokusunu içine çekerken dudakları tekrar genç kadının dudaklarını buldu.

Graciela elini adamın göğsüne koydu. McCaleb gözlerini açtı. Kadın "Bekle Terry, bekle," diye fısıldadı.

Terry donakaldı, dirseğine dayanarak kadının üzerinde doğruldu.

"Ne demek bu?"

"Sanırım... Bana doğru gelmiyor, Terry. Üzgünüm."

"Sorun nedir?"

"Bilmiyorum."

Kadın arkasını döndü, McCaleb onu bırakmak zorunda kaldı

"Graciela?"

"Sorun sen değilsin, Terry. Sorun benim. Acele etmek istemiyorum. Düşünmem gerekli"

"Kız kardeşin yüzünden mi? Onun kalbini taşıdığım için mi?"

"Hayır... Belki de. Sadece biraz daha düşünmeliyiz."

Kadın yaklaştı, Terry'nin yanağını okşadı.

"Üzgünüm. Seni odama almam ve sonra böyle davranmam hataydı."

"Önemli değil. Sonradan pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum. Şimdi çıkıyorum."

"Hayır, gitme. Henüz değil. Burada benimle kal."

Yatağa geri döndü, kadının yanına uzandı. Tuhaf bir duyguydu. Açıkça reddedilmişti ama kendisini kötü hissetmiyordu. Doğru zamanın geleceğini hissediyordu, bekleyecekti. Ne kadar böyle kalacağını merak etti.

"Bana kızdan söz et," dedi kadın.

"Ne?" dedi McCaleb, anlamamıştı.

"Fotoğraftaki kız."

"Hoş bir hikâye değil, Graciela. Niye bu hikâyeyi öğrenmek istiyorsun?"

"Çünkü seni tanımak istiyorum."

Tüm söylediği buydu. Ama McCaleb anlamıştı. Eğer sevgili olacaklarsa, sırlarını paylaşmaları gerekliydi. Oyunun kuralı buydu. Yıllar önce, sonradan karısı olan kadınla ilk birlikte olduğu geceyi hatırladı. Kadın, ona o gece, çocukken cinsel tacize uğradığını anlatmıştı. Bunu duyduğunda kadına çok daha duyarlı davranmıştı. Evliliği sona ermiş olsa bile, karısının kendisine hayatının sırrını açıkladığı o anı hep saygıyla anmıştı.

"Bilgilerin hepsi, tanıklar, somut kanıtlar... Ve görüntüler sayesinde bir araya getirildi," diye başladı.

"Hangi görüntüler?"

"Oraya da geleceğim. Bir Florida vakasıydı. Ben buraya tayin olmadan önceydi. Tüm aile... Kaçırılmıştı. Anne, baba, iki kız kardeş... Showitz ailesi. Aubrey-Lynn, fotoğraftaki kız en küçükleriydi."

"Kaç yaşındaydı?"

"On beşine yeni girmişti. Midwest'ten, Ohio'dan küçük bir kasabadandılar. Bu, onların ailecek yapacağı ilk tatildi. Fazla paraları yoktu. Babanın küçük bir oto tamir atölyesi vardı. Onu bulduğumuzda tırnaklarında hâlâ motor yağı kalıntıları vardı. Kısıtlı paralarıyla yaptıkları ilk tatildi ve onlar Disney World'e gitmeye karar vermişlerdi. Böylece Fort Lauderdale'deki I-95 karayolu üzerindeki o boktan otelde kalmaya karar verdiler. Rezervasyonlarını Ohio'dan yaptırmışlardı. Otelin adı Deniz Esintisi idi. İsminden dolayı otelin okyanus kıyısında olduğunu zannetmişlerdi."

Sesi kısıldı. Hikâyeyi daha önce hiç yüksek sesle anlatmamıştı. Anlattığı her ayrıntı onu daha da üzüyor ve huzursuz ediyordu.

"Her neyse, oraya vardıklarında kalmaya karar verdiler. Şehirde sadece birkaç gün kalacaklardı ve deniz kıyısında bir otele geçmek isterlerse ödedikleri depozit havaya gidecekti. Böylece orada kaldılar. İlk gece, kızlardan birisi arkasında, hava botu taşıyan bir karavanı bulunan pikabı fark etti. Hava botunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bataklığa gömülen pervaneli bot gibi mi?"

"Evet, Everglades."

"Onları o uçak düşüp bataklığa gömüldüğü zaman CNN'de görmüştüm."

"Evet, aynısı. Ama kızla ailesi onlardan hiç görmemişlerdi. O yüzden tam da sahibi gelmeden hemen önce ona bakıyorlardı. Adam dostça yaklaştı ve eğer isterlerse onlara Florida üzerinde bir uçuş ayarlayabileceğini söyledi."

Graciela yüzünü adama döndü ve elini adamın göğsüne bastırdı. Hikâyenin nereye varacağını anlamıştı.

"Onlar da kabul ettiler. Ohio'dan, sadece lisesi olan küçük bir kasabadan geliyorlardı. Gerçek dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Bu adamın, bir yabancının davetini duraksamadan kabul ettiler."

"Ve adam da onları öldürdü mü?"

"Hepsini," dedi McCaleb. "Adamla çıktılar ve bir daha geri gelmediler. Önce baba bulundu. Birkaç gece sonra cesedini bir kurbağa toplayıcısı buldu. Hava botuna bindikleri yere çok yakındı. Önce kafasından vurulmuş, sonra aşağıya atılmıştı."

"Peki kızlar?"

"Babayı teşhis etmek birkaç gün sürdü. Karısından ve çocuklarından da takip eden birkaç gün içinde haber alınamayınca yerel polis arama ekipleri çıkarttı. Diğer üç ceset yaklaşık on kilometre ilerde bulundu. Boşluğun ortasında. Hava botçuların Şeytan Korunağı dedikleri yerde. Adam önce her üçüne de bir şeyler yapmış, sonra onları masif taşlara bağlamış ve aşağıya atmıştı. Boğulmuşlardı."

"Aman tanrım..."

"Tanrı o gün oralarda değildi. Kadınların cesetleri yavaş yavaş su yüzüne çıkmıştı."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra devam etti.

"O zaman FBI arandı ve görevli olarak Walling adlı ajanla ben gittik. Yapacak fazla şey yoktu. Genel bilgileri toparladık. Adam planörden anlayan birisiydi. Kadınların bulunmasını istememişti. Şeytan Korunağı'nı daha önceden biliyor olmalıydı. Burası bir meteor kraterine benziyordu. Buraya daha önce de gelmiş olmalıydı."

McCaleb karanlıkta gözlerini tavana dikmişti. Şeytan Korunağı'ndan meydana gelen olayı kafasında canlandırdığı versiyonuyla seyrediyordu. Bu, her zaman, beyninin karanlık bir köşesinde sakladığı görüntülerden biriydi.

"Onları soydu, üzerlerinde teşhis edilmelerini sağlayacak ne varsa aldı. Ama Aubrey-Lynn'in elinde ucunda gümüş bir haç takılı olan bir kolye bulundu. Bir şekilde adamdan bunu saklamıştı. Büyük bir olasılıkla sonuna kadar dua etmişti."

McCaleb hikâyeyi ve üzerindeki etkisini düşündü. Bunca zaman sonra bile, içten gelen, tekneyi uyumlu bir şekilde sallayan med-cezir gibi, bu hikâye onu etkiliyordu. Hikâye hep oradaydı. O fotoğrafı kutsal bir kart gibi masasında tutmanın gereksiz olduğunu biliyordu. Nasılsa kızın yüzünü asla unutmayacaktı. O kızın yüzüyle birlikte kalbinin ölmeye başladığını biliyordu.

"Adamı yakaladılar mı?" diye sordu Graciela. .

Hikâyeyi ilk defa duymuştu ve böyle korkunç bir suç işleyen adamın cezalandırılıp cezalandırılmadığını bilmek istiyordu. Sonucu öğrenmek istiyordu. McCaleb'i anlamamıştı. Böyle hikâyelerin sonunun olmadığını bilmiyordu.

"Hayır. Adamı yakalayamadılar. Deniz Esintisi'ndeki kayıtları incelediler, herkesi sorguladılar. Kimse bulunamadı. Adam Earl Hanford takma adıyla kayıt yaptırmıştı. Olay orada sona erdi.... Adam bir video kaseti gönderene kadar."

Bir sessizlik oldu.

“Yerel polisteki baş dedektife gönderilmişti. Ailenin video kamerası vardı. Onu da gökteki geziye götürmüşlerdi. Kaset mutlu sahneler ve gülümsemelerle başlamıştı. Disney World, kumsal, diğer hava botları. Sonra katil çekim yapmaya başladı.... Her şeyi kaydetmişti. Yüzünde siyah bir maske vardı, adamı teşhis edemedik. Botu da bize ipucu verecek kadar görüntülemedi. Ne yaptığını biliyordu.”

“Seyrettin mi?”

McCaleb başını salladı. Graciela’nın yanından kalktı, yatağın kenarına oturdu

“Adamın tüfeği vardı. Ne istediyse yaptılar. Her şeyi... İki kız kardeş... Birlikte. Diğer şeyler. Ve sonuçta yine de adam onları öldürdü. Lanet olsun...”

Başını salladı ve ellerini sertçe ovuşturdu. Omzunda sıcak bir dokunuş hissetti.

“Adamın vücutlarına bağladığı taşlar onları dibe çekecek kadar ağır değildi. Yüzeyde takılıp kaldılar. Onları seyretti, videoya kaydetti. Onları seyrederken mastürbasyon yaptı.”

Graciela’nın usulca ağladığını duydu. Dönüp kadına sarıldı

“Kaset ondan aldığımız son haberdi,” dedi. “Adam şu anda dışarıda bir yerde.”

Karanlıkta kadına baktı.

“İşte hikâye bu.”

“Bu yükle yaşamak zorunda kalmana üzüldüm.”

“Şimdi sen de öğrendin. Ben de üzgünüm.”

Kadın gözyaşlarını sildi.

“O anda meleklere inanmaktan vazgeçtin, değil mi?”

Adam başını salladı.

Şafaktan bir saat kadar önce McCaleb uyandı, rahatsız yatağına geri döndü. Bütün geceyi yan yana, konuşarak, öpüşerek ama sevişmeden geçirmişlerdi. Uyku tulumuna döndüğünde hâlâ uykusu yoktu. Kafası hâlâ Graciela’yla, kadının dokunuşuyla, teniyle, tadıyla doluydu. Bu düşüncelerden uzaklaştığı anlarda ona anlattığı hikâyeyi ve kadının tepkisini de düşünüyordu.

Sabah, Raymond onları yalnız bıraktığı zaman bile önceki gece hakkında tek kelime etmediler. Graciela hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. McCaleb de ona uydu. Yumurtaları pişirirken ağzından çıkan ilk söz, olayla ilgiliydi.

“Bugün eve döndüğünde benim için bir şey yapmanı istiyorum,” dedi McCaleb, Raymond’ın dışarıda olduğunu kontrol ettikten sonra. “Kız kardeşin hakkında düşünmeni ve günlük yaptığı işleri not etmeni istiyorum. Gittiği yerler, arkadaşları. Yılın ilk gününden o geceye kadar yaptığını hatırladığın her şey. Ayrıca onun Times’daki arkadaşları ve patronuyla görüşmek istiyorum. Eğer sen ayarlarsan daha iyi olur.

“Tamam. Niye?”

“Çünkü olayın seyri değişiyor. Sana küpeyle ilgili sorular sormuştum, hatırlıyor musun?”

McCaleb kadına küpeyi katilin aldığını düşündüğünü söyledi. Geçen cuma günü, diğer kurbandan da kişisel bir eşya alındığını öğrendiğini anlattı.

“O neydi?”

“Karısının ve çocuklarının fotoğrafı.”

“Sence bunun anlamı ne?”

“Bence, bunlar soygun olmayabilir. Belki de kız kardeşine ve diğer adama saldıran adamın başka nedenleri vardı. Onları vuran adamla, belki daha önce bir yerde karşılaştılar. Bu yüzden bunu yapmanı istiyorum. Öldürülen adamın karısı da aynı şeyi yapacak. İkisini alıp herhangi bir ortak nokta var mı diye karşılaştıracağım.”

Graciela kollarını kavuşturup tezgâha yaslandı.

“Bu adama bir şey mi yaptıklarını söylemek istiyorsun?”

“Hayır. Bir şekilde adamla yollarının kesiştiğini ve adamın onlara takılmış olduğunu söylüyorum. Tutarlı bir neden yok. Sanırım bir psikopat arıyoruz. Gözüne ne takıldı bilemiyorum. Bu bölgede yaşayan dokuz milyon insandan niye o ikisini seçti?”

Kadın inanmaz bir şekilde kafasını salladı.

“Tüm bunlara polis ne diyor?”

“Los Angeles Polis Teşkilatı henüz bilmiyor sanırım. Yerel polisteki dedektif de benim kafamın nasıl işlediğini tam anlamış değil. Bunu yarın sabah konuşacağız.”

“Peki ya adam?”

“Hangi adam?”

“Dükkân sahibi. Belki onun yolu kesişti. Belki Gloria suçsuzdu.”

McCaleb başını salladı ve “Hayır,” dedi. “Eğer hedef adam olsaydı, saldırgan içerde kimse yokken gidip adamı vurabilirdi. Hedef kardeşindi. Kız kardeşin ve Lancaster’da vurulan adam. Bir bağlantı var. Bulmak zorundayız.”

McCaleb kotunun arka cebinden Amelia Cordell’in ona verdiği fotoğrafı çıkarttı.

“Bu adamı tanıyor musun? Kardeşinin tanıdığı bir olabilir mi?”

Kadın fotoğrafı aldı, inceledi, başını salladı.

“Tanımıyorum. Bu... Lancaster’da öldürülen adam mı?”

McCaleb onayladı ve fotoğrafı geri aldı. Cebine koydu, sonra Graciela’ya Raymond’ı kahvaltı için içeri getirmesini söyledi Kadın kapıya giderken onu durdurdu.

“Graciela, bana güveniyor musun?”

Kadın ona baktı.

“Elbette.”

“O zaman bu konuda bana güven. Los Angeles Polis Teşkilatı veya yerel polisin bana inanmaması umurumda değil. Bildiğimden eminim. Onlarla ya da onlarsız, bu olay üzerinde çalışmaya devam edeceğim.”

Kadın başını salladı, çocuğu çağırmaya gitti.

YİRMİ ÜÇ

McCaleb pazartesi sabahı saat sekizde Star Center'daki Yerel Polis Müdürlüğü Dedektiflik Bürosu'na geldiğinde etrafta bir çok dedektif vardı. Ama sadece üç gün öncesine kadar, McCaleb'in cinayet masasına sorgusuz sualsiz girmesine izin veren resepsiyondaki memur, bu sefer onu, Şefi beklemesi için uyardı. Bu McCaleb'in kafasını karıştırdı, memura nedenini soramadan, kadın içeri telefon etti. Telefonun hemen ardından, McCaleb, daha önce Jayne Winston'la oturup olayı konuştukları toplantı odasından fırlayan ve kendisine doğru gelen Şef Hitchens'ı gördü. Adam kapıyı ardından kapattı ve McCaleb'e yöneldi. Terry toplantı odasındaki perdelerin çekilmiş olduğunu fark etti. Hitchens, ona takip etmesini işaret etti.

"Terry, benimle içeri gel."

McCaleb adamı takip etti, ofise gittiler. Hitchens oturmasını söyledi. McCaleb fazlasıyla samimi davranışlardan rahatsız olmuştu. Hitchens masanın öteki yanına oturdu, kollarını kavuşturdu ve yüzünde bir gülümsemeyle arkasına yaslandı.

"Evet, nerelerdeydin?"

McCaleb saatine baktı.

"Ne demek istiyorsun? Jaye Winston toplantının sekizde olacağını söylemişti. Sadece iki dakika geciktim."

"Pazar, cumartesi. Onları kastetmiştim. Jaye seni arayıp durdu."

McCaleb ne olduğunu hemen anladı. Cumartesi günü tekneyi temizlerken telefonu ve telesekreteri bir dolaba kaldırmıştı. Sonra da unutmuştu. Onu arayanlar, ona ulaşmak isteyenler bunu başaramamıştı. Telefon ve telesekreter hâlâ o dolaptaydılar.

"Lanet olsun," dedi Hitchens'a. "Telesekreterimi kontrol etmedim."

"Sürekli seni aradık. Bu kadar yolu gelmeni önlemeye çalıştık."

"Toplantı ertelendi mi? Ben Jaye'in istediğini..."

"Toplantı ertelenmedi, Terry. Sadece bazı şeyler ortaya çıktı ve biz bu soruşturmayı dışardan karışanlar olmazsa daha rahat yürüteceğimizi düşündük."

McCaleb bir süre sessiz kaldı.

"Karışanlar mı? Bu, kalp nakli yüzünden mi? Jaye bunu mu anlattı?"

"Bana anlatmak zorunda değildi. Bunun dışında da bazı şeyler var. Buraya geldin, her şeyi karıştırdın. Bize, oldukça iyi olduklarını kabul ettiğim, yeni ipuçları verdin. Bunu yapacağız, yaparken de fazlasıyla gayret edeceğiz. Ama bu noktada, senin olaya karışmanı engellemek zorundayım. Üzgünüm."

Adam konuşurken, McCaleb kendisine söylenmeyen bir şey olduğunu fark etti. Anlamadığı ya da bilgisinin olmadığı bir nokta vardı. Adam yeni ipuçları demişti. McCaleb aniden anladı. Eğer hafta sonu Winston ona ulaşamadıysa, elbette Washington'dan Vernon Carruthers da ona ulaşamamıştı.

"Washington'daki arkadaşımdan bir haber mi var? Söyle Şef, ne bulmuş?"

Hitchens ellerini kaldırdı.

"Bu konuda konuşmayacağız. Sana söyledim, yardımların için çok çok teşekkür ederiz. Ama bu noktadan itibaren, olayı biz yürüteceğiz. Ne olduğu hakkında seni bilgilendiririz. Eğer sonuçlar iyi olursa, raporlarımızda ve basın bülteninde de sana yer vereceğiz."

"Bunu istemiyorum. Sadece olayın içinde kalmak istiyorum."

"Üzgünüm. Bundan sonrası bizim işimiz."

"Buna Jaye de katılıyor mu?"

"Onun katılıp katılmaması önemli değil. Hatırladığım kadarıyla burayı ben yönetiyorum, Jaye Winston değil."

Adamın sesindeki huzursuz tondan, McCaleb Winston'ın bu karara katılmadığını anlamıştı. Bunu anlaması iyiydi. Kadına ihtiyacı olabilirdi. Hitchens'a gözlerini dikmiş bakarken, McCaleb sessizce teknesine geri dönüp bu olayı unutmayacağını biliyordu. Asla. Şef de bunu anlayabilecek kadar zeki bir adamdı.

"Aklından geçenleri biliyorum. Tek söyleyeceğim, burnunu bu işe sokma. Eğer yolumuza çıkarsan, bu sorun olacak."

McCaleb başını salladı.

"Yeterince adil."

"Ben seni uyardım."

McCaleb, Lockridge'e misafir otoparkında dolaşmasını söyledi. Çabucak bir telefon bulmak istiyordu, ancak öncelikle Hitchens'la birlikte toplantıda kimlerin olduğunu öğrenmesi gerekliydi. Jaye Winston'ın kesinlikle içerde olduğunu biliyordu, muhtemelen Arrango ve Walters da oradaydılar. Ama Vernon Carruthers'ın DRUGFIRE'daki araştırmalarından bir sonuç aldığını öğrendiği için, Bürodan Maggie Griffin dışında birinin toplantıya katılıp katılmadığını merak ediyordu.

Otoparkta tur atarlarken, McCaleb aynadan her geçtikleri arabayı kontrol ediyordu. Nihayet üçüncü sırada aradığını buldu.

"Burada dur, Bud," dedi.

Metalik mavi renkte bir Ford LTD'nin arkasında durdular. Ön camında bir çıkartma vardı. Araba Büro'dan birine aitti. McCaleb bunu çıkartmadan anlamıştı.

McCaleb indi, arabanın yanına gitti. Aracı kullanan ajan hakkında bilgi verici bir işaret yoktu. Ama kim kullandıysa, işini kolaylaştırmıştı. Toplantıya gelmek için doğuya, güneşe doğru gelen şoför, ön camdaki güneşliği indirmiş ve öylece bırakmıştı. McCaleb'in tanıdığı tüm FBI ajanları, benzin alabilmek için kullandıkları resmi kartları gerektiğinde rahatça alabilmek için bu güneşliğe sıkıştırırlardı. Şoför de bir istisna değildi.

McCaleb karta baktı, seri numarasını not etti. Lockridge'in arabasına geri döndü.

"Kartta ne vardı?"

"Hiçbir şey. Hadi gidelim."

"Nereye?"

"Telefon bulmaya."

"Sanırım zorunluyuz."

Beş dakika sonra bir sürü telefonu olan bir benzin istasyonundalardı. Lockridge telefonlara yaklaştı, penceresini açtı, böylece konuşmalara kulak misafiri olabilecekti. Arabadan inmeden önce, McCaleb cüzdanından bir yirmi dolar çıkartıp Buddy'ye verdi.

"Git ve depoyu doldur. Sanırım yeniden çöle dönmemiz gerekecek."

"Lanet olsun."

"Tüm gün boş olduğunu söylemiştin."

"Öyleyim, ama çöle kim gitmek ister? Deniz kıyısında ipuçları yakalasan nasıl olurdu?"

McCaleb adamın söylediklerine güldü, elinde telefon defteriyle arabadan indi.

McCaleb Westwood'daki bölge ofisini aradı, telefonu garaja bağlattı. On iki defa çaldıktan sonra telefon açıldı.

"Garaj?"

"Evet, kimi aradınız?"

"Rufus."

"Tamam," dedi McCaleb, adamı hatırlayarak. "Rufus, ben on beşteki Convey. Senin cevaplayabileceğini umduğum bir sorum var."

"Sor dostum."

McCaleb'in sesindeki tanımışlık tonu işe yaramıştı. Rufus'u hatırlamıştı, adamın zekâsı kendisini hiçbir zaman pek etkilememişti. Bu federaller filosunun yetersiz bakımına da yansımıştı.

"Yerde bir benzin kartı buldum, olasılıkla birisinin arabasından düştü. Seksen bir numaralı kart kimin? Bunu bulabilir misin? "

"Seksen bir mi dedin?"

“Evet Roof. Seksen bir.”

Adam listeyi gözden geçirirken bir sessizlik oldu.

“Şey, kart Ajan Spenser’ın kartı.”

McCaleb tepki vermedi. Gilbert Spenser Los Angeles’teki en yüksek ikinci rütbeye sahip ajandı. Bununla birlikte, McCaleb adamı hiç soruşturma ekibinin başı olarak düşünmemişti. Ama adamın Jaye Winston ve şefiyle ve Star Center’da tanıdığı başka insanlarla görüşmeye gelmesi McCaleb için gerçek bir şok olmuştu. Davadan niye şutlandığını daha iyi anlamaya başlamıştı.

“Orada mısın?”

“Evet, Rufus, çok teşekkürler. Seksen birdi, değil mi?”

“Evet, Ajan Spenser’ın kartı.”

“Tamam, kartı ona iletirim.”

“Bilmiyorum. Arabası şu anda burada değil.”

“Sorun etme. Teşekkürler, Roof.”

McCaleb telefonu kapattı, sonra yeniden eline aldı. Washington’dan Vernon Carruthers’ı aradı. Orada öğle tatili başlamıştı, adamın orada olmasını umuyordu.

“Ben Vernon.”

McCaleb derin nefes aldı.

“Ben Terry.”

“Adamım, hangi cehennemdeydin? Ben tüm cumartesi sana ulaşmaya çalışıyorum, sen beni aramak için tam iki gün bekliyorsun.”

“Biliyorum, biliyorum. İşi batırdım. Ama bir şey bulduğunu duydum.”

“Lanet olası boru sesi!”

“Ne Vernon, ne?”

“Dikkatli olmalıyım. Bir bilmesi gerekenler listesi olduğunu hissediyorum ve senin adın...”

“Listede yok. Evet, biliyorum. Bunu anladım. Ama bu benim arabam Vernon, bensiz kimse kullanamaz. Sonuçta, sen bana, bu yıl ilk kez Los Angeles bölge ofisindeki küçük odasından kalkıp bölgeye gelen en iyi ikinci ajanı buraya getirecek kadar önemli ne bulduğunu söyleyeceksin, değil mi?”

“Elbette sana söyleyeceğim. Buraya tam yirmi beş yılımı verdim. Bana ne yapabilirler ki? Beni kovup üzerinde çalıştığım olaylar için bana çifte tarifeli tanık ücreti mi ödeyecekler?”

“Hadi, anlat o zaman.”

“Bu sefer gerçekten batmışsın dostum. Senin bu Winston’ın bana gönderdiği kurşunu inceledim, Kasımda Donald Kenyon’un kafasına sıkılan bir kurşunla %83’lük bir tutarlılık var. Senin oradaki kaçıklar bu yüzden seslerini yükseltti.”

McCaleb ıslık çaldı.

“Lanet olsun, kulağıma üfleme dostum,” diye tepki gösterdi Carruthers.

“Üzgünüm. Donald Kenyon’dan çıkarılan kurşun da mı Federal FMJ’ydı?”

“Hayır, aslında o dağılabilir olandandı. Bir Parçalayıcı. Ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Reagan’ı Hilton’da vurdukları kurşundan değil mi?”

“Evet. Uçta az doldurma. Kurşun parçalıdır. Ronnie şanslıydı, onda işe yaramadı. Fakat Kenyon şanslı değildi.”

McCaleb bunun ne anlama gelebileceğini düşündü. Aynı silah, HK P7 üç farklı olayda kullanılmıştı, Kenyon, Cordell ve Torres. Ama Kenyon ve Cordell olayları arasında kurşun türü değişmişti. Niye?

“Şimdi, unutma,” dedi Carruthers, “Sen bunları benden duymadın.”

“Biliyorum. Ama bir şey söyle, karşılaştırma yaptıktan ve ortaklığı bulduktan sonra ne yaptın, Lewin’e gittin mi ya da kontrol ettin mi?”

Joel Lewin, Carrathers’ın kitap üzerindeki patronuydu.

“Sormaya çalıştığın, sana gönderecek bir şeyim olup olmadığı, öyle mi?”

“Haklısın. Gönderebileceğin her belgeye ihtiyacım var.”

“Çoktan postada. Burası karışmadan önce, cumartesi günü öncelikli postaya verdim. Bilgisayardaki her şeyin çıktısını aldım. Edindiğimiz bütün bilgiler elinde olacak. Bugün yarın

elinde olur. Bu iyilik için beni sıkı bir balık avına götüreceksin dostum."

"Kesinlikle."

"Ve benden hiçbir şey almadın."

"Saçmalama Vernon. Bunu söylemene bile gerek yok."

"Biliyorum, ama daha iyi hissetmemi sağlıyor."

"Başka ne söyleyebilirsin?"

"Hepsi bu. Lewin her şeyi elimden aldı, dosyalar daha üst makamlara gitti. Niye bu kadar üstünde durduğumu söylemek zorunda kaldım. Senin olayın içinde olduğunu öğrendiler. Ama nedenini söylemedim."

McCaleb hipnoz seansından sonra, kendini tutamayıp Arrango'yla kapıştığı için kendine kızdı. Kendisini bu soruşturmaya iten gerçek nedeni açıklamamış olsaydı, hâlâ olayın içinde olabilirdi. Carrathers sırrını saklamıştı, ama Arrango onu açıklamakta kesinlikle bir sakınca görmemişti.

"Orada mısın, Terry?"

"Evet. Dinle, eğer bu olayla ilgili başka şeyler duyarsan bana haber ver."

"Anlaştık dostum. Ama lanet olası telefonuna cevap ver. Ve kendine dikkat et."

"Her zaman."

McCaleb telefonu kapattı, Buddy Lockridge'in yanına gitti.

"Buddy, hadi gidelim."

Hâlâ benzin pompalarının yanında park edilmiş duran arabaya bindiler.

"Çöle mi?"

"Evet. Oraya geri dönüp Bayan Cordell'i görmeliyiz. Benimle hâlâ konuşup konuşmayacağını anlamak için."

"Niye konuşmasın ki? Boş ver. Cevabını istemiyorum. Ben sadece şoförüm."

"Şimdi anladın."

Çöl yolunda Buddy ağız mızıkasını çalarken McCaleb, kafasını boşaltabilmek ve Donald Kenyon olayıyla ilgili bildiği her ayrıntıyı rahatça hatırlayabilmek için kişisel hipnoz tekniklerini uygulamaya çalıştı. Son yıllarda Büro'nun utanç yaratan olaylar dizisinden en sonuncusuydu.

Kenyon, Los Angeles, Orange ve San Diago'da da şubeleri bulunan Washington Guaranty adlı bankanın başkanıydı. Genç yaşında oldukça başarılı olmuştu, yirmi dokuz yaşında bankanın başkanı olacak kadar parlak bir adamdı. Altın sarısı saçlı, ağzı laf yapan, sınıf atlamış biri olan adam yatırımcıları bankasına çekmeyi iyi bilirdi. Her ekonomi dergisinde boy gösterirdi. Yatırımcılara, medyaya ve çalışanlara güven ve inanç aşılamayı bilen bir adamdı. Başkanlık görevini yürüttüğü son üç yıl içinde, sahte şirketlere sahte paralar ödünç vererek, şirketin 35 milyon dolarını hortumlamıştı. Adam ortadan kaybolana ve Washington Guaranty Bankası batana kadar kimse, federal gözlemcilerle yatırımcılar bile adamın yaptıklarını fark etmemişlerdi.

Haber McCaleb'in hatırladığı kadarıyla aylarca gündemde kalmıştı. Çaresiz ortada kalan emekliler, batan işlerle ilgili haberler, Kenyon'un Paris'te Zürih'te, Tahiti ve diğer yerlerde görüldüğünün iddia edilmesi, hep basına malzeme olmuştu.

Beş yıl kaçtıktan sonra, Kenyon, Büro'nun kaçaklarla ilgilenen birimi tarafından iki yüzme havuzu, iki tenis kortu ve cins at yetiştirilen harası olan bir evde, yaşadığı Costa Rica'da bulunmuştu. Şimdi otuz altı yaşında olan hırsız, mahkemeye çıkarılmak üzere Los Angeles'a gönderilmişti.

Kenyon mahkemeye çıkmayı beklerken, adama bir şans verilmiş ve adam altı ay boyunca para aramıştı. Ama iki milyon dolardan az bir para bulunmuştu.

Çözülmesi gereken bilmece buydu. Kenyon paranın onda olmadığını çünkü almadığını, sadece kendisi ve tüm ailesi ölüm tehdidi altında olduğu için paranın el değiştirmesine yardımcı olduğunu söyleyerek kendisini savunmuştu. Avukatı aracılığıyla işbirliği yapmak, banka hesaplarından şantajcının hesabına parayı aktarmak için kendisine şantaj yapıldığını iddia etmişti. Uzun yıllarını hapishanede geçirme ihtimaline karşın parayı alan adamın adını da vermekten ısrarla kaçınmıştı.

Federal araştırmacılar ve davacılar, adama inanmamayı tercih etmişlerdi. Lüks hayatını delil olarak gösteren davacılar, adamın parayı aldığını düşünüyorlardı.

Tüm hayat birikimlerini banka batınca kaybeden bir çok kurbanın tanık olarak dinlendiği, dört ay süren davanın sonunda, Kenyon kitlesel dolandırıcılıktan suçlu bulunmuş, ABD Bölge Hâkimi Dorothy Windsor adamı kırk sekiz yıla mahkûm etmişti.

Bundan sonra olanlar FBI'ın ününe bir darbe daha indirmişti.

Cezayı onayladıktan sonra Hâkim, savunmanın Kenyon'un ailesiyle hapishaneye girmeden önce görüşmesi isteğini kabul etmişti. Davacıların ısrarlı itirazlarına karşın, Windsor, Kenyon'a altmış gün izin vermişti. Sonrasında, adam gelip teslim olmak zorundaydı. Winsdor ayrıca, Kenyon'un adaletten kaçmasını önlemek için, adamın takip edilebilmesi amacıyla, bileğine elektronik sinyal yayan bir bilezik takmasını da zorunlu kılmıştı.

Bu tip kararlar alışılmadık şeyler değildi. Ama sanık daha önce ülkeden ve yetkililerden kaçmış olduğu için böyle bir karar verilmesi alışılmadık kabul edilebilirdi.

Ama Kenyon'ın federal bir hâkimi nasıl olup da bu kadar planlı bir kaçışa fırsat vermesi için ikna ettiği hiç anlaşılamayacaktı.

Şükran Günü'nden hemen sonra, Kenyon ailesiyle birlikte geçireceği altmış günün yirmi birincisinde, Beverly Hills, Maple Drive'daki evine bir adam girmişti. Kenyon evde yalnızdı, karısı çocukları okula götürmek üzere dışarı çıkmıştı. Saldırgan Kenyon'ı mutfağa götürmüş, evin mermer süslemeli girişinde silahını adama doğrultmuştu. Karısının arabası kapının önüne geldiğinde, saldırgan Kenyon'u öldürmüştü. Sonra, arka kapıdan çıkarak kaçmış, Maple Drive'daki evlerin aralarında izini kaybettirmişti.

Soruşturmalar ve katilin takibi dışında, olay burada kapatılabilir veya o sıkıcı dosyalardan biri haline gelebilirdi. Ama FBI daha önceden Kenyon'u takibe almıştı. Adam vurulduğu sırada evinin iki blok ötesinde, bir minibüs içindeki ajanlar adamın evini dinliyordu. Cinayet kaydedilmişti.

Ajanlar yasadışı durumlarının farkında oldukları halde, gidip olaya müdahale etmişlerdi. Ama Kenyon, Cedars-Sinai Hastanesi'ne yetiştirilmeye çalışılırken saldırgan kaçmıştı.

Kenyon'un Washington Guaranty'den hortumladığı iddia edilen paralar hiç bulunamadı. FBI'ın yaptıkları ortaya çıkınca bu ayrıntının farkına varıldı. Büro bu kadar kanunsuz bir iş yaptığı için yerin dibine batırıldı. Üstelik evi dinlerken, olaya müdahale etme fırsatı varken, burnunun dibinde bir cinayet işlenmesine fırsat verdiği, katili yakalayamadığı için halk tarafından da saldırıya uğradı.

McCaleb bütün bu olanları dışardan izlemişti. Olay olduğu zaman Büro'dan çoktan ayrılmış, kendi ölümüne hazırlanmaktaydı. Ama Times'da baş haber olan olayı okumuştu. Gazete, olaya karışan ajanların rütbelerinin indirildiğini ve Washington D.C'deki politikacıların Büro'nun yasadışı işlerinden şikâyetçi olduklarını yazmıştı. Kenyon'un dul eşi, Büro'nun özel hayata müdahale ettiği konusunda şikâyetçi olmuş, olaya bir de Büro'nun aşağılanması boyutu eklenmişti.

McCaleb'in o anda cevaplandırması gereken soru, kasımda Kenyon'u öldüren adamın aynı zamanda Cordell ve Torres'in de katili olup olmadığıydı. Eğer aynı adamsa bu insanların ortak noktası ne olabilirdi?

Nihayet etrafına bakındı, çevreyi fark etti. Vasques Rocks'tan geçiyorlardı. Birkaç dakika içinde Amelia Cordell'in evinde olacaklardı.

YİRMİ DÖRT

Amelia Cordell söz verdiği gibi, hafta sonunun bir kısmını hafızasını yoklayarak ve kocasının yirmi iki şubatta öldürülmeden önceki son iki ay içinde yaptıklarından hatırladıklarını dört dolu sayfaya not etmişti. McCaleb oraya vardığında kadın, yanında hazırlanmış notlarıyla onu bekliyordu.

"Buna ayırdığınız zaman için teşekkür ederim," dedi kadına.

"Şey, belki işiniz kolaylaşır. Umarım yardımı dokunur."

"Ben de umarım."

McCaleb başını salladı ve bir süre sessizce oturdu.

"Şey, bu arada, sizi son zamanlarda Jaye Winston veya yerel polisten herhangi biri aradı mı?"

"Hayır, Jaye'in beni aradığı ve sizinle konuşmamda bir sakınca olmadığını söylediği cuma gününden beri kimse aramadı."

McCaleb başını salladı. Jaye'in kadını tekrar arayıp olayla ilişkisinin kesildiğini haber vermemesi çok ince bir davranıştı. Bu hareketiyle, Winston, şefinin aldığı karara katılmadığını bir kez daha göstermişti.

"Peki ya başka kimse?"

"Hayır... Kim örneğin?"

"Bilemiyorum. Sadece, onlara verdiğim bilgileri ve ipuçlarını takip edip etmediklerini merak ettim."

McCaleb konuyu değiştirmesinin iyi olacağına karar verdi.

"Bayan Cordell, kocanızın bir çalışma odası var mıydı?"

"Evet, kullandığı küçük bir oda vardı, niye?"

"Gidip bir göz atsam, sakıncası var mı?"

"Şey, aslında yok. Ama ne bulacağınızdan emin değilim. Orada sadece iş dosyalarını ve faturalarımızı bulundururdu."

"Örneğin, ocak ve aralıktaki kredi kartı dökümleriniz, kocanızın o dönemde neler yaptığı, nerelerde bulunduğu hakkında bilgi verebilir."

"Sizin kredi kartı dökümlerimizi almanızdan çok hoşlanacağımı zannetmiyorum."

"Sizi temin ederim, sadece harcamaların nerede yapıldığı ve nelerin alındığıyla ilgileniyorum. Kredi kartı numaralarınızla değil."

"Biliyorum. Özür dilerim. Aptalca bir davranıştı. Şu an Jimmy'yi umursayan tek kişi siz görünüyorsunuz. Neden sizden şüpheleniyorum ki?"

Kadında tam olarak güven sağlayamamış olması ve artık resmen dava dışında kalmak zorunda oluşu, McCaleb'i huzursuz ediyordu. Bu konuyu unutmak için ayağa kalktı.

Ofis küçüktü ve kayak malzemeleri ve karton kutuların depolanması için kullanılıyordu. Odanın uç kısmında iki çekmeceli bir çalışma masası ve iki dosya dolabı vardı.

"Üzgünüm, burası çok karışık. Hâlâ bu faturaları düzenleme işine alışmaya çalışıyorum. Bunlarla hep Jim ilgilenirdi."

"Endişelenmeyin. Burada biraz kalsam ve faturaları incelesem, sizin için sakıncası olur mu?"

"Hayır, sakıncası yok."

"Bir bardak su alabilir miyim?"

"Elbette, gidip getireyim."

Kadın kapıdan tam çıkacakken durdu.

"Gerçekten susamadınız değil mi? Sadece yalnız kalmak ve ortalığı daha rahat

karıştırabilmek istiyorsunuz.”

McCaleb hafifçe gülümsedi, gözlerini yerdeki eski yeşil halıya indirdi.

“Her neyse, gidip suyunuzu getireyim. Sonra da sizi yalnız bırakırım.”

“Teşekkürler Bayan Cordell.”

“Bana Amelia diyebilirsiniz.”

“Teşekkürler Amelia.”

McCaleb sonraki yarım saati çekmeceleri ve masanın üzerindeki dosyaları karıştırarak geçirdi. Elini çabuk tuttu. Carruthers’ın gönderdiği paket, muhtemelen şu anda marinadaki posta kutusunda onu beklemekteydi.

McCaleb masanın üzerinde duran, daha önce Amelia Cordell’in not almak için kullandığı not defterine bazı notlar aldı, sonra akşam üzerinde çalışmak için yanına almak istediği belgelerle kredi kartı dökümlerini toparladı. Amelia Cordell’in de evden hangi belgeleri aldığından haberdar olması için, aldıklarının bir listesini yaptı.

Açtığı en son çekmece dosya dolabının çekmecesiydi, neredeyse boştu. Cordell bu çekmeceyi dosyalar için ayırmıştı, sigorta belgeleri ve bina planları vardı. İçinde çocuklarının doğumundan itibaren yapılan masraflarla Cordell’in ayağı kırıldığı zaman yapılan masrafların faturalarının bulunduğu kalın bir sağlık sigortası dosyası duruyordu. Adamı tedavi eden doktorlardan birinin adresinde Vail, Colorado yazıyordu. McCaleb bunun bir kayak tatili sırasında şanssızlık sonucu olduğunu tahmin etti.

McCaleb deri bir dosya buldu. Açtığı zaman içinde karı-kocanın vasiyetnamelerinin olduğunu gördü. Gözüne çarpan garip hiçbir şey olmadı. Eşler, birbirlerinin ölümü durumunda ailenin, çocukların yararına olacak kararlar almışlardı. McCaleb bunlarla fazla zaman harcamadı.

Baktığı son dosyanın üzerine kısaca İŞ başlığı atılmıştı, işle ilgili belgeler, performans değerlendirmeleri, ofisle yapılan yazışmalar vardı. McCaleb iş raporlarını gözden geçirdi ve Cordell’ın hatırı sayılır bir çalışan olduğunu anladı. McCaleb daha sonra görüşmek üzere yöneticilerden bazılarının isimlerini not etti. En sonunda diğer yazışmaları gözden geçirdi, ama ilgisini çeken bir şey olmadı. Ofis içi yazışmalar kadar, ofiste Cordell’in başkanlığını yaptığı, şirketin yıllık kan bağışı programı ve ihtiyacı olanlara Şükran Günü yemekleri sağlayan bir programdaki gönüllü çalışmaları için de övgü mektupları vardı. Ayrıca yöneticilerinden birisinin iki yıl önce Lone Pine’daki yere çakılma olayında yaralı kurbanlara yardımcı olduğu için Cordell’e yazdığı övgü mektubu başta yer alıyordu. Cordell’in yaptıkları mektupta ayrıntılarıyla anlatılmamıştı. McCaleb mektupları ve değerlendirmeleri dosyaya koydu, dosyayı çekmeceye bıraktı.

Ayağa kalktı, etrafa göz gezdirdi. İlgisini çeken başka bir şey yoktu. Daha sonra, masanın üzerindeki bir çerçeveyi fark etti. Cordell ailesinin fotoğrafıydı bu. Fotoğrafı eline aldı, inceledi. Sonra kurşunun adamın kafasını ne kadar parçaladığını düşündü. Aklına Raymond ve Graciela geldi. İçinde kendisinin ve onların gülümseyerek poz verdiği bir fotoğraf hayal etti.

Boş su bardağını mutfağa götürüp tezgâha bıraktı. Sonra oturma odasına geçti, Amelia Cordell’i sandalyesinde otururken buldu. Kadın orada öylece oturuyordu. Televizyon kapalıydı, elinde ne bir kitap ne de gazete vardı. Sehpaya gözlerini dikmişti. McCaleb mutfağa dönüp dönmemek konusunda tereddüt etti.

“Bayan Cordell?”

Kadın başını oynatmadan gözlerini ona çevirdi.

“Evet?”

“Şimdilik işim bitti.”

Kadına yaklaştı, aldığı belgelerin listesini sehpaya bıraktı.

“Bu, aldığım belgelerin listesi. Birkaç gün içinde aldıklarımı iade ederim Ya postalarım ya da kendim geri getiririm.”

Kadın listeye göz attı.

“Aradığınızı buldunuz mu?”

“Henüz bilmiyorum. Bu tür şeylerin ne zaman önem kazanacağını bilemezsiniz. Bir anda oluverir. Söylediğimi anlıyor musunuz?”

“Tam olarak değil.”

“Ayrıntılardan söz ediyorum. Konuşan ayrıntıları bulmaya çalışıyorum. Çocukken bir oyun oynardık. Adını hatırlamıyorum ama bugünkü çocuklar hâlâ oynuyor olabilir. Dikey duran bir plastik tüp alırsınız. Merkezin etrafına bazı plastik çubuklar sokarsınız. Tüpün içine de bir avuç bilye atarsınız, bilyeler bu küçük sapların üzerine dolar. Oyunun amacı, çubukları, bilyeleri düşürmeden çıkartabilmektir. Ve her zaman, bir çubuk vardır ki, çektiğinizde tüm bilyeler toprak kayması gibi aşağı dökülüverir. Benim de aradığım bu. Elimde pek çok ayrıntı var. Toprak kaymasına neden olacak ayrıntıyı bulmaya çalışıyorum. Sorun şu ki, çekmeye başlayana kadar hangi çubuğun toprak kaymasına neden olacağını bilemezsiniz.”

Kadın sehpaya baktığı gibi McCaleb’e de boş boş baktı.

“Şey, bakın, fazlasıyla zamanınızı aldım. Sanırım artık kendi yoluma gideceğim. Söylediğim gibi, aldığım şeyleri size iade edeceğim. Eğer aklınıza herhangi bir şey gelirse ya da sizin için yapabileceğim bir şey olduğunu düşünürseniz, numaramı listenin başına yazdım. Lütfen arayın.”

Kadınla vedalaştı. Çıkmak üzereyken aklına bir şey geldi, geri döndü.

“Neredeyse unutuyordum. Dosyalarda kocanızın Lone Pine yakınlarında bir kazada yaptıklarıyla ilgili bir övgü mektubu vardı. Bunu hatırladınız mı?”

“Elbette. İki yıl önce kasım ayındaydı.”

“Ne olduğunu hatırlıyor musunuz?”

“Jimmy işten eve dönerken oradan geçiyormuş, kaza olduğunu görmüş. Her tarafa dağılmış enkaz ve insanlar varmış. Cep telefonundan polisi arayıp ambulans istemiş, onlar gelene kadar insanları sakinleştirmek için orada kalmış. O gece kollarında küçücük bir çocuk ölmüş. Oldukça zor bir şey yaşamış.”

McCaleb başını salladı.

“O böyle bir adamdı Bay McCaleb.”

McCaleb’in tüm yapabildiği tekrar başını sallamaktı.

McCaleb kapı önünde on dakika kadar Buddy Lockridge’i beklemek zorunda kaldı. Arabanın teybinde yüksek sesle bir Howlin’ Wolf kaseti çalıyordu. McCaleb arabaya bindikten sonra teybi kapattı.

“Nerelerdeydin?”

“Arabayla dolaşıyordum. Şimdi nereye?”

“Ben de gelmeni bekliyordum. Marinaya dönelim.”

Buddy bir u-dönüşü yaptı, yola çıktılar.

“Bana arabada oturmak zorunda olmadığımı söylemiştin. Arabayla dolaşmamı söylemiştin, ben de onu yaptım. Eğer bana içerde ne kadar kalacağını söylemezsen ben bunu nasıl tahmin edebilirim ki?”

Adam haklıydı ama McCaleb de sinirlenmişti. Özür dilemedi.

“Eğer bu iş daha fazla uzarsa, sana kullanman için bir cep telefonu alırım.”

“Eğer bu iş daha fazla uzarsa, zam isterim.”

McCaleb cevap vermedi. Lockridge teybi yeniden açtı, cebinden ağız mızıkasını çıkarttı. Kasete eşlik ederek “Wang Dang Doodle” adlı şarkıyı çalmaya başladı. McCaleb camdan dışarı baktı ve Amelia Cordell’i ve bir kurşunun nasıl iki can aldığını düşündü.

YİRMİ BEŞ

Carruthers'dan gelen paket posta kutusunda McCaleb'i bekliyordu. Telefon rehberi gibi kalın bir paketti. McCaleb paketi aldı, tekneye gitti. Paketi açıp içindekileri masanın üzerine yaydı. Kenyon olayıyla ilgili en son yazılan soruşturma özetini buldu, son gelişmeleri öğrenmesi gerektiğine karar vererek raporu en baştan okumaya başladı.

Donald Kenyon soruşturması bir FBI-Beverly Hills polisi ortak çalışmasıydı. Büro'nun önde gelen ajanlarından Los Angeles'taki özel soruşturma biriminden Nevins ve Uhlig, Aralık'ta tuttukları en son raporda Kenyon'un kiralık bir katil tarafından öldürüldüğü sonucuna varmışlardı. Suikastçıyı kimin kiraladığı konusunda iki teorileri vardı. Birinci teori, suikastçının, bankanın batması sonucu mağdur olan ve mahkemede Kenyon'un aldığı cezadan tatmin olmayan, onun yeniden adaletten kaçacağını düşünen iki bin yatırımcıdan biri tarafından kiralandığını iddia ediyordu. İkinci teori ise, suikastçıyı Kenyon'un mahkemede sözünü ettiği sessiz ortağı tarafından kiralandığını iddia ediyordu. Kenyon'un adını açıklamayı reddettiği bu ortak, bu son rapora göre FBI tarafından da teşhis edilememişti.

McCaleb rapordaki teorinin akış çizelgesini ilginç buldu, çünkü rapor, federal hükümetin Kenyon'un, paraları hortumlarken dışardan biri tarafından zorlanmış olduğuna inanabileceğini belirtiyordu. Bu açıklama Kenyon'un mahkemesi sırasında varoluşunu iddia ettiği, hayalet ortağı hakkında yaptığı açıklamalara dayandırılarak ortaya çıkmıştı. Şimdi, bu hayali ortağın gerçekten de var olabileceğini söyleyen bir FBI belgesi vardı.

Nevins ve Uhlig, özet raporu, kiralık katil olarak adamı öldüren bilinmeyen şüpheliyle ilgili bir profil çizerek bitirmişlerdi. Bu profil, hem birinci hem de ikinci teoriye uyuyordu. İşveren zengin, kimliğini saklayabilecek kadar yetenekli, geleneksel organize suç işiyle bağlantılı hatta o işin bir parçası olabilecek bir adam veya kadındı.

Kenyon'un hayaletini canlı bir insan haline getiren rapor dışında, McCaleb'in ilgisini çeken ikinci şey, katili kiralayanın yani gerçek katilin geleneksel organize suçla bağlantılı olduğu iddiasıydı. FBI tabiriyle geleneksel organize suç Mafya demekti. Mafyanın neredeyse her yerde kolları vardı ama öyle bile olsa, güney California'da bu kadar etkili olamazdı. Bölgede fazlasıyla organize suç işleniyordu, ama bu suçları işleyenler filmlerden fırlamış geleneksel gangsterler değildi. Bölgede hâkim olanlar, İtalyan kökenlilerden çok, Rus ve Asya kökenli gangsterlerdi.

McCaleb dosyaları kronolojik sıraya dizdi ve yeniden başa döndü. Çoğu, Washington'daki yöneticilere gönderilmiş olan soruşturmanın çeşitli yönlerini anlatan sıradan özetler ve güncelleştirmelerdi. Belgeleri çabucak gözden geçirirken, McCaleb saldırının yapıldığı günün sabahında, gözaltı ekibinin yaptıklarını anlatan bir rapor buldu ve bunu şaşkınlıkla okudu.

Saldırı sırasında gözaltı minibüsünde dört ajan vardı. Vardiya değişimi zamanıydı, bir salı sabahı, saat sekizdi. İki ajan göreve geliyor, ikisi evlerine gidiyordu. Dinleme cihazının başındaki ajan kulaklığını çıkarmış, yerini alacak olan ajana uzatmıştı. Ama yerini alacak olan ajan, bir keresinde kulaklık değişimi yaparken başka bir ajandan kendisine bit geçtiğini söyleyen A tipi bir adamdı. Bu yüzden diğer üç ajan kendisiyle dalga geçerken kulaklığa kendi süngerlerini takmış, aleti dezenfekte etmişti. Nihayet kulaklıkları taktığında neredeyse bir dakika kadar sessizlik olmuş sonra birkaç boğuk konuşma duyulmuş, sonunda Kenyon'un evinden bir el silah sesi gelmişti. Sesler boğuktu çünkü evin giriş bölümünde dinleme cihazları yoktu, Kenyon'un kaçış planlarını burada yapmayacağı düşünülmüştü. Dinleme cihazları, evin daha çok kullanılan diğer odalarına yerleştirilmişti.

Gece ekibi henüz araçtan ayrılmamıştı. Silah sesini duyduktan sonra kulaklıklı ajan sessiz olmaları için araçtakileri uyarmıştı. Diğer ajan da kulaklık takıp dinlemeye başlamadan önce, adam bir süre dinlemede kalmıştı. Her ikisinin duyduğu Kenyon'un evindeki mikrofonlardan

birine söylenen şu sözlerdi. “Cannoli’yi unutma!”

Kulaklıklı iki ajan birbirlerine bakmışlar ve konuşanın Kenyon olamayacağına karar vermişlerdi. Acil yardım istedikten sonra, araçtan fırlamış ve eve koşmuşlardı. Kocasını ön kapının hemen önünde, kafasının etrafı kan gölüne dönmüş halde bulan Donna Kenyon’dan dakikalar sonra eve ulaşmışlardı. Büroyu bilgilendirdikten sonra, yerel polis ve ambulans da çağırılmış, ajanlar ondan sonra evi ve civarı aramışlardı. Saldırgan kaçmıştı.

McCaleb bundan sonra, Kenyon’un evinde saldırıdan önceki son bir saatin kayıtlarının kopyasını inceledi. Kaset FBI laboratuarlarında çoğaltılmış, ama hâlâ her kelime çözülememişti. Aile kahvaltı ediyordu, kızların ve Kenyon’la karısının günlük konuşmaları duyuluyordu. Sonra, saat 7:40’ta kızlar ve anneleri çıkmıştı.

Dökümde, Kenyon’un vekili Stanley La Grossa’yla evinden yaptığı telefon konuşmasından önce, dokuz dakika boyunca sessizlik olduğu belirtiliyordu.

LAGROSSA: Evet?

KENYON: Ben Donald.

LAGROSSA: Donald!

KENYON: Hâlâ aynı fikirde miyiz?

LAGROSSA: Evet, sen hâlâ bu konuda ciddiysen.

KENYON: Öyleyim. Ofisinde görüşürüz o zaman.

LAGROSSA: Risklerini biliyorsun. Ofiste görüşürüz.

Sekiz dakika daha geçmiş, sonra evin içinde bilinmeyen bir ses duyulmuştu. Bu kısa konuşmalardan bazıları Kenyon ve konuştuğu adam evin içinde yer değiştirdikleri ve dinleme cihazlarından zaman zaman uzaklaştıkları için duyulmuyordu. Anlaşıldığına göre, bu konuşmalar, Büro’nun gözaltı aracındaki gecikmeli kulaklık değişimi yapılırken olmuştu.

KENYON: Ne?

BİLİNMEYEN: Kapa çeneni. Söylediklerimi yap, ailen hayatta kalsın. Tamam mı?

KENYON: Buraya böylece giremezsin ve...

BİLİNMEYEN: Kapa çeneni dedim. Hadi gidiyoruz. Bu tarafa...

KENYON: Aileme zarar verme. Lütfen, ben...

BİLİNMEYEN: (anlaşılmıyor)

KENYON: ...yapmazdım. Yapamazdım ve o da bunu biliyor. Anlamıyorum. O...

BİLİNMEYEN: Kapa çeneni. Umurumda değil.

KENYON: (anlaşılmıyor)

BİLİNMEYEN: (anlaşılmıyor)

Raporda iki dakika kadar sessizlik olduğu ve sonra şu sözlerin duyulduğu yazıyordu.

BİLİNMEYEN: Tamam, git ve kimin geldiğini...

KENYON: Yapma... Onun bu işle ilgisi yok. O...

Sonra silah ateşlenmişti. Dakikalar sonra, arkadaki çalışma odasına açılan kapının yanındaki dört numaralı mikrofonda bilinmeyen saldırganın son sözleri duyulmuştu.

BİLİNMEYEN: Cannoli’yi unutma.

Arkaya açılan kapı açık bulunmuştu. Katil buradan kaçmıştı.

McCaleb, bunların bir adamın son anları ve sözleri olduğunu bilerek kopyayı bir kez daha okudu. Keşke kayıtların kaseti olsaydı diye düşündü, o zaman olayın içine daha iyi girebilirdi.

Okuduğu bir sonraki belge, müfettişlerin niye olaya bir çetenin karıştığından şüphelendiğini anlatıyordu. Bu, kriptoloji raporuydu. Kenyon’un evinden alınan kayıtlar çoğaltılmak üzere suç laboratuarına gönderilmişti. Kopya sonra şifre çözüm birimine gönderilmişti. Analizi yapan görevliye, önceki kelimelerle değil, özellikle Kenyon öldükten sonra söylenen son sözlere yoğunlaşması tembihlenmişti. “Cannoli’yi unutma!” sözleri kriptoloji bilgisayarına yüklenmiş, daha önce Büro’nun kayıtlarına girmiş herhangi bir olayla bir eşleme yapılmaya çalışılmıştı. Doğrudan bir eşleme yapılmıştı.

Mafya çetelerinin gerçek hayat hikâyelerini anlatan The Godfather (Baba) filminde, Corleone ailesinin önde adamlarından Peter Clamenza, ailedeki hainlerden birini Jersey’ye götürüp öldürme görevini alır. Adamı öldüreceği sabah evden çıkmadan önce karısı, Clemenza’dan bir fırının önünde durup hamur almasını ister. Oldukça kilolu bir adam olan

Clemenza, içinde öldüreceği adamın da bulunduğu arabaya ilerlerken karısı ardından bağırır, “Cannoli’yi unutma! “

McCaleb filmi severdi ve bu repliği hatırladı. Bu satır filmdeki çete hayatının özünü veriyordu, merhametsiz ve vicdansız vahşet, aile değerleri ve bağlılıkla el eleydi. Büronun Kenyon olayını niye organize suç çetelerine bağladığını şimdi anlamıştı. Bu replik çete hayatının küstahlığını ve hünerini yansıtıyordu. Soğukkanlı bir katilin bunu işinin imzası gibi kullandığını görebiliyordu. ‘ “Cannoli’yi unutma!” dedi McCaleb yüksek sesle.

Aniden aklına bir şey geldi.

“Cannoli’yi unutma!” dedi yeniden.

Hemen deri çantasını almaya gitti, içinden James Cordell olanın video kasetini çıkarttı. Televizyonu açtı, kaseti yerleştirdi. İzlemek istediği yeri bulana kadar ileriye sardı. Vurulma anına geldi. Gözlerini maskeli saldırganın ağzına dikti ve seslerin kaydedilmediği kasette görüntüdeki adam konuşmaya başladığında McCaleb yüksek sesle şunları söyledi.

“Cannoli’yi unutma.”

Kaseti geri sardı, bir kez daha aynı şeyi yaptı. Dudakları, saldırganın dudaklarıyla tutuyordu. Tuttuğuna emindi. Vücudunda giderek artan adrenalini hissedebiliyordu. Heyecanlanmıştı, o anı yakalamıştı. Gizlenmiş gerçeğe yakınlaştığı an geliyordu.

Gloria Torres olayının kasetini çıkarttı, aynı işlemi onda da uyguladı. Dudakları saldırganın dudaklarına uymuştu. Şüphesi kalmamıştı.

“Cannoli’yi unutma,” dedi McCaleb, yeniden yüksek sesle.

Dolapta unuttuğu telefonunu çıkarttı. Hafta sonunda ona bırakılan mesajları hâlâ dinlememişti, ama şu anda bunu yapmak için fazlasıyla heyecanlıydı. Hemen Jaye Winston’ı aradı.

“Nerelerdeydin ve niye şu lanet telesekreterini hiç kontrol etmiyorsun?” diye sordu kadın. “Bütün hafta sonu ve tüm gün seni aradım, bir açıklama yapabilmek için. Bu benim suçum...”

“Biliyorum. Sen değildin. Hitchens’tı. Seni bunun için aramadım, Bürodakilerin neler söylediğini biliyorum. Donald Kenyon’la ilgili belgelerin neler olduğunu da biliyorum. Beni yeniden soruşturmaya almalısın.”

“Bu imkânsız. Hitchens seninle konuşmamı bile istemiyor. Seni nasıl olaya...”

“Sana yardım edebilirim.”

“Nasıl? Neyle?”

“Sadece bana şunu söyle, böyle bir hakkım var mı? Bu sabah Gilbert Spencer ve adlarının Nevins ve Uhlig olduğunu tahmin ettiğim ajanlar size gelip, senin Washington’a gönderdiğin kurşunun Kenyon olayıyla eşleştiğini söyledi. Doğru mu?”

“Buraya kadar doğru, ama bu...”

“Bitirmedim. Sonra, size Büro’nun olayınızla ve Los Angeles Polis Teşkilatı’nınkiyle ilgilenmek istediğini, ama ilk aşamada silah dışında bir ortak nokta bulunmadığını söyledi. Her şeyden sonra Kenyon’un vurulmasının profesyonel bir iş olduğunu ve sizin iki adi hırsızla uğraştığınızı söyledi. Bununla kalmadı, Kenyon olayında parçalayıcı bir kurşun kullanılırken sizinkilerde başka bir tür kurşun kullanıldığından söz etti. Federaller. Bu olay, Kenyon olayında, profesyonel katilin işini bitirdikten sonra silahından kurtulduğunu ve sizin iki olayınızdaki saldırganın silahı bir şekilde ele geçirdiğini söyleyen Büro teorisini destekler. Bağlantının sonu. Şu ana kadar nasılım?”

“Tamamen haklısın.”

“Tamam, siz Spencer’dan kendi olaylarınızla karşılaştırma yapabilmek için bilgi istediniz ama bu işe yaramadı.”

“Adam Kenyon davasının çok hassas bir noktada olduğunu, bizim bilmemiz gereken her şeyi öğrendiğimizi söyledi.”

“Ve Hitchens da bunu kabul etti.”

“Evet. Ortama uymak zorunda kaldı.”

“Birileri cannoli ikram etti mi?”

“Ne?”

McCaleb sonraki beş dakikayı cannoli bağlantısını anlatarak, kadına Kenyon’un evindeki

kayıtları ve kriptoloji raporlarını okuyarak geçirdi. Winston bunların sabahki toplantıda Spencer tarafından belirtilmediğini söyledi. McCaleb adamın bunu yapmayacağını biliyordu. McCaleb de FBI'da çalışmıştı. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirdi. Fırsatını bulduğunuz anda yerelleri siler süpürür, o andan sonra olayla Büronun ilgileneceğini söylerdiniz.

"O zaman, cannoli bağlantısı adamımız tarafından ele geçirilen silahın kullanılıp atılmadığını gösteriyor," dedi McCaleb. "Her iki olaydaki saldırgan aynı kişi. Kenyon, sonra Cordell ve Torres. Bürodan gelenler toplantıya girmeden önce bunu biliyorlar mıydı? Emin değilim. Ama onlara sizin olayların belge ve kasetlerini verdiyseniz öğrendiler demektir. Sorulması gereken soru şu, bu üç olay nasıl bir araya geldi?"

Winston kafasının karıştığını söylemeden önce bir süre sustu.

"Dostum, hiçbir fikrim... Şey belki de olaylar bağlantılı değildir. Dinle, eğer adam Büro'nun dediği gibi kiralık katilse belki de her olayda başkaları tarafından kiralandı. Bilirsin. Belki de aynı katilin üç farklı iş yapması dışında bir bağlantı yoktur."

McCaleb başını salladı ve "Mümkün, sanırım, ama anlamsız. Yani, Gloria Torres bir kiralık katil tarafından öldürtülecek ne yapmış olabilir ki? Bir gazetenin matbaasında çalışıyordu," dedi.

"Belki de bir şey gördü. Cuma günü Cordell ve Torres arasında bir bağlantı olabileceğini söylemiştin, hatırlıyor musun? Belki bu hâlâ geçerlidir, aralarındaki tek bağlantı, gördükleri veya bildikleri bir şey olabilir."

McCaleb başını salladı.

"Peki ya Cordell ve Torres'ten alınan kişisel eşyalar?" diye sordu, Winston'dan çok kendisine.

"Bilmiyorum," dedi kadın. "Belki de hatıra eşyaları almayı seven katilin kendisidir. Belki de iş verenine doğru insanı öldürdüğünü kanıtlamak için almıştır onları. Raporlarda Kenyon'dan alınan bir şey olduğundan söz ediliyor mu?"

"Henüz görmedim."

Kafasından bir sürü ihtimal geçiyordu. Winston'ın soruları, çok çabuk heyecana kapıldığını anlamasını sağlamıştı. Elinde henüz okunmamış koca bir Kenyon dosyası vardı. Aradığı bağlantılar orada gizlenmiş olabilirdi.

"Terry?"

"Evet, özür dilerim, sadece düşünüyordum. Dinle, seni daha sonra tekrar ararım. Daha incelemem gereken bir sürü belge ve belki daha sonra..."

"Elinde neler var?"

"Sanırım Spencer'ın size anlatmadığı hemen her şey var elimde."

"Bu Şef'in sana yeniden saygı duyup güvenmesini sağlayabilir."

"Şimdilik ona bir şey söyleme lütfen. Bunun üzerinde biraz daha çalışayım, sonra seni ararım."

"Söz mü?"

"Söz."

"O zaman açıkça söz verdiğini söyle. Başıma Büro'dan bir bela salmanı istemiyorum."

"Hey, ben emekliyim. Unuttun mu? Söz veriyorum."

Bir buçuk saat sonra McCaleb Büro'nun dosyalarını gözden geçirmeyi bitirdi. Daha önce onu oldukça ateşleyen adrenalin yavaş yavaş azalmıştı. Raporları okurken pek çok yeni şey öğrenmişti, ama Kenyon, Cordell ve Torres olayları arasında bağlantı kurabileceği hiç bir nokta gözüne çarpmamıştı.

Büro belgelerinin gerisi, batan bankanın iki bin mağdurunun adları, adresleri ve geçmişleriyle ilgili çıktılardan oluşuyordu. Ve ne Cordell ne de Torres o yatırımcılardandı.

Büro, Kenyon olayındaki her mağduru bir şüpheli olarak kabul etmişti. Listedeki her isim zanlıymış gibi çeşitli incelemelere tabi tutulmuştu. Bir düzine kadar mağdur şüpheli bulunmuş ama detaylı incelemeler sonunda masum olduklarına karar verilmişti.

Soruşturma, daha sonra, Kenyon'un gerçekten bir ortağı olduğu ve kendisi için milyonlarca dolar çalan adamı ortadan kaldırmak için kiralık katil tuttuğunu ileri süren ikinci teori üzerine kaydırılmıştı.

Bu teori, Kenyon'un çaldığı paraları kime verdiğini açıklamayı düşünürken ortadan kaldırıldığının anlaşılmasından sonra yapılmıştı. Avukatı Stanley LaGrossa tarafından yapılan bir açıklamada, Kenyon'un öldürülmeden hemen önce cezasının azaltılacağı umuduyla, yetkililerle işbirliği yapmaya karar verdiği belirtilmişti. LaGrossa, Kenyon'un öldürüldüğü sabah, bunu konuşmuş ve anlaşmanın şartlarını belirlemek için kendi ofisinde buluşmayı planladıklarını da açıklamasına eklemişti.

McCaleb raporların arasından Kenyon ve LaGrossa'nın telefon konuşmasını buldu. Konuşmalar, adamın açıklamasını doğrular nitelikteydi.

Büronun teorisine göre, Kenyon'un sessiz ortağı ya işini şansa bırakmayı sevmiyordu ve Kenyon'u saf dışı bırakmak istemişti ya da Kenyon'un devletle işbirliği yapma niyetinde olduğunu öğrendikten sonra adamı ortadan kaldırmaya karar vermişti. Rapor, federal ajanların ve davacıların bu işbirliği isteğinden habersiz olduğunu belirtiyordu. Bu, eğer sessiz ortağa bilgi sızdırıldıysa, bu bilginin Kenyon'ın etrafındakilerden birisi tarafından, hatta avukatı LaGrossa tarafından sızdırılmış olabileceği anlamına geliyordu.

McCaleb kalktı, kendisine bir bardak portakal suyu aldı. İçerken okuduğu, Kenyon olayıyla ilgili bilgilerin soruşturma için ne anlama geldiğini düşündü. Erken gelen adrenalin hücumuna karşılık, Carruthers'tan gelen zarfı açtıktan sonra Gloria Torres'i kimin, niye öldürdüğü konusunda hiçbir yere ulaşamadığını, tekrar başa döndüğünü anlamıştı.

Bardağını yıkarken teknelere yaklaşan iki adam fark etti. Adamlar mavi takım elbise giymişlerdi. İskelede bu kılıkta dolaşan adamlar genelde tekneleri hacze gelen devlet memurları olurdu. Ama McCaleb bu sefer adamların niye geldiğini biliyordu. Davranışlarından anlamıştı. Adamlar onun için gelmişlerdi. Vernon Carruthers'ın yaptığı muhtemelen ortaya çıkmıştı.

McCaleb çabucak masaya yöneldi ve tüm Büro dosyalarını toparladı. Adların, adreslerin ve diğer bilgilerin bulunduğu belgeleri yırttı. Sonra kalın paketi mutfaktaki dolaplardan birine sakladı. Kalan belgeleri deri çantasına doldurup başka bir dolaba koydu.

Kapıyı açtı, adamları karşılamak için dışarı çıktı. Kapıyı kapatıp ardından kilitledi.

"Bay McCaleb?" dedi genç olanı. Büro kurallarına aykırı olarak bıyığı vardı.

"Tahmin edeyim, Nevins ve Uhlig, değil mi?"

Adamlar tanınmaktan hoşlanmamıştı.

"Tekneye gelebilir miyiz?"

"Elbette."

Genç adam Nevins'tı. Neredeyse tüm konuşmayı daha yaşlı olan Uhlig yaptı.

"Eğer kim olduğumuzu biliyorsanız niye burada olduğumuzu da biliyorsunuzdur. Olayı olduğundan daha karışık bir hale getirmek istemiyoruz. Özellikle de sizin Büro için yaptıklarınızı göz önünde bulundurunca. Eğer bize Büro'dan çalınan dosyaları geri verirseniz olay burada kapanır."

"Ne?" dedi McCaleb ellerini kaldırarak. "Çalıntı dosyalar mı?"

"Bay McCaleb," dedi Uhlig. "Sizin gizli FBI dosyalarına sahip olduğunuz duyumunu aldık. Siz artık ajan değilsiniz. O dosyaların elinizde olmaması gerekiyor. Söylediğim gibi, eğer bunu sorun haline getirmek istiyorsanız, sizin için sorun yaratabiliriz. Ama tek istediğimiz dosyaları geri vermeniz."

McCaleb geri çekildi, oturdu. Olayı nasıl öğrendiklerini ve bunun Carruthers'a nasıl yansıdığını düşünmeye çalışıyordu. Bunun tek açıklaması vardı. Vernon'un Washington'da başı sıkışmış, o da McCaleb'in ismini vermiş olabilirdi. Ama bu, üzerinde ne kadar baskı olursa olsun, eski dostunun yapacağı bir iş değildi.

İç güdülerine güvenmeye ve blöf yapmaya karar verdi. Nevins ve Uhlig, Carruthers'ın balistik karşılaştırmayı McCaleb'in isteği üzerine yapmış olduğunu biliyorlardı. Bu bir sır değildi. Bunu sonrasında Carruthers'ın bilgisayardaki araştırma sonucu bulduğu bir kopyasını da McCaleb'e gönderdiğini varsaymış olmalıydılar.

"Bunu unutun çocuklar," dedi sonunda. "Bende çalınmış veya başka yolla ele geçirilmiş dosya falan yok. Yanlış bilgi almışsınız. "

"O zaman, bizim kim olduğumuzu nereden bildiniz?" diye sordu Nevins.

“Kolayca. Bugün yerel polise gittiğinizi ve onlara, beni olaydan uzakta tutmak zorunda olduklarını söylediğinizi duydum.”

McCaleb kollarını kavuşturdu ve adamların ardından Buddy Lockridge’in teknesine baktı. Buddy elinde birası kaptan köşkünde oturmuş, The Following Sea’de olan bitenleri seyrediyordu

“O zaman, emin olmak için ortalığa bir göz atmak istiyoruz,” dedi Uhlig.

“Arama izniniz olmadan olmaz. Arama izniniz olduğundan şüpheliyim.”

“Eğer siz girip bakmamıza izin verirseniz ona ihtiyacımız olmaz.”

Nevins salon kapısına yaklaştı ve açmaya çalıştı. Kilitli olduğunu anladı. McCaleb gülümsedi.

“İçeri girmenin tek yolu kilidi kırmak, Nevins. Bu da, bana sorarsan, izin almış olduğun havasını yaratmaz. Ayrıca bunu bizi seyreden tanıklar varken yapmak istemezsin.”

İki ajan da etrafa bakınmaya başladılar. Sonunda, elinde birasıyla onlara selam veren Lockridge’i fark ettiler. McCaleb, Uhlig’in sinirlendiğini fark etti.

“Tamam McCaleb,” dedi daha yaşlı olan ajan. “Dosyalar sende kalsın. Ama sana söylüyorum zeki çocuk, yolumuza çıkma. Büro olaya el koymak üzere. Olayların içine edecek, rozetsiz, beş para etmez bir amatörün işimize burnunu sokması isteyeceğimiz son şey.”

McCaleb sinirlendiğini hissetti. “Teknemden defolup gidin.”

“Elbette. Biz de gidiyorduk.”

Adamlar tekneden indi. Tam çıkarlarken Nevins döndü ve “Görüşeceğiz Teneke Adam!” dedi.

McCaleb adamları yol boyunca seyretti.

“Neler oluyor?” diye seslendi Lockridge.

McCaleb bir yandan adamların gidişini seyrederken Buddy ‘ye de el salladı.

“Sadece ziyarete gelen eski dostlar”

Doğuda saat neredeyse akşamın sekizi olmuştu. McCaleb Carruthers’ı evinden aradı. Arkadaşı çoktan sıkıştırılmıştı.

“Onlara söyledim, dedim ki ‘Hey, ben bildiklerimi Lewin’e ulaştırdım. Evet, eski ajan McCaleb’in isteği üzerine ona da bir paket yolladım ama ona raporların kopyasını vermedim.’ Bana inanmadılar. Benim tam yetkim var. Eğer ayrılmamı isterlerse ayrılırım. Sonra her seferinde bana ihtiyaçları olduğunda, ben de paramı alırım. Benim olaylarım da pek çok cilt doldurur, neden söz ettiğimi biliyorsun.”

Sanki konuşulanları üçüncü bir kişi dinliyormuş gibi konuşuyordu. Bürodayken birinin dinleyip dinlemediğini asla bilemezdiniz. McCaleb uygun davrandı.

“Burada da durum aynı. Geldiler, sanki elimde raporlar varmış gibi davrandılar. Raporların bende olmadığını ve lanet olası teknemden defolup gitmelerini söyledim.”

“Hey, çok sıkısın.”

“Sen de öyle Vernon. Gitmeliyim. İzleyen denizden sakın dostum.”

“Nedir o?”

“Arkanı kolla.”

“Tamam. Sen de”

Winston hemen ilk çalışta telefonu açtı. “Neredeydin?”

“Meşguldüm. Nevins ve Uhlig beni ziyaret ettiler. Bana geçen hafta verdiğin dosyaların kopyalarının hepsinden onlara da verdin mi?”

“Dosyalar, kasetler, Hitchens onlara hepsini verdi.”

“Evet, onlar da cannoli bağlantısını buldular. Olaya el koyuyorlar, Jaye. Sen de bırakmak zorunda kalacaksın.”

“Neden söz ediyorsun? Büro cinayet soruşturması yapamaz.”

“Bir yolunu bulacaklar. Elinizden almayacaklar ama sorumluluk onlarda olacak. Olayda silah dışında bazı bağlantılar olduğunu bildiklerini düşünüyorum. O herifler baş belasıdır ama zekidirler. Sanırım kasetleri inceleyince benimle aynı şeyi fark ettiler. Katilin aynı adam olduğunu ve üç saldırının bir şekilde birbiriyle bağlantılı olduğunu biliyorlar. Benim gözümü korkutmak, olaydan uzaklaştırmak için geldiler. Sırada sen varsın.”

“Eğer benim her şeyi bırakıp vazgeçeceğimi düşünüyorlarsa...”

“Seninle muhatap olmayacaklardır. Doğrudan Hitchens’a gidecekler. Eğer o geri çekilmeyi kabul etmezse daha yukarılara çıkarlar. Ben de onlardan biriydim, hatırladın mı? Ne kadar yukarı çıkarsan baskı da o kadar artar.”

“Lanet olsun!”

“Bizim Kulübe hoş geldin.”

“Ne yapacaksın?”

“Ben mi? Yarın işe geri döneceğim. FBI’a, Hitchens’a ya da başka birine hesap vermek zorunda değilim. Bu işte yalnızım.”

“Bu işte böyle bir fırsat yakalayan sadece sen olabilirsin. İyi şanslar.”

“Sağ ol. Şansa ihtiyacım olacak.”

YİRMİ ALTI

McCaleb gün sonuna kadar Amelia Cordell'den aldığı mali kayıtlara ve notlara bakma fırsatı bulamadı. Masa başında çalışmaktan bir hayli yorgun düşmüştü; notlara çabucak göz attı ve kadının aldığı notlar arasında gözüne çarpan, ilginç hiçbir şey göremedi. Banka kayıtlarından Cordell'in her çarşamba günü para aldığını öğrendi. McCaleb'in elindeki son üç aylık kayıtlardan Cordell'in her seferinde, öldürüldüğü ATM'den para çektiği anlaşılıyordu. Tıpkı Gloria Torres'in düzenli olarak her gece Sherman Markete gitmesi gibi, Cordell de takip edilebilir bir rota izliyordu. Saldırganın kurbanlarını takip ettiği fikri giderek daha ağır basıyordu. Cordell olayında, kurban en az bir hafta, hatta daha da uzun zaman takip edilmişti.

McCaleb kredi kartı dökümlerini incelerken teknede bir hareket hissetti. Kafasını kaldırıp baktığında Graciela'nın geldiğini gördü. Çok hoş bir sürprizdi.

"Graciela," dedi, güverteye çıkarken. "Burada ne işin var?'

"Mesajımı almadın mı?"

"Hayır, mesajları kontrol etmedim."

"Neyse, arayıp geleceğimi söyledim. Glory hakkında bazı şeyler yazdım. Söylediğin gibi."

McCaleb neredeyse inliyordu. Okuması gereken bir yığın kâğıt daha gelmişti. Ama kadına istediğini bu kadar çabuk yaptığı için teşekkür etti.

Kadının elinde bir çanta olduğunu fark etti. Elinden aldı.

"Çantada ne var? Bu kadar fazla yazmış olamazsın, değil mi?"

Genç kadın McCaleb'e bakarak gülümsedi.

"Eşyalarım. Bu gece burada kalmayı düşünüyorum."

McCaleb, kadının teknede kalması birlikte uyuyacakları anlamına gelmediği halde titrediğini hissetti.

"Raymond nerede?"

"Bayan Otaro'yla birlikte. Kadın yarın sabah onu okula da bırakacak. Ben bir gün izinliyim."

"Niye?"

"Yarın şoförlüğünü yapabilmek için."

"Benim bir şoförüm var zaten. Sen yapmak zorunda..."

"Biliyorum, ama istiyorum. Ayrıca, sana Times'da Gloria'nın patronuyla bir görüşme de ayarladım. Adamla konuşurken yanında olmak istiyorum."

"Tamam, işe alındın."

Graciela gülümsedi, birlikte salona geçtiler.

McCaleb kadının çantasını kamaraya indirdi, yeni bir şişe kırmızı şarap açtı. Birlikte güverteye çıktılar, McCaleb son gelişmeleri anlattı. Kenyon olayını anlatırken Graciela'nın gözleri kocaman oldu. Kız kardeşi ile cinayete kurban giden bir suçlu arasında nasıl bir bağlantı olabileceği fikrini kabul etmekte çok zorlanmıştı.

"Aklına gelen belirgin bir şey yok değil mi?" diye sordu McCaleb.

"Hayır, onların nasıl olup da bir araya gelebilecekleri hakkında..."

Sözünü bitiremedi.

McCaleb başını salladı ve sandalyesine yayıldı. Genç kadın cüzdanını açtı ve kız kardeşiyle ilgili notların bulunduğu not defterini çıkarttı. Üzerinden birlikte geçtiler. Graciela'nın notlarında McCaleb'in özellikle dikkatini çeken bir nokta olmadı, ama olayda yeni gelişmeler oldukça bu notların işe yarayabileceğini söyledi

"Her şeyin ne kadar değiştiğini görmek şaşkınlık verici," dedi McCaleb. "Bir hafta önce bu tamamen bir çıkmaz sokaktı. Şimdi olayın patolojik veya bir kiralık katilin işi olabileceği ihtimalleri var. Rastlantı olma ihtimali üçüncü sıraya düştü."

Graciela konuşmadan önce şarabından bir yudum aldı.

"Bu olayı daha da zorlaştırıyor, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi McCaleb. "Bizim çözüme giderek yakınlaştığımızı gösteriyor. Olayı ayrıntılarıyla incelemeli ve tüm ihtimalleri gözden geçirmelisin. Sonra da onları bir bir elemelisin. Bunların hepsi çözüme yaklaştığımızı gösteriyor."

Gün batımını seyrettikten sonra Graciela arabasıyla McCaleb'i Long Beach'te Belmont Shores bölgesinde küçük bir İtalyan restoranına götürdü. McCaleb yemekten ve restoranın tenha oluşundan hoşlandı. Yemek sırasında kadının soruşturmadaki sert dönüşlerden hâlâ huzursuz olduğunu fark ederek konuyu değiştirmeye çalıştı. Büro günlerinden hatırladığı şakalar yaptı ama Graciela'nın gülümsemesi zorlamaydı.

"Emekli olmadan önce hayatın zorlu geçmiş olmalı," dedi genç kadın yarım bıraktığı yemeğin tabağını bir kenara iterken. "Her seferinde bu tür insanlarla uğraşmaktan söz ediyorum. Senin için..."

Kadın sözlerini bitirmedi. McCaleb sadece başını salladı. Aynı konuya yeniden dönmelerine gerek yoktu.

"Bir gün kafandan atabileceğini düşünüyor musun?"

"Neyi, işimi mi?"

"Hayır. Senin üzerindeki etkisini. Bana anlattığın hikâyedeki gibi. Hani şu, Şeytanın Korunağı. Sana hatırlattığı her şey. Bunu kafandan çıkartabilecek misin?"

McCaleb bir süre düşündü. Soru çok aşamalıydı. Genç kadın inancını sorguluyordu ve kendisi hakkında bir karara varmak üzereydi. Cevabın içten ve doğru olması çok önemliydi. Kendisi için doğru cevap vermesi gerekliydi.

"Graciela, sana tek söyleyebileceğim, bunu kafamdan çıkartabilmeyi umduğum. Bundan kurtulmak istiyorum. Ama çok da emin değilim. Düşününce, bu konuda konuşmak çok tuhaf geliyor ama o orada, kafamda. Senin bunu bilmeni istiyorum. Bu cevap benim hakkımda öğrenmek istediklerin için yeterli mi bilmiyorum. Ama cevabını aldığını umuyorum."

Graciela'nın kendisini anladığından çok emin değildi. Yanına sokuldu. Yanağına bir öpücük kondurdu. Kırmızı masa örtüsünün altından elini genç kadının bacağına koydu ve okşadı. Bir âşık gibi davranıyordu. Ama onu kaybetmek konusunda endişeliydi. Sözlere dökemediği bir güvensizliği vardı. Ona dokunarak güven tazelemek zorundaydı.

"Gidelim mi?" diye sordu Graciela.

McCaleb ona baktı.

"Nereye?"

"Tekneye."

Başını salladı.

Tekneye döndüklerinde Graciela adamı kamaraya indirdi, tereddütsüzce seviştiler. Yavaş bir ritmle hareket ederken, McCaleb, kalbinin hızla çarptığını ve göğsünde atan kalbinin sesinin şakaklarında da aynı şiddette yankılandığını hissetti. Kadının da bu şiddetli kalp atışlarını hissettiğinden emindi.

En sonunda tüm vücudunu saran bir titreme geldi ve yüzünü kadının boynuna dayadı. Boğazından kısa, kesik kesik, istem dışı bir kahkaha çıktı, genç kadının bunu öksürük veya nefes alıp verme olarak algılayacağını umut etti. Yüzünü onun saçlarına gizledi.

Ellerini sırtında dolaştıran Graciela, "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey... Çok mutluyum, hepsi bu."

Yüzünü onun yüzüne daha da sıkıca bastırdı. Burnunda onun kokusu, kalbinde ve zihninde büyük bir umutla fısıldadı:

"Sen beni hayata geri döndürdün," dedi. "Sen benim şansımsın."

Genç kadın ona sıkıca sarıldı. Tek kelime etmedi.

Rüyasında nefes almak için yüzeye çıkma ihtiyacı duymadan su altında yüzdüğünü gördü. Gece yarısı aniden uyandı. Sırt üstü yatıyordu ve kolu Graciela'nın çıplak sırtına dayanmıştı. Onun sıcaklığını hissetti. Saate bakmak için kalkmayı düşündü, ama Graciela'yı uyandırmak istemiyordu. Gözlerini kapatıp rüyasına geri dönmek üzereyken, yukarıdan gelen bir ses onu yeniden uyandırdı. Göğsünde bir ürperti hissetti ve kulak kesildi. Teknede birisi vardı.

Rus, diye düşündü. Bolotov onu bulmuştu, ve yaptıklarını ödetmeye gelmişti. Sonra, Rus'un bu kadar aptal olamayacağına dair oluşan içgüdülerine dayanarak bu ihtimalin imkânsız olduğuna karar verdi.

Yatağın kenarına kaydı, telefona uzandı. Buddy Lockridge'in teknesini aradı, adamın cevap vermesini bekledi. Lockridge'in The Following Sea'ye bakmasını ve birini veya bir şey görüp görmediğini söylemesini isteyecekti. Donald Kenyon'un evinin girişine götürülüp orada beynini parçalayan tek bir kurşunla öldürülmesinin görüntüleri gözünün önündeydi. Yukarıdaki her kim ise, Graciela'nın orada bulunduğunu hesaplamadığını fark etti. İlerleyen birkaç dakikada ne olursa olsun, davetsiz misafir bunu öğrenmemeliydi ve öğrenmeyecekti.

Dört çalıştan sonra Lockridge hâlâ cevap vermeyince McCaleb daha fazla vakit harcamaması gerektiğine karar verdi. Hemen yataktan çıktı, kamaranın kapalı kapısına yöneldi, saate baktı, üçü on geçiyordu.

Kapıyı yavaşça açarken silahının nerede olduğunu düşündü. İçinde ilaçlarının ve ateşini kaydettiği dosyanın da bulunduğu dolabının en alt gözündeydi. Davetsiz misafir dolaba daha yakındı ve muhtemelen silahı çoktan bulmuştu.

Etrafında silaha benzer bir şey aradı, bulamadı. Kapıyı ardına kadar açmıştı.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Graciela ardından.

Çabucak ve sessizce ardını döndü ve yatağa geldi. Eliyle kadının ağzını kapattı ve "Teknede birisi var," diye fısıldadı.

Kadının vücudunun kaskatı kesildiğini hissetti.

"Senden haberleri yok. Şimdi yatağın yanına yere uzanmanı ve ben seni almaya gelene kadar orada kalmanı istiyorum."

Kadın kıpırdamadı.

"Hadi, Graciela."

Kadın hareket etmek üzereyken McCaleb onu durdurdu.

"Çantanda seni koruyabilecek bir çeşit silah var mı?"

Kadın hayır anlamında başını salladı. Adam işaret etti ve kadının duvara en yakın şekilde yere uzanmasını izledi. Kapıya yöneldi.

McCaleb merdivenlerden yavaşça yukarı çıkarken, sürgülü kapının yarı açık olduğunu görebiliyordu. Salon aşağıya oranla daha aydınlıktı, McCaleb şimdi etrafı daha iyi görebiliyordu. Aniden kapının dışında hızla hareket eden bir adamın parlayan siluetini gördü. Işığın yansımasından dolayı McCaleb davetsiz misafirin ona mı marinaya mı baktığını fark edemedi.

McCaleb Graciela'nın şarabını açmak için kullandığı tirbuşonu güvertede bıraktığını hatırladı. Kolayca ona ulaşabilirdi. Karar vermesi gereken tek şey, onu kullanıp kullanmamaktı.

Seçeneği olmadığına karar verdi. En üst merdivene geldiğinde elini tirbuşona uzattı. Merdiven gıcırdadı, McCaleb siluetin gerildiğini gördü. Şaşkınlığı gitmişti.

"Kıpırdama, lanet herif!" diye bağırdı, tirbuşonu adama doğru fırlatırken.

Davetsiz misafir hemen kapıya yöneldi, fırlayıp dışarı çıktı. McCaleb kapıya atıldı, ama adam çoktan iskeleye inmişti. Davetsiz misafirin yüzünü göremeden adam hızla oradan uzaklaştı.

İçgüdüsel olarak adamı yakalayamayacağını bilse de McCaleb iskeleye atladı, peşinden koştu. Hava buz gibiydi ve ayakları çıplaktı, McCaleb devam edemedi.

Bir araba sesi duydu, otoparktan çıkmak üzereyken aracı gördü. Sadece seyretti, plakasını alabilmek için araba fazlasıyla uzaklaşmıştı.

"Lanet olsun!"

Gözlerini kapattı, elini kaldırdı, burnuna dokundu, bu bir kişisel hipnoz tekniğiydi. Aktif hafızasıyla gördüğü her şeyi mümkün olan en fazla ayrıntıyla aklında tutmaya çalıştı. Kırmızı araba, küçük, ithal, hasarlı süspansiyon... Arabanın tanıdık olduğu hissine kapıldı. Ama henüz bilgileri yerine oturtamamıştı.

McCaleb eğildi, midesi bulandığı için ellerini dizlerine koydu, kalbi hızla atıyordu. Derin derin nefes almaya ve kalp atışlarının temposunu düşürmeye çalıştı.

Gözlerine tutulan bir ışık gördü. Gözlerini açtığında üzerine tutulan fenere baktı. Marinanın güvenlik görevlisi karşısında duruyordu.

"Bay McCaleb?" dedi ışığın ardındaki ses. "Siz misiniz?"

Ancak o anda McCaleb çıplak olduğunun farkına vardı.

Kayıp yoktu, her şey yerli yerindeydi. En azından McCaleb öyle olduğunu sanıyordu. Deri çantasına koyup dolaba kaldırdığı tüm belgeler oradaydı. Bıraktığı her şey aynı yerde duruyordu. McCaleb kapıyı inceledi, tornavida iziyle karşılaştı. Bu tip sürgülü kapıların, tornavidayla ne kadar kolay açılabildiğini biliyordu. Kapıyı açarken çıkan sesin dışarıda daha yüksek olduğunu da biliyordu. İçerden o sesi duyması zordu, ama bir şekilde duymuştu, ya o ses ya da başka bir şey uyanmasına neden olmuştu.

Güvenlik görevlisi Shel Newbie'nin eşliğinde McCaleb teknenin her tarafını kontrol etti. Eksik bir şey yoktu.

"Peki ya aşağısı?" diye sordu Newbie.

"Yeterli zamanı olmadı," dedi McCaleb. "Kapıyı açtığı anda onu duydum. Niyeti her neyse, onu gerçekleştiremeden adamı korkutup kaçırdım."

McCaleb davetsiz misafirin hırsızlık dışında bir niyetle tekneye gelmiş olabileceğini düşünürken sessizdi. Bolotov'u düşündü ama adamı hemen listeden sildi. Silueti görmüştü, ayrıca kapıdan çıkarken adamın geçtiği aralık Rus için fazlasıyla dardı.

"Yukarı gelebilir miyim? Biraz kahve yaparım."

McCaleb merdivenlere döndü. Graciela orada duruyordu. Kamaraya inip üstüne bir şeyler giyerken ona aşağıda kalmasının daha iyi olacağını söylemişti. Ama genç kadın pembe pijaması ve McCaleb'in dolabından aldığı bir eşofmanla işte oradaydı. Saçları biraz dağınıktı ama bundan daha seksi görünemezdi. Cevap vermeden önce McCaleb bir süre kadına baktı.

"İşimiz de bitmek üzereydi, sanırım."

"Pacific Birimi'ni aramalı mıyım?" diye sordu Newbie.

McCaleb başını salladı.

"Büyük bir olasılıkla benden ufak tefek bir şeyler çalmaya niyetlenen bir iskele serserisiydi," dedi McCaleb, söylediklerine kendi bile inanmadan. "Polisi bu işe karıştırmayalım. Bütün gece ayakta olacağız."

"Emin misiniz?"

"Evet. Yardımın için sağ ol Shel. Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Sanırım gitsem iyi olacak. Bir olay raporu yazmak zorundayım. Sabah yine de Los Angeles Polis Teşkilatı rapor tutmak isteyebilir."

"Tamam, sorun değil. Sadece şu anda buraya gelmelerini bekleyebileceğimi sanmıyorum. Adamın peşinden koşarken çok yoruldum. Yarın görüşmek daha uygun olur."

"Anlaştık o zaman."

Newbie selam verdi ve çıktı. McCaleb birkaç dakika bekledi, sonra Graciela'ya baktı.

"İyi misin?"

"Evet. Biraz korktum, hepsi bu."

"Niye aşağı inmiyorsun? Ben de hemen geleceğim."

Kadın kamaraya geri döndü. McCaleb sürgülü kapıyı kapattı kilidin hâlâ çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Çalışıyordu. Üstteki elle çalışan mekanizmayı indirdi. Kapıyı kapattı. Bu gecelik idare ederdi. Ama daha sonra teknenin güvenliğiyle ilgili bazı önlemler almak zorundaydı.

Kapıyı kapatıp güvenliği sağladıktan sonra, McCaleb salondaki Berber halısındaki çıplak ayaklarına baktı. İlk defa halının ıslak olduğunu fark etti. Sonra nasıl olup da kapının yakınında ayakta duran davetsiz misafirin gece karanlığında parladığını hatırladı.

YİRMİ YEDİ

Graciela'nın Volkswagen'iyle Valley'deki Times'ın merkezine giderlerken, McCaleb yolun çoğunda sessizdi. Gece olanları düşünüyor, olayda işine yarar bir nokta yakalamaya çalışıyordu.

Halıdaki ıslaklığı fark ettikten sonra, yolu ve otoparkı da incelemiş, oralarda da ıslaklık olduğunu görmüştü. Serin bir geceydi, ama sabah çiği için de vakit erkendi. Davetsiz misafir tekneye çıktığında ıslak olmalıydı. Vücudunun gece parlıyor olması, üzerinde bir balıkadam giysisi olabileceğini düşündürdü. McCaleb'in cevap veremediği tek soru 'neden'di.

Tekneden ayrılmadan önce McCaleb komşusunun orada olup olmadığına bakmak için Buddy Lockridge'in teknesine gitmişti. Buddy'yi her zamanki gibi akşamdan kalma, darmadağınık halde kaptan köşkünde oturmuş Hocus (Sarhoş) adlı kitabı okurken bulmuştu. Gece teknede olup olmadığını sorduğunda, Buddy, tüm gece teknedeydim diye cevap verdi. Niye telefona cevap vermediği konusunda üsteleyince adam telefonun çalmadığını söyledi. McCaleb, ya Lockridge'in sızmış olduğunu ya da kendisinin aceleyle yanlış numara çevirdiğini düşünerek boş verdi.

McCaleb adamı bugünlük şoförü olarak kiralamaktan vazgeçtiğini ama onu dalgıç olarak kiralayacağını söyledi.

"Tekneni temizlememi mi istiyorsun?"

"Hayır. Teknemde araştırma yapmanı istiyorum. Ve altını da incelemeni. Sadece teknemi değil, teknenin etrafındaki tüm iskeleleri de."

"Araştırmak mı? Ne arayacağım?"

"Bilmiyorum. Ne aradığına, onu bulduğun zaman karar vereceksin."

"Nasıl istersen. Ama balıkadam giysimi şu Bertram'ların işini yaparken yırttım. Onu tamir eder etmez, istediğini yaparım."

"Teşekkürler. Benim hesabıma yaz."

"Anlaştık. Hey, şoförlüğünü artık arkadaşın mı yapacak?"

McCaleb'in arkasında, The Following Sea'nin önünde duran Graciela'ya bakıyordu. McCaleb önce kadına sonra Buddy'ye baktı.

"Hayır Buddy. Sadece bugünlük. Beni bazı insanlarla tanıştıracak. Tamam mı?"

"Tamam. Benim için sorun değil."

Arabada McCaleb yanlarına aldıkları kahveyi yudumlarken, gece Lockridge'in neden telefona cevap vermediğini düşünüyordu. Sepulveda'yı, Santa Monica Mountains'ı geçmişlerdi. 405'teki trafik yoğunluğu aksi yönde akıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Graciela.

"Dün geceyi, sanırım," dedi adam. "Anlamaya çalışıyordum. Buddy bugün teknenin altını inceleyecek, belki adamın orada ne yaptığını bulabilir."

"Times'daki adamı şimdi görmek istediğinden emin misin? Görüşmeyi başka bir zamana da erteleyebiliriz."

"Hayır. Zaten şimdi oraya gidiyoruz. Mümkün olduğunca fazla sayıda insanla konuşmak işimize yarar. Dünkü bilgileri nasıl kullanabileceğimizi hâlâ bilmiyoruz. Bunu bulana kadar denemeye devam edeceğiz."

"Kulağa hoş geliyor. Adam, Gloria'nın iş arkadaşlarıyla da konuşabileceğimizi söylemişti."

McCaleb başıyla onayladı, yerde duran deri çantasına uzandı. Yeni koyduğu dosyalar ve kasetlerle çanta iyice dolmuştu. Yeni bir beklenmedik ziyaret ihtimaline karşı, teknede olayla ilgili hiçbir şey bırakmamaya karar vermişti. Çantasında ayrıca Sig-Sauer P-228 marka silahı da vardı. Bolotov'a yaptığı ziyaret dışında emekli olduğundan beri üzerinde silah taşımamıştı.

Ama Graciela duşa girdiği sırada, silahı çekmecesinden çıkartıp yanına almıştı. Silahın kılıfını almamıştı, ama Büro günlerinde olduğu gibi güvenlik önlemleri tamdı. Çantasında silaha yer açmak için ilaçlarının içinde olduğu ilkyardım çantasını çıkartmak zorunda kalmıştı. İlaç alma saati gelmeden önce tekneye geri dönmeyi umuyordu.

Not defterini bulana kadar çantasını karıştırdı ve Los Angeles Polis Teşkilatı ve diğer raporlara dayanarak oluşturduğu zaman akış çizelgesini açtı. Sayfanın en üstüne baktı, aradığını buldu.

"Annette Stapleton," dedi.

"Ne olmuş ona?"

"Kadını tanıyor musun? Onunla konuşmak istiyorum."

"O Glory'nin arkadaşıydı. Bir keresinde Raymond'ı görmeye gelmişti. Cenazeye de katıldı. Onun adını nereden buldun?"

"Adı Los Angeles Polis Teşkilatı listesinde var. O ve kız kardeşin o gece otoparkta sohbet etmişler. Kadınla diğer geceler hakkında konuşmak istiyorum. Biliyorsun, kız kardeşinin kafasına takılan herhangi bir şey var mıydı diye. Los Angeles Polis Teşkilatı Stapleton'a fazla zaman ayırmamış. Hatırlarsan onlar en baştan beri bu işin rastgele olduğunu düşünüyorlar."

"Polisler..."

"Bilemiyorum. Onları suçlamak zor. Ellerinde uğraşmak zorunda oldukları bir sürü olay var, buna da böyle yaklaşmaları doğaldı."

"Bu bir özür değil."

McCaleb üstelemedi, tekrar sessizliğe gömüldü. Kendisini, özellikle Arrango ve Walters'ı savunmak zorunda hissetmiyordu doğrusu. Yeniden gece olanları düşünmeye başladı ve olumlu bir sonuca ulaştı. Ne çeşit bir tepki alacağını bilmese de, olayı birinden tepki alacak kadar kurcalıyordu.

Gloria'nın Adı Clint Neff olan patronuyla buluşmalarına on dakika kala L.A. Times'ın binasına ulaştılar. Times binası Los Angeles'ın kuzey batısında, Winnetka ve Chatsworth'un kesiştiği yerde büyük bir arazideydi. Depoların, ofislerin ve üst orta sınıftan insanların evlerinin bulunduğu bir semtteydi. Bina karartılmış camlardan ve beyaz badanadan oluşmuş gibiydi. Güvenlik noktasında durdular ve üniformalı bir adam randevularına içerden onay alırken beklediler. Park ettikten sonra, McCaleb yanında götürmek üzere çantasından not defterini çıkarttı. Çantası yanında taşımak için fazlasıyla ağırlaşmıştı. Arabadan ayrılmadan önce Graciela'nın aracı kilitlediğinden emin oldu.

Otomatik açılan kapılardan geçerek iki bölmeli, mermer ve terra kota çini süslemeli lobiye geldiler. İçerisi soğuk ve sadeydi, gazetenin hitap ettiği kesime uygun şekilde düzenlenmişti.

Mavi üniformalı, beyaz saçlı bir adam onları karşıladı. Cebinin üzerindeki oval etikette, kendini tanıtmasına gerek kalmadan, kolayca okunabilen büyüklükte, adının Clint olduğu yazıyordu. Boynunda havaalanlarında yer hosteslerinin kullandığı türden bir profesyonel kulaklık vardı. Graciela önce kendisini sonra McCaleb'i tanıttı.

"Bayan Rivers, tüm söyleyebileceğim üzgün olduğumuz," dedi Neff. "Kız kardeşiniz çok iyi bir kızdı. İyi bir çalışan ve iyi bir arkadaştı."

"Teşekkür ederim. Evet, öyleydi."

"Yukarı çıkalım, birkaç dakika oturabiliriz ve elimden geldiğince size yardım etmeye çalışırım."

Önlerinden yürüyordu, konuşmaya devam etti.

"Kız kardeşiniz muhtemelen anlatmıştır, ama burası Valley'in tüm gazete baskılarını yaptığımız yer. Ayrıca televizyon ekleri gibi, gazeteyle verilecek tüm ekleri de burada basarız."

"Evet, biliyorum," dedi Graciela.

"Size nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Burada çalışanlardan bazılarıyla da görüşebilirsiniz. Herkes yardımcı olmak istiyor."

Merdivenlere geldiler, yukarı çıktılar.

"Annette Stapleton hâlâ gece vardiyasında mı çalışıyor?" diye sordu McCaleb.

"Şey... Aslında hayır," dedi Neff. "Nettie... Glory'nin başına gelenlerden sonra biraz korktu, onu suçlamıyorum, böyle bir şey olması... Bu günlerde biraz sinirli."

Neff başka bir kapıyı daha açtı.

"Bugün burada mı?"

"Elbette burada. İsterseniz onunla da görüşebilirsiniz. Sizden istediğim tek şey, çalışanlarla molalar sırasında konuşmanız. Nettie'yle örneğin. Nettie'nin molası saat on buçukta. Bizim işimiz o saate kadar biter sanırım, siz de gider onunla konuşursunuz."

"Sorun değil," dedi McCaleb.

Birkaç adım sonra Neff McCaleb'e döndü.

"Siz daha önce FBI için çalışıyordunuz, değil mi?"

"Doğru."

"Bu çok ilginç olmalı."

"Bazen."

"Niye bıraktınız? Aslında genç görünüyorsunuz."

"Sanırım, bu çok ilginç bir hikâye değil."

McCaleb Graciela'ya bakıp göz kırptı. Basım odasındaki gürültü sayesinde McCaleb kişisel sorgulamadan kurtuldu. Gürültüyü az da olsa kesen kalın kapının önüne geldiler. Neff yandaki bir dolaptan McCaleb ve Graciela için, içinde kullanıp atılan kulak tıkaçlarından bulunan iki plastik paket çıkarttı, takmaları için onlara verdi.

"Etrafta dolaşırken bunları taksanız iyi olur. Şimdi üretim bantlarına gideceğiz. Kitap Eleştirisi basıyoruz. Bir milyon kopya. Bu tıkaçlar otuz desibellik sesi duymanızı engeller. Hiçbir ses duyamazsınız."

Onlar paketleri açıp tıkaçları taktıktan sonra, Neff kendi kulaklığını da taktı, içeriye girdiler. Baskı bantları boyunca yürüdüler. Sanki küçük bir deprem yaşıyorlarmış gibi yer sürekli sallanıyordu. Kulak tıkaçları çok az işe yaramıştı. Arkadan yoğun bir ses geliyordu. Neff onları mola odasına soktu. Odada uzun yemek masaları ve yiyecek içecek makinaları vardı. Duvarlarda şirket ve birlik duyuruları ve güvenlikle ilgili uyarılar asılıydı. Bu odayı da geçip Neff'in küçük ofisine ulaştılar. Neff kulaklığını boynuna indirdi, McCaleb ve Graciela tıpalarını çıkarttılar.

"Onları muhafaza etseniz iyi olur. Geldiğiniz yoldan çıkacaksınız. Ne zaman ayrılacaksınız bilmiyorum, ama çalışıyor olacağız."

McCaleb cebinden plastik paketi çıkarttı, tıpaları içine koydu. Neff sandalyesine oturdu, diğer ikisine de oturmalarını işaret etti. McCaleb'in oturması söylenen sandalyede mürekkep izleri vardı. McCaleb tereddüt etti.

"Merak etmeyin," dedi Neff. "Kurudur."

Sonraki on beş dakikada Neff'le Gloria Torres hakkında konuştular, ama işe yarar hiçbir bilgi alamadılar. Neff'in Gloria'yı sevdiği ortadaydı, ama bu sevgi tipik işveren-çalışan ilişkisinden öteye geçmiyordu. İş merkezli bir ilişkiydi, kişisel bilgi almak mümkün değildi. Gloria'yı rahatsız eden herhangi bir şeyden haberi olup olmadığı sorulduğu zaman, Neff başını salladı ve 'Keşke yardım edebilecek bir şey biliyor olsaydım' dedi. Diğer çalışanlarla yaşadığı bir sorun var mıydı? Adam yine hayır anlamında başını salladı.

Aniden McCaleb adama James Cordell'i tanıyıp tanımadığını sordu.

"O da kim?" dedi Neff.

"Peki ya Donald Kenyon?"

"Ne, şu paraları hortumlayan adam mı?" diyerek gülümsedi Neff. "Evet, tanırdım. Şehir kulübünden. Milken ve şu adam, Boesky de bizimle takılırdı."

McCaleb de adama gülümsedi. Neff'in yardımcı olamayacağı açıktı. Kafası dağıldı. Graciela adama Gloria'nın arkadaşları hakkında sorular sordu. McCaleb oturduğu mürekkepli sandalye hakkında düşünüyordu. Mürekkebin nereden geldiğini biliyordu, büyük bir olasılıkla bu sandalyeye oturan kişi üretim bantlarında çalışırken buraya çağrılmıştı. Çalışanların hepsi mavi üniformalar giyiyorlardı. Mürekkep lekesi belli olmasın diye.

Aklına bir şey geldi. Glory öldürüldüğü sırada işten eve dönüyordu. Ama üzerinde üniforması yoktu. Kadın üzerini değiştirmişti. Ama Los Angeles Polis Teşkilatı raporlarında kadının arabasında iş giysileri bulunduğuna dair bir bilgi yoktu.

"Özür dilerim," diyerek konuşmalarını kesti McCaleb, Neff ve Graciela, Gloria'nın ne kadar

yetenekli bir çalışan olduğu hakkında sohbet ederlerken. “Burada çalışanlara ait dolapların olduğu bir oda var mı? Gloria’nın kendine ait dolabı var mıydı?”

“Elbette öyle bir odamız var. Kim arabasında mürekkep lekesi ister ki? Burada tam bir…”

“Glory’nin dolabı boşaltılıp temizlendi mi?”

Neff bir an düşündü.

“Bu aralar yeni çalışan alamıyoruz. Gloria yerine birini almak için izin çıkartamadık. Bunu yapmadığımıza göre, dolabını temizlediğimizi sanmıyorum.”

McCaleb heyecanlandı, belki aradığı fırsat buydu.

“Anahtarı var mı? Gidip bakabilir miyiz?”

“Elbette. Bakım sorumlusundan gidip anahtarları alayım.”

Neff onları ofiste bıraktı, anahtarları ve Nettie Stapleton’ı bulmaya gitti. Gloria ile dolapları aynı odada olduğu için, Nettie’nin dolaba bakarken Graciela’ya eşlik edeceğini söyledi. McCaleb koridorda Neff’le beklemek zorundaydı. Bu McCaleb’in içine fazla sinmedi. Bu Graciela’nın aramayı iyi yapamayacağından değildi. Sadece o dolabı daha önceki suçlardan edindiği bakış açısı ve deneyimle daha farklı gözle inceleyebilirdi.

Bir süre sonra Neff, Stapleton’la geri döndü, tanıştılar. Kadın Graciela’yı hatırladı ve başsağlığı dileklerini iletti. Neff daha son onları dolapların olduğu odaya götürdü. McCaleb eğer oda boşsa girebilmek için son bir ricada bulundu. Ama bayanların odasına yaklaştıklarında duşlardan gelen sesleri duydu. McCaleb dışarıda kalmak zorunda olduğunu anlamıştı.

McCaleb’in Neff’e soracağı soru kalmamıştı, fazla konuşmadılar. Beklerken, adamdan biraz uzaklaştı, araya mesafe koyarak kişisel soruları önlemeye çalıştı. Duvarlarda asılı ilan panoları vardı, McCaleb bunları okuyormuş gibi yaparak vakit geçirmeye çalıştı.

Koridorda sessizce dört dakika geçirdiler. McCaleb ilan panolarını boydan boya okumuştu. Graciela ve Netty nihayet geldiklerinde McCaleb elde çizilmiş bir su damlasının posterine bakıyordu. Damlanın yarısı kırmızıydı, işçilerin devam etmekte olan bir kan bağış kampanyasında yarı yola geldiklerini gösteriyordu. Graciela yanına geldi.

“Hiçbir şey,” dedi. “Sadece bir kaç parça giysi, bir şişe parfüm ve kulaklık çıktı. Kapağında Raymond’ın dört ve benim bir fotoğrafım asılıydı.”

“Kulaklık mı?”

“Kulak koruyucuları demek istedim. Ama başka bir şey yok.”

“Ne çeşit giysiler?”

McCaleb konuşurken hâlâ postere bakıyordu.

“Birkaç temiz üniforma ve evden bir şapka ve bir jean.”

“Tüm ceplerini kontrol ettin mi?”

“Evet. Bir şey çıkmadı.”

O anda zırh parçalayacak kadar sert bir kurşun yemiş gibi oldu. Öne eğildi ve destek alabilmek için ellerini ilan panosuna dayandı.

“Terry, neler oluyor?” dedi Graciela. “İyi misin?”

Adam cevap vermedi. Kafasında düşünceler uçuşuyordu. Graciela ateşini ölçmek için elini adamın alnına koydu. Kadının elini itti.

“Hayır, ondan değil.”

“Bir sorun mu var?” diye Neff sordu.

“Hayır,” dedi McCaleb sesini kontrol edemeyip hafifçe bağırarak. “Sadece hemen gitmemiz gerekiyor. Arabaya gitmeliyim.”

“Her şey yolunda mı?”

“Evet,” dedi McCaleb, yine yüksek sesle. “Üzgünüm, ama her şey yolunda. Sadece hemen gitmeliyiz.”

McCaleb başıyla işaret ederek Annette Stapleton’a teşekkür ettiğini belirtti, girdikleri yer olduğunu tahmin ettiği koridora yöneldi. Graciela takip etti, Neff arkalarından seslenerek, ilk sola dönmeleri gerektiğini hatırlattı.

YİRMİ SEKİZ

“Bu davranışların anlamı neydi? Neler oluyor?”

McCaleb hızla arabaya yürüyordu. Bu hızın, düşüncelerini saran ve içinde giderek artan korkuyu korumaya yardım edeceğini hissetti.

Graciela arkasından koşmak zorunda kalmıştı.

“Kan.”

“Kan mı?”

“İkisi de kan bağışladılar. Kız kardeşin ve Cordell. Hepsi de benim gözümün önündeydi. Posteri gördüm ve Cordell’in evinde gördüğüm bir mektubu hatırladım... Ve o anda biliyordum. Anahtarların nerede?”

“Dinle, yavaş ol Terry. Yavaş ol biraz.”

Adam gönülsüzce durdu, kadın çantasında anahtarları bulmaya çalışırken Terry’nin yanına geldi.

“Şimdi bana neden bahsettiğini anlat.”

“Arabayı aç sana göstereceğim.”

Arabaya ulaştılar. Genç kadın önce McCaleb’in kapısını açtı, sonra kendi tarafına geçti. Adam arabaya bindi, uzanıp Graciela’nın kapısını açtı. Sonra öne eğildi, çantasını karıştırmaya başladı. Çantasında o kadar çok kâğıt vardı ki, istediklerini bulabilmek için yer açmak amacıyla, silahını çıkarttı. Graciela arabaya bindi, onu seyretmeye başladı.

“Arabayı çalıştırabilirsin,” dedi McCaleb gözünü çantadan ayırmadan.

“Ne yapıyorsun?”

Cordell’in otopsi raporlarını çıkarttı.

“Şeyi arıyorum... Lanet olsun, bu ön rapormuş.”

Emin olmak için dosyayı gözden geçirdi. Rapor tamamlanmamıştı.

“Zehirlenme ve kan raporları yok.”

Otopsi raporunu, sonra da silahını çantasına geri tıktı. Doğruldu.

“Bir telefon bulmalıyız. Karısını arayacağım.”

Graciela arabayı çalıştırdı.

“İyi,”dedi. “Evime gidelim. Ama aklından geçenleri bana anlatmak zorundasın, Terry.”

“Tamam, ama önce kafamı toplamam için bana bir dakika ver.”

Beyninde dönüp duran düşünceleri düzene sokmaya çalıştı, bu sıçramayı nasıl yaptığını analiz etmeyi denedi.

“Eşleşmeden bahsediyorum,” dedi. “Bağlantıdan.”

“Ne bağlantısı?”

“Neyi göz ardı ettik? Ne arıyorduk? Olaylar arasındaki bağlantıyı. Başta, bu bağlantı suçun rasgele işlenmiş olmasıydı. Polislerin düşündüğü buydu. Olayı incelemeye başladığımda ben de böyle düşünmüştüm. İki kurbanımız vardı, katille bu kurbanların yolu şans eseri kesişmişti. Burası Los Angeles, bu tür şeyler hep olur. Rasgele işlenen suçların başkenti, değil mi?”

Graciela Sherman Way’e döndü. Evine sadece birkaç dakika uzaktaydılar.

“Doğru.”

“Yanlış. Çünkü daha sonra yeni şeyler öğrendik. Katilin kurbanlarından kişisel eşyalar aldığını fark ettik, bu da rasgele işlenen suçlarda olacak bir şey değil. Daha derin bir ilişki olmalıydı Hedef alma, avını takip etme ve suç işleme.”

McCaleb durdu. Sherman Market’in önünden geçiyorlardı İkisi de tek kelime etmeden markete baktılar. McCaleb devam etmeden önce bir süre sustu.

“Sonra aniden, yeni bir şeyle karşılaşıyoruz, soğanın kabuğu bir kat daha soyuluyor. Balistik

raporlarını alıyoruz ve oyuna yeni bir top atılıyor. Şimdi önümüzde yeni bir cinayet var ve bu olay bir profesyonelin elinden çıkmaymış gibi görünüyor. Niye? Kız kardeşin, James Cordell ve Donald Kenyon arasındaki muhtemel bağlantı ne olabilirdi?"

Graciela cevap vermedi. Alabama'ya doğru gidiyordu, soldaki yola saptı.

"Kan," dedi McCaleb. "Kan, bağlantı noktası olmalı."

Evinin önüne geldiler. Genç kadın arabayı park etti. Motoru durdurdu.

"Kan," dedi kadın.

McCaleb kapalı garaj kapısına gözlerini dikti. Ağır ağır konuşmaya devam etti.

"Bunca zamandır düşünüyordum, o ne gördü, ne biliyordu? Kimin yoluna çıkmıştı da gördüğü şey ölümüne yol açtı? Görüyorsun, hayatına baktım ve bir karar verdim. Onda hiç kimsenin almak isteyeceği bir şey yoktu, nedeni başka bir yerde olmalıydı. Ama atlamıştım. Tamamen atlamıştım. Kız kardeşin iyi bir anne, iyi bir kardeş, iyi bir çalışan ve arkadaştı. Ama onu eşsiz kılan, aslında içindeydi. Onu bu kadar kıymetli yapan kanıydı... Birisi için."

Graciela'dan bir tepki bekledi. Ama ona bakmadı.

"Benim gibi birisi."

Graciela'nın soluğunu bıraktığını duydu, bu sanki kendi içindeki umudun çıkıp gitmesi gibiydi. Kurtarılma umudunun.

"Sen kız kardeşimin organları için mi öldürüldüğünü söylüyorsun. Oradaki postere bakıp nasıl böyle bir sonuç çıkarabildin?"

McCaleb sonunda genç kadına baktı.

"Sadece anladım. Hepsi bu."

Kapıyı açtı.

"Bayan Cordell'i arayalım. Kocasının kan tipini söylesin. AB grubu olacak, negatif. Mükemmel uyum. Sonra Kenyon'un kan grubunu öğrenelim. O da aynısı olacak. İddiaya varım."

Dışarı çıkmaya hazırlandı.

"Mantıklı değil," dedi kadın. "Çünkü bana Bay Cordell'in olay yerinde öldüğünü söyledin. Kalbi alınmamıştı. Organları. Olay aynı değil. Ayrıca Kenyon da evinde öldü."

Arabadan indi, öne eğildi, Graciela ona ön camdan bakıyordu.

"Cordell ve Kenyon işe yaramadı," dedi. "Katil onlardan sonra doğrusunu yapmayı öğrendi. Sonunda kız kardeşinde başarılı oldu."

McCaleb kapıyı kapattı, eve yöneldi. Graciela onu az sonra yakaladı.

İçerde, McCaleb oturma odasında oturdu, genç kadın mutfaktaki telefonu ona getirdi. Ancak Amelia Cordell'in telefon numarasını arabadaki çantada unuttuğunu fark etti. Ayrıca arabanın kilitli olmadığını ve silahının da çantada olduğunu hatırladı.

Dışarı çıkıp arabaya yaklaştığında, gözleriyle yolu taradı. Bir gece önce marinada gördüğü arabayı arıyordu. Ona benzeyen bir araba göremedi, ayrıca içinde şoförü olan ve yolda park etmiş başka araba da yoktu.

Eve dönüp oturma odasındaki bir koltuğa oturdu, Amelia Cordell'in numarasını çevirdi. Graciela da oturdu, McCaleb'in alacağı sonucu beklemeye başladı. Telesekreter çıkmadan önce telefon beş defa çaldı. McCaleb adını telefon numarasını ve James Cordell'in kan grubunu mümkün olan en kısa sürede öğrenmek istediğini belirten mesajını bıraktı. Telefonu kapattı, Graciela'ya baktı.

"Kadının çalışıp çalışmadığını biliyor musun?" diye sordu Graciela.

"Hayır, çalışmıyor. Her yerde olabilir."

Telefonu aldı, bu kez telesekreterinde mesaj olup olmadığını kontrol etmek için kendi numarasını aradı. Cumartesiden beri mesajlarını almadığı için telesekreterinde dokuz mesaj birikmişti Dördü Jaye Winston, ikisi Vernon Carruthers tarafından bırakılmış olan, ama olayların gelişmesiyle artık işe yaramayan altı mesajı dinledi. Ayrıca Graciela'nın bıraktığı Pazartesi günü tekneye geleceğini belirten mesaj da vardı. Kalan iki mesajdan biri görüntü teknisyeni Tony Banks'in bıraktığı mesajdı. McCaleb'in bıraktığı kasetle ilgili işi bitirdiğini haber vermişti. Öteki mesaj yine Jaye Winston tarafından bırakılmıştı. Kadın sabahleyin McCaleb'in yaptığı tahminin doğru çıktığını haber veriyordu. Büro cinayet soruşturmalarında

ağırlığını koymuştu. Hitchens tam işbirliğini kabul etmekle kalmamış, ayrıca olayın yönetimini Nevins ve Uhlig'e devretmişti. Kadın hayal kırıklığına uğramıştı. McCaleb sesinden bunu kolayca anlayabiliyordu. Kendisi de öyleydi zaten. Telefonu kapattı, derin bir nefes aldı.

"Şimdi ne oldu?" diye sordu Graciela.

"Bilmiyorum. Bunu doğrulatmalıyım... Bir sonraki adımı atmadan önce."

"Yerel polisteki dedektif ne oldu? Onda tüm otopsi sonuçları olmalı. Kan grubunu o bilebilirdi."

"Hayır."

Hiçbir açıklama yapmadı. Oturduğu yerden etrafına bakındı. Küçük, iyi döşenmiş, bakımlı bir evdi. Porselenlerin olduğu dolabın üst rafında büyük bir çerçeve içinde Gloria Torres'in resmi duruyordu.

"Niye onu aramak istemiyorsun?" diye sordu Graciela.

"Emin değilim. Sadece... Onunla konuşmadan önce biraz daha bu fikir üzerinde düşünmek istiyorum. Biraz daha beklemeliyim, bakalım Bayan Cordell arayacak mı?"

"Şüpheli ölümlerle ilgilenen ofisi doğrudan aramaya ne dersin?"

"Onun da işe yarayacağını sanmıyorum."

Kadına söylemediği şey, eğer teorisi doğrulanırsa, Gloria'nın ölümünden faydalanan herkes bu işte şüpheli durumuna düşecek olmasıydı. Kendisi de şüphelilerin arasındaydı. O yüzden resmi makamları harekete geçirecek bir şey yapmak istemiyordu. Kendisini savunacak bir kaç kelime bulana kadar bunu yapamazdı.

"Biliyorum," dedi Graciela. "Kan laboratuarındaki bilgisayar, ben oraya girebilirim. Adamın adı silinmediyse. Ama zannetmiyorum. Bir keresinde dört sene önce ölmüş bir vericinin ismini oradaki listede görmüştüm. Adı hâlâ oradaydı."

Graciela'nın ne demek istediğini anlamamıştı.

"Neden söz ediyorsun sen?" diye sordu.

Genç kadın saatine baktı, oturduğu yerden fırladı.

"Üzerimi değiştireyim, sonra hemen çıkarız. Her şeyi yolda anlatırım."

Graciela içeri geçti, McCaleb yatak odasının kapısının kapandığını duydu.

YİRMİ DOKUZ

Holy Cross'a öğleden önce ulaştılar. Graciela ön taraftaki otoparka park etti, hastaneye genel giriş kapısından girdiler. Genç kadın orada çalıştığı için acil servis girişini kullanmak istememişti. Yolda Gloria'nın ölümünden beri, Raymond'la daha fazla vakit geçirebilmek için, genelde haber vermeden izin kullandığını anlattı. Ama yöneticilerin sabrı taşmaya başlamıştı. Bir gün daha izin almanın ve bu izni acil servis koridorlarında harcamanın akıllıca olmadığını düşünüyordu. Ayrıca yapacakları şey yüzünden kovulabilirdi. Ne kadar az insan onu görürse, o kadar iyi olacaktı.

Hastaneye girdikleri andan itibaren, Graciela'nın üniforması ve tanıdık yüzü onları gitmek istedikleri yere çabucak ulaştırdı. Önünden bütün engellerin kaldırıldığı bir büyükelçi gibiydi. Kimse onları durdurmadı, soru sormadı. On ikiyi birkaç dakika geçe, personel asansörüyle dördüncü kata ulaştılar.

Graciela yolda McCaleb'e planından bahsetmişti. Bu planı gerçekleştirebilmek için sadece on beş dakikaları vardı. Bu zaman içinde Kan Örnekleri Koordinatörü hastane kafeteryasına inebilir, öğle yemeği için yiyecek bir şeyler alabilir ve yemeğini patoloji laboratuarına getirebilirdi. Kan Örnekleri Koordinatörü'nün öğle tatili bir saatti, ama o yemeğe çıktığında yerine bakabilecek birisi olmadığı için, yemeğini patoloji laboratuarında yemek rutin bir işti. Bu iş, hemşirelik statüsündeydi, hastalarla doğrudan ilgilenilmezdi, o yüzden görevlinin yerini alabilecek başkası olmazdı.

Graciela'nın umduğu gibi, patoloji laboratuarına saat on ikiyi beş geçe geldiler, masada kimse yoktu. McCaleb kalp atışlarının hızlandığını hissetti, her an yakalanabilirlerdi. Az ilerdeki masada hemşire önlüğü giymiş bir kadın oturuyordu. Graciela tüm doğallığıyla kadını selamladı.

"Hey Patrice, nasıl gidiyor?" dedi neşeyle.

Kadın üzerinde çalıştığı dosyalardan kafasını kaldırdı ve gülümsedi. McCaleb'e göz attı, ama sonra hemen Graciela'ya döndü.

"Graciela," dedi her heceyi vurgulayarak ve bir haber sunucusu gibi Latin aksanını da abartarak. "Bir değişiklik yok, kızım. Sende ne var ne yok?"

"Hiç bir şey. Bugünkü Kan Örnekleri Koordinatörü kim?"

"Birkaç günlüğüne Patty Kirk. Az önce bir sandviç almak için aşağıya indi."

"Hımm," dedi Graciela sanki o anda bunun farkına varmış gibi. "Şey, kısa bir bağlantı kuracağım."

Masaya yaklaştı, bilgisayara yöneldi.

"Aşağıda acil serviste nadir kan tipinde bir hastamız var. Bu adamın elimizdeki her şeyle uyum sağlayacağını düşünüyorum, ama orada ne olduğunu görmem gerekli."

"Beni arasaydın senin için bunu kontrol ederdim."

"Biliyorum, ama burada işlerin nasıl olduğunu arkadaşım Terry'ye de gösteriyordum. Terry, bu Patrice. Patrice, Terry. Los Angeles'taki California Üniversitesi'nde tıp öğrencisi. Ona sözlerle anlatamadığım şeyleri gösteriyorum."

Patrice yeniden Terry'ye baktı, gülümsedi, sonra adamı dikkatle inceledi. Kadının aklından geçenleri biliyordu.

"Biraz geç kalmış olduğunun farkındayım," dedi Terry. "Bu bir hayat ortası krizi gibi bir şey. "

"Öyle olduğunu söylemeliyim. İyi yaşamışsın. Buraya gelen elli yaşındaymış gibi duran nice yirmibeşlikler gördüm."

"Biliyorum. Ben de hazırlıklıyım."

Konuşmaları bittiğinde birbirlerine karşılıklı gülümsediler Patrice dosyalarına geri döndü, McCaleb de bilgisayar başında oturan Graciela'ya baktı. Bilgisayar kullanıma hazırdı.

"Buraya gelebilirsin, "dedi. "Patrica seni ısırmaz."

Patrica kahkaha attı, bir şey söylemedi. McCaleb masanın arkasına geçti, Graciela'nın sandalyesinin arkasında ayakta durdu. Kadın ona baktı, gözünü kırptı. Burada durarak Patrica'nın ne yaptıklarını görmesini engelleyecekti. McCaleb de Graciela'ya göz kırptı ve gülümsedi. Kadının soğukkanlılığı etkileyiciydi. McCaleb saatine baktı, Graciela'nın da saatin on ikiyi yedi geçtiğini görebilmesi için kolunu indirdi.

"Şimdi AB grubu kan arıyoruz, tamam mı? Bulmak için yaptığımız şey KOSİB'e bağlanmak. Bu 'Kan ve Organ Sağlama ve İsteme Birimi'nin kısa yazılımı. Bu bizim ortaklaşa çalıştığımız büyük kan bankasının adı. Bölgedeki çoğu hastane de onlarla çalışır."

"Tamam."

Kadın uzandı ve parmağını ekranın üzerine uzattı, burada altı haneli bir rakam vardı. McCaleb bunun giriş kodu olduğunu anladı. Yolda gelirken Graciela KOSİB'e ulaşmanın ne kadar kolay olduğundan söz etmişti. Bilgisayara giriş kodu ayda bir değiştirilirdi. Ama Kan Örnekleri Koordinatörü pozisyonu Holy Cross'da tam zamanlı bir iş olmadığı için, hemşireler burada rotasyonla çalışırlardı. Bu rotasyon da sürekli değişirdi, çünkü soğuk algınlığı geçiren ve hastalara virüs bulaştırmaması gereken hemşireler derhal bu birimde çalışmaya gönderilirdi. Burada çalışan fazla sayıda insan olması nedeniyle, KOSİB giriş kodu her ay değiştiğinde ekranın üzerine not edilirdi. Sekiz yıldır hemşirelik yapan Graciela, bundan önce Los Angeles'ta başka iki hastanede daha çalışmıştı. Bu iş oralarda da aynen bu şekilde uygulanıyordu. KOSİB'in ortaklaşa çalıştığı her hastanede aynı sistem geçerliydi.

Graciela giriş kodunu yazdı, McCaleb bilgisayarın numarayı çevirdiğini duydu ve sonrasında KOSİB'in bilgisayarına bağlandılar.

"Ana bilgisayara bağlanıyoruz," dedi Graciela.

McCaleb saatine baktı. En fazla sekiz dakikaları kalmıştı. Ekranda bazı hoş geldiniz mesajları belirdikten sonra kimlik ve istek listesi karşılarına çıktı. Graciela hemen istenenleri yazdı, sonra neler yaptığını açıklamaya devam etti.

"Şimdi kan istek sayfasına gidiyoruz. Aradığımız şeyi giriyoruz ve sonra... Hokus pokus, bekliyoruz."

Ellerini ekrana uzattı, parmaklarını oynattı.

"Graciela, Raymond neler yapıyor?" diye sordu Patrica arkadan. McCaleb dönüp kadına baktı, ama kadın kafasını bile kaldırmamıştı.

"Gayet iyi," dedi Graciela. "Hâlâ üzülüyorum ama o iyi idare ediyor."

"Bu çok güzel. Onu buraya tekrar getirmelisin."

"Getireceğim ama okulu var. Belki bahar tatilinde."

Ekranda AB tipi kanın bulunabilirlik oranı ve her vericinin hastanedeki veya kan bankasındaki bilgileri göründü. KOSİB kendisi bir kan bankası olduğu kadar, batıdaki daha küçük kan bankaları ve hastaneler için koordinatör olarak da çalışmaktaydı.

"Tamam," dedi Graciela. "Şimdi bu bölgede oldukça iyi bir kaynak olduğunu görüyoruz. Doktor hastamızın yeni bir ameliyata alınması ihtimaline karşılık yedekte en az altı ünite daha kan bulunmasını istiyor. O zaman, istek penceresine gidiyor ve altı taneyi işaretliyoruz. Bir istek sadece yirmi dört saat boyunca dikkate alınıyor. Eğer ertesi gün yenilenmezse, isteyen başka birisi bu kanı alabilir."

"Tamam," dedi McCaleb, bir öğrenci gibi davranarak.

"Yarın güncelleştirme yapması için Patty'ye bunu hatırlatmalıyım."

"Peki burayı arasan ve kan bulunamazsa ne olur?"

Yolda gelirken Graciela, eğer içerde başka biri varsa McCaleb'in kendisine KOSİB'e bağlandıklarında bu soruyu sormasını tembihlemişti.

"İyi soru," dedi Graciela, bilgisayarın mausuyla oynamaya başlayarak. "Bizim yapacağımız da bu. Üzerinde kan damlası bulunan ikona gideceğiz. Onun üzerine tıklayacağız ve vericiyle ilgili dosyalara ulaşacağız. Yeniden bekleyeceğiz."

Birkaç saniye daha geçti, sonra ekranda adlar, adresler, telefon numaraları ve diğer bilgiler

akmaya başladı.

"Bunlar AB grubu kanı olan vericiler. Nerede oldukları, onlarla nasıl temasa geçilebileceği ve en son ne zaman kan verdikleri burada belirtiliyor. Her seferinde aynı insanı aramana gerek yok. Mümkün olduğunca dağıtırsın, kan bankasına veya bize en yakında olan vericiye ulaşmaya çalışırsın. Onlar için de uygun olmasına dikkat edersin."

Kadın konuşurken parmağıyla listeyi tarıyordu. Tüm batı bölgesinde yaklaşık yirmi beş kişi vardı. Kız kardeşinin ismini bulduğu anda parmağıyla onu işaret etti. Sonra listeyi gözden geçirmeye devam etti. Listede James Cordell veya Donald Kenyon adlarını bulamadı.

McCaleb hayal kırıklığıyla derin bir nefes aldı ama Graciela parmağıyla bir dakika işareti yaptı. Ekrana tıkladı, liste akmaya devam etti. Belki on beş isim daha göründü. James Cordell'in ismi sayfanın en başındaydı. Kadın parmağıyla listeyi taradı ve Donald Kenyon'un ismini de sondan ikinci sırada buldu.

Bu sefer McCaleb heyecanla bir nefes aldı ve sadece başıyla işaret etti. Graciela ona baktı, gözleriyle onayladı. McCaleb ekrana eğildi ve isimlerin yanındaki bilgileri okudu. Cordell dokuz aydır kan vermemişti ve Kenyon da tek bir damla vermeyeli neredeyse altı yıl olmuştu. McCaleb her ismin yanında yıldızlı bir V harfi fark etti. Çoğu ismin yanında ya yıldız ya da V harfi vardı Sadece çok azında yıldız ve V yan yana gelmişti. Bunun anlamını sordu.

"V verici demek. Organlarını bağışlamış olan kişi. Bu kişiler bir belge imzalar, ehliyetlerinde de organ bağışladıkları belirtilir zaten. Eğer hastaneye ölü getirilirlerse organları bu bildirime dayanarak hemen alınır."

Bunları söylerken kadın McCaleb'in yüzüne baktı, McCaleb bakışlarıyla karşılık vermeye çekindi. Bu bilginin ne anlama geldiğini biliyordu.

"Peki bu yıldız?"

"Emin değilim."

Kadın ekranın üstündeki kısma gelene kadar yukarı çıktı. Yıldızı bulana kadar sembolleri taradı.

"Bu CMV negatif demek. Pek çok insan CMV denilen tehlikeli olmayan kan virüsü taşır. Uzunca bir ismin kısaltmasıdır. Nüfusun dörtte biri bu virüsü taşımaz. Bu, organ vericileri ve alıcılar arasında tam uyumun olup olmadığını görmek için bilinmesi gereken bir noktadır."

Adam başını salladı. Bu daha önceden öğrendiği bir noktaydı.

"Evet, günün dersi bu," dedi Graciela.

Kadın mausla bağlantıyı kes kutusunun üzerine tıkladı. Kadın KOSİB'in ana bilgisayarından kopmadan önce McCaleb eline atıldı ve kadını engelledi.

Graciela yüzünde soru soran bir ifadeyle ona baktı. McCaleb Patrice'e baktı. Konuşamadı. Etrafına bakındı, bir not yazabilecek kâğıt ve kalem aradı, masada bir dosya ve ucunda asılı bir kalem gördü. Graciela'ya Patrice'i gösterdi, sonra söylemek istediği bir şey olduğunu ve onu yazacağını işaret etti. Dosyayı ve kalemi alıp yazmaya başladı.

"Hey Patrice, Charlie bu aralar nasıl?" diye sordu Graciela.

"Gayet iyi. Hâlâ tam bir baş belası."

"Siz gayet iyi geçiniyorsunuz."

"Evet, biz çifte kumrular gibiyiz."

McCaleb dosyayı Graciela'ya uzattı. Üç soru yazmıştı.

1. Bu listenin çıktısını alabilir misin?
2. Kız kardeşinin dosyasına yeniden bakabilir miyiz?
3. Organlarını kim aldı?

Graciela omuzlarını silkti ve sessizce 'Bilmiyorum' dedi. Sonra bilgisayara döndü, uğraşmaya başladı. Önce AB grubu vericilerin listesinin çıktılarını aldı. Allah'tan, bilgisayar lazer yazıcıya bağlıydı, neredeyse hiç ses çıkmadı, Patrice yaptığı şeyi fark etmedi. McCaleb hemen listeyi katladı, cebine tıktı. Sonra Graciela ilk sayfaya geri döndü. Kırmızı kalp ikonunun üzerine tıkladı. Ekranda ORGAN SAĞLAMA SERVİSİ yazısı göründü, yeni bir giriş kodu istendi. Graciela omuzlarını silkti, daha önce girdiği kodu yeniden girdi.

Hiçbir şey.

Ok bir kum saatine dönüştü ama hiçbir şey olmadı. McCaleb saatine baktı. 12:15'ti, şans

penceresinin kapanma saati gelmişti. Bir dakika içinde Patty Kirk görevinin başına dönmüş olacaktı ve yaptıkları şey ortaya çıkacaktı. Bu yaptıkları şeyi planlarken, Graciela yakalanmaları durumunda ne söyleyeceğini planlamamıştı.

"Sanırım bilgisayar takıldı," dedi Graciela.

Hayal kırıklığıyla ekranın bir tarafına vurdu. McCaleb bu hareketin bilgisayarı çalıştırmasına inanan insanları şaşkınlıkla izlerdi. Tam kadına aldırmamasını söyleyecekken Patrice'in sandalyesinin sesini duydu. Kadının kalkıp kalkmadığını görmek için ona döndü. Belki bir de o gelip bilgisayara bakmak istiyordu.

"İşte çalıştı," dedi Graciela.

McCaleb bilgisayar ve Patrice'in arasında durdu.

"Lanet olası alet," dedi Patrice. "Bunu hep yapıyor. Yukarıya çıkıp bir sigara içeceğim, bir de kola alacağım. Sonra görüşürüz Graciela."

Kadın McCaleb'e gülümsedi. "Tanıştığıma memnun oldum."

McCaleb de gülümsedi. "Ben de" dedi.

"Görüşürüz Patrice," dedi Graciela.

Patrice dışarı çıktı. Geçerken bilgisayar ekranına bakmadı bile. Kadın gittiğinde McCaleb ekrana baktı. Şu yazı yanıp sönüyordu.

BİRİNCİ DERECEDE YETKİLİLER İÇİN GİRİŞ

YENİDEN DENEYİN

"Bunun anlamı ne?"

"Bu oraya giriş için şifreyi bilmiyorum demek. Saat kaç?"

"Gitme zamanı. Hattan çık."

Genç kadın bağlantıyı kes kutusuna tıkladı. McCaleb telefon bağlantısının koptuğunu belirten sesi duydu.

"Ne yapıyordun?" diye sordu Graciela. "Ne istedin?"

"Sonra anlatırım. Hadi buradan çıkalım."

Kadın kalktı, sandalyeyi bulduğu duruma getirdi ve aceleyle masanın öbür tarafına geçti. Koridorda ilk sağa döndüler ve hızla asansörlere ilerlediler. Sanki hırsızmış gibi çabucak hareket ediyorlardı. Elinde bir kutu kola ve bir sandviçle onlara doğru yaklaşan bir kadın gördüler. Az ilerdeydi ve kadın Graciela'ya gülümsüyordu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı McCaleb. "Bu o mu?"

"Evet. Sakin ol."

"Hayır, kadını oyala."

"Niye? Biz gayet iyiyiz."

Yaklaşan kadının söylediklerini duymasını engellemek için burnunu kaşır gibi yapıyordu.

"Ekran koruyucu. Genelde bir dakikadan önce ortaya çıkmaz. Kadın fark edecek."

"Önemli değil. Devlet sırlarını çalmadık ya."

Graciela kadını oyalamak zorunda kalmadı, Patty Kirk kendisi durdu.

"Graciela, burada ne işin var?" dedi kadın yaklaştıklarında "Aşağıda kafeteryada Jane Tompkins'i gördüm. Bugün işe gelmediğin için gene sana söyleniyordu."

Karşılıklı durdular.

"Ona burada olduğumu söyleme," diye kadını uyardı Graciela

"Söyle bakalım, ne yapıyorsun burada?"

Kadın Graciela'nın üniformasını işaret etti.

"Bu arkadaşım Terry. UCLA'dan tıp öğrencisi. Buraya yerleşmeyi düşünüyor, o yüzden bugün ona hastaneyi gezdirmeye söz vermiştim. Üniformamla buralarda dolaşmak çok daha kolay olur diye düşündüm. Terry, bu Patty Kirk."

Karşılıklı el sıkışıp gülümsediler. McCaleb kadının hatırını sordu. Ekran koruyucunun artık ekranda uçuşmaya başlamış olduğunu düşündü.

Patty Kirk tekrar Graciela'ya baktı, başını salladı.

"Eğer burada olduğunu anlarsa Janie seni öldürür. Gene Raymond'la ilgili bir şey olduğunu düşünmüştü. Bana borçlandın, kızım."

"Biliyorum biliyorum. Sadece ona söyleme, tamam mı? Aşağıda herkes bana çok kızgın

zaten. Kalan tek arkadaşım o.”

Vedalaştılar, McCaleb ve Graciela asansöre yöneldiler. Patty Kirk konuşmalarını duyamayacak kadar uzaklaştığında, Graciela bu konuşmanın yeterince zaman kazandırıp kazandırmadığını sordu.

“Ekran koruyucunun ne kadar zamanda ortaya çıkmaya ayarlandığına bağlı. Ama muhtemelen yeterince zaman kazandık. Buradan çıkalım artık.”

Arabaya döndüklerinde Graciela otoparktan çıktı ve 405 ‘te güneye doğru yol almaya başladılar.

“Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu Graciela.

“Emin değilim. Bir şekilde KOSİB’e girmeliyiz. Alıcıların listesine ihtiyacımız var. Ama adamlara gidip listeyi isteyemeyiz, yine de bu KOSİB nerede?”

“Los Angeles’ın batısında, havaalanına yakın. Ama haklısın, içeriye öylece girip listeyi alamayız. Bütün sistem mahremiyete dayanır. Ben seni birisi bana gazetede çıkan seninle ilgili hikâyeyi anlattığı için bulabildim.”

“Haklısın,” dedi adam.

Kafasında bunu çoktan bitirmişti. Yine hızla düşünüyordu, nihayet aklına bir fikir geldi. Otoyolun girişine gelmek üzereydiler.

“Cedars’a gidelim. Sanırım orada bize yardımcı olabilecek birisini tanıyorum.”

OTUZ

Önce Bonnie Fox'un Cedars'ın batı tarafındaki ofisine gittiler. Bekleme odası boştu ve Fox'un asık suratlı sekreteri Gladys, doktorun içerde olmadığını söyledi.

"Binanın kuzeyinde, bugün buraya geleceğini sanmıyorum," dedi Gladys yine kaşları çatık. "Kayıtlar için mi geldiniz?"

"Hayır, tam olarak değil."

McCaleb kadına teşekkür etti, çıktılar. Kadının ne demek istediğini anlamıştı, Fox hastanenin altıncı katında günlük hasta ziyaretlerini yapıyordu. Kuzeye doğru giden köprüden geçtiler, sonra altıncı kattaki kardiyoloji ve kalp nakli koğuşuna ulaştılar. McCaleb yanında kocaman deri çantasını taşımaktan yorulmuştu.

McCaleb buraya o kadar sık geliyordu ki, hiç zorluk çekmemişti. Üniforması içinde Graciela daha da rahat hareket ediyordu. McCaleb organ nakli yapılmasını bekleyen hastaların koğuşunun ve bu birimde çalışan hemşirelerin odalarının bulunduğu yere yöneldi. Fox'u burada bir yerde bulma ihtimali çok yüksekti.

Uzun koridor boyunca ilerlerken McCaleb kafasını odalara uzattı Fox'u göremedi ama yataklarında bekleyen yaşlı insanlar gördü. Bunlar makinelere bağlı bekleyenlerin odalarıydı, zamanları azaldıkça, tıpkı kalplerindeki güç gibi umutları da azalanların odaları. Odalardan birinde McCaleb daha önce de gördüğü küçük çocuğu fark etti. Çocuk yatağında oturmuş televizyon seyrediyordu. Odada yalnızmış gibi duruyordu. Hastane elbisesinin kolundan onu makinelere ve ekranlara bağlayan kablolar sarkıyordu. Fox'un bu odada da olmadığını gören McCaleb, odadan gözlerini kaçırdı. Gençler başa çıkılması, kabul edilmesi en zor olanlardı. Organları daha onları yarı yolda bırakamayacak kadar yeniyken, böyle ölümcül bir ders almaları korkunçtu. Bir an için McCaleb'in gözünün önüne Everglades geldi, Şeytanın Korunağı hava botlarını, başa gelen her şeyin iyi ve mantıklı bir nedeni olduğuna dair inancını kaybettiği olayı, düşündü.

Şanslıydılar. Hemşirelerin odasına geldiklerinde, McCaleb Bonnie Fox'u gördü. Kadın bir hastanın dosyasını inceliyordu. Arkasını döndüğünde onları gördü.

"Terry?"

"Selam Doktor."

"Sorun nedir? İyisin değil mi?"

"İyiyim, her şey yolunda."

Elleriyle de iyi olduğunu belirten, doktoru sakinleştirecek bir hareket yaptı.

"O zaman burada ne işin var? Kayıtların ofisimde."

Kadın Graciela'yı bir yerden tanıyordu ama çıkartamadı. Yüzündeki ifadeden kafasındaki karışıklığın giderek arttığı görülüyordu.

"Kayıtlar için gelmedim," dedi McCaleb. "Burada birkaç dakika için konuşabileceğimiz boş bir oda var mı? Seninle konuşmamız gerekiyor."

"Terry, hasta ziyaretlerimin tam ortasındayım. Buraya gelmen ve benim seninle ilgilenmemi beklemen..."

"Bu önemli, Doktor. Çok önemli. Açıklamam için beş dakika ver, haklı olduğumu göreceksin. Eğer haksızsam hemen buradan gideriz. Gidip kayıtlarımı alırım ve gideriz."

Kadın endişeyle kafasını salladı, hemşirelerinden birine baktı.

"Anne, hangi oda boş?"

Hemşire elindeki dosyaya baktı.

"On, on sekiz, otuz altı. Siz seçin."

"On sekizde olacağım, Bay Koslow'a yakın. Eğer ararsa beş dakika içinde orada olacağımı

söyle.”

Kadın süreyi söylerken dik dik McCaleb’e baktı.

Fox hızlı hızlı yürüyerek Fox onları koridorun sonundaki 618 numaralı odaya götürdü. McCaleb odaya en son girdi ve kapıyı kapattı. Ağır çantasını yere bıraktı. Fox yatağa dayandı, elindeki hasta dosyasını yatağa bıraktı. McCaleb kadının sinirlendiğini ve bunun acısını kendisinden çıkartacağını hissedebiliyordu.

“Beş dakikan var. Bu kim?”

“Bu Graciela Rivers,” dedi McCaleb. “Sana ondan söz etmiştim.”

Fox kadını inceledi.

“Bunu başlatan kişisiniz,” dedi. “Biliyorsunuz, bu adam beni dinlemez, ama siz de hemşiresiniz, iyi bilirsiniz. Ona bakın. Rengine, gözlerinin altındaki çizgilere. Bir hafta önce gayet iyiydi. Mükemmeldi, Allah kahretsin! Dosyasını masamdan kaldırmıştım. Onun iyi olduğundan o kadar emindim. Şimdiyse…”

Kanıt olarak McCaleb’i gösterdi.

“Sadece yapmam gerektiğine inandığım şeyi yaptım,” dedi Graciela. “Sormak zorundaydım…”

“Kararı ben verdim,” diye atıldı McCaleb. “Benim seçimimdi.”

Fox ikisinin açıklamalarını huzursuzca dinledi. Yataktan uzaklaştı, McCaleb’e oturmasını söyledi.

“Gömleğini çıkart ve otur. Konuşmaya başla. Şu andan itibaren dört dakikan var.”

“Gömleğimi çıkartmıyorum, Doktor. Söylediklerimi dinlemeni istiyorum, kalbimin kaç defa attığını değil.”

“İyi. Konuş. Beni görmem gereken hastalardan uzaklaştırmak istiyorsun. Hadi konuş bakalım.”

Elindeki hasta dosyasına parmaklarıyla vurarak sinirli olduğunu belirten sesler çıkarttı.

“Bay Koslow senin birkaç ay önceki halinle aynı kaderi paylaşıyor. Onu -belki- bir kalp bulunana kadar hayatta tutmaya çalışıyorum. Sonra aşağıdaki on üç yaşındaki çocuk…”

“Niye burada olduğumuzu açıklamama fırsat verecek misin?”

“Buna engel olamıyorum. Sana fazlasıyla kızgınım.”

“Anlatacaklarımı dinle, bu belki öfkeni biraz olsun azaltır.”

“Hiç sanmıyorum.”

“Anlatayım mı, yoksa susayım mı?”

Kadın çaresizlikle ellerini kaldırdı. McCaleb nihayet hikâyesini anlatmaya başladı. Soruşturmayı özetlemesi on dakika aldı, sorun olmadı. Kadın beş dakikalık süreye o kadar takılmıştı ki zamana dikkat etmiyordu. Adamı bir kez bile susturmadan, olayı anlatmasına izin verdi.

“Hepsi bu,” dedi McCaleb bitirdiğinde. “Bu yüzden buraya geldik.”

Fox McCaleb’in ona anlattıklarını sindirmeye çalışırken bir yandan da onları süzdü. Olayı yeniden gözden geçirirken odanın içinde dolaşmaya başladı. Düzgün yürümüyordu. Sanki olayı daha iyi anlayabilmek için, beyninde daha fazla yer açmaya çalışır gibi ileri geri adımlar atıyordu.

“Sen bana organa ihtiyacı olan biriyle işe başladığını söylüyorsun, kalp, karaciğer, böbrek her neyse. Ama senin gibi nadir kan grubunda olmalı, yani AB grubu CMV negatif. Bunun anlamı uzun, çok uzun ve muhtemelen başarısızlıkla sonuçlanacak bir bekleme süreci, çünkü bu grubun içinde belki iki yüz insanda bir kişi istediğimiz uyumu gösterecek. Şimdi, bunu doğru anlamış mıyım? Sen diyorsun ki, bu insan dışarı çıkıp kendine benzer özellik taşıyan insanları öldürerek kendi şansını arttırmak istedi. Çünkü o zaman kendisi için organ nakli şansı daha da artacaktı. Doğru mu anladım?”

Bunu o kadar acımasızca ve alayla söylemişti ki McCaleb karşı çıkamadan endişeyle başını salladı.

“Ve bu adam bu kendisiyle uyumlu doku taşıyan insanların isimlerini KOSİB bilgisayarındaki kan vericileri listesinden mi buldu?”

“Doğru.”

“Ama adamın bu listeyi nasıl bulduğunu bilmiyorsunuz.”

“Kesinlikle bilmiyoruz. Ama KOSİB’in güvenlik sisteminin suiistimallere ne kadar açık olduğunu fark ettik.”

McCaleb cebinden Graciela’nın Holy Cross’ta çıktısını aldığı listeyi çıkarttı, Fox’a uzattı.

“Bugün bunu almayı başardım ve ben bilgisayar sistemlerine kaçak girmek konusunda hiç bir şey bilmem.”

Fox sayfayı aldı, Graciela’ya doğru salladı.

“Ama sana yardım edecek birisi vardı.”

“Bu insanın kim olduğunu ve ona yardım eden olup olmadığını bilmiyoruz. Bu insanın bir kiralık katil kiralayabilecek yeteneğe ve bağlantılara sahip olduğunu ya da KOSİB bilgisayarına kolayca ulaşabilecek birisi olduğunu kabul etmek zorundayız. Esas olan şu ki, bu yapılabilir.”

McCaleb listeyi işaret etti.

“İhtiyaç duyulacak her bilgi burada var. Bu listedeki herkes aynı grupta. Bu vericilerden herhangi birisini seçebilir. Kenyon genç ve sağlıklıydı. Tenis oynuyordu, at biniyordu. Cordell genç ve güçlüydü. Onu uzaktan gören birisi bile ne kadar sağlıklı olduğunu anlayabilirdi. Sörfçü, dağcı, dağ bisikletçisi. İkisi de mükemmeldiler.”

“O zaman niye öldürüldüler? Bir çeşit antrenman mıydı?” diye sordu Fox.

“Hayır antrenman değildi. Öldürülenler gerçekten hedefti ama her seferinde bir şey ters gitti. Kenyon’da katil parçalayıcı mermi kullandı, adamın beyni dağıldı, hastaneye bile yetiştirilemeden yolda öldü. Katil yöntemini geliştirdi. Kurşununu değiştirdi. Yine kurban ölecekti ama bu sefer ani olmayacaktı. Saldırıdan sonra Cordell’i bulan kişi polise cep telefonuyla haber verdi. Cordell hâlâ hayattaydı. Ama adres bulunamadı ve ambulans yanlış yere gitti. Sonrasında zaman kaybedildi ve kurban olay yerinde öldü.”

“Ve ürün yine toplanamadı,” dedi Fox bu sefer anlayarak.

“Bu kelimeden nefret ediyorum,” dedi Graciela, uzun zamandır ilk defa ağzını açarak.

“Ne?” diye sordu Fox.

“Ürün toplamak. Ondan nefret ediyorum. Organlar tarladaki ürün gibi toplanmaz. Onlar verilir. Diğer insanları düşünen insanlar tarafından bağışlanır. Onlar tarladaki ürün değildir.”

Fox başını salladı ve sessizce Graciela’ya baktı, yine baştan aşağıya kadının ölçüsünü alır gibi.

“Cordell de işe yaramadı, ama sorun uyguladığı yöntem değildi. Adam potansiyel vericiler listesine geri döndü.”

“KOSİB bilgisayarındaki liste.”

“Doğru. Listeye geri döndü ve Gloria Torres’i seçti. Yeniden başladı. Takip etti, kadının günlük alışkanlıklarını öğrendi, sağlıklı olduğunu anladı ve işe yarayacağına karar verdi.”

McCaleb bunu söylerken Graciela’ya baktı, söylediklerinin acımasızlığının kadını üzmesinden korkuyordu. Kadın sessizdi. Fox konuşmaya başladı.

“Şimdi sen bu listeyi takip etmek istiyorsun ve katilin ya da onu kiralayanın bunlardan birini alacağını düşünüyorsun. Bunu ne anlama geldiğinin farkında mısın?”

“Evet, farkındayım,” dedi McCaleb. “Ama başka bir açıklamam yok. KOSİB için yardımına ihtiyacımız var.”

“Bilmiyorum.”

“Bir düşün. Aynı adamın -büyük olasılıkla bir kiralık katilin- eline silah alıp iki yüzde bir insanda görülen uyumu gösteren bazı özellikler taşıyan üç farklı insanı öldürmesinin rastlantı olması ihtimali sence ne kadardır? Bu benzerlikleri bilgisayarda belirleyemezsin. Çünkü bu kadar rastlantı olamaz. Bu bağı kuran kan uyumudur. Kan bağı katili bu insanları öldürmeye itti.”

Fox pencereye doğru ilerledi. McCaleb kadının yanına gitti.

Oda Beverly Boulevard’a bakıyordu. Caddede sıralanmış olan dükkânlara baktı, bir kitapçı, çatısında ‘Geçmiş Olsun!’ tabelası bulunan bir şarküteri vardı. Fox’a baktı, kadın sanki camdaki kendi yansımasını izliyordu.

“Hastalarım beni bekliyor,” dedi kadın.

“Yardımına ihtiyacımız var.”

“Tam olarak ne yapabilirim?”

“Emin değilim. Ama KOSİB ‘den bilgi alabilme ihtimalin bizden daha yüksek.”

“Niye doğrudan polise gitmiyorsunuz? En iyisini onlar yapabilir. Niye bu işe beni karıştırıyorsunuz?”

“Onlara gidemem. Henüz olmaz. Eğer onlara gidersem beni olayın dışında bırakırlar. Sana anlattıklarımı düşün. Ben de şüphelilerden biriyim.”

“Bu çok saçma.”

“Biliyorum. Ama öyle düşünecekler. Ayrıca, bu önemli değil. Bu kişisel bir iş. Hayatta oluşumu Gloria Torres’e borçluyum, Graciela’ya da borcum var. Bu olayda tarafsız kalamam.”

Anlık bir sessizlik oldu.

“Doktor?”

Graciela da yanlarına gelmişti. Ona döndüler.

“Yardım etmek zorundasınız. Eğer etmezseniz, burada yaptığınız her şeyin anlamı yok olacak. Eğer içinde olduğunuz sistemin dürüstlüğünü koruyamazsanız bir sistem yok demektir. ”

İki kadın karşılıklı bakıştılar, sonra Fox hüzünle gülümsedi ve başını salladı.

“Ofisime gidip beni bekleyin,” dedi. “Önce Bay Koslow’u ve başka bir hastamı görmeliyim. En fazla yarım saatimi alır. Ondan sonra ofise gelirim ve gerekli görüşmeyi yaparım.”

OTUZ BİR

“Koordinatörün ofisi.”

“Glenn Leopold’la görüşmek istiyorum, lütfen. Ben Bonnie Fox.”

Fox’un ofisindeydiler, kapı kapalıydı. McCaleb ile Graciela’nın da duyabilmesi için Fox telefonu hoparlöre bağlamıştı. Kadının ofise gelmesini yarım saat kadar beklemişlerdi. Fox’un davranışları değişmişti. Yardım edecekti, ama McCaleb kadının az öncekinden daha sıkıntılı olduğunu fark etti. McCaleb’in planını bir kez daha gözden geçirdiler, Fox sorulması gerekenlerle ilgili bir kaç not aldı, sonra telefon etti.

“Bonnie?”

“Selam Glenn, nasılsın?”

“İyiyim. Senin için ne yapabilirim? On dakika sonra bir toplantım var.”

“Fazla uzun sürmeyecek. Burada ufak bir sorunum var Glenn, yardım edebileceğini düşündüm.”

“Söyle.”

“Burada 9 Şubatta bir kalp nakli gerçekleştirdim, KOSİB numarası 90836 ve bir karışıklık çıktı. Vericinin diğer organlarını nakleden cerrahlarla görüşmek istiyorum.”

Leopold bir süre sessiz kaldı.

“Şey, bir bakalım... Bu alışılmadık bir durum. Ne tür bir karışıklıktan söz ediyoruz, Bonnie?”

“Toplantın olduğunu biliyorum. Kısaca özetlersem, alıcının kan grubu AB, CMV negatif. Aldığımız organ, anlaşmamız üzere KOSİB kanalıyla geldi. Ama şimdi, ameliyatın üzerinden yaklaşık dokuz hafta geçtikten sonra, hastada CMV virüsü ortaya çıktı ve en son biyopsideki kan testinden ret sonucu alıyoruz. Bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

Bir süre daha sessizlik.

“Eğer virüs kalpten bulaştıysa bundan daha önce ortaya çıkması gerekirdi.”

“Bu doğru ama daha önce aramamıştık. Protokole göre böyle bir virüs olmadığını varsaymıştık. Yanlış anlama Glenn, virüsün kalpten bulaştığını söylemiyorum. Ama nereden geldiğini bulmak zorundayım ve her ayrıntıyı gözden geçiriyorum. Başlamak için en iyi yer de kalp.”

“Bunu vekillerinin isteği üzerine gizli tutmak mı istiyorsun? Eğer yaptığın buysa, sanırım.”

“Hayır Glenn, sadece ben öğrenmek istiyorum. Bu virüsün, organla mı bulaştığını, yoksa sorunun buradan mı kaynaklandığını öğrenmeliyim.”

“Hangi kanı kullandınız?”

“Sadece hastanın kendi kanını kullandık. Dosyası önümde. Hastam ameliyattan uzun zaman önce sekiz ünite kan depoladı. Altısını kullandık.”

“Ona ait olan altı üniteyi kullandığınıza eminsin, değil mi?”

Leopold’un sesindeki sıkıntı hissediliyordu. Fox cevaplarını verirken, bir yandan da McCaleb’e bakıyordu. McCaleb, kadının KOSİB organ koordinatörünü aldatmaktan ne kadar rahatsız olduğunu yüzünden okuyabiliyordu.

“Söyleyebileceğim tek şey prosedürleri takip ettiğimiz, ameliyattan önce etiketleri ben de kontrol ettim. Adamın ismi yazılıydı. Onun kanı olduğunu kabul etmek zorundayım.”

“Bizden ne istiyorsun, Bonnie?”

“Bir liste. Hangi organın hangi hastaya gittiği, ona ulaşabilmem için ameliyatı yapan doktorun adı.”

“Bilmiyorum. Belki de yapmam gereken...”

“Glenn dinle, bu kişisel bir iş değil, ama hastam sorun yaşıyor ve bunu kontrol etmek

zorundayım. Öncelikle benim tatmin olmam gerekiyor. Eğer ortaya çıkmasından endişeleniyorsan, olayı gizli tutarım. Kimse avukatlardan ya da yolsuzluktan bahsetmiyor. Sadece bunun nasıl olduğunu bulmaya çalışıyoruz. Haklısın, bildiğimiz tek şey bir kan karışıklığı olduğu. Ama eminim, böyle bir durumda araştırmaya ilk başlanması gereken yerin, gelen yeni doku olduğuna sen de katılırsın."

McCaleb nefesini tuttu. Dönüm noktasındaydılar. Fox'un kendisinin isimleri alması gerekiyordu. Leopold'un isimleri kontrol edip ona haber vermesine izin vermemeliydi.

"Sanırım..."

Leopold'un sesi kesildi, Fox öne yaslandı, kollarını masaya dayadı, başını koydu. Sessizlikte McCaleb telefondan bilgisayar tuşlarına vurulmasına benzer bir ses duydu. Leopold'un bilgilere kendi bilgisayarından ulaşmaya çalıştığını düşündü.

McCaleb ayağa kalktı, masaya yaklaştı, hafifçe Fox'un bileğine dokundu. Kadın ona baktı. McCaleb, kadına devam etmesi için işaret etti.

"Glenn?" dedi kadın. "Ne düşünüyorsun?"

"Şimdi bakıyorum... Organ nakli Holy Cross'da olmuş.... Verici profilinde CMV ile ilgili hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Bu kişi uzun zamandır kan vericisiymiş. Böyle bir virüs varsa, bu olaydan önce ortaya çıkması gerekirdi."

"Bu doğru olabilir ama yeniden kontrol etmek istiyorum. Sadece kafamda olayı bitirmek için."

"Anlıyorum."

Biraz daha tuşa vurma sesi geldi.

"Bir bakalım, nakil... MedicAir tarafından yapılmış... Karaciğer, kalple birlikte Cedars'a gönderilmiş. Dr. Spivak'ı tanıyor musun? Daniel Spivak?"

"Hayır."

McCaleb bir not defteri çıkartıp not almaya başladı.

"O nakli Dr. Spivak yapmış. Bakalım, akciğerler..."

"Spivak'ı arayacağım," diye sözünü kesti Fox. "Hastanın adı nedir?"

"Şey... Bütün bu bilgileri tamamen sır olarak saklamanı istiyorum Bonnie."

"Kesinlikle."

"Bir kadın. Gladys Winn."

McCaleb adı not etti.

"Tamam," dedi Fox. "Akciğerlerde kalmıştık."

"Evet, akciğerler. Alan yok. Senin hastan kalbi almış."

"Tamam. Peki ya kemik iliği nakli?"

"Her şeyi öğrenmek istiyorsun, sanırım. İlik... İlikte pek başarılı olamamışız. Doku, San Francisco'ya gönderilmiş ama MedicAir oraya ulaştığı zaman hava muhalefetiyle karşılaşmışlar. San Jose'ye gönderilmişler ama gecikmeler olduğu için St.Joseph'e ulaştıklarında çok geçmiş. Şansımızı kaybetmişiz. Anladığım kadarıyla hasta daha sonra kaybedilmiş. Biliyorsun, zor bulunan bir kan grubu. Belki de o son şansıydı."

Bu sözden sonra bir sessizlik daha oldu. McCaleb Graciela'ya baktı. Gözlerini yere dikmişti, McCaleb ne düşündüğünü anlayamadı. İlk defa, kadının neler hissettiğini düşündü. Kız kardeşinden ve hayatını kurtardığı insanlardan söz ediyorlardı. Ama bunların hepsi tıp diliyle söyleniyordu. Graciela bir hemşireydi, hastalar hakkında yapılan bu tarz tartışmalara alışıktı. Ama kız kardeşi hakkında olanlara değil.

McCaleb kağıda 'kemik iliği' yazdı, bu kelimelerin altını çizdi. Sonra, yeniden Fox'a devam et işareti yaptı.

"Peki ya böbrekler?" diye sordu kadın.

"Böbrekler... Böbrekler bölünmüş. Bakalım elimizde böbreklerle ilgili hangi bilgiler var...."

Sonraki dört dakikada, Leopold, Gloria Torres'in vücudundan alınan ve dağıtılan organlarla ilgili listeyi okudu. McCaleb hepsini yazdı. Yazarken Graciela'ya bakmamaya çalıştı, kadının tüm konuşulanlarla nasıl başa çıktığını görmek istemedi.

"Hepsi bu," dedi Leopold.

McCaleb isimleri yazarken enerjikti ama onlara ulaşırken çektikleri yüzünden derin bir

nefes aldı. Fazlasıyla derin ve gürültülü.

“Bonnie?” dedi Leopold. “Yalnız mısın? Bana yanında biri olduğunu…”

“Hayır. O bendim Glenn. Yalnızım.”

Sessizlik. Fox kızgınlıkla McCaleb’e baktı. Sonra gözlerini sıkıca kapattı, bekledi.

“Tamam,” dedi sonunda Leopold. “Başka birisini duyduğumu sandım, hepsi bu, ve bu bilgileri çok gizli tutmanı tekrarlamak zorundayım.”

“Biliyorum, Glenn.”

“Bunları sana vererek kendi kurallarımı bozdum.”

“Anlıyorum,” dedi Fox gözlerini açarak. “Araştırmalarımı çok gizli yapacağım, Glenn, ve bulduklarımı sana bildireceğim.”

“Mükemmel.”

Biraz daha konuştuktan sonra telefonu kapattılar. Fox telefonu kapatır kapatmaz başını masanın üzerindeki kollarının üzerine koydu.

“Tanrım… Bunu yaptığıma inanamıyorum. Ben… Bir meslektaşıma yalan söyledim. Yalan söyledim. Bunu anladığı zaman…”

Kadın bitiremedi. Sadece başını salladı.

“Doktor,” dedi McCaleb. “Doğru olanı yaptın. Ona zararı olmayacak ve bu bilgiyi vererek ne yaptığını asla bilmeyecek. Yarın onu arayıp CMV sorununu çözdüğünüzü, vericiden gelmediğini anladığınızı söylersin. Diğer hastalarla ilgili notları da yok ettiğini eklersin.”

Fox kafasını kaldırıp ona baktı.

“Bu önemli değil. Ben onu aldattım. İnsanları aldatmaktan nefret ederim. Eğer bunu anlarsa bir daha bana asla güvenmez.”

McCaleb kadına baktı. Buna verecek yanıtı yoktu.

“Bana bir şey için söz ver,” dedi Fox. “Eğer teorin doğruysa, eğer haklıysan bunu yapanı yakala. Seni ancak böyle affederim. Kendimi ancak böyle savunabilirim.”

McCaleb başını salladı. Masaya gitti, Fox’u kucakladı.

“Teşekkür ederim,” dedi yavaşça Graciela. “İyi iş yaptınız.”

Fox kadına hafifçe gülümsedi, başını salladı.

“Son bir şey, “dedi McCaleb. “Fotokopi makinen var mı?”

OTUZ İKİ

Aşağıya inen asansör dolu olmasına karşın çalan müzik dışında sessizdi, McCaleb şarkının eski bir Louis Jordan klasiği olan "Knock Me A Kiss" (Bana Bir Öpücük Ver) adlı şarkı olduğunu hatırladı.

Asansörden indiklerinde, McCaleb Graciela'ya otoparka giden tramvayın durağını gösterdi.

"Sen buradan gidebilirsin."

"Niye? Sen nereye gidiyorsun?"

"Tekneye dönmek için bir taksi bulacağım."

"Orada ne yapacaksın? Seninle gelmek istiyorum."

Genç kadını bir kenara çekti.

"Evine, işine ve Raymond'ın yanına dönmelisin. Aslında senin işin Raymond. Bu benim işim. Benden yapmamı istediğin şey."

"Biliyorum, ama yardım etmek istiyorum."

"Ettin zaten. Hâlâ ediyorsun. Ama Raymond'ın yanına dönmelisin. Ben Acil Servis kapısından çıkacağım. Orada her zaman taksi bulunur."

Graciela kaşlarını çattı. Kadının yüzündeki ifadeden, adamın haklı olduğunu bildiği ama bundan pek hoşlanmadığı anlaşılıyordu. McCaleb elini cebine soktu ve Fox'un ofisinde fotokopisini çektiği listeyi çıkarttı.

"İşte, bunu al. Eğer başıma bir şey gelirse bir kopyası sende olacak. Bunu, yerel polisten Jaye Winston'a verirsin."

"Ne demek başıma bir şey gelirse?"

Graciela'nın sesi neredeyse titriyordu, McCaleb gene yanlış kelimeler seçtiğini fark etti, pişman oldu. Genç kadını telefonların olduğu boşluğa götürdü. O anda telefonla konuşan kimse yoktu, yalnızdılar. Çantasını yere, ayaklarının arasına koydu, onu göz göze olacak şekilde kendisine çekti.

"Telaşlanma, hiç bir şey olmayacak," dedi. "Sadece, senin tekneme ilk geldiğin günden beri yaptığım elle tutulur tek iş bu. Bu listedeki isimler. Eğer ikimizde de birer kopya olursa daha iyi olur diye düşündüm."

"Katilin isminin bunlardan birisi olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Tekneye döndüğüm zaman bunun üzerinde çalışacağım."

"Sana yardım edebilirim."

"Edebileceğini biliyorum, Graciela. Ettin de zaten. Ama şimdi biraz geriye çekilmeli ve Raymond'la ilgilenmelisin. Endişelenmene gerek yok. Olan her şeyi sana telefonda anlatacağım. Unutma, ben senin için çalışıyorum."

Graciela yarım yamalak gülümsedi.

"Hayır, çalışmıyorsun. Tüm yapmam gereken sana Glory'den söz etmekti, sonrasında kalbin sana ne söylediyse sen onu yaptın."

"Belki."

"Peki seni teknene bırakmama ne dersin?"

"Olmaz. İş çıkış saatine rastlarsın ve trafikte takılıp kalırsın. Şimdi yol açıkken git. Git ve Raymond'la ol."

Sonunda genç kadın başını sallayarak razı olduğunu gösterdi. McCaleb sarılıp onu öptü.

"Graciela?"

"Efendim?"

"Bir şey daha var."

"Nedir?"

“Bunu düşünmeni istiyorum, haklı mıyım, değil miyim bana söyle. Ben de bunu düşüneceğim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Eğer haklıysam, birisi Gloria’yı içindeki bir şey yüzünden öldürdü, bir şekilde onu benim için de öldürmüş oldu. Onun bir parçası da bende. Eğer bu doğruysa, biz…”

Sorusunu bitirmedi, kadın da bir şey söylemedi. Genç kadın gözlerini adamın göğsüne dikti.

“Biliyorum,” dedi. “Ama sen bir şey yapmadın. Buna sen neden olmadın.”

“Yine de bunu düşünmeni ve emin olmanı istiyorum.”

Graciela başını salladı.

“Bu Tanrı’nın işi, her kötülükten bir iyilik çıkartmak.”

McCaleb başını kadınınkine dayadı. Bir şey söylemedi.

“Bana ne anlattığını biliyorum, Aubrey-Lynn’in hikâyesini de biliyorum. İnanmak için yeterli bir neden. Keşke deneseydin.”

Kadının kulağına fısıldadı.

“Peki, deneyeceğim.”

Elinde kalın dosyasıyla bir adam telefon etmeye geldi. Onlara baktı, Graciela’nın üzerindeki hemşire üniformasını görünce bir kez daha baktı. Bir Cedars hemşiresinin hiç de profesyonel bir iş yapmadığını düşündü. McCaleb için bu anın sonu gelmişti. Graciela’yı bıraktı, yüzüne baktı.

“Dikkatli ol, Raymond’a selamımı söyle. Onunla tekrar balığa çıkmak istediğimi de söyle.”

Kadın gülümsedi.

“Sen de dikkatli ol. Beni ara.”

Uzandı, McCaleb’i çabucak öptü ve otoparka yöneldi. McCaleb adama baktı, sonra ters tarafa doğru yürüdü.

OTUZ ÜÇ

Acil Servis çıkışında taksi yoktu. McCaleb planını değiştirmeye karar verdi. Kahvaltıdan beri bir şey yememişti, açlığı bastırılamaz bir haldeydi. Migreni tutmak üzereydi, ağrı yavaş yavaş yayılmaya başlamıştı. Gelip kendisini alması için, Buddy Lockridge'i aramaya ve sonra da caddenin karşısındaki Jerry'nin Şarküterisi'nden hindili ve lahanalı bir sandviç almaya karar verdi. Orada yaptıkları leziz sandviçleri düşündükçe açlığı daha da arttı. Buddy gelir gelmez Video Grafik Danışmanlığına da gidebilir ve Tony Banks'in hazırladığı kaseti alabilirlerdi.

Hemen Acil Servis girişindeki telefonlara ilerledi. Telefonda, bir kadın gözyaşları içinde, birisine orada tedavi gören birisi hakkında bir şeyler anlatıyordu. McCaleb kadının burun deliğinde ve alt dudağındaki küpeleri fark etti.

"Beni tanımıyordu, Danny'yi tanımıyordu," dedi. "Tamamen işi bitmiş, ayrıca polisi de aradılar."

Kadının anlattıklarından ve küpelerinden rahatsız olan McCaleb ona en uzaktaki telefonu seçti. Altıncı çalışta Buddy nihayet telefonu açtı. McCaleb fazlasıyla beklemişti çünkü Double-Down gibi küçük bir teknede telefon en fazla dört çalışta açılabilecek uzaklıktaydı.

"Hey Buddy, çalışmaya hazır mısın?"

"Terry?"

McCaleb cevap vermeden önce, Lockridge fısıltıyla konuşmaya başladı.

"Adamım, nerelerdesin?"

"Cedars'dayım. Gelip beni almanı istiyorum. Sorun nedir?"

"Gelip seni alırım ama sen buraya dönmek ister misin ondan pek emin değilim."

"Buddy, beni dinle. Hemen bana orada neler olduğunu anlat."

"Emin değilim. Ama teknende bir sürü adam var dostum."

"Nasıl adamlar?"

"İkisi dün de buraya gelen takım elbiseliler."

Nevins ve Uhlig.

"Teknemin içindeler mi?"

"Evet, içerdeler. Ayrıca senin Cherokee'yi de açtılar, önünde bir çekici var. Sanırım onu alacaklar. Neler olduğuna bakmaya gittim, beni yaklaştırmadılar. Rozetlerini ve arama izinlerini gösterip kaybolmamı söylediler. Hiç de kibar davranmadılar. Tekneyi arıyorlar."

"Lanet olsun!"

McCaleb baktı, bağırması ağlayan küpeli kadının dikkatini çekmişti. Ona arkasını döndü.

"Buddy, şimdi neredesin, aşağıda mı, yukarıda mı?"

"Aşağıdayım."

Oradan teknemi görebiliyor musun?"

"Elbette. Mutfak penceremden bakıyorum."

"Kaç kişi görüyorsun?"

"Şey, bir kısmı içerde. Ama sanırım hepsi toplam dört ya da beş kişi. Birkaç kişi de Cherokee'nin yanında."

"Bir kadın var mı?"

"Evet."

McCaleb elinden geldiğince Jaye Winston'ı tarif etti ve Lockridge teknedeki kadının o olduğunu onayladı.

"Kadın şimdi salonda. Önce ona baktığımda sadece olanları seyrediyor gibi duruyordu."

McCaleb başını salladı. Kafasında neler olabileceğini düşünmeye çalışıyordu. Her seferinde

aynı sonuca varıyordu. Elinde FBI dosyaları olduğunu Nevins ve Uhlig'in bilmesi, bu kadar büyük bir olay yaratmış olmazdı. Başka bir ihtimal vardı. Artık o da resmen bir şüpheliydi. Bunu akılda tutarak Nevins ve Uhlig'in kanıt araması yaptıklarını düşündü.

"Buddy," dedi. "Tekneden herhangi bir şey aldılar mı? Plastik torbalar ya da Lucky'den aldığımız gibi kahverengi kâğıt torbalar?"

"Evet, bazı torbalar çıkarttılar. Onları iskeleye indirdiler. Ama telaşlanma, Terry."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bence gerçekten aradıkları şeyi bulamayacaklar."

"Neden bahsedi..."

"Telefonda olmaz, adamım. Şimdi gelip seni almamı istiyor musun?"

McCaleb durdu. Neden bahsediyordu bu adam? Neler oluyordu?

"Olduğun yerde kal," dedi. "Seni hemen arayacağım."

McCaleb telefonu kapattı, hemen başka bir çeyreklik attı. Kendi telefon numarasını çevirdi. Kimse cevap vermedi. Telesekreteri çıktı, mesaj bırakılmasını isteyen kendi sesini duydu. Sinyal sesinden sonra "Jaye Winston, eğer oradaysan telefonu aç," dedi.

Bir an bekledi, telefon açıldığı anda bu mesajı yeniden bırakmaya hazırlanıyordu. Winston'ın sesini aldığı anda rahatladı.

"Ben Winston."

"Ben McCaleb."

Hepsi bu kadardı. Kadının nasıl oynayacağını görmek istedi. Kadının tepkisine göre hangi konumda olduğunu anlayabilirdi.

"Şey... Terry," dedi kadın. "Sen nasıl..? Neredesin sen?"

Rahatlığın yerini yavaş yavaş korku alıyordu. Kadına, iş arkadaşlarından biriyle, hatta Şef Hitchens'la konuşuyor izlenimini vermesi için bir fırsat vermişti. Ama kadın ona doğrudan adıyla hitap etmişti.

"Nerede olduğum önemli değil," dedi. "Teknemde ne işiniz var?"

"Niye buraya gelmiyorsun, oturup konuşuruz."

"Hayır. Konuşmak istemiyorum. Şüpheli miyim? Olanların açıklaması bu mu?"

"Dinle Terry. Olayları olduğundan daha da karışık bir hale getirme. Niye buraya..."

"Bir tutuklama emri var mı? Sadece buna cevap ver."

"Hayır Terry. Yok."

"Ama şüpheliyim."

"Terry, bana niye siyah bir Cherokee'nin olduğunu söylemedin?"

McCaleb afalladı, aniden tüm delillerin tamamen aleyhine olduğunu fark etti.

"Hiç sormadın ki. Neler söylediğinin farkında mısın? Eğer ben katil olsaydım, olayı bu kadar kurcalar mıydım? Soruşturmaya karışır mıydım, Büro'yu işin içine sokar mıydım? Sen ciddi misin?"

"Sen, tek tanığımızı harcadın."

"Ne?"

"Noone'u harcadın. Soruşturmaya karıştın ve tek tanığımızı hipnotize ederek saf dışı bıraktın. Katili teşhis edebilecek tek kişi oydu ve biz onu kaybettik. O..."

Kadın durdu, paralel telefonu birisi açmıştı.

"McCaleb? Ben Nevins. Neredesin?"

"Nevins, seninle konuşmuyorum. Bu işe o lanet olası burnunu sokma. Ben sadece..."

"Beni dinle, medeni olmaya çalışıyorum. Bunu kolayca ve sessizce halledebiliriz ya da olay yaratabiliriz. Sen karar ver, dostum. Buraya gelmek zorundasın, sonrasında konuşur anlaşırız."

McCaleb durumu gözden geçirdi. Nevins ve diğerleri onunla aynı sonuca varmışlardı. Kan bağını kurmuşlardı. Torres'in öldürülmesinden birinci derecede faydalanması McCaleb'i şüpheliler listesine sokmuştu. Adamların ismini bilgisayara girmelerini ve bir Cherokee'si olduğunu fark ettikleri anı kafasında canlandırdı Bu, muhtemelen onu liste başı yapmıştı. Arama izni çıkartmışlar ve tekneye gelmişlerdi.

McCaleb ensesinde korkunun soğuk nefesini hissetti. Bir önceki gece gelen davetsiz misafir. Adamın ne istediği sorusunun çok önemli olmadığı kafasında çaktı. Bu adamın ayarladığı bir

işti. Buddy'nin dakikalar önce ajanların aradıklarını bulamayacaklarını söylediğini hatırladı. Resmin parçaları şimdi yerine oturuyordu.

"Nevins, oraya geleceğim. Ama önce elinde neler olduğunu söyle. Ne buldunuz?"

"Hayır Terry, biz bu oyunu böyle oynamayız. Buraya gel, sonra konuşuruz."

"Kapatıyorum, Nevins. Son şansın."

"Postanelere gitme, McCaleb. Duvarlarda fotoğrafını göreceksin. Parçaları bir araya getirdiğimiz anda."

McCaleb telefonu kapattı, başını telefona yasladı. Neler olduğu ya da ne yapması gerektiğinden emin değildi. Ne bulmuşlardı? Davetsiz misafir tekneye ne saklamıştı?

"İyi misin?"

Birden sıçradı, yanında burnunda ve ağzında küpeleri olan kız duruyordu.

"İyiyim. Sen?"

"Ben de şimdi daha iyiyim. Sadece birisiyle konuşmaya ihtiyacım vardı."

"Bu hissi bilirim."

Kadın telefonlardan uzaklaştı, McCaleb ahizeyi yeniden eline aldı, bir çeyreklik daha attı. İlk çalışta Buddy telefonu açtı.

"Tamam, dinle," dedi McCaleb. "Buraya gelip beni almanı istiyorum. Ama oradan öyle kolayca çıkamazsın."

"Niye ki? Burası özgür..."

"Çünkü ben az önce onlarla konuştum, bana oradan birisinin haber uçurduğunu biliyorlar. Şimdi yapmanı istediğim şey şu. Ayakkabılarını çıkart ve anahtarlarınla cüzdanını içlerine koy. Sonra çamaşır sepetini al ve ayakkabılarını en dibine yerleştir, üzerini çamaşırlarınla doldur. Sonra sepeti al, dışarı..."

"Kirli çamaşırım yok, Terry. Çamaşırlarımı daha bu sabah yıkadım."

"Tamam, Buddy. O zaman, temiz çamaşırlarından al ve sanki kirliymiş gibi sepete yerleştir. Ayakkabılarını sakla. Sadece çamaşırhaneye gidiyormuşsun gibi yap. Teknenin kapısını kapatma ve elinde dört çeyreklik olmasına dikkat et. Seni durduracaklar ama rolünü iyi yaparsan sana inanır ve geçmene izin verirler. Sonra arabana bin ve beni almaya gel."

"Beni takip edebilirler."

"Hayır. Çamaşırhaneye gittiğine inanırlarsa sana bakmazlar bile. Belki önce çamaşırhaneye, sonra da arabana gitsen daha iyi olur."

"Tamam. Sonra seni nereden alacağım?"

McCaleb duraksamadı. Lockridge'e güveniyordu. Üstelik, adam onun iyiliği için önlemini almıştı.

Kapattıktan sonra McCaleb Tony Banks'i aradı ve bir süre sonra geleceğini haber verdi. Banks orada olacağını söyledi.

McCaleb Jerry'nin Şarküterisi'ne gitti ve hindili, lahanalı ve Rus salatalı bir sandviç ısmarladı. Yanında dilimlenmiş salatalık turşusu ve kola da söyledi. Parasını ödedikten sonra Cedars'a geri döndü. Hastanede çok uzun zaman geçirdiği için, orayı iyi biliyordu. Doğum yapan kadınların koğuşunun olduğu üçüncü kata çıktı, burada oradaki tüm yolları gören bir bekleme odası vardı. McCaleb orada oturup hem Buddy Lockridge'i bekleyebilir hem de sandviçini yiyebilirdi.

Sandviç beş dakikada bitti ama Buddy neredeyse bir saat kadar ortada görünmedi. O arada McCaleb, etrafı seyrederken, birilerine nakledilmek üzere organ yetiştiren iki helikopterin hastane bahçesindeki piste iniş yaptığını gördü.

Buddy'nin arabasının şarküterinin önüne park ettiğini gördüğünde, Double-Down"a telefon etmek üzereydi, Buddy'yi merak etmişti. McCaleb aşağıya inmeden önce, caddeyi ve polis helikopteri olması ihtimaline karşı gökyüzünü kontrol etti. Sonra pencereden çekildi, asansöre binip aşağıya indi.

Arabanın arka koltuğunda bir sepet dolusu giysi vardı. McCaleb arabaya bindi, önce sepete, sonra Buddy'ye baktı. Adam ağız mızıkasıyla daha önce duymadığı bir şarkı çalıyordu.

"Geldiğin için sağ ol, Buddy. Sorun çıktı mı?"

Lockridge ağız mızıkasını kaldırıp kapıdaki göze koydu.

“Hayır. Söylediğin gibi beni durdurdular ve sorularını sordular ama ben dilsiz taklidi yaptım, beni bıraktılar. Sanırım elimdeki çeyrekliklerden dolayı bana inandılar. Akıllıcaydı Terry.”

“Göreceğiz. Seni kim durdurdu? Takım elbiseliler mi?”

“Hayır, başka iki adam daha vardı, polistiler. En azından öyle dediler ama adlarını söylemediler.”

“İri yarı, Latin kökenli, ağzında kürdan olan biri olabilir mi?”

“Tam tarif dostum. İşte o.”

Arrango. McCaleb adamı doğru tahmin etmişti.

“Şimdi nereye?” diye sordu Buddy.

McCaleb beklerken bunu düşünmüştü. Nakil yapılanların listesi üzerinde çalışması gerektiğini de biliyordu. Onun üzerinden çabucak geçmeliydi. Onu yapmadan önce tüm hedeflerinin aynı hatta dizili olduğundan emin olmak istiyordu. Soruşturmaların her birine aynı eşitlikte bakılmalıydı. Başlangıçlarını göz ardı edemezdi. Her ayrıntının tam yerine oturması gerekliydi. Zaman akış çizelgesini de bitirmesi gerekliydi. Kendi kendine sorduğu soruların hepsine birer cevap bulmak zorundaydı. Hem mantığı, hem de içgüdüleri ona böyle yapması gerektiğini söylüyordu. Onca tutarsızlığın içinde doğruyu bir şekilde bulacağını biliyordu.

“Hollywood’a,” dedi Lockridge’e.

“Daha önce gittiğimiz videocu mu?”

“Evet, orası. Önce Hollywood’a, sonra da Valley’ye gideceğiz.”

Hollywood’a gitmek için yola çıktılar.

“Tamam, hadi anlat bakalım,” dedi McCaleb. “Telefonda neden bahsediyordun, aradıklarını bulamayacaklar demekle ne demek istedin?”

“Çamaşır sepetine bir göz at bakalım, adamım.”

“Niye?”

“Sen bir bak.”

Başını McCaleb’e çevirdi, sonra arka koltuğu işaret etti. McCaleb emniyet kemerini çıkarttı, arkaya uzandı. Bunu yaparken arkalarındaki arabaları da kontrol etti. Trafik yoğundu, şüphelendiği bir araba olmadı.

Sepete baktı. İç çamaşırı ve çorap doluydu. Buddy akıllıca hareket etmişti. Bunlar sepetteyken Nevins veya başka birisi sepete bakmakta daha da tereddüt edecekti.

“Bunlar temiz, değil mi?”

“Elbette. En alta bak.”

McCaleb dizlerini koltuğun üzerine koydu, sepete yer açtı. Sepetin içindekileri arka koltuğa boşalttı. Giysilerden ağır olan ve yere düşerken ses çıkartan bir şey fark etti. Üzerindeki boxer şortu kaldırdı ve plastik Ziploc torba içinde bir silah gördü.

Sessizce, McCaleb koltuğuna yaslandı, silahın olduğu torbayı eline aldı. Plastiği düzeltti, böylece silahı daha iyi görebilecekti. Ensesinden aşağıya yavaşça ter boşandığını hissetti. Torbadaki silah HK P7’ydi. Bu silahın Kenyon’u, Cordell’i ve nihayet Torres’i öldüren HK P7 olduğunu tahmin etmesi için balistik raporlarına ihtiyacı da yoktu. Silaha daha yakından baktı ve seri numarasının üzerine asit dökülerek okunmaz hale getirildiğini gördü. Silahın kime ait olduğu bulunamazdı.

Cinayet silahını elinde tutarken elleri titredi. Kapıya yaslandı, duyguları karma karışıktı, bu silahla daha önce neler yapıldığını biliyordu, şimdi avuçlarının içindeydi, birisi onun başını belaya sokmaya çalışıyordu. Eğer Buddy Lockridge o gün dalıp The Following Sea’nin altındaki karanlık sularda bu silahı bulmasaydı, McCaleb belanın göbeğine düşecekti.

“Tanrım,”dedi McCaleb, fısıltıyla.

“Gayet iyi görünüyor, değil mi?”

“Tam olarak neredeydi?”

“Senin iskelenin yaklaşık iki metre altında bir dalış çantasının içindeydi. Direklerden birine bağlanmıştı. Eğer orada olduğunu bilirsen bir kancayla uzanıp hemen çıkartabilirdin. Ama nerede olduğunu tam olarak bilmek gerekirdi. Yoksa yukarıdan görülmesi çok zordu.”

“Bugün arama yapan adamlar suda da araştırma yaptılar mı?”

“Evet, bir dalgıç vardı. Aşağıya indi ama ben isteğin üzerine oraları daha önce aramıştım. Onu yendim.”

McCaleb başını salladı ve silahı yere, ayaklarının arasına bıraktı. Gözlerini ona dikerek kollarını göğsünde birleştirdi. Belaya o kadar yaklaşmıştı ki! O anda, kendisini kurtaran adamla yan yana oturuyor olmasına karşın içinde korkunç bir yalnızlık hissetti. Tamamen yalnızdı. Ve içinde daha önce yalnızca kitaplarda okuduğu bir duygu gelişmeye başlıyordu. ‘Dövüş ya da kaç’ sendromu. İçinde büyük bir kızgınlıkla, her şeyi unutup kaçma isteği kabardı. Sadece her şeyi bırakıp mümkün olduğunca hızlı, buradan en uzağa kaçmak.

“Başım büyük dertte, Buddy” dedi.

“Bunu anlamıştım,” diye cevap verdi şoförü.

OTUZ DÖRT

McCaleb kendisini toparlamıştı, Video Grafik Danışmanlığı'na vardıkları zaman kendisini daha iyi hissediyordu. Yolda kaçma olanaklarını gözden geçirdi sonra hemen vazgeçti. Tek seçeneği dövüşmekti. Olaya kalbiyle bağlanmıştı. Kaçmak, ölmek demekti çünkü vücudunun organı reddetmesi ihtimaline karşı ameliyat sonrası ilaç tedavisi görüyordu. Ayrıca kaçmak, Graciela ve Raymond'ı terk etmek demekti. Bu da kalbinin çabucak çürümesine neden olurdu.

Lockridge onu ön tarafta bıraktı ve kırmızı bölgede bekledi. Kapı kilitliydi ama Tony Banks ona şirket kapandıktan sonra gelirse zili çalmasını söylemişti. McCaleb zile iki defa bastıktan sonra Banks kapıyı açtı. Elinde bir zarf vardı, onu McCaleb'e uzattı.

"Hepsi bu mu?"

"Kaset ve kopyalar. Her şey açıkça ortada."

McCaleb paketi aldı.

"Borcum nedir Tony?"

"Borcun yok. Yardım edebildiysem sevinirim."

McCaleb başını salladı, arabaya dönmek üzereyken durdu, Banks'e baktı.

"Sana söylemem gereken bir şey var. Ben artık Büro'da çalışmıyorum, Tony. Seni aldatmak istemezdim, ama..."

"Artık Büro'da çalışmadığını biliyorum."

"Öyle mi?"

"Cumartesi günü sen beni aramayınca, ben dün eski ofisini aradım. Numarası bana daha önce gönderdiğin mektupta yazılıydı. Aradım ve oradan ayrılalı neredeyse iki yıl olduğunu söylediler."

McCaleb adama dikkatle baktı, sonra elindeki paketi gösterdi

"O zaman, bana niye bunu veriyorsun?"

"Çünkü sen o adamın peşindesin, kasetteki adamın."

McCaleb başını salladı.

"İyi şanslar. Umarım onu yakalarsın."

Banks kapıyı kapattı ve kilitledi. McCaleb teşekkür etmek istedi ama kapı çoktan kapanmıştı.

Dükkânda şeker seçmeye çalışan birkaç genç kızla tezgâhın arkasındaki genç bir adam dışında, Sherman Market boştu. McCaleb ilk ziyaretinde dükkânda olan Chan Ho Kang'ın dul eşinin orada olduğunu ummuştu. Genç adamın İngilizce'yi Bayan Kang'dan daha iyi anladığını umarak ağır ağır ve basit bir dille ona şunu söyledi, "Gündüzleri burada çalışan kadını arıyorum."

Adam -aslında genç bir delikanlıydı- asık yüzle McCaleb'e baktı.

"Geri zekâlıymışım gibi konuşmana gerek yok," dedi. "İngilizce konuşuyorum. Burada doğdum."

"Ah," dedi McCaleb, görünüşe aldandığı için utanarak. "Özür dilerim. Daha önce burada bulunan hanım İngilizce'yi ve beni çok zor anlamıştı, o yüzden öyle davrandım."

"Annem. Hayatının ilk otuz yılında Kore'de, Korece konuşarak yaşadı. Bunu sen de denemelisin. Niye oraya taşınıp yirmi senede o dili anlamayı ve o dilde anlaşılmayı denemiyorsun."

"Bak, özür diledim."

McCaleb ellerini kaldırdı. Konuşma iyi gitmiyordu. Yeniden denedi.

"Sen Chan Ho Kang'ın oğlu musun?"

Delikanlı başını salladı.

“Sen kimsin?”

“Adım Terry McCaleb. Babanın ölümüne üzüldüm.”

“Ne istiyorsun?”

“Burada öldürülen kadının ailesi için çalışıyorum.”

“Ne iş yapıyorsun?”

“Katili bulmaya çalışıyorum.”

“Annem hiç bir şey bilmiyor. Onu rahat bırak. Yeterince çekti.”

“Aslında tek istediğim kol saatine bakmak. Geçen gün buraya geldiğimde annenin kolunda babanın o gece taktığı saati gördüm.”

Delikanlı boş boş McCaleb’e baktı, sonra şeker seçen kızların yanına gitti.

“Tamam kızlar, hadi bakalım. Seçiminizi yapın.”

McCaleb kızlara baktı. Böyle önemli bir karar verirken bu kadar acele ettirilmeleri hoşlarına gitmemişti.

“Saate ne olmuş?”

McCaleb yeniden delikanlıya baktı.

“Şey, bu biraz karmaşık. Polis raporlarında olmayan bazı noktalar var. Nedenini bulmaya çalışıyorum. Bunu yapabilmem için saldırganın buraya tam olarak kaçta geldiğini öğrenmem gerekli.”

Kameraları işaret etti.

“Polis buradaki video kayıtlarının bir kopyasını bana verdi. Kasette babanın saati görünüyor. Görüntüyü daha da büyülttüm. Eğer o günden... Saati takmaya başladığı günden beri annen saati yeniden ayarlamadıysa, ihtiyacım olan saati bir şekilde öğrenebilirim.”

“Saate ihtiyacın yok. Kasette saat belirli. Kasetin elinde olduğunu söylemiştin.”

“Polis kasetteki saatin yanlış olduğunu söylüyor. Ben de böyle olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Benim için anneni arar mısın?”

Kızlar kasaya yaklaştılar. Delikanlı McCaleb’e cevap vermeden kızların uzattığı parayı aldı, üstünü verdi. McCaleb’e bakmadan kızların dükkândan çıkışını izledi.

“Bunu anlamıyorum. İstediğin şeyi anlamadım.”

McCaleb derin bir nefes aldı.

“Size yardım etmeye çalışıyorum. Babanı öldüren adamın yakalanmasını istemez misin?”

“Elbette. Ama bu saat işi... Ne işe yarayacak?”

“Eğer yarım saatin olsaydı bunu sana açıklayabilirdim ama...”

“Hiç bir yere gitmiyorum.”

McCaleb bir an delikanlıya baktı ve açıklamanın tek yol olduğunu anladı. Başını salladı ve arabaya gidip fotoğrafı getirene kadar onu beklemesini söyledi.

Delikanlının adı Steve Kang’dı. Arabada Buddy Lockridge’in yanındaki koltuğa oturmuş, onları Graciela Rivers ile Raymond Torres’in evinin bir kaç blok ötesindeki bir semte götürüyordu.

McCaleb hikâyeyi tüm ayrıntılarıyla anlatıp onu ikna etmişti. Delikanlı McCaleb’in teorisini mantıklı bulmuş, kapıya “Az Sonra Döneceğim” yazısını asıp kapıyı kilitlemişti. Genelde dükkândan eve yürürdü ama bu sefer Buddy Lockridge’in arabasıyla gittiler.

Eve geldiklerinde, Buddy arabada kaldı, delikanlı McCaleb’i eve davet etti. Evin planıyla Graciela’nın evi aynıydı, muhtemelen aynı mülk sahibi tarafından 1950’lerde yapılmıştı. Kang, McCaleb’e oturma odasında beklemesini söyledi, yatak odasına doğru yöneldi. Bir kaç saniye sonra, McCaleb Korece konuşmalar duydu.

Beklerken evlerdeki benzerliği ve iki farklı ailenin cinayet gecesi ve sonrasında çektiği benzer acıyı düşündü.

Az sonra Steve Kang geldi. McCaleb’e kablosuz bir telefon ve babasının saatini verdi.

“Annem hiç bir şey değiştirmemiş,” dedi. “O geceden beri aynı.”

McCaleb başını salladı. Gözünün ucuyla Steve Kang’ın annesinin kapının girişinde durmuş sessizce onu seyrettiğini gördü. McCaleb kadına selam verdi, ama kadın ona tepki vermedi.

McCaleb bir not defteri ve telefon rehberiyle birlikte videodan alınmış görüntünün büyütülmüş halini de yanında getirmişti. Steve Kang’a yapmak istediği şeyi anlattı ama bu işi

onun önünde yapmaktan hâlâ huzursuzdu. Bir suç olduğunu bile bile, bir polis memurunu taklit etmek üzereydi, o memur Eddie Arrango olsa bile.

Telefon defterinden, Los Angeles Merkezi İletişim Merkezi'nin telefon numarasını buldu. Los Angeles Bölge Ofisi'nde çalıştığı ve ofisler arası işbirliğini koordine ettiği günlerden beri, o telefon numarasını yanında taşırdı. MİM, Belediye Binası'nda yerin dört kat altında, karanlık, mağara benzeri bir yerdi, tüm polis ve itfaiye teşkilatının telsiz bağlantıları buradan sağlanırdı. Burası, aynı zamanda Gloria Torres ve Chan Ho Kang cinayetlerinin resmi saatini de kaydeden yerdi.

Hollywood'dan markete giderken, McCaleb Torres dosyasını çıkartmış, cinayet raporundan Arrango'nun rozet numarasını öğrenmişti. Steve Kang'ın ona verdiği saati koltuğun koluna koydu ve MİM'in acil durumlar dışında aranan ofis numarasını çevirdi. Dördüncü çalışta santral memuru telefona cevap verdi.

"Ben Arrango, Vest Valley cinayet masasından," dedi McCaleb. "Kimlik numaram 1411. Telsizde değilim. Bir gözaltı başlangıcı için 10-20 istiyorum. Bana saniyesine kadar tam bilgi verir misiniz?"

"Saniye mi? Ne kadar ayrıntıcısınız, Dedektif Arrango."

"Evet öyleyim."

"Bekleyin lütfen."

McCaleb saate baktı. Memur konuşurken saatin 17:14:42 olduğunu not etti.

"Saat 17: 14:38"

"Teşekkürler."

Telefonu kapattı ve Steve Kang'a baktı.

"Babanın saati MİM'in saatinden dört dakika ilerde."

Kang gözlerini kıstı, McCaleb'in aldığı notlara baktı, saatleri gözden geçirdi, hesaplamayı gördü.

İkisi de, aynı anda, aynı sonuca vardılar.

"Bunun anlamı...."

Steve Kang bitirmedi. McCaleb delikanlının annesine baktığını ve sonra defterde altı çizili saate bir daha baktığını fark etti.

"O piç!" dedi delikanlı nefret dolu bir fısıltıyla.

"Ondan daha fazla," dedi McCaleb.

McCaleb dışarı çıkar çıkmaz Buddy Lockridge arabayı çalıştırdı. McCaleb arabaya bindi.

"Hadi gidelim."

"Çocuğu geri götürmeyecek miyiz?"

"Hayır. Annesiyle konuşması gerekiyor. Hadi gidelim."

"Tamam, tamam. Nereye?"

"Tekneye geri dönelim."

"Tekneye mi? Oraya geri dönemezsin, Terry. O adamlar hâlâ orada olabilir. Ya da orayı izliyor olabilirler."

"Önemli değil. Başka seçeneğim.yok."

OTUZ BEŞ

Lockridge McCaleb'i, marinaya beş yüz altı yüz metre kala Cabrillo Way'deki sokak girişinde bıraktı. McCaleb sokaktaki dükkânların gölgesine sığınarak yolun kalanını yürüdü. Yaptıkları plana göre Buddy anahtarları Taurus'ta bırakacak, sonra hayatındaki her şey normal ve sıradanmış gibi teknesine gidecekti. Eğer marinada dolaşan hiç tanımadığı adamlar gibi alışılmadık bir şey görürse, Double Down'ın ana direğindeki ışığı yakıp söndürecekti. McCaleb oldukça uzaktan bile bu ışığı görebilecek ve durumu anlayacaktı.

Marina göründüğünde, McCaleb düzinelerce gemi direğini gözleriyle taradı. Her yer karanlıktı ve hiç bir ışık göremiyordu. Her şey yolunda görünüyordu. Etrafına bakındı, bir marketin yanında ankesörlü bir telefon gördü, Lockridge'i aramak için oraya gitti. Bu arada elindeki ağır çantasını yere bırakma şansı da oldu. Buddy hemen cevap verdi.

"Güvenli mi?" diye sordu McCaleb, bunu sorarken yıllar önce gördüğü ve beğendiği bir filmin repliğini hatırladı.

"Sanırım," dedi Buddy. "Kimseyi görmüyorum, yolda da beni durduran olmadı. Otoparkta da polis aracına benzer bir araba görmedim."

"Teknem nasıl görünüyor?"

Buddy tekneye göz atarken bir sessizlik oldu.

"Hâlâ yerinde. İskeleler arasına birisinin girmesini önlemek için sarı polis bantları çekilmiş. "

"Tamam Bud, geliyorum. Önce çamaşırhaneye gidip çantamı kurutma makinelerinden birisine saklayacağım. Eğer tekneye geldiğimde yakalanırsam gelip çantayı al ve ben gelene kadar üzerinde otur. Anladın mı?"

"Elbette."

"Tamam, dinle. Eğer teknede her şey yolunda giderse, fazla kalmayacağım. O yüzden bunu şimdiden söylüyorum, her şey için teşekkürler, Buddy, bana çok yardımcı oldun."

"Boş ver dostum. O piçlerin sana ne yapmaya çalıştığı umurumda değil. Senin ne kadar sıkı bir adam olduğunu ben biliyorum."

McCaleb adama yeniden teşekkür etti ve telefonu kapattı, sonra çantasını aldı, elinde çantasıyla marinaya doğru yürümeye başladı. Önce çamaşırhaneye uğrayıp çantasını boş kurutma makinelerinden birisinin içine sakladı. Sonra, hiç bir sorunla karşılaşmadan teknesine geldi. Kapıyı açmadan önce son bir defa etrafını kontrol etti, onu huzursuz eden, dikkatini çeken bir şey görmedi. Double Down'da kaptan köşkünde oturan Buddy Lockridge'in gölgesini fark etti. Ağız mızıkasının sesini duydu, gölgeye doğru selam verdi. Sonra kapıyı açtı.

Tekne havasızdı ama hâlâ parfüm kokusu duyuluyordu. Kokunun Jaye Winston'dan kalma olabileceğini düşündü. Işığı açmadı, onun yerine bir el feneri buldu. Yaktı, yere doğru tuttu. Hızlı hareket etmesi gerektiğini bilerek aşağıya indi. Kendisine birkaç gün yetecek giysi, ilaç ve tıbbi malzeme almak istiyordu. Ancak o kadar zamanı vardı.

Koridordaki dolaplardan birini açtı, geniş bir spor çantası çıkarttı. Sonra kamarasına giderek lazım olacak giysileri aldı. Bunu bir el feneriyle yapmak işini yavaşlatmıştı ama sonunda bitirdi.

Burada işi bittiğinde, çantayı alıp ilaç dolabının yanına gitti.

Çantayı açtı, ilaçlarını ve diğer gerekli tıbbi malzemeyi çantaya yerleştirmek üzereyken bir şey fark etti. Koridoru geçerken yukarda bir ışık görmüştü. Mutfağın ışığı. Ya da yukarıdakilerden birisi. Bir an dondu kaldı ve kendi hareketlerini de gözden geçirirken yukardan bir ses duymaya çalıştı. Geldiği zaman ışık yakmadığına emindi.

Neredeyse yarım dakika bekledi, ama ses gelmedi. Sessizce koridorda yürüdü, merdivenlere

baktı. Yeniden etrafı dinledi, seçeneklerini gözden geçirdi. Tek çıkış yolu merdivenlerden yukarı çıkmak ve ön kamaranın yukarıya açılan kapağından dışarı kaçmaktı. Ama yukarda her kim varsa, bu kaçış yolunu kapatmış olma ihtimali çok büyüktü.

"Buddy," dedi. "Sen misin?"

Uzun bir sessizlikten sonra cevap geldi.

"Hayır Terry. Buddy değil."

Bir kadın sesiydi. McCaleb sesi tanıdı.

"Jaye?"

"Niye yukarı gelmiyorsun?"

Teknenin baş kısmına baktı. El feneri çantanın içindeydi ve içindekilerin bir kısmı belli oluyordu. Öteki türlü karanlıktaydı.

"Geliyorum."

Kadın sehpanın yanındaki minderli döner sandalyede oturuyordu. Karanlıkta kadını fark etmeden geçmişti. Karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Merhaba Jaye. Nasıl gidiyor?"

"Daha iyi günler de gördüm."

"Ben de. Sabah seni arayacaktım."

"Neyse, şimdi buradayım."

"Arkadaşların nerede?"

"Onlar benim arkadaşım değil. Kesinlikle senin de arkadaşın değiller, Terry."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Evet, neler oluyor? Niye sen buradasın da onlar yok?"

"Çünkü her an biz ahmak yerel polisler Büro'daki çocuklardan daha uyanık olabiliriz."

McCaleb soğukça gülümsedi.

"İlaçlarımı almak için geri gelmek zorunda olduğumu biliyordun."

Kadın da gülümsedi ve başını salladı.

"Çoktan Mexico'ya varmadıysan bile şu sıralar yarı yolda olduğunu düşündüler. Ama ilaç dolabının ağzına kadar dolu olduğunu fark ettim ve geri geleceğini anladım. Buraya bağlıydın."

"Ve şimdi beni yakalayacaksın ve tüm zafer senin olacak."

"Aslında değil."

Önce kadına cevap vermedi. Kadının kelimelerle çok güzel oynadığını düşünerek ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

"Sen ne diyorsun, Jaye?"

"Diyorum ki, içimden gelen ses başka bir şey söylüyor, kanıtlar başka. Ben genelde içimden gelene güvenirim."

"Ben de. Hangi kanıtlardan bahsediyorsun? Bugün burada ne buldunuz ki?"

"Pek fazla bir şey değil, sadece CI işlemeli bir beysbol şapkası. Harflerin Catalina Island olduğunu düşündük ve bu da James Noone'un Cherokee'nin şoförüyle ilgili yaptığı tarife uygundu. Sonra ilaç dolabını açana kadar bir şey bulamadık.

McCaleb ilaç dolabına baktı. Davetsiz misafir o gece korkup kaçtıktan sonra en üst çekmeceyi açtığını ve kontrol ettiğini hatırladı. Gözüne takılan bir şey olmamıştı.

"Çekmecede ne vardı?"

"İçinde mi? Hiçbir şey. Bulduğumuz şey altındaydı. Çekmecenin altına bantlanmıştı."

McCaleb ayağa kalktı, dolabın yanına gitti. En üst çekmeceyi çıkarttı, ters çevirdi. Parmağının ucuyla bir bant kalıntısını hissetti. Gülümsedi ve başını salladı. Davetsiz misafirin içeri ne kadar çabuk girdiğini, önceden bantları hazırlanmış bir paketi alıp hemen açık çekmecenin altına bantla yapıştırdığını düşündü.

"Tahmin edeyim," dedi. "Burada plastik..."

"Hayır. Bir şey söyleme. Bir şey söylersin, sonra gelir sana zarar verebilir. Sana zarar vermek istemiyorum, Terry."

"Endişelendiğim bu değil. Artık değil. Onun için, bırak tahmin edeyim. Çekmecenin altında bir plastik torba vardı, Ziploc türü bir torba. İçinde, Gloria Torres'e ait olan haç şeklindeki küpe ve James Cordell'in ailesinin fotoğrafı vardı. Arabasından alınan fotoğraf."

Winston onayladı. McCaleb yerine oturdu.

“Donald Kenyon’un kol düğmelerini unuttun,” dedi kadın. “0,925 ayar gümüş, dolar işareti şeklinde.”

“Onu bilmiyordum. İddiaya varım, Nevins ve Uhlig ve o lanet olası Arrango paketi bulduklarında çok mutlu oldular.”

“Elbette çok mutlu oldular.”

“Ama sen değil.”

“Hayır. Bu çok kolay olmuştu.”

Birkaç dakika sessiz kaldılar.

“Terry, bu üç cinayete ait olan kanıtların teknende bulunmasıyla fazla ilgili görünmüyorsun. Bu cinayetleri işlemek için açık nedeninin olmasını belirtmeye bile gerek yok. ” Kadın, McCaleb’in göğsünü işaret etti. “Gayet iyi görünüyorsun, en fazla biraz huzursuz oldun. Bana nedenini söylemeye ne dersin?”

McCaleb bilekleri dizlerine gelecek şekilde öne eğildi. Böylece yüzü daha da aydınlandı.

“Hepsi planlanmıştı, Jaye. O kasket, küpe, her şey. Dün gece birisi tekneme girdi. Hiçbir şey almadı. Öyleyse buraya bir şey bırakmış olmalı. Tanıklarım var. Bu planlandı. Nedenini bilmiyorum ama bu bir tuzak.”

“Eğer aklındaki Bolotov ise, onu unut. Pazar günü şartlı tahliyesinde ondan sorumlu olan polis adamı yakaladığından beri Van Nuys hapishanesinde.”

“Hayır, aklımdaki o değildi. O aklandı.”

“Bundan daha önce söz etmemiştin.”

“Olayların gelişimi onu şüpheli listesinden çıkarttı. Hatırlarsan, onu işyerinin yakınlarında meydana gelen bir HK P7 soygunu nedeniyle listeye almıştım. Cordell ve Torres olayında kullandığı silahı bu şekilde ele geçirdiğini düşünmüştüm. Ama hırsızlık aralıkta, Noel öncesinde oldu. Şimdi Kenyon’u ekle. O, kasımda bir P7 ile öldürüldü. O yüzden, Bolotov silahı çalmış olsa bile, aynı silah olamaz. Bu yüzden aklandı. Ama hâlâ o gorilin neden üzerime saldırdığını ve kaçtığını bilmiyorum.”

“Söylediğin gibi Noel’deki o soygunu muhtemelen Bolotov yaptı. Sen oraya gittin, adamı korkuttun, üzerine birkaç cinayet yıkacağını düşündü. Kaçtı. Hepsi bu.”

McCaleb başını salladı.

“Ona ne olacak?”

“Patronu, kırılan pencerenin bedelinin ödenmesi için şikâyette bulunacak. Bugünkü haberden sonra onu serbest bırakacaklar.”

McCaleb yeniden başını salladı ve yerdeki halıya baktı.

“Onu unut Terry. Elinde başka ne var?”

Gözlerini kaldırıp dikkatle kadına baktı.

“Çok yakınlaştım. Parçaları birleştirmeme birkaç adım kaldı. Katilin kim olduğunu biliyorum. Onu kiralayanı bulmama da birkaç gün kaldı. İsimler elimde, şüphelilerin listesi. Aradığımız kişinin adının bu listede olduğunu biliyorum. Bu sefer de içinden gelen sese inan Jaye. Şimdi beni tutuklayıp içeri tıkabilir ve zafer kazanabilirsin, ama bu yanlış olur. Parçalar yerine tam oturmayacak. Sonuçta bunu kanıtlayabilirim. Ama bu zaman zarfında, şu an elimizde olan fırsatı kaçırmış olacağız.”

“Katil kim?”

McCaleb ayağa kalktı.

“Çantamı almalıyım. Sana göstereceğim.”

“Çantan nerede?”

“Marina çamaşırhanesinde bir kurutma makinesinin içinde. Onu oraya sakladım. Buraya geldiğimde başıma ne geleceğini bilmiyordum.”

Kadın bir süre düşündü.

“Gidip almama izin ver,” dedi. “Tüm ilaçlarım hâlâ burada. Hiçbir yere gidemem. Eğer bana güvenmiyorsan, benimle gel.”

Kadın elini salladı. “Tamam, hadi git. Çantanı getir. Ben beklerim.”

Çamaşırhaneye giderken McCaleb Buddy Lockridge’le karşılaştı. Adamın elinde çamaşırhaneden aldığı deri çanta vardı.

“Her şey yolunda mı? Eğer başına bir şey gelirse gidip bunu almamı söylemiştin.”

“Her şey yolunda, Buddy. Sanırım.”

“Sana neler anlattı bilmiyorum ama bugün o da buradaydı.”

“Biliyorum. Ama o benim tarafımda.”

McCaleb adamdan çantasını aldı ve tekneye geri döndü. İçerde televizyonu açtı, Sherman Market kasetini videoya yerleştirdi, seyretmeye başladılar. Katilin içeri girişini, Gloria Torres’i ve market sahibini vuruşunu ve kaçışını hızla ileri sardı. Sonra İyilik Meleği görüntüye geldi ve McCaleb kaseti normal gösterime getirdi. O anda İyilik Meleği, Gloria’yla işini bitirdi ve McCaleb görüntüyü dondurdu.

Televizyon ekranında donmuş olan adamı işaret etti ve Jaye Winston’a döndü.

“İşte. İşte katil bu.”

Kadın uzun süre televizyona gözlerini dikti, McCaleb kadının aklından geçenleri okumaya çalıştı.

“Peki, bana bu adamın, nasıl benim aradığım katil olduğunu söyler misin?”

“Zaman akışı. Arrango ve Walters bu olayı hep sıradan bir soygun ve vurulma olarak kabul ettiler. Görünen de buydu, onları suçlayamam. Ama dikkatsizdiler. Zaman akışlarını incelemeyi veya karşılaştırmayı hiç düşünmediler. Yüzeyde gördüklerini doğru kabul ettiler. Ama kayıtlardaki saatle İyilik Meleği’nin MİM’i aradığı saat arasında sorun vardı.”

“Doğru. Bana söyledin. Bu tutarsızlık ne kadardı, yarım dakika civarıydı, değil mi?”

“Otuz dört saniye. Dükkânın kayıtlarına göre İyilik Meleği olaydan otuz dört saniye önce aramıştı.”

“Ama, bana Walters veya Arrango’nun videodaki saatin kesinliğinden emin olmadıklarını söylemiştin. Saatin kapalı olduğunu varsaymışlardı, çünkü yaşlı adam -Bay Kang- saati muhtemelen kendisi ayarlamıştı.”

“Evet, onlar öyle varsaydılar. Ben değil.”

McCaleb Kang’ın tezgâha tutunduğu ve kol saatinin görüntüye geldiği ana kadar kaseti geriye sardı. Aradığı yeri bulana kadar o kısmı yavaş gösterimde oynattı. Sonra görüntüyü tekrar dondurdu. Sonra çantasına giderek büyütülmüş görüntüsünü çıkarttı.

“Tamam, yaptığım şey olay olduğu sıradaki zamanı netleştirmek için zamanı üçgenler halinde incelemekti. Saati görüyor musun?”

Kadın başını salladı. Kadına büyütülmüş görüntüyü verdi.

“Büro için görüntüleri bu şekilde büyütme işi yapan bir arkadaşım vardı. Bu büyütülmüş görüntü. Gördüğün gibi saatteki ve video kaydındaki saatler birbirini tutuyor. Yaşlı Kang kameranın saatini, kolundaki saate göre ayarlamış olmalı. Beni takip edebiliyor musun?”

“Evet. Video kaydındakiyle adamın kol saati birbirini tutuyor. Bunun anlamı nedir?”

McCaleb elleriyle dur bakalım işareti yaptı ve zaman akış çizelgesiyle ilgili aldığı notlara baktı.

“Şimdi, Merkezi İletişim Merkezi’ne göre İyilik Meleği’nin saldırıyı saat 22:41:03’te haber verdiğini biliyoruz. Bu da video kayıtlarına göre olaydan otuz dört saniye önceye denk düşüyor.

Tamam mı?”

“Tamam.”

Akşam markete ve saati görmesini sağlayan, Kang’ın evine yaptığı ziyareti anlattı. Cinayetler işlendiğinden beri saatin ayarıyla oynanmadığını kadına anlattı.

“Sonra saat kontrolü için MİM’i aradım ve onu kol saatiyle karşılaştırdım. Kol saati MİM’in saatinin sadece dört saniye ilerisinde. Sonuçta bu, cinayet zamanında video kayıtlarındaki saatin İyilik Meleği’nin saatinden sadece dört saniye ilerde olduğunu gösterir.”

Winston gözlerini kıstı, adama dikkatle baktı, neler söylediğini anlamaya çalışıyordu.

“Bunun anlamı....”

Kadın sözünü bitirmedi.

“Bunun anlamı video kayıtlarındaki saatle MİM’in saati arasında çok da fazla zaman farkı yok, sadece dört saniye. İyilik Meleği MİM saatine göre saat 22:41:03’te arayıp saldırıyı ihbar ettiği zaman, saat tam olarak 22:41:07’ydi. Sadece dört saniyelik fark vardı.”

“Ama bu imkânsız,” dedi Winston, kafasını sallayarak. “O saatte bildirilen saldırı olmadı.

Bu otuz saniye erken. Gloria o sırada markette bile değildi. Büyük bir olasılıkla arabasını park ediyordu.”

McCaleb sessizdi. Kadının sonuca tek başına varması için bekledi. Eğer kadın da tek başına aynı sonuca varırsa olayın etkisi daha da fazlalaşacaktı.

“O zaman,” dedi kadın, “Bu adam, bu İyilik Meleği, saldırı gerçekleşmeden önce saldırıyı ihbar etmiş olmalı.”

McCaleb başını salladı. Kadının gözlerindeki derinleşen ifadeyi fark etti.

“Ne olacağını bilmeseydi bunu niye... Biliyordu. Saldırının olacağını biliyordu. Lanet olsun! Katil o adam olmalı!”

McCaleb bir kez daha başını salladı, ama bu sefer yüzünde tatmin olmuş bir gülümseme vardı. Kadının bu sefer onun arabasında olduğunu biliyordu. Ve gaza basmak üzereydiler.

OTUZ ALTI

“Bunu iyice düşündün mü, olayın nasıl döndüğünü biliyor musun?”

“Biraz.”

“Anlat o zaman.”

McCaleb mutfakta ayaktaydı, kendisine bir bardak portakal suyu alıyordu. Winston içeceğini bitirmişti ama o da mutfaktaydı. Adrenalini, oturmasına fırsat vermiyordu. McCaleb bu duyguyu bilirdi.

“Bir dakika bekle,” dedi.

Bir dikişte portakal suyunu bitirdi.

“Özür dilerim, bugün vücut şekerimi dengeleyemedim, sanırım. Çok geç yemek yedim.”

“Sen iyi misin?”

“Gayet iyiyim.”

Bardağı lavaboya bıraktı, döndü, tezgâha dayandı.

“Ben olayı şöyle düşündüm. Bay X’le başlayalım, şimdilik herhangi bir yerde herhangi bir adam olduğunu kabul ediyoruz. Bu adamın bir şeye ihtiyacı var. Yeni bir organa. Karaciğer, böbrek, belki kemik iliği. Belki ona uygun kornea, ama bu o kadar gerekli değil. Uğruna birisini öldürmeye değecek bir şey olmak zorunda. Elde edemezse ölmesine yol açacak bir şey. Kornea ise büyük bir olasılıkla kör olacaktı ve işe yaramaz bir adam haline gelecekti.”

“Peki ya bir kalp?”

“Kalp de listede olabilirdi ama, görüyorsun, onu ben aldım. Bu yüzden benim Bay X olduğumu düşünen Nevins ve Uhlig ve Arrango ve diğerlerinden biri değilsen kalbi listeden sil, tamam mı?”

“Tamam. Devam et.”

“Bu adamın yani X’in, parası ve bağlantıları var. Bir kiralık katille bağlantıya geçecek ve onu kiralamaya yetecek kadar iyi bağlantılar.”

“Organize suç bağlantıları.”

“Olabilir ama şart değil.”

“Peki ya, ‘Cannoli’yi unutma!’ sözleri?”

“Bilmiyorum. Bunun üzerinde düşünüyordum. Bu gerçek organize suç için fazla gösterişli görünüyor, sen ne dersin? Bana yanıltmaymış gibi geliyor ama şimdilik bu sadece tahmin.”

“Peki, şimdilik buna takılma. Bay X’e devam edelim.”

“Bu işi yapabilecek bir katil bulabilmenin yanı sıra, adam KOSİB ana bilgisayarına da ulaşabilmek zorunda. İhtiyacı olan organın kimde olduğunu öğrenebilmesi için bu gerekli. KOSİB’in ne olduğunu biliyor musun?”

“Bugün öğrendim. Ve senin söylediğinin aynısını Nevins’e söyledim. ‘McCaleb KOSİB’e nasıl ulaşabildi?’ diye sordum ve bana bilgisayar güvenlik sisteminin ne kadar kötü olduğundan söz etti. Onların tezi, senin bir gün Cedars’tayken bilgisayara kaçak girdiğin teorisi üzerine kurulu. Oradan kanı AB grubu CMV negatif olan kan vericilerinin bir listesini aldığını ve oradan başladığını düşünüyorlar.”

“Peki, şimdi aynı teoriyi benim yerine Bay X’e uyarla. Adam listeyi alır ve İyilik Meleği’ni iş için kiralar.”

McCaleb İyilik Meleği’nin donmuş görüntüsünün olduğu televizyonu işaret etti. Anlatmaya devam etmeden önce bir süre adamın görüntüsüne baktılar.

“Katil listeyi aldı ve aniden tanıdık bir isim gördü. Donald Kenyon. Kenyon, edindiği düşmanları sayesinde ünlü olmuş bir adamdı. Bu yüzden mükemmel bir seçimdi. Bütün bu düşmanlar -yatırımcılar hatta perde arkasındaki bir takım gangsterler- bu iş için iyi bir

kamuflajdı.”

“Böylece İyilik Meleği Kenyon’u seçti.”

“Doğru. Kenyon’u seçti ve her gün yaptıklarını öğrenene kadar takip etti. Adamın yaptıkları gayet basitti çünkü adam federaller tarafından gözaltında tutulmaktaydı ve bu yüzden genelde evindeydi. Ama İyilik Meleği moralini bozmadı. Evi takibe aldı ve adamın her sabah karısı çocuklarını okula bıraktığı sırada yirmi dakika evde yalnız kaldığını öğrendi.”

Konuşmaktan boğazı kurumuştu, McCaleb bir bardak daha portakal suyu aldı.

“Böylece katil bu arada adamı öldürdü,” diye devam etti, bardağın yarısını da bir dikişte içerek. “Adam işini öyle yapmalıydı ki, Kenyon sadece hastaneye kadar yaşayabilsin. Anlıyorsun ya, nakil için organları korumak zorundaydı. Ama adam biraz ileri giderse, yani eğer Kenyon hastaneye geldiğinde ölmüş olursa bu katil için iyi olmazdı. O yüzden, adam eve geldi, Kenyon’u zorla ön kapıya götürdü. Sonra onu orada karısı eve dönene kadar bekletti. Kenyon’un gözetleme deliğinden bakmasını ve gelenin karısı olduğuna emin olmasını sağladı. Sonra Kenyon’u vurdu, karısı içeri girdiğinde hemen bulabilsin diye hemen kapının önüne boylu boyunca uzattı.”

“Ama bu onun hastaneye kadar ulaşmasını sağlayamaz.”

“Evet, plan iyiydi ama adam çuvalladı. P7’de bir parçalayıcı kullanmıştı. Bu iş için yanlış kurşun seçmişti. Kurşun parçalandı, patladı ve Kenyon’un beynini dağıttı, yaşam destek sisteminin kontrolünü bozdu. Adam neredeyse hemen öldü.”

Burada durdu ve kadın olayı değerlendirirken onu seyretti. Sonra kadının yorum yapmadan önce biraz daha beklemesi için parmağıyla işaret etti. Çantasının yanına gitti ve kadının görmesine engel olacak şekilde durarak çantadan bir dosya çıkarttı. Winston’ın hâlâ çantasında olan P7’yi fark etmesini istemiyordu.

Aradığı belgeyi bulana kadar dosyayı karıştırdı.

“Buna sahip olmamam gerekliydi ama şuna bir bakmanı istiyorum. Bu, Büro’nun Kenyon’un evini izinsiz dinlerken yaptığı kayıtların dökümü. Bu adamın vurulduğu kısım. Söylenen her şeyi kaydedememişler ama oradaki de benim söylediklerime uyuyor.”

Winston yanına geldi ve McCaleb’in Buddy Lockridge’la marinaya gelirken arabada kırmızı kalemle işaretlediği kısımları okudu.

BİLİNMEYEN: Tamam, bak ve kim olduğunu....

KENYON: Yapma... Onun bu işle ilgisi yok. O...

Winston başını salladı. “Bunu gözetleme deliğinden bakarken söylemiş olabilir,” dedi. “Gelen kesinlikle karısıydı çünkü Kenyon onu korumaya çalıştı.”

“Doğru, ve dökümde yazdığına göre bu son sözlerden ve silah sesinden önce iki dakikalık bir sessizlik var. Karısı gelip adamın vücudunu olaydan hemen sonra bulsun diye beklemek dışında ne yapıyor olabilirdi ki?”

Kadın yeniden başını salladı.

“Parçalar yerine oturuyor,” dedi. “Ama peki ya evi gizlice dinleyen Büro’nun adamları? Sence katil onlardan habersiz miydi?”

“Emin değilim. Öyle görünmüyor. Sadece adamın şanslı olduğunu düşünüyorum. Belki de evin dinlenme ihtimalinin az olduğunu düşündü. Belki de cannoli lafı buradan çıktı. Sadece şaşırtmak için, tedbir için.”

McCaleb portakal suyunu bitirdi, bardağı bıraktı.

“Evet, bu fırsatı kaçırmıştı,” dedi Winston. “Tekrar KOSİB listesine geri döndü. Bir sonraki isim James Cordell’di.”

McCaleb başını salladı ve kadının devam etmesine izin verdi Winston bulmacanın ne kadar çok parçasını tek başına bir araya getirirse, olaya inanma yüzdesi o kadar artacaktı.

“Kurşunu değiştirdi, parçalayıcıdan vazgeçti, böylece beyne zarar vermeden daha derin bir yara açabilecekti. Cordell’i günlük alışkanlıklarını öğrenene kadar izledi ve sonra adamı Kenyon’a benzer bir şekilde vurdu ancak ikinci kurban yardım gelene kadar yaşayacaktı. Kenyon’un olayında yardımı getiren Kenyon’un karısıydı. Cordell’de bu kişi James Noone oldu. Katil Noone’un arabasının bankanın önündeki otoparka geldiğini görene kadar Cordell’in arkasında bekledi. O anda silahını ateşledi.”

“Sanırım Noone bir kazaydı,” dedi McCaleb. “Katilin olaya tanıklık edecek birisinin orada olmasını planlaması imkânsız. Büyük bir olasılıkla Cordell’i vuracak ve sonrasında 911’i kendisi arayacaktı, kayıtlarda ATM’nin hemen yanında bir ankesörlü telefon görünüyor. Ama Noone geldi ve katilin defolup gitmesine neden oldu. Katil tanığın polisi arayacağını düşündü. Katilin şanssızlığı şu oldu, Noone aradı ama cep telefonu kullandığı için adres tam tespit edilemedi, bu da Cordell için ölümcül bir gecikme oldu.”

Winston başıyla onayladı.

“Cordell de işe yaramamıştı,” dedi kadın. “Birisi daha harcanmıştı. Adam listeye geri döndü ve sıra Gloria Torres’e geldi. Bu sefer adam şansına güvenmedi. Kadını öldürmeden önce olayı ihbar etti.”

“Doğru, ambulansın hemen oraya gelmesini sağlamak için. Kadının günlük yaptığı şeyleri biliyordu. Büyük bir olasılıkla ankesörlü telefonun yanında bekledi. Kadının arabasını görünce 911’i aradı.”

“Sonra içeri girdi, işini yaptı, çıktı. Dışarıda maskesini çıkarttı ve bizim İyilik Meleğimiz oluverdi. İçeri girdi, kadının yarasını sardı, sonrasında cehennem oldu gitti. Bu sefer işe yaramıştı. Mükemmeldi.”

“Bu bir öğrenme süreciydi, ilk iki olaydaki hatalarından ders aldı, üçüncüsünde işini mükemmel bir şekilde halletti.”

McCaleb kollarını göğsünde kavuşturdu kadının bir sonraki adımı atması için bekledi.

“Şimdi hasadı takip etmeliyiz,” dedi Winston. “Organları alanlardan birisi Bay X olmalı. KOSİB’e gitmeli ve... Dur bir dakika, sen isim listesinin elinde olduğunu söyledin, değil mi?”

McCaleb başını salladı.

“KOSİB’den mi?”

“KOSİB’den”

Çantasından Bonnie Fox’un ona vermiş olduğu listeyi çıkarttı. Arkasını döndüğü anda neredeyse Winston’a çarpacaktı. Kadına listeyi verdi.

“İşte, liste burada.”

Kadın, sanki Bay X’in adını hemen listeden bulabilmeyi umarmış gibi tüm dikkatiyle listeyi inceledi.

“Bu listeyi nereden buldun?”

“Söyleyemem.”

Kadın ona baktı.

“Şimdilik kaynağımı korumak zorundayım. Ama yasal. Gloria Torres’in organları bu insanlarda.”

“Bunu bana mı veriyorsun?”

“Eğer bununla işe yarar bir şey yapacaksan.”

“Yapacağım. Yarın başlayacağım.”

McCaleb kadına ne verdiğinin tamamen farkındaydı. Elbette bu onun temize çıkmasının anahtarıydı ve korkunç katilin yakalanmasını sağlayacaktı. Ama kadının eline de bir koz veriyordu. Eğer Büro ve Los Angeles Polis Teşkilatı yanlış yolda ilerlerken kadın olayı çözmeyi başarırsa, iş hayatının bundan sonraki kısmında kimse önüne geçemezdi.

“Onları nasıl atlatacaksın?” diye sordu McCaleb.

“Bir şekilde yapabilirim. Para veya suç kayıtları arayacağım, gözüme çarpan her şeyi inceleyeceğim. Biliyorsun, alışılan şeyler, tüm geçmiş. Sen neler yapıyor olacaksın?”

McCaleb çantasına göz attı. Belgeler, kasetler ve silahlarla doluydu.

“Henüz bilmiyorum. Bana bir şey söyler misin? Bu iş nasıl benim üstüme yıkıldı. Niye hepiniz beni hedef gösterdiniz?”

Winston listeyi dikkatle katlayıp ceketinin cebine yerleştirdi.

“Büro. Nevins ellerinde bir ipucu olduğunu söyledi. Kaynağını söylemedi. Sanığı işaret eden bir ipucuymuş. Bana bunu söylemişti. Kaynak, senin kalbi için Gloria Torres’i öldürdüğünü söylemiş. Bu bilgiyi oradan almışlar. Üç kurbanın cesetlerine yeniden otopsi yapmışlar ve kan uyumunu fark etmişler. Bundan sonrası kolaydı, her şey yerine oturdu. Beni de ikna ettiklerini kabul etmek zorundayım. Dedim ya, her şey yerine oturmuştu.”

“Nasıl?” diye sordu McCaleb kızgınlıkla, sesini yükselterek. “Eğer ben olayla ilgilenmeseydim bunlardan hiç birisi olmayacaktı. Kenyon’la yapılan balistik eşleştirme benim isteğimle yapıldı. Bu da Büro’yu işin içine çekti. Sence bu bir suçlunun yapacağı iş mi? Bu çılgınlık.”

Kızgınlıkla kalbini işaret etti.

“Bunların hepsi düşünüldü. Tüm sabah oturduk bunu düşündük. Bizim teorimiz, senin o kadını -sana gelen kız kardeş- bulduğun ve kadının buna devam etmek istediğini anladığındı. Böylece başkasının olaya karışmasına izin vermeden sen olayla ilgilenmeye başladın. Olayı aldın ve sabote ettin. Bu Bolotov saçmalığıyla ortaya çıktın. Mahkemeye çıkabilecek tek tanığımızı hipnotize ettin, mahkemeye çıkartmamızı engelledin. Evet, belki balistik eşleştirme yapılmasını sen istedin ama belki bu sonuç bir sürprizdi, belki sen ilk seferinde parçalayıcı kullanıldığı için bu sefer de sonuç çıkmayacağını ümit ediyordun.”

McCaleb başını salladı. Olayı onların bakış açısıyla görmek istemedi. Hâlâ nasıl olup da kendisini liste başı yaptıklarına inanamıyordu.

“Bundan yüzde yüz emin değildik,” dedi Winston. “Elimizdekilerin yeterli olduğunu düşündük ve arama izni çıkarttık. Bu arama ya tamam ya devam olacaktı. Kanıt bulacak, davayı daha ileriye taşıyacaktık, ya da olayı bırakacaktık. Daha sonra senin siyah bir Cherokee kullandığını bulduk, nihayet çekmecenin altından üç sağlam delil çıktı. Bir de silahı bulsaydık tamamen işin bitecekti.”

McCaleb onlardan bir buçuk metre ötede duran çantasındaki silahı düşündü. Tekrar ne kadar şanslı olduğunu anladı. “Ama söylediğin gibi bu çok kolay olmuştu.”

“Bence öyleydi. Ötekiler böyle düşünmediler. Dediğim gibi böbürlendiler. Gazetelerde atılacak başlıkları gördüler.”

McCaleb başını salladı. Tartışma gücünü bitirmişti. Mutfak masasının üzerinden atladı ve hamağına doğru kaydı. “Ben bittim,” dedi. Winston yanına geldi.

“Sana inanıyorum,” dedi. “Katil her kimse, iyi iş çıkartmış. Neden bu olayın senin üzerine yıkılmaya çalışıldığını hiç düşündün mü?”

McCaleb masaya döktüğü şekerle bir şekil çizerken başını salladı.

“Katilin bakış açısıyla baktığım zaman, neden olduğunu anlıyorum.”

Avucunun içiyle şekeri süpürdü.

“Kenyon işe yaramayınca ve katil listeye geri dönmek zorunda kaldığında, riskin iki katına çıktığını fark etti. Olaylar arasında kan bağı kurulması ihtimali vardı. Şaşırtmaca yapmak zorundaydı. Beni seçti. Eğer o da KOSİB ana bilgisayarına girdiyse listede ikinci sırada benim olduğumu, kalp için beklediğimi görmüş olmalıydı. Büyük bir olasılıkla diğerleri gibi benim de geçmişimi inceledi. Kullandığım Cherokee’nin aynısından o da edindi. Gerekirse buraya bırakabilmek için kurbanlardan kişisel eşyalar aldı. Her şeyi ayarladıktan sonra, Nevins’i aradı ve ona gerekli ipuçlarını verdi.”

McCaleb uzunca bir süre sessizce oturdu, durumunu düşündü. Sonra hamaktan kalktı.

“Toplanmayı bitirmeliyim.”

“Nereye gideceksin?”

“Emin değilim.”

“Yarın seninle konuşmalıyım.”

“Seni ararım.”

McCaleb tırabzana tutunarak merdivenden aşağıya indi. “Terry!”

McCaleb durdu, arkasına baktı.

“Büyük bir risk alıyorum. Ama yaptıklarını görmezden geleceğim”

“Biliyorum Jaye. Teşekkürler.” Bunu söyledikten sonra aşağıya indi, karanlıkta görünmez oldu.

OTUZ YEDİ

McCaleb'in Cherokee'sine günün erken saatlerinde polis tarafından el konulmuştu. O yüzden Lockridge'in Taurus'unu ödünç aldı ve 405'te kuzeye ilerlemeye başladı. 10 numaralı kavşağa geldiğinde, Pasifik'e doğru batıya gitti ve sonra kuzeydeki paralı otobana çıktı. Okyanus kıyısından yola devam etti, sonra Valley'ye doğru döndü, Topanga Kanyonu'ndan geçti. Topanga'nın kendisi için yeterince ıssız olduğunu biliyordu, Winston veya başka birisi tarafından takip edilip edilmediğini kolayca anlayabilirdi.

Sahile ulaştığında saat dokuz buçuk olmuştu. Deniz kıyısında oturdu. Sis her yeri kaplamıştı. Sisle gelen deniz kokusu McCaleb'e çocukken babasıyla balık tutmaya çıktığı geceleri hatırlattı. Babası karanlıkta sürüklenebilmeleri için teknenin motorlarını kapattığı zaman çok korkardı. Yaşlı adam motorları yeniden çalıştırana kadar tetikte olurdu. Çocukken kâbuslarında, karanlıkta teknenin içinde tek başına oradan oraya sürüklendiğini görürdü. Bu kâbuslardan babasına hiç söz etmezdi. Ona asla gece balık tutmaya gitmek istemediğini söylemezdi. Korkularını hep kendisine saklardı.

McCaleb ufuk çizgisini görebilmek için soluna doğru baktı ama göremedi. Okyanusun ve gökyüzünün karanlığı bir yerde birbirine karışıyordu, ay bulutların arasına gizlenmişti. Ruh haline çok uygun bir durumdu. Radyoyu açtı, blues dinleyebileceği bir kanal aradı, bulamayınca kapattı. Buddy'nin ağız mızıkası koleksiyonunu hatırladı ve birini arabada bulabilmek umuduyla kapının gözüne elini attı. Işığı açtı, ön paneli aradı. Do sesinde bir Tombo buldu. Arabayı çalıştırdı, dolaşmaya başladı. Gömleğiyle mızıkayı temizledi, zaman zaman kendisini güldüren berbat sesler çıkartarak aleti çaldı. Denedikçe birkaç notayı bir araya getirmeyi başardı. Bir keresinde Buddy ona çalmayı öğretmeyi denemiş ve McCaleb "Midnight Rambler"ın (Gece yarısı Gezgini) ilk notalarını çalabilecek kadar ilerlemeyi başarmıştı. Gene onu çalmayı denedi, hangi tondan olduğunu bulamadı, çıkarttığı ses hırıldayan yaşlı bir adamın sesine benziyordu.

Topango Kanyonu'na döndüğünde ağız mızıkasını bıraktı. Kanyonun yolu yılan gibi kıvrılıyordu, arabayı iki eliyle kullanma ihtiyacı hissetti. Kafasını dağıtan şeyleri bir yana bıraktığı anda nihayet durumunu anlamaya başladı. Önce Winston'ı ve ona nereye kadar güvenebileceğini düşündü. Kadının yetenekli ve hırslı olduğunu biliyordu. Bilemediği, kadının, FBI'la Los Angeles Polis Teşkilatı'na karşı çıktığı için üzerinde oluşturulacak baskılara karşı ne kadar dayanıklı olduğuydu. Kadının onun tarafında olmasından dolayı çok şanslı olduğunu düşündü, ama öyle eli kolu bağlı oturup onun olayı tek başına çözmesini bekleyemezdi. Sadece kendisine güvenebilirdi.

Eğer Winston diğerlerini ikna edemezse, büyük jürinin iddianamesiyle yüz yüze gelmeden ve medyanın önüne çıkmadan önce önünde en iyi ihtimalle iki günü olduğunu düşündü. Ondan sonra olay üzerinde çalışma şansı hızla yok olacaktı. Altı ve on bir haberlerinde ilk haber olacaktı. Olayı soruşturmayı bırakıp kendisini kurtaracak bir avukat bulmak zorunda kalacaktı. Öncelikle mahkemede adını temizlemeye uğraşacak, gerçek katili ve onu kiralayan adamı yakalamak için uğraşamayacaktı.

Yolda kum dökülmüş bir yan yol gördü ve aracı oraya çekti, etrafına bakındı. Kanyonun içlerinde bir evin ışıklarını gördü, orada yaşamanın nasıl bir duygu olduğunu merak etti. Yandaki koltuğa uzanıp ağız mızıkasını almak istedi, ama mızıka kaybolmuştu, muhtemelen yılan gibi kıvrılan yolda dönüşler yaparken koltuktan kayıp yere düşmüştü.

Üç dakika daha geçti, yanından geçen araba olmadı. Arabayı çalıştırdı, yola devam etti. Dağı aştıktan sonra yol nispeten düzeldi ve Woodland Hills'e geldi. Sherman Way'e ulaşana kadar Topango Kanyon Bulvarı'nda ilerledi, sonra Canoga Park yoluna döndü. Beş dakika

sonra Graciela'nın evinin önüne arabayı park etti, birkaç dakika pencereleri izledi. Kadına ne söyleyeceğini düşündü. Kadınla nasıl bir ilişkiye başladığından emin değildi ama ne yaşıyorlarsa bu güçlü ve doğru olduğuna inandığı bir ilişkiydi.

Kapı açılmadan önce, bu ilişkinin çoktan bitmiş olma ihtimalini de düşünerek acı çekiyordu.

Kadın McCaleb gelmeden kapıyı açtı, McCaleb kadının arabada oturuşunu seyredip seyretmediğini merak etti.

"Terry? Her şey yolunda mı? Niye araba kullanıyorsun?"

"Kullanmak zorundaydım."

"İçeri gel lütfen."

Kadın kenara çekildi, McCaleb'e yol açtı. Oturma odasına geçtiler, oturdular. Köşede küçük bir renkli televizyon çalışıyordu. Kanal 5'teki on haberleri başlamak üzereydi. Graciela televizyonu kapattı. McCaleb ağır çantasını yere, ayaklarının arasına koydu. Spor çantasını arabada bırakmıştı, kalması için davet edilmeyi beklemiyordu.

"Söylesene," dedi kadın. "Neler oluyor?"

"Benim olduğumu düşünüyorlar. FBI, Los Angeles Polis Teşkilatı, hepsi. Yerel polisteki dedektif hariç. Benim kalbini alabilmek için kız kardeşini öldürdüğümü düşünüyorlar."

McCaleb kadının yüzüne baktı, sonra suçluymuş gibi gözlerini kaçırdı. Bunun kadına ne ifade ettiğini düşündü, ürktü, ama derinlerde bir yerlerde suçlu olduğunu biliyordu. İşlenen suçla doğrudan ilişkisi olmasa da bu işten yararlanan o olmuştu. Glory öldüğü için o hayattaydı. Karanlık bir koridorda üst üste kapanan kapıların sesi gibi, beyninde bir soru uğulduyordu. Bununla nasıl yaşayabilirim?

"Bu aptalca," dedi Graciela kızgınlıkla. "Senin katil olduğunu nasıl..."

"Bekle," dedi kadının sözünü keserek. "Sana anlatmam gereken bazı şeyler var, Graciela. Ondan sonra kime ve neye inanacağına karar ver."

"Bunları duymak zorunda..."

Elini kaldırıp bir kez daha kadının sözünü kesti.

"Sadece beni dinle, tamam mı? Raymond nerede?"

"Uyuyor. Yarın okula gidecek."

Başını salladı, öne eğildi, ellerini birleştirdi.

"Teknemi aradılar. Ben seninle birlikteyken teknemi arıyorlardı. Bizim kurduğumuz bağlantıyı onlar da kurdu. Kan bağını. Ama onlar benim katil olduğumu düşünüyorlar. Teknemde bazı şeyler buldular. Onlardan duymadan, ya da televizyon veya gazeteden öğrenmeden önce benden duymanı istedim."

"Ne buldular, Terry?"

"Çekmecenin altına yapıştırılmıştı. Kız kardeşinin küpesini buldular. Katilin aldığı haç şeklindeki küpeyi."

Devam etmeden önce kadını bir süre seyretti. Kadın gözlerini McCaleb'den ayırmış, sözlerini düşünürken sehpaya çevirmişti.

"Cordell'in arabasından alınmış olan fotoğrafı da buldular. Ayrıca Donald Kenyon'un kol düğmelerini de. Katilin kurbanlarından aldığı hatıra eşyaların hepsini buldular. Kaynağım, yerel polisteki dedektif, bana bu adamların büyük jüriye gideceğini ve beni mahkemeye çıkartacaklarını söyledi. Tekneme geri dönemem."

Kadın ona baktı, sonra hemen gözlerini indirdi. Ayağa kalktı, perde kapalıydı ama o pencerenin önüne gitti. Kafasını salladı.

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu McCaleb.

"Hayır, gitmeni istemiyorum. Bu anlamsız. Nasıl oldu da seni... Dedektife davetsiz misafirden bahsettin mi? Bunu o yapmış olmalı, çekmeceye o yerleştirmiş olmalı. Katil o. Aman Tanrım. Kız kardeşimin katiline o kadar..."

Kadın bitirmedi. McCaleb ayağa kalktı, teselli etmek için kadının yanına gitti. Kadın inanmamıştı. Hiçbirine. Kadına sıkıca sarıldı, yüzünü saçlarına gömdü.

"Bana inandığın için çok mutluyum," diye fısıldadı.

Kadın ona döndü, uzun uzun öpüştüler.

“Nasıl yardım edebilirim?” diye sordu kadın.

“Sadece inanmaya devam et. Gerisini ben halledeceğim. Burada kalabilir miyim? Birlikte olduğumuzu kimse bilmiyor. Buraya gelebilirler ama beni aramak için olacağını zannetmiyorum. Sadece sana katilin ben olduğumu haber vermek için gelebilirler.”

“Kalmanı istiyorum. Ne kadar ihtiyacın olursa ve ne kadar istersen.”

“Sadece çalışabilecek bir yere ihtiyacım var. Her şeyin üzerinden yeniden geçebileceğim bir yer. Bir noktayı atladığım hissine kapılıyorum. Kan bağı gibi. Cevaplar o kâğıtların içinde olmalı.”

“Burada çalışabilirsin. Yarın evde kalabilirim ve sana raporlara göz atmanda…”

“Hayır. Kalamazsın. Alışılmadık bir şey yapmamalısın. Sabah kalkmanı ve önce Raymond’ı okula bırakmanı, sonra da işe gitmeni istiyorum. Bu işi ben yapabilirim. Bu benim işim.”

Kadının yüzünü avuçlarının içine aldı. Kadınla birlikte olmak suçluluk duygusunun azalmasını sağlamıştı, daha da yakınlaştıklarını hissetti. Bunun nereye varacağından emin değildi ama oraya gitmek istediğini, oraya gitmek zorunda olduğunu biliyordu.

“Ben de tam yatmak üzereydim,” dedi kadın.

Adam başını salladı.

“Benimle geliyor musun?”

“Peki ya Raymond? Sence biz…”

“Raymond uyuyor. Onun için endişelenme. Şimdilik kendimiz için endişelenelim.”

OTUZ SEKİZ

Sabah, Graciela ile Raymond gittikten sonra, McCaleb deri çantasını açtı ve bütün dosyaları çıkartıp sehpanın üzerine yaydı. Onlar üzerinde düşünürken bir bardak portakal suyu içti, Raymond için eve alındığını düşündüğü iki tane Pop Tart'ı kızartmadan yedi. Yemek molası bittiğinde yeniden dosyalar üzerinde çalışmaya başladı. Çalışmanın özellikle, Jaye Winston'a kendisinin verdiği listedeki insanlar hakkında yapacağı soruşturma gibi, kontrolü dışında gelişen olayları kafasından uzaklaştıracağını umuyordu.

Kafasına takılan bu nokta dışında, vücudundaki adrenalinin yine yükselmeye başladığını hissediyordu. Bu bulmacada daha önceden bir şey ifade etmeyen, ama şimdi olayı çözmesine yardımcı olacak parçayı arıyordu. Büro'daki başarısının sırrı, çoğu zaman içinden gelen sesi dinlemesiydi. Şimdi de bu seslerden birisini dinliyordu. Olayın dosyası kabardıkça, daha fazla gerçek ortaya çıktıkça, bulmacayı çözecek parça daha fazla gizlenirdi. Tıpkı manavdaki en iyi elmayı seçmeye çalışan ama o elmayı eline aldığı anda tüm elmaların yere düşmesine neden olan birisi gibi, McCaleb de o her şeyi ortaya dökecek parçayı arıyordu.

Sabah saat sekiz buçuktaki kadar heyecanlı olsa da, öğleden sonra iyice yorulduğunu hissetti. Sadece bir sandviç yemek ve Winston'ı arayıp bir türlü bulamamak dışında, sekiz saat boyunca on gündür eline geçen her belgenin her satırını tek tek okudu. Aradığı parça hâlâ eksikti. Paranoyası ve yalıtılmışlık duygusu giderek artıyordu. Bir ara, kaçmak için en uygun yerin Kanada'nın dağları mı, yoksa Meksika'nın kumsalları mı olduğunu aklından geçirdiğini fark etti.

Saat dörtte bir kez daha Star Center'ı aradı ve beşinci defa Jaye Winston'ın orada olmadığı cevabını aldı. Ama bu sefer sekreter, kadının o gün için ofis dışında olacağını söyledi. Daha önceki konuşmalarda, sekreter, Winston'ın nerede olduğunu ve çağrı cihazının numarasını söylemeyi ısrarla reddetmişti. McCaleb bu yüzden Şef'le konuşmayı düşünmüş, sonra Winston'ın bir şüpheliye sempati duyduğunun hattâ yardım ettiğinin öğrenilmesini ve bunun kadını zor durumda bırakacağını göz önünde bulundurarak vazgeçmişti.

Telefonu kapattıktan sonra teknedeki telefonunu aradı ve son bir saatte bırakılmış olan iki telesekreter mesajını dinledi. İlki Buddy Lockridge tarafından bırakılmıştı, adam onu kontrol ediyordu. İkincisi yanlış numaraydı, kadının birisi numaradan emin olmadığını ama Luther Hatch diye birisini aradığını söylüyordu. Geri aranabilmek için kendi numarasını bırakmıştı. McCaleb Luther Hatch ismini tanıdı, Jaye Winston'la ilk tanıştığı ve birlikte çalıştıkları olaydaki şüphelinin adıydı. Bağlantıyı kurduğu anda, mesajı bırakanın Winston olduğunu anladı, sesini tanımıştı. Kadın onu aramasını istiyordu.

Winston'ın bıraktığı numarayı hemen çevirdi, bu numara verme metodunu Westwood'daki Büro'da da kullanılırdı. Telefon ilk çalışta açıldı.

"Ben Winston."

"Ben McCaleb"

Sessizlik.

"Şey," dedi kadın sonradan. "Mesajımı alıp almadığını merak ediyordum."

"Neler oluyor? Konuşabilir misin?"

"Aslında konuşamam."

"Tamam, o zaman ben konuşurum. Bana yardım ettiğini biliyorlar mı?"

"Tabii ki, hayır."

"Ama soruşturmayı Büro'ya kaydırdıkları için şimdi oradasın, doğru mu?"

"Evet"

"Peki, listedeki isimlerle görüşebildin mi?"

“Bütün gün dışarıdaydım.”

“Bir şey bulabildin mi? İşe yarar bir şey var mı?”

“Hayır, henüz bir şey çıkmadı.”

McCaleb gözlerini kapattı, sessizce lanet okudu. Nerede hata yapmıştı? Bu niye işe yaramamıştı? Kafası karışmıştı, artık başka seçenek üretemiyordu. Winston’ın listedeki insanları tek tek sorgulamak için yeterli zamanı olup olmadığını merak etti.

“Seninle bu konuyu konuşabileceğimiz uygun bir yer ve zaman var mı? Sana sormam gereken bazı sorular var.”

“Bir süre sonra belki buluşabiliriz. Niye seni aramam için bana numaranı vermiyorsun?”

McCaleb bunu düşündü. Ama uzun sürmedi. Winston’ın bir gece önce söylediği gibi, kadın onun tarafındaydı. Ona güvenebileceğinin düşünüyordu. Kadına Graciela’nın numarasını verdi.

“Beni mümkün olduğunca çabuk ara.”

“Ararım.”

“Son bir şey. Büyük jüriye başvurdular mı?”

“Hayır, henüz değil.”

“Başvuruya ne kadar zaman var?”

“Yarın sabah görüşürüz. Hoşça kal.”

McCaleb’in ettiği küfürleri duymadan kadın telefonu kapattı. Ertesi sabah McCaleb için bir cinayet iddianamesi düzenleyeceklerdi. Bu belgeyi almak sadece bir formalite olacaktı. Büyük jüri her zaman davacının tarafını tutardı. McCaleb’in olayında tek yapılacak şey, Sherman Market kasetini izletmek ve sonra teknesinin aranması sırasında bulunan küpeyi jürinin huzuruna sunmaktı. Öğleden sonra da basın toplantısı düzenlenecek, bu haber akşamüstü bülteni için hazır olacaktı.

Ümitsiz geleceğini düşünürken elinde tuttuğu telefon çaldı.

“Ben Jaye.”

“Neredesin?”

“Federallerin kafeteryasındayım. Ankesörlü bir telefondan arıyorum.”

McCaleb kadının bulunduğu yeri gözünün önüne getirdi, yiyecek ve içecek makinelerinin de olduğu bir boşlukta, kafeteryanın yemek bölümündeydi. Burası yeterince özeldi.

“Neler oluyor, Jaye?”

“Haberler kötü. Bu akşam DA Ofisine götürecekleri paket üzerinde son düzeltmeleri yapıyorlar. Yarın sabah büyük jüriye sunacaklar. Gloria Torres için bir cinayet suçlaması çıkartacaklar. Ondan sonra da sırayla Cordell ve Kenyon için çalışmalara başlayacaklar.”

“Tamam,” dedi McCaleb, nasıl tepki vermesi gerektiğinden emin değildi. Yüksek sesle küfretmesinin anlamsız olduğuna karar verdi.

“Sana tavsiyem, ortaya çıkman, Terry. Bana anlattıklarını onlara da anlatıp onları ikna et. Senin tarafında olacağım ama şu anda ellerim kelepçeli. İyilik Meleği’yle ilgili bilmemem gereken bir takım bilgilere sahibim. Eğer bu bilgileri açıklarsam ben de seninle aynı berbat duruma düşerim.”

“Listeden ne haber? Gerçekten hiç bir şey çıkmadı mı?”

“Bu listeden onlara ısrarla bahsettim. Böylece liste üzerinde çalışmak için yeterli zamanım olacaktı. Bu sabah buraya geldim ve senin savunmanı karşılamaya hazırlanabilmemiz için Gloria Torres’in diğer organlarını almış olan insanlarla da görüşmemiz gerektiğini anlattım. Bizi arama emri çıkartmamıza gerek olmadan bu insanlara ulaştıracak listenin bana bir kaynak tarafından verildiğini anlattım, bunun harika olduğunu söylediler. Bana tüm günü verdiler ama bir şey çıkmadı, Terry. Üzgünüm ama her ismi kontrol etmeme karşın elimde hiç bir şey yok.”

“Anlat bana.”

“Şu anda liste yanımda değil ama...”

“Bekle bir dakika.”

McCaleb Graciela’nın odasına gitti, kadına verdiği kopyanın orada olduğunu görmüştü. Onu aldı, Winston’a ilk ismi okudu.

“J.B. Dickey, karaciğeri o aldı.”

“Tamam, bu işi o yapmadı. Karaciğer ona nakledildi ama ameliyattan üç hafta sonra bazı komplikasyonlar nedeniyle öldü.”

“Ama bu onun katil olmadığı anlamına gelmez.”

“Bunu biliyorum. Ama St.Joseph’s’teki cerrahla konuştum. Adamın ameliyatı hayırseverlerin desteğiyle yapılmış. Adamın birisini öldürtecek kadar parası da yokmuş, bağlantıları da, Terry.”

“Peki, sonraki hasta, Tammy Domike, böbreklerden birini almış.”

“Kadın öğretmen. Yirmi sekiz yaşında, bir marangozla evli, iki çocuğu var. O da şartlarımıza uymuyor. Sadece…”

“William Farley, öteki böbreği alan adam.”

“Banksfield’dan emekli bir devriye polisi. Sıradan bir aracın önünü kesme olayı sırasında omuriliğine aldığı bir kurşun nedeniyle on iki yıldır tekerlekli sandalyeye bağlı yaşıyor. O saldırgan da yakalanamamış.”

“California Yol Devriyesi,” dedi yüksek sesle McCaleb. “Bu olayı onun için kurcalayacak arkadaşları olabilirdi.”

Winston cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı.

“Sanmıyorum Terry. Bence, sen söylediklerinin…”

“Biliyorum, biliyorum, boş ver. Peki ya gözler? Christina Foye korneaları almış”

“Doğru. Kadın geçimini sağlayabilmek ve üniversite eğitimini tamamlayabilmek için kitap satıyor. Bak Terry biz bu insanlardan birisinin milyoner, politikacı ya da bu işi yaptırabilecek özde birisi olduğunu düşünüyorduk. Bariz ortada olan birisini. Ama listedekilerden hiç birisi böyle değil. Üzgünüm.”

“Sonuçta hâlâ en uygun şüpheli benim.”

“Ne yazık ki.”

“Teşekkürler Jaye, çok yardımcı oldun. Şimdi kapatmalıyım.”

“Bekle. Lütfen bana kızma. Seni dinleyen tek kişi bendim. Unutma!”

“Biliyorum. Üzgünüm.”

“Aklımdan geçen bir şey daha var. Bunu kontrol edip sonuç alana kadar söylemeyecektim. Üzerinde çalışmaya yarın başlayacağım. Şu anda arama izni almaya çalışıyorum.”

“Ne? Söylesene. Şu anda bilmeliyim.”

“Şey, sen sadece Gloria Torres öldükten sonra kadının organlarını alan insanlar açısından düşündün, doğru mu?”

“Doğru. Cordell ve Kenyon’un organları toplanmamıştı.”

“Biliyorum. Ben ondan bahsetmiyorum. Her zaman için bir bekleyenler listesi vardır, değil mi?”

“Evet, her zaman. Kan tipim yüzünden ben tam iki yıl bekledim.”

“Belki de birisi listeyi hareketlendirmek istemiştir.”

“Hareketlendirmek mi?”

“Biliyorsun, onlar da senin gibiydi, bekliyorlardı ve bu bekleyişin oldukça uzun sürebileceğinin farkındaydılar. Belki de ölümü bekliyorlardı. Bunu sana da söylemediler mi?”

“Evet, bana umudumu yitirmememi söylemişlerdi.”

“Tamam, belki de adamımız hâlâ bekliyor ama Gloria Torres’i aradan çıkartarak listede bir basamak yukarı çıktı, liste hareketlendi. Şansını arttırdı.”

McCaleb bunu düşündü. Olabileceğini düşündü. Aniden Bonnie Fox’un sözünü ettiği, koğuşta onunla aynı durumda olan bir hasta aklına geldi. Kadının kendisiyle aynı durumda olan mı, yani AB grubu CMV negatif olan ve kalp bekleyen bir hastadan mı söz ettiğini merak etti. Hastanede gördüğü küçük çocuk aklına geldi. Fox’un bahsettiği öteki hasta o olabilir miydi?

McCaleb bir ailenin çocuğunu kurtarmak için neler yapmayı göze alabileceğini düşündü. Bu mümkün olabilir miydi?

“İşe yarayabilir,” dedi McCaleb. İçindeki adrenalin yeniden yükseliyordu, sesindeki monotonluk kaybolmuştu. “Söylediğinden anladığım, hâlâ bekleyen birisi aradığımız kişi

olabilir.”

“Doğru. Arama iznimle KOSİB’e gidip bekleyen tüm hastaların isimlerini ve onların kan verici kayıtlarını alacağım. Nasıl tepki vereceklerini görmek ilginç olacak.”

McCaleb başını salladı, bir adım ötesini düşünüyordu.

“Dur bir dakika,” dedi. “Bu çok karmaşık”

“Nedir karışık olan?”

“Her şey. Eğer birisi listede bir basamak yukarı çıkma istiyorsa niye organ vericilerinden birisini öldürsün ki? Niye listedeki insanları öldürmesin?”

“Bu çok açık olurdu. Eğer kalp veya karaciğer gibi organ nakli yapılmasını bekleyen bir kaç kişi sırayla öldürülürse, bu dikkat çeker. Ama vericileri öldürmek daha kafa karıştırıcı. Sen ortaya çıkana kadar bunu kimse fark etmedi.”

“Haklı olabilirsin,” dedi McCaleb. Hâlâ tam olarak ikna olmamıştı. “Eğer haklıysan, bu saldırganın yeniden saldıracağı anlamına gelebilir. AB grubu vericilerin listesini taramalısın. Onları uyarmalı ve korumaya almalısın.”

Bu olasılık McCaleb’in yeniden heyecanlanmasına neden olmuştu.

“Biliyorum,” dedi Winston. “Arama iznimi alır almaz ne yaptığımı Nevins ve Uhlig’e ve diğerlerine açıklamak zorunda kalacağım. Bu yüzden buraya gelmelisin, Terry. Tek yol bu. Buraya bir avukatla gelmelisin, her şeyi açıklamalısın, bu şansı kullanmalısın. Nevins, Uhlig, bunlar akıllı adamlar. Nerede hata yaptıklarını anlayacaklardır.”

McCaleb cevap vermedi. Kadının söylediklerinin mantıklı olduğunu biliyordu, ama söylediklerini yapmakta tereddütlüydü, bunu yaparsa kaderini onların eline teslim etmiş olacaktı. Kendine daha fazla güveniyordu.

“Avukatın var mı Terry?”

“Hayır, avukatım yok. Niye bir avukatım olsun ki? Yanlış bir şey yapmadım.”

Korkuyla koltuğa çöktü. Daha önce böyle söyleyen sayısız suçlu görmüştü. Büyük bir olasılıkla Winston da bu sözlerle sık sık karşılaşıyordu.

“Sana yardımcı olabilecek bir avukat tanıyor musun demek istemiştim,” dedi kadın. “Eğer yoksa, sana bir kaç kişi tavsiye edebilirim. Michael Haller Jr. iyi bir seçim olabilir.”

“Eğer ihtiyacım olursa, bir kaç avukat tanıdığım var. Bu konu üzerinde düşünmeliyim.”

“Tamam, beni ara. Senin buraya gelmen için her şeyin doğru ayarlanmasını sağlarım.”

McCaleb kafasında bölge hapishanesinde bir hücrede olduğunu canlandırdı. Büroda ajan olarak çalışırken oralarda bulunmuştu. O hapishanelerin ne kadar tehlikeli ve gürültülü olduğunu bilirdi. Masum ya da değil, teslim olmayacaktı.

“Terry, orada mısın?”

“Evet, üzgünüm. Bir şey düşünüyordum. Bu buluşmayı ayarlamak için sana nasıl ulaşabilirim?”

“Sana çağrı cihazımın ve ev telefonumun numarasını vereyim. Saat altıya kadar burada olacağım, sonra evime gideceğim. İstediğin zaman, istediğin yerden beni ara.”

McCaleb kadının verdiği numaraları defterine not etti. Sonra defteri bir yana bırakıp başını salladı.

“Buna inanamıyorum. Burada oturmuş, işlemediğim bir suç için kendimi polise teslim etmekten söz ediyorum.”

“Bunu biliyorum. Ama gerçek güçlüdür. İşe yarayacak. Karar verdiğin anda muhakkak beni ara, Terry.”

“Seni arayacağım.”

Telefonu kapattı.

OTUZ DOKUZ

Bonnie Fox'un asık yüzlü sekreteri, doktorun tüm öğleden sonra bir organ nakli ameliyatında olacağını ve ilerleyen bir kaç saat içinde ofisine gelmeyeceğini söyledi. McCaleb neredeyse yüksek sesle küfredecekti, onun yerine sekretere Graciela'nın telefon numarasını bıraktı ve Fox'un onu saatin kaç olduğuna bakmadan mümkün olan en kısa sürede aramasını istediğini belirtti. Aklına bir şey geldiğinde telefonu kapatmak üzereydi.

"Hey, kalbi kim alıyor?"

"Ne?"

"Bana doktorun ameliyatta olduğunu söyledin. Hangi hastanın ameliyatı yapılıyor? O küçük çocuk mu yoksa?"

"Özür dilerim. Size diğer hastalar hakkında bilgi veremem," dedi asık suratlı kadın.

"Peki," dedi McCaleb. "Sadece beni aramasını hatırlat yeter."

McCaleb sonraki on beş dakikayı oturma odası ve mutfak arasında volta atarak ve gayet mantıksız bir şekilde aniden telefonun çalacağını ve Fox'un arayacağını umarak geçirdi.

Nihayet içindeki endişeyi beyninin arka kısmına atmayı ve karşısındaki daha büyük sorunları düşünmeyi başardı. McCaleb önemli kararlar alması gerektiğini biliyordu, bunların başında da bir avukat bulup bulmama kararı geliyordu. Winston'ın haklı olduğunu biliyordu, kendisini koruyacak yasal bir kalkan olması akıllıcaydı. Ama Michael Haller Jr. veya başka birisini aramak ve kendi yeteneklerini bir yana bırakıp bir başkasına güvenmek konusunda emin olamıyordu.

Oturma odasındaki sehpanın üzerinde hiç belge kalmamıştı. Belgeleri inceledikçe çantasına kaldırmıştı, ortada sadece video kasetler kalmıştı.

Fox'un ona diğer hasta hakkında söylediklerini düşünmeyi engelleyememenin çaresizliğiyle, kasetlerden en üsttekini aldı ve televizyonun yanına gitti. Hangi kaset olduğuna bakmadan videoya yerleştirdi. Önemli değildi. Sadece bir süreliğine kafasını dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Koltuğuna geri döndüğü anda kaseti unuttu. Michael Haller Jr.'ı düşünmeye başladı. Evet, o iyi bir vekil olacaktı. Babası, efsanevi Mickey Haller kadar iyi olmasa bile. Efsane uzun zaman önce ölmüştü, şimdi oğlu Los Angeles'ın en iyi savunma avukatlarından birisi olarak babasının yerini almıştı. Oğul Haller McCaleb'i bu durumdan kurtarabilirdi, McCaleb bunu biliyordu. Ama elbette bu savunma McCaleb'in tüm maddi birikimini harcamasına ve hatta The Following Sea'nin satışına malolacaktı. Ayrıca medyanın diline düşecek bu dava bitip McCaleb temize çıktığında bile, hâlâ şüpheli ve suçlu damgasından kurtulamamış olabilirdi.

Sonsuza dek.

McCaleb gözlerini kıstı ve kasette ne olduğuna baktı. Kamera, masanın üzerinde ayakta duran birisinin ayaklarına odaklanmıştı. McCaleb ayakların kendi ayakları olduğunu fark etti ve görüntülerin nerede çekildiğini anladı. Hipnoz seansının kasetini seyrediyordu. McCaleb masanın üzerine çıkıp ışıkları ayarlamaya çalıştığı sırada da kayıt yapılmıştı. James Noone ona uzatılan lambalardan birisini tutmak üzere uzandığı sırada görüntüye geldi.

McCaleb uzaktan kumandayı aldı ve görüntüleri hızla ileri sarmaya başladı. McCaleb ilgilenmişti çünkü daha önce Şef Hitchens'a söz verdiği gibi hipnoz seansını tamamen unutmuştu. Olayı yeniden izlemeye karar verdi, ilk tanışmayı ve Noone'u rahatlatıp hipnoza hazırlama aşamasını atlayıp Noone'un hipnoz altında gerçekten sorgulanmasına geçti. Saldırının ayrıntılarını ve katilin kaçışını James Noone'un ağzından bir kez daha dinlemek istedi.

Tüm dikkatiyle kaseti izledi ve hipnoz seansındaki hayal kırıklığını tekrar yaşadığını fark

etti. Noone mükemmel bir tanıktı. Bu kadar ayrıntıyı hatırlayabilen bir tanıkla McCaleb çok nadir karşılaşmıştı. Adamın tek şanssızlığı şoföre dikkatle bakmamak ve aracın plakasının kapatılmış olmasıydı.

"Lanet olsun," dedi McCaleb kaset sona ererken.

Kumandaya uzandı, kaseti yeniden izlemeye karar verdi. Ama... Aniden elinde kumandayla donup kaldı.

McCaleb hipnoz seansı sırasında içerde bulunan Winston'ın dikkatini dağıtması yüzünden o ana kadar fark etmediği bir şey fark etmişti. Kaseti geri sardı, adama sorulan son bir kaç sorunun olduğu kısmı yeniden izledi.

Kasette McCaleb kafasına takılan son soruları da sorarak sorgulamayı bitiriyordu. Bu sorular, istenen cevaplar alınamadığı için yaşanan hayal kırıklığıyla Noone'a sorulan sorulardı. Cherokee'nin ön camındaki çıkartmalarla ilgili sorulardı. Noone hayır demiş ve McCaleb'in soracak sorusu kalmamıştı. McCaleb Winston'a dönüp "Başka bir şey var mı?" diye sormuştu.

McCaleb orada olmaması gereken birisine bir de soru sorarak hipnoz yaparken uyguladığı kurallarını bozmuştu, ama Winston kurallara uymuş ve McCaleb'e sözle cevap vermemişti. Kadın başını sallayarak sorusu olmadığını belirtmişti.

"Emin misin?" diye sormuştu McCaleb.

Kadın yine başını hayır anlamında sallamıştı. Bu hareketten sonra, McCaleb Noone'u transtan çıkartma aşamasına geçmişti.

Ama burada bir sorun vardı. McCaleb bu noktayı o zaman atlamıştı. Şimdi elinde uzaktan kumandayla sehpanın etrafından dolaşıp ekrana eğilmişti. O kısmı bir kez daha seyretmek için kaseti geri sardı.

"Orospu çocuğu" diye bağırdı seyrettikten sonra. "Bana cevap vermen gerekirdi Noone. Sen cevaplamalıydın!"

Kaseti videodan çıkarttı ve başka bir kaset aradı. Sehpanın üzerindeki kasetler arasında üzerinde Sherman Market yazan kaseti buldu. Bu kaseti videoya yerleştirdi, 'İyilik Meleği'nin en iyi görüntüsünü bulana kadar kaseti ileri sardı.

Videonun görüntüyü dondurma düğmesi yoktu. McCaleb videonun ucuz bir model olduğunu tahmin etti. Kaseti çıkarttı, saatine baktı. Saat beşe yirmi vardı. Kumandayı televizyonun üzerine bıraktı, telefon etmek için mutfağa gitti.

Tony Banks, Video GraFX Danışmanlığı kapandıktan sonra işyerinde kalıp McCaleb'i beklemeyi bu kez de kabul etmişti. McCaleb ilk başta hızla yol alıyordu. Trafiğe yakalanmamıştı, iş çıkışı çalışanların çoğu, McCaleb'in gittiği yolun aksi yönünde gidiyor ve evlerine ulaşmaya çalışıyorlardı. Ama Hollywood'a dönmek için geldiği Cahuenga Pass'ta trafik kilitlendi. Saat altıyı beş geçe nihayet oraya ulaştı. McCaleb zili çaldıktan sonra, bir kez daha kapıyı Tony Banks açtı.

"Teşekkürler Tony," dedi McCaleb adamla birlikte teknik odalardan birine giderlerken. "Bana fazlasıyla yardımcı oluyorsun."

"Sorun değil."

McCaleb bu seferki "sorun değil" sözlerinde önceki kadar heyecan olmadığını hissetti. Geçen hafta kullandıkları odaya geldiler. McCaleb yanında getirdiği iki kaseti Banks'e verdi.

"Bu iki kasette bir adam var," dedi. "Onların aynı adam olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"Kim olduğunu anlayamadığını söylüyorsun."

"Emin olamadım. Farklı görünüyorlar. Ama sanırım adam kılık değiştirmiş. Adamların aynı olduğunu düşünüyorum ama emin olmak zorundayım."

Banks ilk kaseti soldaki videoya yerleştirdi, Sherman Market soygununun ve saldırısının görüntülerini izlemeye başladılar.

"Bu adam mı?" diye sordu Banks.

"Evet. En iyi kareyi bulduğun anda görüntüyü dondur."

Banks sözde 'İyilik Meleği' sağ profilden göründüğü zaman görüntüyü dondurdu.

"Bu nasıl? Profil işimize yarar. Önden karşılaştırma yapmak zordur."

"Patron sensin."

Banks'e ikinci kaseti verdi, Banks onu sağdaki videoya yerleştirdi, hipnoz seansının görüntülerini izlemeye başladılar.

"Adam oturmadan önce profilden görüntüsü var," dedi McCaleb.

Banks kaseti geri sardı.

"Adama ne yapıyorsunuz?"

"Hipnoz."

"Gerçekten mi?"

"O zaman öyle olduğunu sanmıştım. Ama şimdi, adamın benimle oyun oynadığını düşünüyorum."

Banks görüntüyü dondurdu. James Noone sağına, odanın kapısına bakıyordu. Banks görüntü üzerinde oynadı, en iyi görülebilecek hale getirdi. Sol ekrandaki görüntüye de aynı işlemleri uyguladı. Sonra arkasına yaslandı, yan yana duran profillere baktı. Birkaç dakika sonra cebinden küçük bir fener çıkarttı, yaktı.

"Ten rengi tutmuyor. Adamlardan birisi Meksikalı gibi duruyor."

"Bunu yapmak çok kolay. Bir solaryumda geçireceği birkaç saat sonunda tenini bronzlaştırabilir."

Banks elindeki fenerle İyilik Meleği'nin burnundaki köprüyü işaret etti.

"Burnun eğimine bak. Çift tümseği görüyor musun?"

"Doğru."

Aynı tümsek James Noone'da da görünüyordu.

"Bu bilime aykırı bir tahmin ama bence bunlar oldukça benzer," dedi Banks.

"Bence de."

"Göz renkleri farklı ama bu da yapılabilir."

"Kontakt lensler."

"Doğru. Ve burada, sağdaki adamın geniş çenesi. Adam bu görüntüyü vermek için ya takma diş kullanıyor ya da Brando'nun Godfather (Baba) filminde yaptığı gibi ağzına kâğıt mendil doldurmuş."

McCaleb o gangster filmiyle bir başka bağlantı daha kurduğunu düşünerek sessizce başını salladı. Cannoli'den sonra yanaklarına doldurduğu kâğıt mendiller de filmle bağlantılı olmalıydı.

"Saç üzerinde her zaman oynamak mümkündür," dedi Banks. "Aslında bu adam peruk takmış gibi duruyor."

Banks İyilik Meleği'nin saçını işaret ediyordu. McCaleb bunu ancak şimdi görebildiği için kendisine kızdı. Saç çizgisi fazlasıyla düzgündü, bu adamın peruk taktığını açıkça ortaya koyuyordu.

"Elimizde başka ne var, görelim."

Banks görüntüler üzerinde oynamaya devam etti. Bu sefer İyilik Meleği'nin ellerine yakınlaştı.

"Tıpkı hatunlar gibi," dedi Banks. "Makyaj yaparlar, peruk takarlar, hatta göğüslerini yaptırırlar. Ama elleri için yapabilecekleri hiçbir şey yoktur. Elleri ve bazen ayakları onları ele verir."

İyilik Meleği'nin ellerinin görüntüsünü ayarladıktan sonra sıra Noone'un sağ elinin görüntüsüne geldi. Banks iki görüntüye de eşit uzaklıktan bakabilmek için ayağa kalktı, elleri dikkatle inceledi, karşılaştırdı.

"Tamam, işte burada, bak."

McCaleb de ayağa kalktı, ekranlara yakından baktı.

"Ne?"

"Birinci elde bu boğumda küçük bir yara var. Buradaki renk bozulmasını görüyor musun?"

McCaleb İyilik Meleği'nin sağ elinin görüntüsüne iyice yakınlaştı.

"Bekle bir dakika," dedi Banks. Çekmeceyi açtı, bir fotoğrafçı büyüteci çıkarttı. "Bunu dene."

McCaleb büyüteçle boğumu inceledi. Boğumdaki yara izini görebiliyordu. Görüntü bozuktu ama McCaleb yara izinin neredeyse bir soru işareti şeklinde olduğunu fark etti.

“Tamam,” dedi. “Şimdi öteki izi görelim.”

Sola bir adım attı ve aynı yara izini James Noone’un elinde aramaya başladı. El aynı açıdan görüntülenememişti ama yara izi oradaydı. McCaleb sakin olmaya çalıştı ve emin olana kadar görüntüyü bir kez daha inceledi. Sonra gözlerini kapattı. Bu bir kilitti. İki ekrandaki adam da aynı adamdı.

“Orada mı?” diye sordu Banks.

McCaleb büyüteci adama verdi.

“Orada. Bu iki görüntünün çıktılarını alabilir miyim?”

Banks elindeki büyüteçle ikinci ekranı inceliyordu.

“Evet, işte tam orada,” dedi. “Evet, bunların çıktılarını hemen verebilirim. Bu görüntüleri bir diskete kaydedeyim, laboratuardaki yazıcıdan çıktılarını alırım. Birkaç dakika içinde dönerim.”

“Teşekkürler dostum.”

“Umarım yardımı olur.”

“Tahmin ettiğinden de fazla.”

“Bu arada, bu adam ne iş yapıyor? Meksikalı gibi giyinip insanlara iyilik mi yapıyor?”

“Tam olarak değil. Bir gün sana tüm hikâyeyi anlatırım.”

Banks üstelemedi ve işine geri döndü. Görüntüleri diskete kaydetti, çıktılarını almak ve kopyalamak için her şeyi hazırladı.

“Birkaç dakika içinde döneceğim,” dedi ayağa kalkarak. “Eğer makinelerin ısınması gerekmiyorsa.”

“Sen onlarla uğraşırken, burada kullanabileceğim bir telefon var mı?”

“Sol çekmecede bir tane var. Önce dokuza bas.”

McCaleb Winston’ın evini aradı, karşısına telesekreter çıktı. Kadının sesini dinlerken mesaj bırakıp bırakmamak konusunda tereddüt etti. Mesaj bırakması kadın için sorun yaratabilirdi, çünkü bu mesajı başka birisi bulursa kadının bir cinayet soruşturmasının sanığıyla işbirliği yaptığı anlaşılacaktı. Kadının telesekreterine bırakacağı mesaj bu izlenimi yaratabilirdi. Ama son bir saatteki keşiflerinin bu riski almaya değeceğine karar verdi. Winston’ın çağrı cihazına haber bırakmak istememişti, kadının onu geri aramasını bekleyemezdi. Hareket etmek zorundaydı. Çabucak planını yaptı ve sinyal sesinden sonra mesajını bıraktı.

“Jaye, benim. Seni gördüğüm zaman bunların hepsinin ne anlama geldiğini açıklayacağım ama şimdilik bana güven. Katilin kim olduğunu biliyorum. Katil Noone, Jaye, James Noone. Şimdi onun evine gidiyorum, tanık raporunda verdiği adrese. Mümkün olursa benimle orada buluş. Orada sana her şeyi açıklarım.”

Telefonu kapattı ve kadının çağrı cihazı numarasını aradı. Sonra kadının ev numarasını tuşladı ve telefonu kapattı. Şansı yardım ederse Winston’ın mesajı alacağını ve onunla buluşmak üzere Noone’un adresine gideceğini düşündü.

McCaleb deri çantasını kucağına aldı ve fermuarlı gözü açtı. İki silah da oradaydı, kendi Sig-Sauer P-228’i ve James Noone’un teknesinin altına bıraktığını artık bildiği HK P7. McCaleb çantanın içinden kendi silahını çıkarttı. Silahı kontrol etti ve beline yerleştirdi. Ceketini de üzerine giydi.

KIRK

James Cordell cinayetinin işlendiği gece, ifade veren James Noone ev ve iş yeri adresi olarak tek bir adres göstermişti. McCaleb oraya gidene kadar Atoll Avenue'daki adresin hem ev hem iş yeri olmasının üzerinde fazla durmadı. O bölge evlerin, ticaret merkezlerinin hatta üretim merkezlerinin iç içe olduğu bir yerdi.

McCaleb biraz dolaştıktan sonra Atoll Avenue'yu buldu. Bulunduğu semt tamamen üretim merkezlerinin olduğu bir yerdi. Bir pastaneden yükselen kokuları alabiliyordu. Ayrıca kesilmiş granit parçalarının olduğu bir avlunun önünden geçmişti. Etrafta üzerlerinde tabelaları olmayan pek çok depo vardı. Havuzlar için kimyevi maddeleri satan bir toptancı ve endüstriyel atıkları yeniden dönüşümle faydalı hale getiren bir merkez de gördü. Yolun sonunda sırayla uzanan depo görünümlü binalardan birinin önünde arabayı park etti. Bu sıradaki her depo bir küçük iş yeriydi. Bazılarını üzerinde tabelaları varken, bir kısmının kime ait olduğu ve ne iş yapıldığı belli değildi. McCaleb James Noone'un üç ay önce polise verdiği ifadede belirttiği adrese gelmişti.

Gece simsiyahtı. Ne ay, ne yıldızlar görünüyordu. Etraftaki depolarda ışık yoktu. McCaleb etrafına bakındı. Uzaktan gelen bir şarkı sesi duydu, birileri Jimmy Henrix'in Let Me Stand Next To Your Fire (Senin Ateşinin Yanında Kalmama İzin Ver) adlı şarkısını dinliyordu.

McCaleb Noone'un deposunun kapısını kontrol etti. Emin değildi ama sanki içerden sızan soluk bir ışık vardı. Daha yakından baktı, kapıdaki asma kilidi fark etti.

Doğruldu, kapıya bir yumruk attı. Yüksek ses çıkmıştı, sesin içerde de yankılandığını duydu. Geri çekildi, yeniden etrafa bakındı. Müzik sesi dışında her yer sessizdi. Hava durgundu. Gece yeli esmeye başlamamıştı.

McCaleb arabaya geri döndü, çalıştırdı, farlarıyla Noone'un deposunun en azından bir kısmını görebilecek şekilde arabayı park etti. Sonra motoru kapatıp farları açık bırakarak arabadan indi, bagaja gitti. Bagajı açtı, içinden krikoyu çıkarttı. Noone'un deposunun kapısına geldi. Tekrar etrafına bakındı, sonra asma kilidi kırmak için çalışmaya başladı.

Büro ajanı olarak McCaleb daha önce hiç kanuna aykırı şekilde bir yere girmemişti. Bunun sıradan bir davranış olduğunu biliyordu ama kendi içindeki ahlâki ikilemden ötürü daha önce böyle bir şey yapmamıştı. Ama elinde krikoyla kilidi zorlarken hiç bir ikilem yaşamamıştı. Artık rozeti yoktu, hem bu olay kişisel bir olaydı. Noone bir katildi ve daha kötüsü, işlediği suçları McCaleb'in üzerine yıkmaya çalışıyordu. McCaleb Noone'un yasal haklarını korumayı bir an bile düşünmüyordu.

Elindeki krikoyu asma kilide soktu ve saat yönünde çevirmeye başladı. Kilit oldukça sağlamdı ama onu tutan halkalardan birisi McCaleb'in baskısına dayanamadı ve yerinden çıktı.

McCaleb doğruldu, etrafı dinledi. Uzaktan gelen müzik sesi dışında hiç ses yoktu. Arabaya geri döndü, krikoyu bagaja sakladı, bagajı kapattı.

Arabanın ön tekerleklerinin önünde eğildi, yerden avucuna bir miktar siyah karbon tozu aldı. Bunu deponun kapısına sürdü. Böylece polisler kilidin uzun zaman önce kırılmış olabileceğini düşüneceklerdi. Tozu kilide sürdükten sonra ellerindeki pisliği siyah çoraplarından biriyle sildi.

Hazır olduğunda sağ eliyle kapının tokmağını çevirdi. Sol eli beline gitti. Silahını belinden çıkarttı, bir saldırıya karşı hazırlandı.

İçeri girdi, etrafı kontrol etti. Gözlerini çevirdiği her noktaya silahını da doğrulttu. Arabanın farları sayesinde odanın neredeyse üçte birini görebiliyordu. Sol tarafta monte edilmemiş bir karyola ve birkaç karton kutu gördü. Sağ tarafta bir masa ve dosya dolapları olduğunu fark etti. Masada bir bilgisayar duruyordu. McCaleb tavandan sarkan lambayı gördü. Elektrik kablosunu

gözleriyle takip ederek lambanın düğmesini buldu. Gidip yaktı.

Bir floresan sesler çıkartarak yandı. McCaleb şimdi odada kimsenin olmadığını ve kontrol edebilecek dolap da olmadığını görebiliyordu. İçerde kırık dökük ofis eşyaları ve yatak, komodin, elektrikli ısıtıcı ve küçük buzdolabı gibi bir evde bulunması gereken temel eşyaların olduğunu gördü. Lavabo ve banyo yoktu.

McCaleb dışarı çıktı, arabanın yanına gitti. Açık camdan içeri uzanıp farları kapattı. Sonra silahını beline soktu. Yeniden depoya girdi.

İçerisi oldukça havasızdı. McCaleb masaya yaklaştı, bilgisayara baktı. Ekran açıktı, bir ekran koruyucusu ekranı kaplamıştı. Farklı renk ve boyutta rakamlar ekranda uçuşuyordu. McCaleb birkaç dakika boyunca ekrana baktı, içinde bir çekilme hissetti. Aklına pis bir döşemede sekip duran kırmızı bir elmanın görüntüsü geldi, sonra görüntü kayboldu. Omuriliğinde bir titreme hissetti.

"Lanet olsun," diye fısıldadı.

Masada bazı kitaplar olduğunu fark etti. Bunların çoğu bilgisayar ve Internet üzerine yazılmış kitaplardı. Bazı sayfalar işaretlenmişti. Ayrıca suç yeri araştırmalarıyla ilgili kitaplar, seri cinayetler işleyen Şair adlı katil hakkında yapılan FBI soruşturması konusunda yazılan bir kitap ve Horace Gomble diye bir adamın hipnoz ve hipnoz teknikleri üzerine yazdığı kitap vardı. McCaleb Gomble'ı tanırdı. Adam Büro'nun seri cinayet soruşturmalarının birkaçına karışmıştı. Daha önceden Las Vegas'ta hipnozcu olarak çalışan bu adam, yeteneklerini uyuşturucu üreticileriyle birlikte Florida'daki eyalet fuarında, kızlara tecavüz etmek için kullanmıştı. McCaleb'in bildiği kadarıyla adam hâlâ hapiste olmalıydı. McCaleb yüzü bilgisayara dönük olarak sandalyeye oturdu. Cebinden çıkarttığı bir kalemle çekmeceyi açtı. İçinde, birkaç kalem ve bir CD-ROM kutusu dışında çok fazla şey yoktu. Kalemini kullanarak kutuyu açtı, üzerinde Brian Scan (Beyin Taraması) yazdığını gördü. Kutunun üstünü okudu, CD'nin insan beynini ve işleyişini tüm ayrıntılarıyla grafikler kullanarak anlatan bir Mİ CD olduğunu gördü.

Çekmeceyi kapattı, kalemini kullanarak diğer küçük çekmeceleri açtı. Birincisinde bir paket açılmamış kraker dışında bir şey yoktu. İkinci çekmecede dosyalar vardı. Daha iyi görebilmek için eğilen McCaleb ilk dosyanın üzerindeki şu yazıyı okudu:

GLORIA TORRES

Kalemini yere düşürdü, aynı anda artık parmak izi bırakmanın ya da delilleri yok etmenin umurunda olmadığına karar vererek kalemi almaktan vazgeçti. Dosyayı çekmeceden çıkarttı, açtı. Dosyada Gloria Torres'in günün farklı saatlerinde farklı giysilerle çekilmiş fotoğrafları vardı. Fotoğrafların ikisinde Raymond da kadının yanındaydı. Bir fotoğrafta da Graciela onunla birlikteydi. Dosyada daktiloyla yazılmış kayıtlar vardı. Gözaltı raporları ve Gloria'nın her gün ne yaptığının ayrıntılı dökümü de dosyada yer alıyordu. McCaleb çabucak bunlara göz attı ve kadının her gece işten eve dönerken düzenli olarak Sherman Markete uğradığını gördü.

Dosyayı kapattı, masaya bıraktı, çekmecedeki öteki dosyaya uzandı. İsmi görmeden de üzerinde hangi ismin yazılı olduğunu tahmin edebiliyordu:

JAMES CORDELL

Açmakta tereddüt etmedi. İlk dosyada olduğu gibi gözaltı raporları ve fotoğraflar bulacağını biliyordu. O dosyaya bakmak yerine çekmeceye uzanıp sıradaki dosyayı aldı. Beklediği gibiydi:

DONALD KENYON

Bu dosyaya da bakmadı. Kalan dosyaların üzerindeki etiketleri gözden geçirdi. Bunu yaparken kalbi sıkıştı. Dosyaların üzerindeki isimler yüzünden olmuştu. Her dosyadaki her ismi biliyordu.

"Sensin," diye fısıldadı.

Kafasında, yere dökülen ve her yana dağılan elmaları canlandırdı.

Çekmeceyi sertçe iterek kapattı, çıkan ses kurşun sesi gibiydi. Açık kapıya baktı, etrafı dinledi. Hiçbir şey duymadı, müzik de susmuştu. Her yer sessizdi.

Gözlerini bilgisayar ekranına dikti. Bir süre, uçuşan numaraları izledi. McCaleb bilgisayarın kasten açık bırakıldığını düşündü. Noone geri döneceği için açık değildi, McCaleb adamın uzun zaman önce oradan ayrıldığını düşünüyordu. Bilgisayar McCaleb için açık bırakılmıştı. Buraya

gelmesi bekleniyordu. Bunu yeni anlıyordu, Noone'un her hareketi daha önceden planladığından adı gibi emindi.

McCaleb tuşlardan birine dokundu ve ekran koruyucu kayboldu. Yerine şifre soran kutucuk çıktı. McCaleb tereddüt etmedi. Onunla çok güzel oynandığı hissine kapılmıştı. Ezbere bildiği numaraları sırayla tuşladı.

903472568

Enter tuşuna bastı ve bilgisayar çalışmaya devam etti. Birkaç dakika içinde şifre de kabul edildi ve ekranda bir sürü ikon belirdi. McCaleb çabucak hepsine göz attı. Çoğu bilgisayar oyunu ikonuydu. Amerikan Online ve Windows'taki Word programının ikonları da ekrandaydı. Gördüğü son ikon bir dosya ikonuydu. McCaleb mouse'la dosyanın üzerine iki defa tıkladı. İçindeki dosyaların bir listesi açıldı. Dosyalardan birini seçip üzerine tıkladığı takdirde o dosya önünde açılacaktı.

McCaleb mouse kullanarak dosyaları tek tek taradı. Çoğunluğu ana programları çalıştırmak için kullanılan programlardı. Nihayet CODE adlı bir dosyaya geldi. McCaleb bu dosyayı açtığı anda karşısına çıkan isimler az önce çekmecede bulduğu dosyaların üzerindeki isimlerdi.

Bir belge dışında. McCaleb uzun süre bu dosyaya baktı sonra mouse'la dosyanın üzerine tıkladı.

McCaleb.doc

Dosya hemen açıldı. Kendi ölümünden sonra yazılan bir yazıyı okuyan bir adam gibi önüne çıkan dosyayı okumaya başladı. Her kelimeyle dehşete düştü, çünkü bu kelimeler hayatını değiştirmişti. Ruhunu ondan almışlardı, kazandığı her şeyin anlamı yok oluyordu, şiddetle aşağılanıyordu.

Merhaba Ajan McCaleb,

Umarım oradaki sensin.

Öyle olduğunu kabul edeceğim. Şerefle taşıdığın harika ününü koruyarak hayatta olduğunu kabul edeceğim.

Merak ediyorum. Yalnız mısın? Aranan bir adam olarak onlardan kaçıyor musun? Ama elbette şu andan itibaren seni onlardan kurtaracak belgeler elinde. Ama ondan önce, sana sormak istediğim bir şey var, av olmak nasıl bir duygu? Bu hissi tatmanı istedim. Benim hislerimi... Korkuyla yaşamak berbat bir şey, değil mi?

Korku asla uyumaz.

Her şeyden çok istediğim, kalbinde bir yere sahip olmaktı Ajan McCaleb. Her zaman seninle birlikte olmak istiyordum. Habil ve Kabil gibi, Kennedy ve Oswald gibi, karanlık ve aydınlık gibi. İki kıymetli zıtlık, zamanla birbirine kenetlenmiş...

Seni öldürebilirdim. Bu gücüm ve fırsatım vardı. Ama o zaman çok kolay olacaktı, değil mi? İskelede sana yol soran adam. Sabah yürüyüşünde kayalıklarda elinde oltasıyla balık tutan adam. Beni hatırlıyor musun?

Şimdi hatırladın. Ben oradaydım. Ama o zaman gerçekten çok kolay olacaktı. Fazlasıyla kolay. Görüyorsun ya, ben intikamdan ya da bir düşmanın yok olmasından fazlasını istiyorum. Bunlar aptalların amacıdır. Ben farklı bir şey istiyordum, böyle bir şeye ihtiyacım vardı. Önce seni ben yaparak seni test etmek. Hain yapmak. Av yapmak.

Sonra seni ateşten kurtarmak istedim. Sana faydalı olabilecek bir iş yaptım. Evet, kadını ben takip ettim, ben inceledim. Senin için onu ben seçtim. Benim sana "Sevgililer Günü" armağanımdı o.

Sen sonsuza kadar benimsin, Ajan McCaleb. Aldığın her nefes bana ait. O çalıntı kalbin her atışında beyninde benim sesim yankılanacak.

Her zaman. Her gün.

Unutma...

Her nefeste...

McCaleb kollarını göğsünde kavuşturdu. Göğsü sanki bir bıçakla yarılmıştı. Tüyleri ürpermişti, boğazından bir inilti çıktı. Sandalyeyi geriye itti, hâlâ ekranda duran korkunç mesajdan kaçmaya çalıştı. Sanki bir yere çarpacakmış gibi kendini korumak için öne eğildi. Uçağı düşmek üzereydi.

KIRK BİR

Düşünceleri kan kırmızısı ve simsiyahtı. Sanki siyah kadifeden bir boşluktaydı, el yordamıyla kaçabileceği bir fırsat arıyor ama asla bulamıyordu. Graciela Rivers ve Raymond'ın hayaletleri karanlığın içinde giderek kayboluyordu.

Aniden boynunda buz gibi bir el hissetti ve hapishane duvarından atlayıp kaçan bir mahkûm gibi bir çığlık atarak yerinden sıçradı. Gelen Winston'dı. McCaleb'in tepkisi de kadını korkuttu.

"Terry? İyi misin?"

"Evet. Aslında hayır. Katil o. Noone, Kod Katili'nin ta kendisi. Hepsini o öldürdü. Son üç cinayeti de benim için işledi. Doğru hedefi bulana kadar öldürmeye devam etti. Gloria Torres'i kalbi için öldürdü. Benim için. Böylece ben hayatta kalacaktım ve onun zafer kazanmasını sağlayacaktım."

McCaleb aniden isimdeki rastlantıyı ve Noone'un amacını anladı.

"Dur bir dakika," dedi Winston. "Yavaş ol. Neden bahsediyorsun?"

"Katil o. Hepsi burada. Dosyaları ve bilgisayarı kontrol et. Öteki insanları öldürdü. Sonra, benim hayatta kalmama karar verdi. Onları benim için öldürdü."

Kendisine yazılan mesajın hâlâ ekranda olduğu bilgisayarı işaret etti. Kadın mesajı okurken bekledi ama kendisini tutamadı.

"Bütün parçalar, hepsi gözümüzün önündeydi. Her zaman."

"Hangi parçalar?"

"Kod. Çok basitti. Adam bir sayısı dışında her rakamı kullanmıştı. 'Hiç kimse'. Anladın mı? Ben 'hiç kimse değilim'. Söylediği şey buydu."

"Terry bunu sonra konuşuruz. Buraya nasıl geldiğini bana söyler misin? Adamın Noone olduğunu nasıl anladın?"

"Kaset. Onunla yaptığımız hipnoz seansının kaseti."

"Hipnoz seansı mı? Ne olmuş o seansa?"

"Sana seans sırasında hipnoz altındaki kişinin kafasının karışmasını önlemek için konuşmamamı söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet. Sadece senin Noone'a soru sorman gerektiğini söylemiştin. Biz aramızda işaretleşerek veya yazışarak anlaşacaktık."

"Ama seansın sonuna doğru her şey iyice kötüye giderken ben hayal kırıklığına uğramıştım. Sana 'Başka bir şey var mı?' diye sormuştum, sen de başını sallamıştın. Ben 'Emin misin?' diye sorunca sen yine başını sallamıştın. Ben seninle konuşarak kendi kurallarıma aykırı hareket etmiştim. Olay şu ki, ben soruları yüksek sesle sordum. Bana Noone'un cevap vermesi gerekirdi. Eğer gerçekten hipnoz altında olsaydı bana onun cevap vermesi gerekirdi, çünkü sorunun başkasına sorulduğunu fark etmemeliydi. Ama cevap vermedi. Bu, olayın farkında olduğunu gösteriyor. Ya sesimin yönünden ya da yükselip alçalmasından o soruları sana sorduğumun farkındaydı. Bunu farkında olmaması gerekirdi. Gerçekten hipnoz altındayken bu imkansız. Başka birine ismi eklenerek sorulmadığı sürece o odada sorulan her soruya Noone'un cevap vermesi gerekirdi. Ben senin adını hiç kullanmadım."

"Numara yapıyordu."

"Doğru. Ve adam numara yapıyorsa verdiği cevaplar doğru değildi. Yani onlar da oyunun parçasıydı. Buraya gelmeden önce görüntüler arasında karşılaştırma yaptım. Bilgisayar çıktıları arabamda. James Noone ve 'İyilik Meleği' aynı adam. Yani katil."

Winston sanki beyni dolmuş taşıyormuş gibi başını salladı. Odanın içinde oturmak için bir yer aradı. Karyolayı gördü.

“Buraya oturmak ister misin?” diyerek McCaleb ayağa kalktı.

“Oturmak istiyorum ama oraya değil. Buradan çıkmalıyız, Terry. Şef Hitchens’ı ve diğerlerini, yani Los Angeles Polis Teşkilatı’nı ve Büro’yu aramalıyım. Noone için bir de tutuklama emri çıkartsam iyi olur sanırım.”

McCaleb kadının hâlâ parçaları bir araya getirememiş olmasına şaşırmıştı.

“Sen beni dinlemiyor musun? Noone diye biri yok. Öyle biri yaşamıyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Adı. Noone. Bu adı ikiye bölersen anlamı ‘hiç kimse’ (No One) olur. ‘Ben hiç kimse değilim.’ Parçalar hep oradaydı aslında…”

Kafasını salladı, sandalyeye çöktü. Başını ellerinin arasına aldı.

“Bununla nasıl… Bununla yaşayamam.”

Winston yine boynuna dokundu, McCaleb bu sefer sıçramadı.

“Hadi Terry, şimdi bunu düşünmeyelim. Dışarı çıkıp arabada bekleyelim. Suç araştırma ekiplerini buraya çağıracağım. Belki adamın parmak izlerini bulup kimliğini ortaya çıkartabiliriz.”

McCaleb ayağa kalktı, kapıya doğru ilerledi. Kadına dönüp bakmadan şunları söyledi.

“Daha önce hiçbir yerde parmak izi bırakmamıştı. Burada da bıraktığından şüpheliyim.”

İki saat sonra McCaleb Taurus’un içinde oturmuş bekliyordu. Az ilerde Noone’un deposunun önündeki hummalı çalışmayı izliyordu. Birçok dedektif vardı, McCaleb bir kısmını Kod Katili olayından tanıyordu. Dedektifler dışında teknisyenler, suç bölgesinde çekim yapan memurlar ve üniformalı polisler vardı.

Ateşe üşüşen pervaneler gibi diye düşündü. Tuhaf bir yabancılaşma hissiyle onları izledi. Kafasında başka düşünceler vardı. Graciela ile Raymond’ı düşünüyordu. Ve Noone’u. Kendisine ‘hiç kimse’ diyen adamı. Adamla aynı odada kalmıştı. O kadar yakınındaydı.

Bir içkiye ihtiyacı vardı, canı şiddetle bir kadeh viski istiyordu ama bu kafasına bir silah dayamak gibi bir şey olurdu. Çektiği acı dışında Noone’a ya da her kimse o adama bu zevki tattırmayacaktı. Arabanın karanlığında, hayatını devam ettirme kararı aldı. Her şeye karşın yaşayacaktı.

Arabaya iyice yaklaşana kadar, ona doğru yürüyen adamları fark etmedi. Farları yaktı ve gelenlerin Nevins, Uhlig ve Arrango olduklarını gördü. Farları kapattı, bekledi. Arabanın kapısını açtılar ve arabaya bindiler, Nevins öne, diğerleri arkaya geçtiler. Arrango McCaleb’in tam arkasına oturdu.

“Bu arabanın kaloriferi yok mu? Dışarısı oldukça soğuk,” dedi Nevins.

McCaleb arabayı çalıştırdı ama motor ısınana kadar kaloriferi açmadan bekledi. Dikiz aynasından Arrango’ya baktı. Ağzında kürdan olup olmadığını görmek için çok karanlıktı.

“Walters nerede?”

“İşi var.”

“Tamam,” dedi Nevins. “Buraya senin hakkında yanıldığımızı söylemeye geldik McCaleb. Üzgünüm. Katil Noone’muş gibi görünüyor. İyi iş çıkarttın.”

McCaleb sadece başını salladı. Bu yarım ağızla dilenen bir özürdü, McCaleb’in de umurunda değildi. Adını temize çıkartmak için ulaşmaya çalıştığı doğrular, halkın gözünde katil damgası yiyerek bu damgayla yaşamaktan çok daha ağır bir yük getirmişti. Özür dilenmesinin anlamı yoktu.

“Senin için uzun bir gece olduğunun farkındayız ve seni artık rahat bırakmak istiyoruz. Şimdi olayı kısaca anlatıp bu sonuçlara nasıl vardığını açıklarsın. Resmi ifadeni yarın sabah da verebilirsin. Ne dersin?”

“İyi olur. Resmi ifademi Winston’a vereceğim. Size değil.”

“Bunu anlayışla karşılarım. Ama şu an için, bize bu sonuca nasıl ulaştığını, bu işin nasıl olduğunu anlatır mısın? Bunu yapabilir misin?”

McCaleb öne eğildi, kaloriferi açtı. Başlamadan önce kafasını toparladı.

“Ona Noone diyeceğim, çünkü şu an onun hakkında bildiğimiz tek şey bu. Belki başka bir şey de öğrenemeyeceğiz. Olay Kod Katili olayıyla başladı. O Noone’du. O zaman FBI’ın kilit adamı bendim. Los Angeles Polis Teşkilatı’nın da onayıyla olayda basın sözcülüğünü ben

üstlendim. Brifingleri yönettim, röportajlar yaptım. On ay boyunca yüzüm Kod Katili ile eşanlamlı kabul edildi. Böylece Noone da bana kilitlendi. Biz ona yaklaştıkça o da bana yaklaştı. Mektuplar gönderdi. Beni intikam tanrısı olarak görüyordu. Onun peşindeki avcıların beyni bendim."

"Kendini fazla övmüyor musun?" diye sordu Arrango. "Yani, sen tek başına..."

"Çeneni kapat ve dinle Arrango. Belki bir şeyler öğrenirsin."

McCaleb'le dikiz aynasından karşılıklı bakıştılar. McCaleb, Nevins'in Arrango'ya eliyle sakin ol işareti yaptığını gördü.

"Bu fırsatı bana o verdi," dedi McCaleb. "Bunu ben yapmadım. Sonuçta, riskleri artınca o da adam öldürmekten vazgeçti. Cinayetler sona erdi. Kod Katili ortadan kayboldu. Bu benim kendi sorunlarımla uğraştığım döneme denk düştü. Bana kalp nakli yapılması gerekiyordu ve habercilerin tanıdığı birisi olduğum için bu olay haber yapıldı. Noone bu haberi gördü. Kolayca haber aldı. Ve hayatının en büyük projesinin üzerinde çalışmaya başladı."

"Seni öldürmektense hayatta kalmanı sağlamaya karar verdi," dedi Uhlig.

McCaleb başını salladı.

"Bu adama büyük bir zafer kazandıracaktı çünkü bu olay devam edip gidecekti. Beni yok etmek, öldürmek onu geçici bir süre için tatmin edecekti. Ama beni kurtarırsa... Benzersiz bir şey kazanacaktı. Bu onu ünlüler arasına katacaktı. Ben de onun ne kadar güçlü ve akıllı olduğunun göstergesi olarak ortalarda gezecektim. Bunu anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum," dedi Nevins. "Ama bu işin psikolojik tarafı. Benim öğrenmek istediğim adamın bu işi nasıl yaptığı. İsimleri nasıl ele geçirdi? Kenyon, Cordell ve Torres'i nereden buldu?"

"Bilgisayarı sayesinde. Orayı incelediğinizde göreceksiniz."

"Birazdan Bob Clearmountain gelecek," dedi Nevins. "Onu hatırlar mısın?"

McCaleb başını salladı. Clearmountain Los Angeles Bölge Ofisinin bilgisayar uzmanıydı. Her nasılsa doğru yönde iş yapan bir bilgisayar korsanıydı.

"İyi. Bu sorulara o benden daha iyi cevap verebilir. İşi bu. Tahminimce bu bilgisayarda sitelere kaçak girmek için bir program var. Noone KOSİB'in bilgisayarına girdi ve isimleri oradan aldı. Hedeflerini yaş, fiziksel özellikler ve uygunluklarına göre seçti. Sonra işe koyuldu. Kenyon ve Cordell'le istediği sonucu alamadı, ama Torres'te işler yolunda gitti. Tabii ki bu Noone'un bakış açısı."

"Ve bütün bunları suçu senin üzerine yıkmak için mi yaptı?"

"Aklıma tek gelen, onun izlerini takip etmemi ve bunları onun yaptığını tek başıma bulmamı istemiş olabileceği. Eğer ben şüpheli durumuna düşersem bunun olacağını biliyordu. Çünkü o zaman kendimle yüzleşmem gerekecekti. Ama olayın başında bu olmadı, çünkü olayı soruşturan dedektifler ipuçlarını yakalayamadılar."

Bunu söylerken yine dikiz aynasından Arrango'ya baktı. Dedektifin gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu. Adam patlamak üzereydi.

"Arrango, sen bu olayı sıradan bir soygunmuş gibi gördün. Ne eksik ne fazla. Olayı atladın. Böylece Noone her şeyi yeniden başlattı."

"Nasıl?" diye sordular Nevins ve Uhlig bir ağızdan.

"Benim olaya karışmam The Times 'da yayınlanan bir makaleyle oldu. Böyle bir makale yazılması için bir okur fikir vermişti. İddiaya varım, bu okur Noone'du."

McCaleb itiraz etmelerini bekledi, ses çıkmadı.

"Mektup makaleye fikir verdi. Makale Graciela Rivers'ı harekete geçirdi. Kadın da bana geldi. Tıpkı domino taşları gibi."

Aniden bir şey hatırladı. Sherman Markete ilk gittiği gün yolun karşısında onu izleyen kırmızı araba gözünün önüne geldi. O gece kendisini izleyen küçük, kırmızı araba tekneyi ziyaret eden davetsiz misafirin marinadan kaçarken kullandığı arabaydı.

"Sanırım Noone beni sürekli takip ediyordu," dedi. "Planının nasıl işlediğini izliyordu. Tekneme girip kanıtları bırakması için zamanlaması gayet iyiydi. Sizi ne zaman araması gerektiğini de biliyordu."

Gözlerini dışarı dikmiş olan Nevins'e baktı.

“Kimliğini açıklamayan birisinden bir ihbar aldınız mı? Ne söylendi?”

“Gerçekten de ihbarcı kim olduğunu açıklamadı. İhbarı alan gece nöbetteki memurdu. Tek söylenen, ‘Kanı kontrol edin. Onların kanı McCaleb’de’ oldu. Hepsi bu kadardı.”

“Arayan oydu. Oyunda yeni bir hamle yapmıştı.”

Bir an sustular. Kaloriferin ısınması ve nefeslerinden dolayı camlar buğulanmaya başlamıştı.

“Bunun ne kadarını kanıtlarla destekleyebiliriz bilmiyorum,” dedi Nevins. “Bir sürü ihtimal var.”

McCaleb başını salladı. Nevins’e katılıyordu, çünkü o zaten Noone’un bulunup bulunamayacağından da emin değildi.

“Tamam o zaman,” diye devam etti Nevins. “Sanırım seninle bağlantıda olacağız.”

Kapıyı açtı, ötekiler onu takip etti. Arabadan inmeden önce, Uhlig McCaleb’e doğru eğildi ve omzuna elindeki ağız mızıkasıyla bir kaç defa hafifçe vurdu.

“Bunu arkada yerde buldum.”

Arrango arabadan iner inmez McCaleb camı açtı ve adama baktı.

“Biliyorsun, bunu sen patlatabilirdin. Her şey oradaydı. Seni bekliyordu.”

“Sana lanet olsun, McCaleb.”

Adam diğer iki ajanı takip ederek Noone’un deposuna doğru yürüdü gitti. McCaleb hafifçe gülümsedi. Hâlâ tamamen temize çıkmamış olmasına karşın Arrango’yu taciz etmekten müthiş zevk almıştı.

Oradan ayrılmadan önce McCaleb birkaç dakika daha arabada oturdu. Saat on buçuktu, geç olmuştu, nereye gidebileceğini düşünüyordu. Henüz Graciela’yla konuşmamıştı ve bu konuşmayı karışık duygularla bekliyor, korkuyordu. Bir yandan da bu konuşmadan sonra rahatlayacağını biliyordu, çünkü her şeyi konuştuktan sonra bir şekilde ilişkilerinin sınırlarını belirleyeceklerdi. McCaleb bu konuşmayı bu gece yapmak isteyip istemediğinden emin değildi. Olanları gün ışığında anlatmak daha iyi olabilirdi.

Kontağı çevirmeden önce, hayatını bu kadar acımasızca değiştiren kararların alındığı depoya son bir kez daha baktı. Depoda hareket eden ışıkları gördü. Aklına bir şey geldi, elini kontak anahtarından çekti.

Arabadan dışarı çıktı. Duraksamadan deponun yanına gitti. Sarı polis bantlarını geçmesine üniformalı polisler bir şey söylemediler. Onu muhtemelen dedektif sanmışlardı.

Jaye Winston’ı aradı. Kadın elindeki dosyaya depodaki eşyaları not ediyordu. İçerdeki her parça etiketlenmiş ve götürülmeye hazırlanmıştı.

“Temize çıktığını düşünüyordum. Niye hâlâ buradasın?”

“Gidiyorum. Sadece her şey için sana teşekkür etmek istedim. Burada bir şey bulabildiniz mi?”

Kadın kaşlarını çattı, başını salladı.

“Haklıydın. Burası temiz. Adamlarımız toz zerresi bile bulamadılar. Bilgisayarda bazı parmak izleri var ama sanırım onlar sana ait. Bu adamın izini nasıl süreriz bilemiyorum. Sanki buraya hiç gelmemiş gibi.”

Arrango’nun sigara içmek için dışarı çıktığını gören McCaleb kadına işaret etti.

“Onun hata yaptığını düşünüyorum,” dedi McCaleb. “En iyi parmak izi uzmanını bul ve Star Center’a gönder. Hipnoz seansını yaptığımız odanın tavanındaki lambaları incelemesini söyle. Hipnoz uygulamadan önce bazı lambaları çıkarttım ve onları Noone’a verdim. Onları elimden almak zorundaydı, yoksa kendini ele verebilirdi. Orada parmak izleri olabilir.”

Kadının yüzü aydınlandı, gülümsedi.

“Seansın kasetinde var,” dedi McCaleb. “Bunun senin keşfin olduğunu söyleyebilirsin.”

“Teşekkürler, Terry.”

Kadın hafifçe omzuna dokundu. McCaleb başını salladı ve arabasına yöneldi. Kadın arkasından seslendi, McCaleb dönüp baktı.

“Sen iyi misin?”

McCaleb başını salladı.

“Nereye gittiğini bilmiyorum. Ama bol şanslar.”

Kadına el salladı ve yoluna devam etti.

KIRK İKİ

Graciela'nın evindeki tüm ışıklar açıktı. McCaleb bu kez arabada oyalanmadı. Seçimleri hakkında uzun uzadıya düşünme fırsatı yoktu. Onunla yüzleşmeli ve ona gerçeği anlatmalıydı. Her şeyi anlatmalı ve sonuçlarına katlanmalıydı.

Graciela bir kez daha, McCaleb gelmeden kapıyı açtı. İçeri girerken McCaleb bu kadın benim yolumu gözleyecek kadar beni umursuyor diye düşündü ve ben şimdi onun kalbini kırmak zorundayım.

"Terry, nerelerdeydin? Seni merak ettim."

Çabucak içeri girip, ona sarıldı. Kararlılığı zayıflamıştı ama henüz tümüyle yok olmamıştı. Onu yanına çekti, belki de son defa yan yana durduklarını düşündü, kolunu omzuna atarak genç kadını içeri yönlendirdi.

"Hadi içeri girelim," dedi. "Sana anlatacaklarım var."

"Sen iyi misin?"

"Şimdilik."

Oturma odasına geçtiler, oturdular. McCaleb genç kadının ellerini avuçlarına aldı.

"Raymond uyuyor mu?"

"Evet. Neler oluyor, Terry? Sorun nedir?"

"Her şey bitti. Katili henüz yakalayamadılar ama kim olduğunu biliyorlar. Umarım yakında adamı yakalarlar. Benim masum olduğum anlaşıldı."

"Anlat hadi."

McCaleb kadının ellerini sıkıca tuttu. Sonra ellerinin terlediğini fark edince bıraktı. Sanki yaralı bir kuşu iyileştirmişti, şimdi ona özgürlüğünü veriyordu. Graciela'nın ellerini bir daha asla tutamayacağını hissetti.

"İnanç hakkında konuştuğumuz geceyi hatırlıyor musun? Benim yeniden inançlı bir adam olmamın ne kadar zor olduğundan söz etmiştim."

Kadın başını salladı.

"Sana her şeyi anlatmadan önce, son birkaç günde -daha doğrusu seni tanıdığım andan beri- içimde yeniden böyle bir his ortaya çıktı. Bu belki de bir tür inançtır. Belki de bir şeye inanmaktır. Ama bu iyi bir şeyin başlangıcıydı, biliyorum..."

"Başlangıcıydı demekle ne kastediyorsun?"

Doğru sözcükleri seçebilmek için bir süre sustu. Zordu. Tek bir şansı olduğunu biliyordu.

Yeniden genç kadına baktı.

"Bu değişim, çok yeni ve çok hassas. Ama sana anlatmak zorunda olduğum şeylerden sonra devam edip etmeyeceğini bilmiyorum. Senin karar vermeni istiyorum. Uzun zamandır bir şey için dua etmedim. Ama seni ve Raymond'ı yeniden teknemde görmek için dua edeceğim. Ya da telefonu alıp sesini duymak için seni arayacağım. Sen karar vereceksin."

Ona yaklaştı, yanağından hafifçe öptü. Kadın karşı koymadı. "Anlat bana," dedi yumuşak sesiyle.

"Graciela, kız kardeşin benim yüzümden öldü. Benim uzun zaman önce yaptığım bir şey yüzünden. Bir yerde deli bir adama meydan okudum, haddimi aştım. Gloria bu yüzden öldü."

Gözlerini kaçırdı. Onlara verdiği acı çok fazlaydı.

"Devam et," dedi Graciela daha da kısılan sesiyle.

McCaleb devam etti. Şu anda James Noone diye bilinen adamdan söz etti. Depoya gidişini, orada bulduklarını ve bilgisayarda kendisini bekleyen mesajı da anlattı.

Bunu anlatırken Graciela ağlamaya başladı, sessiz gözyaşları gömleğine damlıyordu. McCaleb ona sarılmak onu teselli etmek istedi. Yapamadı. O anda kadının dünyasının dışında

olduğunu biliyordu. Kendi isteğiyle onun dünyasına giremezdi. Tekrar davet edilmesi gerekliydi.

Anlatmayı bitirdikten sonra bir süre sessizce oturdular. Sonunda Graciela göz yaşlarını sildi.

"Berbat görünüyor olmalıyım."

"Hayır berbat görünmüyorsun."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Emin değilim. Aklımda birkaç şey var. Onu bulacağım, Graciela."

"Bırak, polis bulsun."

McCaleb başını salladı.

"Vazgeçebileceğimi sanmıyorum. Eğer onu bulup yüzleşmezsem, bununla başa çıkıp çıkamayacağımı öğrenemem. Bunun bir anlamı olup olmadığını bilmiyorum."

Kadın anladığını işaret etti. Gözlerini kaçırdı, sonra yeniden McCaleb'e baktı.

"Şimdi gitmeni istiyorum Terry. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Terry anladı, yavaşça ayağa kalktı.

"Tamam."

İçinden gelen dokunma isteğiyle mücadele ediyordu. Sadece kadının sıcak tenine bir kez daha dokunmak istiyordu, başka bir şey beklemiyordu. Tıpkı ilk karşılaştıkları gün olduğu gibi.

"Hoşça kal, Graciela"

"Hoşça kal, Terry."

Odadan çıktı, kapıya yöneldi. Çıkarken Gloria Torres'in fotoğrafını gördü. Kadın çok eskide kalmış mutlu bir günde kameraya gülümsüyordu. Bu gülümseme sürekli McCaleb'in peşinde olacaktı.

KIRK ÜÇ

Sürekli kabuslar gördüğü, bölük pörçük uyuduğu geceden sonra, McCaleb şafakta uyandı. Duşunu aldı, kendisine omlet, sosis ve portakal suyundan oluşan sıkı bir kahvaltı hazırladı. Kahvaltısı bittiğinde, hâlâ açlık hissediyordu, nedenini anlayamadı. Daha sonra günlük ateş ve nabız ölçümlerini yaptı. Her şey yolundaydı. Saat yediyi beş geçe Jaye Winston'ı aradı. Kadın ofisteydi, McCaleb kadının sesini duyduğunda onun bütün gece çalışmış olduğunu tahmin etti, yorgunluğu sesine yansıyordu.

"İki şey soracağım," dedi McCaleb. "Bu resmi ifadeyi ne zaman istiyorsun ve arabamı ne zaman geri alabilirim?"

"Cherokee'yi istediğin zaman gelip alabilirsin. Onu sana teslim etmeleri için bir telefonum yeterli olacak."

"Arabam nerede?"

"Burada. Tevkif otoparkında."

"Gelip almam gerekecek."

"Nasıl olsa buraya gelip bana resmi ifade vereceksin. Niye iki işi aynı anda halletmiyorsun?"

"Tamam, ne zaman? Bu işin bitmesini istiyorum. Buradan uzaklaşıp tatile çıkmak istiyorum."

"Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum. Sadece buradan uzaklaşmak istiyorum, içimdeki bu zehirden kurtulmaya çalışacağım. Belki Vegas'a giderim."

"Orası kafa dağıtmak için mükemmel bir yer."

McCaleb kadının sesindeki ince alayı duymazdan geldi.

"Biliyorum. Ne zaman buluşabiliriz?"

"Dava dosyasını mümkün olduğunca çabuk hazırlamalıyım, senin ifadene de ihtiyacım var. Bu sabah istediğin zaman gelebilirsin, benim için uygun. Sana zaman ayırırım."

"Tamam, yola çıkıyorum."

Buddy Lockridge kaptan köşkünde uyuyordu. McCaleb adamı uyandırdı, adam yerinden sıçradı.

"Ne? Neler oluyor? Bay Terör! Dönmüşsün dostum."

"Evet, döndüm."

"Arabam ne durumda adamım?"

"Hâlâ çalışıyor. Dinle, gitmem gereken bir yer daha var. Beni oraya götürmeni istiyorum."

Lockridge yavaşça doğruldu. Uyurken üzerine uyku tulumunu örtmüştü, onu omzuna aldı, gözlerini ovuşturdu.

"Saat kaç?"

"Yedi buçuk"

"Lanet olsun."

"Biliyorum, ama bu son olacak."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. Sadece, arabamı alabilmem için beni yerel polis merkezine götürmeni istiyorum. Yolda bankaya da uğramalıyım."

"Çalışmaya bu kadar erken başlamazlar."

"Biz Whittier'a ulaştığımız zaman mesai başlamış olacaktır."

"Eğer seni arabayla oraya ben götüreceksem dönüşte seni kim getirecek?"

"Ben. Hadi gidelim."

"Ama araba kullanmanın yasaklandığını söylemiştin dostum. Özellikle de hava yastığı olan

arabaları kullanman yasaktı."

"Endişelenme, Buddy."

Yarım saat sonra yola çıkmışlardı. McCaleb yanına, içinde yolculuk için gerekli olabilecek giyecek ve diğer malzemelerin olduğu bir spor çantası almıştı. Ayrıca bir termos kahve ve iki fincan da getirmişti. Buddy için bir fincan kahve koydu, yol boyunca, adama olanların hepsini anlattı. O anlatırken Buddy de bir soru sordu.

"Sanırım yarın bir gazete almak zorunda kalacağım."

"Büyük bir olasılıkla televizyonda da yayınlanacak."

"Kitap haline de getirilecek mi? Ben de içinde olacak mıyım?"

"Bilmiyorum. Ama olay bugünün bomba haberi olacaktır. Sanırım birileri olayı kitap yapmadan önce ne kadar ses getirdiğine bakar."

"Böyle bir yerde adını kullandıkları için sana para öderler mi? Örneğin kitap ya da film haline getirilirse."

"Bilmiyorum. Sanırım sen telif hakkı isteyebilirsin. Olayda önemli bir yer tutuyorsun. Cordell'ın arabasındaki kayıp resmi sen fark ettin."

"Doğru, ben yaptım."

Lockridge bundan gurur duyuyordu ve bu işten biraz para kazanabileceğini düşünmüştü.

"Ve silah. Cinayet silahını senin teknenin altından ben çıkarttım."

McCaleb kaşlarını çattı.

"Buddy, eğer kitap veya gazete için konuşmaya gelen olursa veya polis sorarsa silahtan söz etmemeni tercih ederim. Bu işimi oldukça kolaylaştıracaktır."

Lockridge göz ucuyla ona baktı, sonra bakışlarını yola çevirdi.

"Sorun değil. Tek kelime etmem."

"Güzel. Eğer sana aksini söylemezsem, öyle yap. Eğer kitap için bana birileri gelirse muhakkak seninle görüşmelerini sağlayacağım."

"Sağ ol dostum."

Trafikle boğuşarak nihayet Whittier'a ulaştıklarında saat dokuzu geçiyordu. Yolda gelirken Bank of America'nın önünde durmuşlardı, McCaleb bankadan onluk ve yirmilik dolarlar halinde 1000 dolar para çekmişti.

Bankadan çıktıktan birkaç dakika sonra Star Center'in otoparkına ulaşmışlardı. McCaleb çektiği paranın 250 dolarını Lockridge'e uzattı.

"Bu ne için?"

"Arabanı kullanmama izin verdiğin ve bugün beni buraya getirdiğin için. Bir de, birkaç günlüğüne burada olmayacağım. Tekneme benim için göz kulak olur musun?"

"Elbette dostum. Nereye gidiyorsun?"

"Henüz emin değilim. Ne zaman döneceğimi de bilmiyorum."

"Tamam. İki yüz elli dolar oldukça uzun zaman idare eder."

"Beni ziyarete gelen kadını hatırlıyor musun? Hoş kadını?"

"Elbette."

"Tekneye beni yeniden ziyarete geleceğini umuyorum. Onu da takip et."

"Tamam. Eğer gelirse ne yapayım?"

McCaleb düşündü.

"Sadece burada olmadığımı ama onun geleceğini umduğumu söyle."

McCaleb arabanın kapısını açtı. Arabadan inmeden önce Lockridge'in elini sıktı, fazlasıyla yardımcı olduğunu tekrarladı.

"Ben buradan uzakta olacağım dostum."

"Elbette dostum, biraz uzaklaş, iyice dinlen."

"Hey, biliyor musun? Bu aralar sanırım arabayla oldukça fazla yol gideceğim. Senin ağız mızıkalarından birini ödünç alsam, ne dersin?"

"Seç birini."

Adam kapıdaki göze elini daldırdı, üç tane ağız mızıkası çıkarttı. McCaleb önceki gece yolda çalmaya çalıştığı mızıkayı seçti.

"O iyi bir ağız mızıkası. Do sesiyle başlayacaksın."

“Teşekkürler, Buddy.”

“Nerede kaldın?” dedi Winston, McCaleb yanına geldiğinde. “Hangi cehennemde olduğunu merak ediyordum.”

“Bir saattir o lanet olası tevkif otoparkında debeleniyordum,” diye cevap verdi McCaleb. “Sizlere inanamıyorum. Lanet olası bir arama izniyle arabamı alıp gidiyorsunuz ve tüm masrafı ben ödemek zorunda kalıyorum. Yüz seksen dolar. Bu dünyada adalet diye bir şey yok Jaye.”

“Bak, onu kaybetmediklerine ve tek parça halinde alabildiğine dua et. Otursana. Henüz tam olarak hazır değilim.”

“O zaman ne diye geç kaldığım için söyleniyorsun?”

Winston cevap vermedi. McCaieb kadının masasının yanındaki sandalyeye oturdu ve onu izlemeye başladı. Kadın bir raporu gözden geçiriyor, muhtemelen düzeltmeleri yapıyordu.

“Tamam,” dedi kadın. “Bizim mülakat odalarından birisini kullanacaktım. Kayıt yapmaya hazırım. Başlayalım mı?”

“Dur bir dakika. Dün gece ne oldu?”

“Evet doğru. Sen burada değildin, değil mi?”

“Lambalardan adamın parmak izlerini bulabildiniz mi?”

Kadın gülümsedi ve başıyla onayladı.

“Bana niye söylemedin?” diye sitem etti McCaleb. “Ne buldunuz?”

“Her şeyi. İki avuç içi, iki baş parmak, dört parmak izi. Kutuya koyduk ve karşılaştırma yaptık. Adamımız buralardan. Adı Daniel Crimmins, otuz iki yaşında. Bize Kod Katili olayında çıkarttığın profili hatırlıyor musun? Sen kesinlikle haklıydın.”

McCaleb heyecandan yerinde duramıyordu ama sakin görünmeye çalıştı. Bulmacanın son parçaları da yerine oturmak üzereydi. Şüphelinin adını dosyalardan hatırlamaya çalıştı ama boşunaydı.

“Anlatsana.”

“Los Angeles Polis Teşkilatı’dan atılmış bir adam. Beş sene önce atılmıştı. Öğrendiğimiz kadarıyla o zamandan beri bazı özel güvenlik işlerinde çalıştı. Güvenlik görevlisi olarak değil. Bilgisayarla ilgili işler yaptı. Internet’e ilanlar verdi, bir web sitesi düzenledi, iş yerlerine e-mail’ler gönderdi. Bilgisayar güvenlik sistemleri pazarlıyordu. Arada bir, bir şirketin bilgisayar sistemine kaçak girip daha sonra şirkete onların sisteminin ne kadar kolay girilebilir olduğunu anlatan e-mail’ler gönderiyordu, onlara niye bir güvenlik sistemi kurdurmaları gerektiğini açıklıyor ve iş yapıyordu.”

“KOSİB?”

“Yakaladın. Şu anda orada çalışan bir ekibimiz var, az önce aradılar. Geçen sene Crimmins’ten böyle e-mail’ler aldığını hatırlayan bir yönetici var. Ama adam bunu ciddiye almamış, mesajı silmiş, daha sonra da hiç böyle bir mesaj almamış. Ama bu Crimmins’in KOSİB bilgisayarına girdiğini kanıtlıyor.”

McCaleb onayladı.

“Onun Los Angeles Polis Teşkilatı’ndaki dosyasını bulan oldu mu?”

“Evet, Arrango. O dosyayla ilgileniyor. Bizim bildiğimiz, adam orada beş ay çalıştı. Atılmasının nedeni -aynen okuyorum- “akademinin kolej havasına uyum sağlayamamak”, yani adam ekiplerde çalışamayacak kadar içine kapanık. Onunla çalışabilecek bir ortağı olmayacaktı. Bu nedenle atıldı. Onun sorunu ikinci kuşak olmasıydı. Babası, Blue Heaven’dan on sene önce emekli olmuş bir polisti. Uhlig, Idaho ofisinden babasını buldu. Babası bildiği kadarıyla oğlunun hâlâ Los Angeles Polis Teşkilatı’nda çalıştığını söyledi. Oğlunun teşkilattan atıldığını bilmiyormuş çünkü oğlu ona söylememiş. Oğlunu beş altı yıldır görmediğini, ama sürekli telefonlaştıklarını ve oğlunun her zaman güzel savaş hikâyeleri anlattığını söyledi.”

“Evet, hepsi de uydurma.”

McCaleb tüm parçaların yerine oturduğunu görüyordu. Otorite kompleksi. Crimmins Los Angeles Polis Teşkilatı’ndan atıldıktan sonra babası yüzünden bu hale gelmişti. Akademiden atılması ruhsal bozukluğa neden olmuş, zararsız fantezileri ölümcül bir eğlenceye dönüştürmüştü. Cinayetler hep Los Angeles Polis Teşkilatı bölgesindeydi. Onun için artık önemini yitiren teşkilata ne kadar zeki, akıllı ve değerli olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu.

Üç yıl önce Kod Katili'nin profilini çıkartırken McCaleb polis teşkilatından ve akademiden atılanların öncelikle sorgulanmasını önermişti. Bildiği kadarıyla bu yapılmıştı.

"Bekle. Bu adam o zamanlar sorgulanmış olmalıydı. Profilde, başarısız iş yaşamı da belirtilmişti."

"Adam sorgulanmıştı. Bu yüzden Arrango o dosya üzerinde çalışıyor. Bir şekilde Crimmins testi geçmiş. Sorgulanmış ama göze batan bir şey yapmamış. Ama eminim, bu onu ürküttü. Son Kod Katili olayından dört hafta sonra sorgulanmış. Belki de durmasının nedeni buydu."

"Büyük bir olasılıkla. Bu adamın sorgulanıp listeden çıkartılması yine de hiç hoşuma gitmiyor."

"Bu bir rezalet. Neyse boş ver. Saat üçte bir basın toplantısı yapmamız gerekiyor."

McCaleb kadının Crimmins'in sorgulanmasından sonra cinayetlerine ara vermesiyle ilgili söylediklerini düşündü. Bunu akademiden atılanların sorgulanmasıyla ilgili verdiği direktifle kendisinin sağladığını düşündü, tatmin olduğunu hissetti. McCaleb bunları düşünürken, Winston bir dosya açtı ve fotoğraflar çıkarttı. Onları McCaleb'e verdi. Crimmins'in üniformalı fotoğraflarıydı. Temiz tıraşlı, düzgün saç kesimli, ince yüzlü, umutla bakan bir genç adamın fotoğrafıydı. Sanki fotoğraf çekildiği zaman bu işi beceremeyeceğini, mezun olamayacağını biliyor gibiydi.

"Öyle görünüyor ki, Noone rolünü oynarken fazla kılık değiştirmeye gerek duymamış," dedi McCaleb. "Sadece gözlük takmış ve yüzünün daha dolgun görünmesi için yanaklarına bir şey doldurmuş."

"Doğru. Büyük bir olasılıkla polislerle yüz yüze geleceği için yaptı. Tamamen kılık değiştirseydi dikkat çekebilirdi."

"Bu fotoğrafı saklayabilir miyim?"

"Elbette, bunları bugün basına dağıtacağız."

"Sırada ne var? Adresini buldunuz mu?"

"İşe yarar bir şey yok. Senin bulduğun depo son zamanlarda kullanılmış. Adamın başka bir yeri daha olmalı. Depoyu kapattıktan sonra da web sitesi aktifti. Bu, adamın başka bir yerde bir bilgisayarı daha olduğunu gösterir. Hâlâ çalışıyor."

"Telefon numarasından bulmak mümkün olmadı mı?"

"Anonim bir ad kullanmış."

"Ne demek istiyorsun?"

"Web sitesine gelen her mesaj adama anonim bir isim altında ulaşıyor. Ona şimdilik ulaşamıyoruz. Bob Clearmountain, FBI'daki bilgisayar uzmanı, onun gibi adamların telefon hattı yerine mikrodalga ışınları kullandığını söyledi. Böylece izini sürmek ve yerini tespit etmek çok daha zorlaşıyor."

Bu teknolojik konular McCaleb'i aşıyordu. Konuyu değiştirdi.

"Basın toplantısında adamın kimliğini açıklayacak mısın?"

"Sanırım. Fotoğrafı, hipnoz seansının kasetini göstereceğiz. Elimize ne geçeceğini göreceğiz. Bu arada, Times'dan Keisha Russell'a haber uçurdun mu?"

"Ona bir telefon borçluyum. Bu işin başında bana yardım etti. Ona bu sabah bir mesaj bıraktım. Bu işi başlatması için onu aramam gerektiğini düşündüm. Üzgünüm."

"Sorun değil. Onu severim. Onunla konuşmam gerekliydi zaten. Dün gece, Nevins'e senin hakkında bir yazı yazılmasını Times'a hatırlatanın muhtemelen adamımız tarafından yazılmış bir mektup olduğunu söylemişsin. Bana anlattı."

"Doğru. Mektup Keisha'da mı?"

"Hayır. Sadece altındaki imzanın Bob veya ona benzer bir isim olduğunu sanıyor. Büyük bir olasılıkla oydu. Bu işle uğraşıyordu."

McCaleb'in aklına aniden bir şey geldi. Graciela, gazetede çıkan yazıyı, kendisine, Glory'yle aynı yerde çalıştığını söyleyen bir adamın haber verdiğini söylemişti. Bunun üzerine kütüphaneye giderek yazıyı bulup okumuştu. McCaleb, genç kadını arayanın planını uygulayan Crimmins olabileceğini düşündü.

"Ne oldu?" diye sordu Winston.

"Hiç bir şey. Sadece düşünüyordum."

Bu önseziyi Winston'a şimdilik söylememeye karar verdi. Bunu kendisi kontrol edecekti. Bu Graciela'yı aramama sözünü bozması için bir bahane olacaktı. Resmi bir telefon konuşması yapacaktı.

"Evet, adamın nerede olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Winston.

"Crimmins'in mi?" diye tereddüt etti McCaleb. "Belki de rüzgâra karışmıştır."

Winston bir süre yüzüne baktı.

"Bir fikrin olabileceğini düşünmüştüm."

McCaleb gözlerini kadından kaçırdı, yere baktı.

"Rüzgâr sonsuza kadar esmez," dedi Winston üzerinde durmadan. "Bir yerden ortaya çıkacak."

"Umarım."

Sonra sustular, McCaleb'in yazması gereken resmi ifade dışında işleri bitmişti.

"Bu beni ilgilendirmeyebilir ama," dedi Winston, "Bununla nasıl başa çıkacaksın?"

"Üzerinde çalışıyorum."

"Eğer birisiyle konuşmaya ihtiyacın olursa..."

McCaleb başıyla teşekkür ettiğini işaret etti.

"Tamam o zaman, gidip şu işi halledelim mi?"

Bir saat sonra McCaleb sorgu odasında tek başınaydı. Olayı Winston'a anlatmış, kadın anlatılanları daktilo etmeye gitmişti. McCaleb'e odada istediği kadar kalabileceğini ve isterse telefonu da kullanabileceğini söylemişti.

McCaleb bir süre kafasını toparladı ve Holy Cross'taki acil servisin numarasını çevirdi. Graciela'yla konuşmak istediğini söyledi ama genç kadın orada yoktu.

"Mola mı verdi?"

"Hayır, bugün işe gelmedi."

"Peki, teşekkür ederim."

Telefonu kapattı. Kadının arayıp hasta olduğunu söylemiş olabileceğini düşündü. Dün gece anlattığı şeylerden sonra onu suçlayamazdı. Kadının ev numarasını çevirdi. Telefon beş defa çaldıktan sonra karşısına telesekreter çıktı. Sinyal sesinden sonra McCaleb bırakmak istediği mesajı ağzında geveledi.

"Şey, Graciela, benim, Terry. Orada mısın?"

Uzunca bir süre bekledi, sonra devam etti.

"Şey, ben sadece... Bana bugün işe gitmediğini söylediler ve ben... Ben sana bir merhaba demek istedim, sana sormak istediğim birkaç soru var. Çok önemli değil, ama yine de... Yardımcı olacağını düşünüyorum. Bir süre için burada olmayacağım ve muhtemelen seni daha sonra arayacağım. Beni bulamazsan merak etme, yolda olacağım."

Keşke mesajı silip yeniden bırakabilseydim diye düşündü. Kendi kendine küfretti ve telefonu kapattı. Küfürlerin de kaydedilip kaydedilmediğini merak etti. Kafasını salladı, ayağa kalktı, odadan dışarı çıktı.

KIRK DÖRT

Daniel Crimmins'in James Noone kimliğiyle katıldığı hipnoz seansında tarif ettiği yeri bulmak McCaleb'in iki gününü aldı. Rosarita Beach'le başladı, güneye doğru sahilleri taramaya devam etti. O yeri, La Fonda ve Ensenada arasında sahilin ıssız bir bölümünde buldu. Playa Grande, denize bakan kayalıkların üstünde küçük bir köydü. Köyde bungalovlardan oluşan bir otel, bir çömlekçi, küçük bir restoran, bir market ve bir Pemex istasyonu vardı. Sahilde at kiralamak isteyenler için bir de ahır bulunuyordu. Köyün merkezi kumsala bakan kayaların üzerinde kurulmuştu. Ayrıca civarda küçük, müstakil evler de vardı.

McCaleb'in dikkatini çeken ahır olmuştu. Crimmins'in sahildeki atlardan söz ettiğini hatırladı. Cherokee'den indi, sahile doğru yürümeye başladı. Geniş, beyaz kumsal bir buçuk kilometre uzunluğunda, iki ucu büyük kayalarla kuşatılmış bir bölgeydi. Güney ucuna doğru, Crimmins'in hipnoz seansı sırasında söz ettiği kayayı gördü. McCaleb en iyi ve ikna edici yalanın mümkün olduğunca doğruyu söylemek olduğunu biliyordu. Adamın verdiği yer tarifinin doğru olabileceğini düşünmüştü. Ve işte o yeri bulmuştu.

McCaleb, Playa Grande'yi basit mantıkla ve biraz taban teperek bulmuştu. Crimmins'in yaptığı tarife göre bu yer kesinlikle Pasifik Okyanusu kıyısında olmalıydı. Arabasını buraya doğru sürmenin hoşuna gittiğini söylemişti. McCaleb, Los Angeles'in güneyinde at binilebilecek kadar ıssız bir California sahili olmadığını bildiği için Meksika'ya yönelmişti. Crimmins bu yere arabayla gittiğini söylediği için Cabo ve Baja yarımadasındaki diğer yerleri de elemişti. Sahil şeridini taraması iki gün sürmüştü. McCaleb her köyde durmuş, sahilde Crimmins'in tarif ettiği manzarayı bulmayı beklemişti.

Crimmins haklıydı. Burası çok güzel ve huzur verici bir yerdi. Kum şekere benziyordu. Kayalıkların görünümü etkileyiciydi.

Sahilde McCaleb'den başka kimse görünmüyordu. Hafta içiydi ve McCaleb buranın ancak hafta sonları kalabalıklaştığını tahmin etti. Crimmins burayı bu yüzden seviyor olmalıydı.

Kumsalda üç at vardı. Müşteri beklerken ortalıkta geziniyorlardı. Bağlanmalarına gerek yoktu. Kumsal su ve kayalarla çevriliydi. Tek çıkış yolu ahıra gidiyordu.

McCaleb öğle güneşinin yakıcılığından korunabilmek için bir beysbol şapkası ve güneş gözlüğü takmıştı. Rüzgârdan korunabilmek için de pantolon ve rüzgârlık giymişti. Sahilin güzelliğine kapılıp gitti, Daniel Crimmins'in orada olmadığına karar verdi, sahilde uzunca bir süre kaldı. Bir süre sonra üzerinde şort ve eşofman olan bir delikanlı yanına yaklaştı.

"At binmek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler."

Ceketinin cebinden Tony Banks'in onun için büyülttüğü fotoğrafları çıkarttı. Onları delikanlıya gösterdi.

"Bu adamı gördün mü? Onu arıyorum."

Delikanlı fotoğraflara baktı, dediklerini anlamadığını belli etti. Sonra başını salladı.

"Hayır bilmiyorum."

Geldiği yere geri döndü. McCaleb fotoğrafları cebine geri koydu. Kayalıklara tırmandı, bu tırmanış iki defa mola vermesine karşın onu yordu.

Öğle yemeğinde ıstakoz yedi, beş dolar ödedi. Fotoğrafları bir kaç kişiye daha gösterdi, sonuç alamadı. Yemekten sonra Pemex istasyonuna yürüdü, oradaki telefondan teknesini aradı, telesekreterini kontrol etti, mesaj yoktu. Sonra yola çıktığından beri dördüncü defa Graciela'yı aradı. Bir kez daha telesekreter çıktı. Bu sefer mesaj bırakmadı. Eğer kadın telefonlarını görmezden geliyorsa bu artık onunla konuşmak istemediğine işaretti.

McCaleb Playa Grande Oteli'ne yerleşti, nakit ödeme yaptı, takma isimle kayıt yaptırdı.

Sonra fotoğrafları otel görevlisine de gösterdi, sonuç alamadı.

Kaldığı bungalov kısmen sahili ve okyanusu görüyordu. Kumsalı kontrol etti, kumsal atlar dışında boştu. Rüzgârlığını çıkarttı, biraz kestirmeye karar verdi. İki gündür bozuk yollarda araba kullanmaktan, kumda yürümekten ve kayalara tırmanmaktan yorgun düşmüştü.

Uzanmadan önce spor çantasını açtı, diş fırçasını ve macununu banyoya bıraktı, ilaçlarını ve termometresini masanın üzerine koydu. Sig-Sauer'i çantadan çıkarttı, onu da masaya koydu. Sınırlardan geçerken silah taşımak her zaman riskliydi. Ama McCaleb sınırı geçerken, Meksikalı federaller ona sadece el sallamıştı.

Uykuya dalmadan önce gün batınımda sahile inmeye karar verdi. Hipnoz seansınsa Crimmins gün batımını anlatmıştı. Belki o da gün batınımda sahile gelirdi. Gelmezse, McCaleb adamı civarda aramaya karar verdi. McCaleb onu bulacağından emindi. Crimmins'in tarif ettiği yeri bulmuştu.

Rüyasında ilk defa, aylardır görmediği renkleri gördü. Koşan bir atın üzerindeydi, ıslak kum renginde, kumsalda dört nala giden büyük bir Appalosa'ydı. Takip ediliyordu ama takip edeni göremiyordu. Sadece kaçması gerektiğinin farkındaydı, durduğu anda ölecekti. At dört nala giderken ıslak kumlar sağa sola dağılıyordu.

Atın ritmik hareketlerinin yerini kalp atışlarının sesi aldı. McCaleb uyandı, sakinleşmeye çalıştı. Birkaç dakika sonra ateşini ölçmesinin gerektiğine karar verdi.

Yataktan kalkıp ayaklarını yere basınca doğal olarak masaya göz attı. Teknedeki yatağının yanındaki masada duran saati arıyordu. Ama burada saat yoktu. Etrafa bakındı, masaya bir daha baktı, silahın yok olduğunu fark etti.

McCaleb hemen kalktı ve etrafa bakındı, huzursuz olmuştu. Uyumadan önce silahını masanın üzerine koyduğundan emindi. O uyurken biri odasına girmiş olmalıydı. Crimmins. Kesinlikle emindi. Crimmins o uyurken odaya gelmişti.

Başka eksik olup olmadığını anlamak için rüzgârlığını ve spor çantasını kontrol etti. Diğer eşyalar yerindeydi. Yeniden odaya göz gezdirdi, köşedeki oltayı fark etti. Hemen gidip aldı. Raymond'a hediye ettiği oltanın aynısıydı. Oltayı incelediğinde ucunda RT baş harflerinin kazınmış olduğunu gördü. Bunu Raymond yapmış olmalıydı, ya da onun için bir başkası yapmıştı. Mesaj açıktı, Raymond Crimmins'in elindeydi.

McCaleb artık tamamen alarm durumundaydı, göğsü korkunun neden olduğu ağrıyla sıkıştı. Rüzgârlığını üstüne geçirdi, hemen dışarı fırladı. Çıkmadan kilidi kontrol etti, zorlanmamıştı. Motelin ofisine gitti, parayı alan adam, yüzünde sevimsiz bir gülümsemeyle ona baktı. McCaleb ani bir hareketle adamın yakasına yapıştığı sırada, adam ona bir şey söylemek üzereydi. McCaleb adamı duvara sıkıştırdı, yüzüne iyice eğildi.

"O nerede?"

"Que?"

"Odanın anahtarını verdiğin adam. O nerede?"

"No habla..."

McCaleb adamın boğazına daha da sıkı sarıldı, kolunu adamın boğazına dayadı.

"Lanet olsun. O nerede?"

Adam inledi.

"Bilmiyorum," dedi nihayet. "Lütfen. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Buraya geldiğinde yalnız mıydı?"

"Evet, yalnızdı."

"Nerede yaşıyor?"

"Bunu bilmiyorum. Lütfen. Kardeşiniz olduğunu ve size sürpriz yapmak istediğini söyledi. Sürpriz yapabilmesi için anahtarı ona verdim."

McCaleb boş verdi, adamı sandalyesine doğru itti. Adam ellerini kaldırdı, McCaleb adamı gerçekten korkuttuğunu anladı.

"Lütfen!"

"Lütfen, ne?"

"Lütfen, sorun istemiyorum."

"Artık çok geç. Burada olduğumu nasıl öğrendi?"

“Onu aradım. Bana para verdi. Buraya dün geldi ve sizin gelebileceğinizi söyledi. Bana bir telefon numarası bıraktı. Bana para verdi.”

“Aradığı adamın ben olduğumu nasıl anladın?”

“Bana fotoğrafını verdi.”

“Tamam, onu bana ver. Fotoğrafı ve telefon numarasını.”

Adam duraksamadan çekmeceyi açtı. Çekmeceden bir şey çıkartamadan McCaleb uzanıp bileğini yakaladı. Çekmeceyi kendisi açtı ve üstte duran fotoğrafı gördü. Graciela ve Raymond’la birlikte kayalıklarda yürürken çekilmişti. Yüzünün öfkeden kızardığını hissediyordu. Fotoğrafı aldı, inceledi. Arkasında telefon numarası yazılıydı.

“Lütfen,” dedi otelci. “Paranı al. Yüz dolar. Burada sorun istemiyorum.”

Elini cebine atmak üzereydi.

“Hayır,” dedi McCaleb. “Kalsın. Onu kazandın.”

Zile hırsla vurdu, kapıyı çarptı ve çıktı.

Otoparktan geçerek Pemex istasyonundaki telefona gitti. Numarayı çevirdi, bağlanmasını bekledi. Kendine küfretti. Numarayı ve adresi tespit ettirmesi, yerel bir yetkili bulsa bile, neredeyse imkânsızdı.

Nihayet telefon bağlandı ve çalmaya başladı. McCaleb nefesini tuttu ama ne bir insan ne de bir telesekreter telefona cevap vermedi. On iki defa çaldıktan sonra, McCaleb telefonu elinden bıraktı ama ahize yerinden çıkarak boşlukta ileri geri sallanmaya başladı. McCaleb öfkeden ve çaresizlikten donup kalmıştı, telefonun meşgul sesi hâlâ duyuluyordu.

Bir süre sonra gözlerini otoparka dikmiş olduğunu fark etti. Cherokee’si oradaydı, yanında California plakalı tozlu, beyaz bir Caprice de vardı.

Hemen telefon kabininden çıktı, otoparktan geçti, sahile yöneldi. Patikadan sahili görmek zordu. Aşağıya inip sola dönene kadar sahili göremedi.

Kumsal boştu. Etrafına bakınarak yürüdü, ama sahil gerçekten terk edilmiş gibiydi. Atlar bile orada değildi. Kayalıklara baktı. Oraya doğru ilerledi.

Kayanın alt kısmında rüzgâr sanki bir stadyumdaymış gibi ses çıkmasına neden oluyordu. Aydınlık sahilden kayaların arasına giren McCaleb’in gözü karardı. Durdu, gözlerini kapattı, yeniden açtı. Etrafına bakındı. Kayaların ardından Crimmins ortaya çıktı. Sağ elinde Sig-Sauer vardı, namlusu McCaleb’e çevrilmişti.

“Sana zarar vermek istemiyorum,” dedi “Ama zorda kalırsam yaparım.”

Dalgaların sesini bastırabilmek için yüksek sesle konuştu.

“O nerede Crimmins? Raymond nerede?”

“Onlar nerede diye sormalısın bence.”

McCaleb bunu tahmin etmişti, ama bunu adamın ağzından duyup, Graciela ile Raymond’ın -hâlâ hayattalarsa elbette- nasıl bir dehşet yaşamakta olduklarını düşününce, içinde çok daha derin bir acı hissetti. Crimmins’e yaklaşmak istedi, adam elindeki silahı yeniden McCaleb’in göğsüne doğrulttu.

“Yavaş ol. Sakinleşelim. Onlar iyi, Ajan McCaleb. Endişelenmene gerek yok. Onların güvenliği senin ellerinde, benim değil.”

McCaleb Crimmins’i inceledi. Şimdi siyah saçlı ve bıyıklıydı. Ya sakal bırakıyordu ya da tıraş olmamıştı. Sivri burunlu ayakkabılar, siyah kot ve çift cepli kovboy gömleği giyiyordu. O anki dış görünüşü James Noone ile İyilik Meleği arasında bir tipti.

“Ne istiyorsun?” diye sordu McCaleb.

Crimmins soruyu duymazdan geldi. Sakince konuştu. Kendinden emindi.

“Buraya gelenin sen olacağını biliyordum. Önlem almak zorundaydım.”

“Ne istiyorsun diye sordum. İstediğin ben miyim, hepsi bu mu?”

Crimmins McCaleb’e baktı ve başını salladı. McCaleb silaha göz attı. Güvenlik mandalının kapalı olduğunu gördü. Crimmins’in namluya kurşun sürüp sürmediği belli değildi.

“Burada izleyeceğim son gün batımı,” dedi Crimmins. “Artık burayı terk etmek zorundayım.”

McCaleb’in gidişini onaylamasını beklermiş gibi gülümseyerek ona baktı.

“Tahminimden çok daha iyi iş başardın.”

“Ben değil. O sendin Crimmins. Sen işi batırdın. O parmak izlerini onlar için sen bıraktın. Bana burayı sen anlattın.”

Crimmins kaşlarını çattı, başıyla işaret etti, hatalarının farkına varmıştı. Uzun bir sessizlik oldu.

“Buraya niye geldiğini biliyorum,” dedi adam.

McCaleb cevap vermedi.

“Benim sana verdiğim hediyeyi benden geri almak istiyorsun.”

McCaleb içinden mide bulantısıyla yükselen ve boğazını yakan nefreti hissetti. Gene sustu.

“İntikam isteyen bir adam,” dedi Crimmins, “İntikam almanın ne kadar çabuk geçen bir his olduğunu sana daha önce anlatmış olmalıyım.”

“O insanları öldürürken öğrendiğin şey bu mu? İddiaya varım, kaç kişiyi öldürmüş olursan ol, gece yatağına yatıp gözlerini kapattığın anda gözlerinin önüne baban geliyordur. Hiç gitmiyor, değil mi? Seni bu hale getirecek ne yaptı, Crimmins?”

Crimmins silahı sıkıca kavradı, McCaleb bir kelime sonrasında silahın ateşlenebileceğini biliyordu.

“Sorun bu değil,” dedi Crimmins kızgınlıkla. “Sorun sensin. Senin yaşamanı istiyorum. Ben yaşamak istiyorum. Eğer sen ölürsen bunların hiç bir anlamı olmayacak. Bunu anlıyor musun? Aramızdaki bağı hissetmiyor musun? Biz artık bağlıyız. Biz kardeşiz.”

“Sen delisin, Crimmins.”

“Her ne isem, bunu ben yapmadım.”

“Senin özürlerin için vaktim yok. Ne istiyorsun?”

“Bana hayatın için teşekkür etmeni istiyorum. Yalnız kalmak istiyorum. Zaman istiyorum. Taşınmak ve yeni bir yer bulmak için zamana ihtiyacım var. Bana bu zamanı vermek zorundasın.”

“Onların elinde olduğunu nereden bileyim? Elinde sadece olta var. Bu önemli değil.”

“Beni tanıyorsun. Onların elimde olduğunu biliyorsun.”

Adam McCaleb’in cevap vermesini bekledi, cevap gelmedi.

“Kadını arayıp dokunaklı bir okul çocuğu gibi telesekreterine mesaj bırakırken seni izliyordum.”

McCaleb’in öfkesi utançla gölgelendi.

“Onlar nerede?” diye bağırdı.

“Yakındalar.”‘

“Lanet olsun. Onları sınırdan nasıl geçirdin?”

Crimmins gülümsedi, silahı gösterdi.

“Senin geçtiğin gibi. Güneye giderken soru sorulmaz. Graciela’ya seçim yapmasını söyledim. O ve çocuk ya ön tarafta güle oynaya sınırı geçeceklerdi ya da bagaja kilitleneceklerdi. Kadın mantıklı davrandı.”

“Onlara zarar vermesen iyi olur.”

McCaleb ne kadar umutsuz konuştuğunu fark etti, keşke bunu söylemeseydim diye düşündü.

“Başlarına ne gelirse, sorumlusu sen olacaksın.”

“Nasıl?”

“Ben şimdi gidiyorum. Ve sen beni takip etmeyeceksin. Beni izlemeyi bile deneme. Arabana bin ve teknene git. Telefon bekle. Zaman zaman seni arayıp beni takip edip etmediğini kontrol edeceğim. Yeterince uzakta ve güvende olduğuma karar verince kadınla çocuğu serbest bırakacağım.”

McCaleb başını salladı. Adamın yalan söylediğini biliyordu. Crimmins, Graciela ve Raymond’ı öldürüp suçu McCaleb’in üzerine yıkmaktan korkunç bir zevk alacaktı. Büyük bir zafer kazanacaktı. Sonrasında ne olursa olsun, McCaleb Crimmins’in bu sahilden canlı ayrılmasına izin veremezdi. Meksika’ya gelirken tek amacı vardı. Şimdi ona uygun davranmalıydı.

Crimmins aklından geçenleri biliyor gibiydi, gülümsedi.

“Seçeneğin yok Ajan McCaleb. Ya ben buradan çıkar giderim ya da onlar kara bir delikte

ölürler. Beni öldürürsen onları kimse bulamaz. Açlık, karanlık... Berbat bir şeydir. Üstelik bir şeyi unutuyorsun."

Yeniden silahı doğrulttu, McCaleb'in cevap vermesini bekledi, cevap yoktu.

"Umarım beni sık sık düşünürsün," dedi Crimmins. "Tıpkı benim seni düşüneceğim gibi."

Işığa doğru yürümeye başladı.

"Crimmins," dedi McCaleb. "Elinde hiç bir şey yok."

Crimmins döndü, McCaleb'in elindeki silahı gördü. McCaleb iki adım attı, P7'yi adamın göğsüne doğrulttu. "Spor çantayı da kontrol etmeliydin."

Crimmins de Sig-Sauer'i McCaleb'in göğsüne doğrulttu.

"Silahın boş, Crimmins."

McCaleb adamın gözlerini gördü. Crimmins'in silahı kontrol etmediğini anlamıştı.

"Ama bu silah dolu."

Orada ayaktaydılar, ellerindeki silahları birbirlerinin göğsüne doğrultmuşlardı. Crimmins önce P7'ye sonra McCaleb'in gözlerine baktı. Bir şey okumaya çalışıyordu. O anda McCaleb makaleyle basılan fotoğrafı düşündü. Gözlerinde hiç merhamet yoktu. Şimdi de o gözlerle baktığını biliyordu.

Crimmins tetiğe asıldı, silah boştu. McCaleb P7'yi ateşledi ve Crimmins yere düştü, ağzı açık kalmıştı.

McCaleb adamın yanına gitti, Sig-Sauer'i elinden kaptı. P7'yi gömleğiyle sildi, kumların üstüne, ölmekte olan adamın uzanabileceği bir noktaya attı.

McCaleb dizleri üzerine çöktü. Crimmins'in kanının üzerine bulaşmamasına dikkat ederek adama yaklaştı.

"Crimmins, Tanrıya inanır mıyım bilmiyorum ama senin itirafını duymak istiyorum. Bana nerede olduklarını söyle. Onları kurtarmama yardım et. Hayatını iyi bir iş yaparak bitir."

"Defol git," dedi Crimmins ağzından kan kusarak. "Ölecekler ve suçlu sen olacaksın."

Elini kaldırdı, parmağıyla McCaleb'i işaret etti. Eli kumların üzerine düştü. Dudaklarını bir kez daha oynattı ama McCaleb ne söylediğini duyamadı. Daha da yaklaştı.

"Ne dedin?"

"Seni ben kurtardım. Sana ben hayat verdim."

McCaleb ayağa kalktı, pantolonundaki kumları silkeledi, Crimmins'e baktı. Adamı gözleri yaşlıydı, son nefeslerini verirken dudakları kıpırdıyordu. Gözleri kapalıydı.

"Yanlışın var," dedi McCaleb. "Ben seni kullandım. Ben kendimi kurtardım."

KIRK BEŞ

McCaleb Playa Grande köyünde her evi ve karavanı kontrol ederek dolaştı. Arabanın tüm camlarını açmıştı, onları bulma ihtimali olan yerlerde duruyor, motoru kapatıp etrafı dinliyordu.

Evlerin çoğunda onları dış dünyaya bağlayacak telefon veya anten görünmüyordu. McCaleb bunun orada yaşayan insanların tercihi olduğunu düşündü. Dünyanın geri kalanıyla bağlantısını kesmek isteyen insanlar olabilirlerdi. Bu da Crimmins'in burayı seçme nedenlerinden biriydi.

İnsanlar iki defa evlerinden çıkarak ne yaptığını sordular. Onlara fotoğrafları gösterdi ama olumsuz cevaplar aldı. Rahatsız ettiği için özür dileyip aramaya devam etti.

Güneş batarken yavaş yavaş umudunu yitirmeye başlamıştı. Gün ışığı olmadan onları araması daha da zorlaşacaktı. Ya her evin kapısını çalacak, ya da gün doğana kadar bekleyecekti. Bu da Graciela ve Raymond'ın geceyi yiyeceksiz, ışıksız, ısınamadan, yalnız ve korku içinde belki de bir yerde kapatılmış olarak geçirmeleri anlamına geliyordu.

Hızını arttırdı, karavan parkını çabucak gözden geçirdi, sadece bir kez durup yaşlı bir kadına fotoğrafları gösterdi. Kadından da istediği cevabı alamadı.

Gün battıktan, gökyüzü kararıktan sonra, dar bir yola girdi. Çitle çevrilmiş yerin kapısında İngilizce ve İspanyolca Girmek Yasaktır tabelası asılmıştı. McCaleb bir süre kapıyı inceledi, sıkıca kapatılmış olduğunu fark etti. Arabadan indi, telle tutturulmuş kapıyı açtı.

Yolun sonunda bir karavan görünüyordu. Düz çatıdaki çanak anteni gördüğünde göğsünde bir hareketlenme hissetti. Yakınlaştıkça burada yaşayan kişinin sahip olması gereken arabanın park yerinde olmadığını fark etti. Çitin üzerinde sanki atış talimi için oraya dizilmiş gibi duran boş şişeler ve kutular vardı.

Cherokee'nin tekerleklerinin çıkarttığı ses oraya sessizce yaklaşmasını engelliyordu. Bu ses ayrıca McCaleb'in de etrafı duymasını engelliyordu.

Arabayı park yerine park etti ve motoru kapattı. Etrafı dinledi. Sadece iki saniye sonra, sessizlik karavanın içinden gelen telefon sesiyle bozuldu. McCaleb nefesini tuttu. Emin olana kadar, defalarca çalan telefonu dinledi. Derin bir nefes aldı, kalbi çarptı. Onları bulmuştu.

Karavanın kapısına yaklaştı. Telefon çalmaya devam ediyordu, McCaleb motoru kapattığından beri belki on defa çalmıştı. Kendisi içeri girip telefona cevap verene ya da Pemex istasyonundan birisi gidip o telefonu kullanana kadar da çalmaya devam edeceğini biliyordu.

Kapıyı denedi, kilitli olduğunu gördü. Crimmins'in pantolonunun cebinden aldığı anahtarları denedi, en sonunda kapıyı açtı. Sessiz ve ılık karavana girdi. Oturma odasına benzer yerde etrafına bakındı. Bilgisayar ekranından sızan ışık dışında oda karanlıktı. McCaleb bir elektrik düğmesi aradı. Işığı açtı, oda aydınlandı.

Los Angeles'ta bulduğu depoya çok benzer bir yerdi. İçerde bir sürü bilgisayar ve başka malzemeler vardı. Dinlenmek için düzenlenmiş küçük bir bölüm de vardı. Bunların hiçbirisi McCaleb için önemli değildi. Umursamıyordu. Buraya iki nedenle gelmişti.

Karavana girdi ve seslendi.

"Graciela? Raymond?"

Cevap gelmedi. Crimmins'in söylediklerini düşündü, onların kara bir delikte olduğundan bahsetmişti. Döndü, kapıdan dışarı baktı, boş araziyi gözleriyle taradı. Barakayı gördü, oraya yöneldi.

Avcunun içiyle asma kilit takılmış kapıya vurmaya başladı, ses içerde yankılanıyordu, ama cevap gelmedi. Cebindeki anahtarlardan en küçüğüyle kilidi açtı. Kapıyı açıp karanlığın içine daldı. Baraka boştu, McCaleb içinden bir şeyin koptuğunu hissetti.

Arkasını döndü, Graciela ve Raymond'ı karanlıkta birbirlerine sarılmış şekilde düşünerek kapıdan dışarı çıktı.

O anda onu gördü. Yolun girişinde bir aracın tekerlek izleri vardı. Yoldan ilerideki küçük tepenin dibine doğru bir patika uzanıyordu. McCaleb önce orada hiçbir şey olmadığını düşünmüştü ama birileri oradaki bir tümseğe patika oluşturacak kadar çok gidip gelmişti.

Patikaya doğru ilerlerken heyecanlıydı. Yaklaştıkça daha önce fark etmediği yassı beton bir yapıyla karşılaştı. Yaklaştıkça yavaşladı, ne bulduğunu merak ediyordu. Garip, yarım kalmış bir inşaat kalıntısına benziyordu. Yapının üzerinden yukarıya doğru borular uzanıyordu. Kapı olması gereken yere bir basamakla çıkılıyordu, ama kapı yoktu. McCaleb betonun üzerine çıktı, etrafa bakındı. Crimmins'in söylediği şeylerin hiçbirine benzemiyordu.

Borulardan birine bir tekme savurdu. On santim çapındaki ana borudan içeri baktı. O anda nerede olduklarını anladı. Foseptik çukurundaydılar.

Beton kitlenin etrafını gözleriyle taradı. Yumuşak, yeni kazılmış bir yer bulmaya çalışıyordu. Az sonra aradığını buldu. Kazma küreği kaptı, kazmaya başladı.

Yeni kazılmış yerdeki toprağı atması beş dakika sürdü. Hava alabildiklerini biliyordu. Yukarıya çıkan borular bunu sağlıyordu. Ama onlar aşağıda boğuluyorlarmış gibi toprağı atmaya devam etti. Tankın ancak bir insanın sığabileceği kadar geniş olan kapağını açtığında yüzlerini gördü. Korkmuşlardı ama hayattaydılar. McCaleb onlara doğru uzanırken omuzlarından ağır bir yükün kalktığını hissetti.

Karanlıkta oradan çıkmalarına yardım etti. Onları canlarını yakacak kadar sıkı kucakladı. Graciela hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Her şey bitti," dedi.

Kadın başını kaldırdı, McCaleb'in gözlerine baktı.

McCaleb, "Her şey bitti," diye tekrarladı. "Artık kimseye zarar veremeyecek."

KIRK ALTI

Teknenin motor kısmı klostrofobi yaratabilecek kadar küçük, gaz kokan bir yerdi. McCaleb'in başının etrafına kendisini bir haydut gibi gösteren tişörtünü sarmıştı, ama hâlâ gaz kokusunun ciğerlerine inmesini engelleyemiyordu. Teknenin motorunu tamir etmeye uğraşıyordu. Yüzünden terler akarak motoru tamir etmeye uğraşırken yukardan birisinin seslendiğini duydu.

"Hey! Kimse yok mu?"

McCaleb işini bıraktı, yüzünden tişörtü indirdi. Dışarı çıktı. Jaye Winston onu bekliyordu.

"Jaye! Nasılsın? Tekneye gelsene."

"Hayır. İşim var. Sadece durup onu bulduklarını sana haber vermek istedim. Meksika'ya gidiyorum."

McCaleb kaşlarını kaldırdı.

"O artık yaşamıyor. Kendisini öldürdü."

"Gerçekten mi?"

"Baja Polisi'yle birlikte çalışıyoruz. Oraya gidene kadar kesin bilgi veremem, ama onu Playa Grande denilen bir plajda buldular. Kendisini kalbinden vurmuş. Kumsalda at kiralayan bir delikanlı onu buldu, olay iki gün önce olmuş. Biz yeni öğrendik."

McCaleb etrafına bakındı. Az ilerde beyaz gömlekli ve kravatlı bir adam gördü, kadının ortağı olduğunu düşündü.

"O olduğundan eminler mi?"

"Öyle diyorlar. Tanım adama yakın. Ayrıca, adamın karavanını da buldular. Bilgisayarları, fotoğrafları, her şeyi oradaydı. Aradığımız adam gibi görünüyor. Bilgisayar ekranına bir de veda mesajı bıraktı."

"Ne dedi?"

"Bunların hepsi kulaktan dolma ama adam tüm suçu kabul etti ve ölmeyi hakkettiğini söyledi. Kısa ve dokunaklı bir mesajdı."

"Silahı bulmuşlar mı?"

"Henüz değil ama etrafı metal detektörlerle arıyorlar. Bulurlarsa bu muhtemelen bizim HK P7 olacaktır. Otopsi sırasında çıkan kurşun Federal FMJ'ydi. Karşılaştırma için buraya getirip getiremeyeceğimizi göreceğiz."

McCaleb başını salladı.

"Olay nasıl olmuş?"

"Çok basit. Adamımız onu izlediğimizi biliyordu, vicdan azabıyla kıvranıyordu, notunu yazdı ve sahile gitti, silahı kalbine dayadı. Med-cezir onu kayalara sürükledi. Denize sürüklenmedi. Olayı daha ayrıntılı inceleyeceğiz. İzleri araştıracağız. Vücut suda olduğu için kurşun izini inceleyemeyebiliriz. Ama kesinlikle adamın Crimmins olduğundan emin olmadan dava dosyasını kapatmayacağız."

"Evet, bu güzel bir fikir."

"Bundan emin olmak istiyorum, çünkü olay intihara benzemiyor. Dediğimi anladın mı?"

Kadın ısrarla ona bakıyordu.

"Şey... Asla bilemezsin."

Kadın başını salladı, ilk defa gözlerini ondan ayırdı. Onları uzaktan izleyen ortağına baktı.

"Vegas nasıldı, Terry?"

Terry oturdu, elindeki parçayı yere bıraktı.

"Şey... Ben aslında bir yere gitmedim. Eğer teknenin motorunu tamir edemezsem hayalimi gerçekleştiremeyeceğimi biliyordum. Telefonun fişini çekip tüm hafta sonu teknede çalıştım.

Sanırım artık gitmeye hazırım.”

“Güzel. Umarım çok balık yakalarsın.”

“Yakalayacağım. Bir gün sen de gelmelisin. Seni balığa çıkarırım.”

“Belki bir gün seni ziyaret ederim.”

Kadın yine başını salladı, etrafına baktı.

“Sanırım gitsem iyi olacak. Yolumuz uzun ve geç kalıyoruz.”

“İyi avlar.”

“Teşekkürler.”

Kadın gitmeye hazırlandı, tereddüt etti, Terry’ye dönüp baktı.

“Cherokee’ni otoparkta gördüm. Gidip yıkatmalısın, Terry. Fazlasıyla tozlanmış.”

Uzun süre göz göze bakıştılar, sessizce anlaşmışlardı.

“Yıkatırım,” dedi McCaleb. “Teşekkürler.”

KIRK YEDİ

The Following Sea, dalgaları yararak güneye, Catalina'ya doğru yavaş yavaş yol alıyordu. McCaleb dümendeydi. Yelkenleri rüzgâr doluydu, serin hava yüzüne çarpıyordu. Ufukta, sisin ardında görünen ada, büyük kayadan bir katedral gibi duruyordu. Sahildeki binalar ve Avalon'un büyük tekneleri görünmeye başlamıştı. Adanın simgesi haline gelen kumarhanenin çatısı da açıkça görünüyordu.

Teknenin arkasına doğru baktı. Anakara artık görünmüyordu, sadece üzerinde 'Buraya Gelmeyin!' uyarısı yazılıymış gibi duran sis tabakası sayesinde anakaranın orası olduğu anlaşılıyordu. Oradan kurtulduğu için mutluydu.

Bir an Crimmins'i düşündü. Meksika'da ardında bıraktığı şeyler için pişmanlık duymuyordu. Artık güdülerinin ve seçimlerinin sorgulanmasına gerek yoktu. Ama kendisinden daha önemli şeyler vardı. Graciela ile Raymond, Crimmins'in yanında otuz altı saat geçirmişlerdi. Fiziksel olarak zarar görmemiş olsalar da, hâlâ iyileşmek için zamana ve özel ilgiye ihtiyaçları vardı. McCaleb onların hayatına daha fazla polis ve sorgulama karıştırmanın, onlara yardımcı olmayacağını söylemişti. Graciela da buna katılıyordu.

Köprüden kaptan köşküne baktı, gizlice onları seyretti. Raymond sallanan sandalyede oturuyordu, elinde balık oltası vardı. Graciela yanında ayakta duruyor, düşmemesi için sandalyeyi tutuyordu. McCaleb keşke çocuğun yakalayabilmesi için büyük bir balık bulabilsem diye düşündü. Ama endişeli değildi. Balık yakalamak için bol bol zamanları olacaktı.

Graciela izlendiklerini fark etmiş gibi, dönüp ona baktı. Karşılıklı gülümsediler. Kadın ona böyle gülümsediği zaman McCaleb o kadar mutlu oluyordu ki, mutluluktan gözlerinin dolduğunu hissediyordu.

Tekne gezisi bir denemeydi. Kadın bu gezinin hem tekne hem de onlar için bir deneme olduğunu söylemişti. Aralarındaki sorunu aşmak için, adamın yaptıklarını ve başlarına gelenleri kaldırıp kaldıramayacaklarını görmek için, adam oradayken diğerlerinin, özellikle de Gloria'nın neden orada olmadığını düşünüp karar vermek için bir denemeydi. Bunları geride bırakıp bırakamayacaklarını deneyeceklerdi.

McCaleb bunu tüm kalbiyle umuyordu. Tek istediği buydu, bir şans istiyordu. Hayatına Graciela'nın girmesiyle yeniden inanmayı öğrenmişti. Uzun zamandır ilk defa bir amacı olduğunu hissediyordu.

Yeniden ileri baktı, teknenin rotasını kontrol etti.

Tepedeki çan kulesini ve hemen yanında bir zamanların ünlü bir sporcusu ve yazarı olan Zane Grey'in evinin çatısını gördü. Burası çok güzel bir kasabaydı. Oraya dönmeye ve kasabayı Graciela ve Raymond'a göstermeye can atıyordu.

Güverteye bir kaçamak bakış daha attı. Graciela rüzgârda uçuşmasını önlemek için saçlarını toplamış, böylece boynunun güzel kıvrımları ortaya çıkmıştı. McCaleb içindeki bu inanca benzer duygunun yeniden ortaya çıktığını fark ediyordu, bu duygunun onu nereye götüreceğini bilemiyordu. Kafası karışmıştı ama umurunda değildi. O, Graciela Rivers'a inanıyordu. Kadına bakarken üzerinde sapasağlam durabileceği bir kayaya baktığından şüphesi yoktu.

SON

ayrac.org
sanal yayınevi